

САНДРА БРАУН СЕНЗАЦИОННО ИНТЕРВЮ

Превод от английски: Райна Чернева, 2001

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

— Добре изглеждате, мисис Мерит.

— Ами, изглеждам по-страшна и от ада.

Ванеса Мерит наистина изглеждаше ужасно, но Бари се смути, защото бе направила неискрен комплимент. Тя се опита да се измъкне изискано.

— След онова, което сте преживяла, имате пълно право да изглеждате малко изтощена. Всяка друга жена би желала да изглежда като вас дори и когато сте най-зле.

— Благодаря — тя разбърка разсеяно капучиното си.

Ако нервите издаваха звук, Ванеса Мерит би дрънчала като лъжичката, когато я сложи в чинийката.

— Господи! Само за една цигара бих ви оставила да измъкнете с клещи ноктите на ръцете ми.

Никога не бяха я виждали да пуши на обществено място и Бари се изненада, макар че пристрастеността към никотина би могла да обясни измъчения ѝ вид.

Ръцете ѝ бяха в постоянно движение. Усукваше връвта на перлите си, попипваше дискретните диамантени топчета на ушите си и постоянно оправяше тъмните очила, които почти скриваха синкавите, подпухнали кръгове около очите ѝ.

Красотата ѝ се дължеше главно на тези необикновени очи. До днес. В този момент впечатляващите сини очи изразяваха мъка и разочарование — напомняха по-скоро очите на ангел, който за първи път е погледнал в ада.

— Току-що изхвърлих клещите — усмихна се Бари. — Но имам цигари — от голямата си кожена чанта тя измъкна неотворен пакет цигари и го плъзна през масата.

Мисис Мерит очевидно се изкушаваше. Непокойните ѝ очи нервно шареха по външната тераса на ресторанта. Само една маса бе заета от неколцина мъже, около които се навърташе услужлив келнер. Но въпреки това тя отказа цигарата.

— По-добре не. Но вие запалете.

— Аз не пуша. Нося ги за в случай, че трябва да накарам някого да се отпусне преди интервюто.

— Преди да започнете да го разрязвате на късчета?

Бари се засмя.

— Де да бях толкова опасна...

— Наистина, вие сте по-добра с психологическите истории.

Прозвуча като приятна изненада — мисис Мерит познаваше работата ѝ.

— Благодаря ви.

— Някои от вашите репортажи са наистина изключителни. Като онзи, за болния от СПИН. Или другият, за бездомната самотна майка на четири деца.

— Беше номиниран за награда. — Бари не виждаше причина да я оставя с илюзията, че тя единствена е оценила репортажа ѝ.

— Накара ме да плача — произнесе бавно мисис Мерит.

— И мен.

— Толкова сте добра наистина, че много пъти съм се питала, защо не сте в някоя от големите телевизионни мрежи.

— Допуснах някои груби грешки.

Гладкото чело на Ванеса Мерит се сбърчи леко.

— Нямахте ли някакво предаване за съдията Грийн, което...

— Да, имаше такова нещо — прекъсна я Бари. Не беше разговор, в който би желала да се изброяват неуспехите ѝ. — Защо се свързахте с мен, мисис Мерит? Поласкана съм, но и любопитна...

Усмивката на Ванеса Мерит постепенно угасна.

— Бях съвсем ясна, нали? Това не е интервю — гласът ѝ бе нисък и сериозен.

— Разбрах.

Изобщо не беше разбрала. Дни наред се опитваше да открие причината, поради която мисис Мерит най-неочаквано телефонира и я покани на кафе. Познанството им се състоеше в кимане с глава от няколко години, но съвсем сигурно не бяха приятелки.

Странен беше и самият избор на мястото за днешната среща. Ресторантът беше един от многото покрай брега на канала, който свързваше река Потомак с Тайдал Бейзин. Привечер клубовете и закусвалните покрай Уотър стрийт гъмжаха от хора, главно туристи.

Но в ранен следобед и в работен ден бяха почти безлюдни. Кой знае, може би бе избрала мястото тъкмо заради изолираността му.

Бари пусна бучка захар в капучиното си след това лениво го разбърка, докато разглеждаше желязната ограда на терасата.

Беше мрачен, облачен ден. Водата в канала се вълнуваше. Завързани на кея лодки от всякакъв калибър се люлееха в сивата вода. Платненият чадър над масата плющеше и пукаше от поривите на вятъра, който носеше мирис на дъжд и риба. Защо седяха навън в това ветровито време?

Мисис Мерит разбърка млечната пяна в чашата си и най-последно отпи глътка.

— Изстинало е.

— Желаете ли друго? — попита Бари. — Ще повикам келнера.

— Не, благодаря. Всъщност изобщо не ми се пиеше. Поканата за кафе беше... нали разбирате... — тя повдигна рамо, някога изискано слабо, а сега очевидно костеливо.

— Просто повод? — насърчи я Бари.

Ванеса Мерит вдигна глава. През тъмните очила Бари долови искреност.

— Имах нужда да поговоря с някого.

— И избрахте мен?

— Всъщност, да.

— Защото две мои историйки са ви накарали да плачете?

— Да — както и съчувственото писмо, което изпратихте. То ме развълнува. Дълбоко.

— Радвам се, че ви е подействало успокоително.

— Аз... аз нямам много близки приятели. Ние двете сме приблизително на една възраст. Помислих си, че ще намеря разбиране — тя наведе глава. Гъстата кестенява коса падна напред и закри класическите скули и аристократичната брадичка.

Бари произнесе тихо:

— Думите не биха могли да предадат колко много съжалявам за случилото се.

— Всъщност успяха. Благодаря — Ванеса Мерит извади кърпичка от чантата си и я пхна под слънчевите очила, за да изсуши очите си. — Не знам откъде се появила — опита да оправдае тя емоциите си. — Би трябвало вече да съм се дехидратирала.

— За това ли искате да говорим? — попита любезно Бари. — За бебето?

— Робърт Ръштън Мерит — изрече тя твърдо. — Защо всички избягват да изричат името му? Той имаше име, за Бога. Три месеца той беше човек, беше човек и имаше име.

— Предполагам...

Тя не остави Бари да продължи.

— Ръштън беше моминското име на майка ми — обясни мисис Мерит. — Ако беше жива, щеше да се радва първото внуче да носи фамилното ѝ име.

Загледана в развълнуваните води на канала, тя продължи да говори като че ли отдалеч.

— А аз винаги съм харесвала името Робърт. То е честно, не е име на ментърджия.

Грубостта на думата изненада Бари. Такова отклонение в речника на аристократичната южнячка Ванеса Мерит. През целия си живот Бари не се бе чувствала така лишена от думи, както сега. Как би трябвало да се държи в този момент? Какво би могла да каже на жена, погребала съвсем наскоро детето си? Хубаво погребение?

Изведнъж мисис Мерит прекъсна мислите ѝ.

— Какво знаете за това?

Бари се почувства неловко. Предизвикваше ли я? Знаеш ли какво значи да загубиш дете? Какво наистина знаеш за всичко?

— За това ли говорите... Имате предвид бебето... Искам да кажа смъртта на бебето?

— Да. Какво знаете за нея?

— Никой в действителност не знае за СВДС^[1], нали — попита Бари, като се опитваше да налучка смисъла на въпроса.

Очевидно променила решението си за цигарата, мисис Мерит отвори пакета. Движенията ѝ бяха като на марионетка — резки и отсечени. Пръстите, придържащи цигарата до устните ѝ, трепереха. Бари бързо изрови запалката от чантата си. Ванеса Мерит продължи да говори едва след като вдъхна дълбоко няколко пъти. Тютюнът не я успокои. Обратното, ставаше все по-неспокойна.

— Робърт спеше настрана върху малка възглавница, която повдигаше главичката му, точно както ми бе показано да го поставям. Толкова бързо стана! Как бих... — гласът ѝ се пречупи.

— Обвинявате ли се? Слушайте — Бари се пресегна през масата, взе цигарата от мисис Мерит и я угаси в пепелника. След това стисна студените ръце на жената между своите. Импулсивният жест беше забелязан от мъжете на другата маса.

— Робърт е починал от СВДС. Всяка година на хиляди майки и бащи се случва да загубят бебе от СВДС. И всички те се укоряват за липса на родителска сръчност. Човешко е да се обвиняваме за трагедията и да се самообвиняваме. Но не попадайте в този капан. Ако започнете да си внушавате, че сте виновна за смъртта на детето, рискувате никога да не се оправите.

Мисис Мерит енергично поклати глава.

— Вие не разбирате. Грешката беше моя — зад слънчевите очила очите ѝ се стрелкаха трескаво. Тя отдръпна ръцете си и ги задвижи неспокойно от бузата до покривката, в скута, лъжичката, врата, опитвайки се да се успокои. — Последните месеци от бременността ми бяха нетърпими.

Известно време тя притискаше устата си с ръка, сякаш да подчертае мъчителната ситуация.

— След това Робърт се роди. Но вместо нещата да тръгнат по-добре, както се надявах, те станаха още по-лоши. Аз не можех...

— Не можехте какво? Да се справите? Всички млади майки се чувстват затруднени и объркани — увери я Бари.

Тя разтриваше с пръсти челото си.

— Не разбирате — повтаряше тя с напрегнат шепот. — Никой не разбира. Няма на кого да кажа. Дори на баща ми. О, Господи, не знам какво да правя!

Емоционалното ѝ състояние беше толкова очевидно, че мъжете на съседната маса се бяха обърнали и гледаха любопитно. Келнерът се приближи със загрижен вид.

Бари поде съвсем тихо.

— Ванеса, съвземете се, моля ви. Всички гледат.

Дали защото Бари се обърна към нея на малко име или по някаква друга причина, емоционалният колапс изчезна сякаш от само себе си. Нервно-движещите се ръце се отпуснаха спокойно. Сълзите пресъхнаха изведнъж. Изпи студеното капучино, което минути по-рано твърдеше, че не иска, след това приключи като изискано избърса

безцветните си устни със салфетката. Бари наблюдаваше учудено трансформацията.

Напълно съвзела се, студено и спокойно президентшата се усмихна:

— Разговорът наистина не е записван на магнитофон, нали?

— Категорично не — отвърна Бари. — Обясните ми, когато позвъните.

— Като размислям сега върху вашето и моето положение, разбирам, че тази среща не трябваше да се състои. Не бях на себе си от смъртта на Робърт. Мислех, че се нуждая да поговоря за това, но съм сгрешила. Разговорът само повече ме разстройва.

— Загубила сте бебето си. Имате право да се чувствате съсипана — Бари сложи ръка на рамото ѝ. — Бъдете по-грижлива към себе си... просто се случва.

Тя свали слънчевите си очила и погледна право в очите на Бари.

— Нима?

След това Ванеса Армбръстър Мерит, първата лейди на Съединените американски щати, постави отново очилата, прехвърли през рамо чантата си и се изправи. Агентите от тайните служби на съседната маса скочиха бързо. Към тях се присъединиха още трима, сякаш случайно спрели до желязната ограда.

Яките мъже затвориха кръга около първата дама и я придружиха от терасата на ресторанта до чакащата лимузина.

---

[1] СВДС — Синдром на внезапната детска смъртност — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Бари ровеше в чантата си и търсеше монети — бе усетила внезапна жажда и автоматът за разхладителни напитки я привличаше неудържимо.

— Някой има ли да ми даде назаем?

— За теб нямам, сладурче — отвърна минаващ наблизко видео редактор. — Вече ми дължиш седемдесет и пет цента.

— Утре ще ти ги върна, обещавам.

— Зарежи, сладко задниче.

— Да си чувал някога за сексуален тормоз на работното място?

— Разбира се. Гласувал съм за него — отвърна ѝ той през рамо.

Бари се отказа от търсенето на монети и тръгна по коридора на телевизията към помещенията на новинарите, преминавайки през лабиринт от преградени кабинки, докато стигне до своята. Един поглед към бюрото ѝ би накарал човек с маниакална депресия да се гръмне. Бари хвърли чантата върху бюрото и купчина списания се сринаха на пода.

— Да ти се е случило някога да прочетеш и едно от тях?

Познатият глас накара Бари да изохка. Хауи Фрип беше редактор в отдела за новини, неин непосредствен началник или с други думи — душевадец.

— Разбира се, че ги чета — излъга тя. — От кора до кора.

Беше абонирана за няколко периодични издания. Списанията пристигаха регулярно и се събираха на купища върху бюрото ѝ, докато накрая решише да ги изхвърли — най-често, без да ги е разгърнала. Обикновено четеше с доверие месечния хороскоп в „Космополитън“. И това беше приблизително всичкото време, което отделяше за списанията, но си имаше навици и не ѝ се искаше да се откаже от абонаментите. Всички добри телевизионни журналисти бяха пристрастени като наркомани към новините и затова четяха всичко, което попадеше в ръцете им.

А тя беше добър телевизионен журналист.

Беше.

— Не ти ли е съвестно, че се унищожават хиляди дървета, само за да ти предложат материал за четене, който ти изобщо не удостояваш с внимание?

— Безпокоиш ме, Хауи. Между другото, точно ти ли си седнал да проповядваш за съзнателно отношение към околната среда, когато издимяваш четири пакета дневно, с които замърсяваш атмосферата.

— Да не говорим за пръдните ми.

Тя презираше злобарските му подмятания почти толкова, колкото и тъпите мозъци, които ръководеха WVUE, нискобюджетна, ниско стандартна, независима телевизионна станция, бореща се да оцелее между монолитните новинарски вериги във Вашингтон. Трябваше да се моли за бюджет, за да продуцира съзливите си истории, спечелили оценката на първата лейди. Имаше идеи за много други. Но ръководството на станцията, включително и Хауи не беше на същото мнение. Идеите ѝ срещаха отпора на мъже, на които липсваше въображение, талант и енергичност. Тя не беше за тук.

— Благодаря ти, Хауи, че няма да говорим за пръдните ти — тя се отпусна тежко на стола пред бюрото и зарови пръсти в косата си. Прическата ѝ никога не е била нещо изключително, но влажният вятър на терасата на ресторанта я беше унищожил съвсем.

Странно място за срещи.

Самата среща беше още по-странна.

Каква беше целта ѝ?

На път за станцията Бари прехвърли в главата си всяка произнесена дума по време на срещата с първата лейди. Анализира всяка модулация в гласа на Ванеса Мерит, прецени всеки жест на ръцете ѝ, на тялото ѝ, претегли онзи тревожен финален въпрос, който ѝ бе послужил за сбогуване, но все още не можеше да определи какво точно се бе случило. Или по-точно — какво не беше.

— Провери ли имейла си? — попита Хауи, прекъсвайки мислите ѝ.

— Още не.

— Онзи тигър, който се измъкнал от пътуващия цирк? Намерили са го. Въобще не е бягал. Тъй че — няма и история.

— О, не-е — извика тя драматично. Толкова се надявах да направя репортаж за него.

— Ей, та това би било голяма новина. Голямата котка можеше да изяде дете или да ухапе някого — той изглеждаше искрено огорчен заради пропуснатата възможност.

— Хауи! Защо винаги ми възлагаш тъпи задачи. Дали защото не ме харесваш, или не ме харесваш, защото съм жена?

— За Бога, не започвай пак с феминистична тема. Да не си в някакво движение?

— Хауи, ти си безнадежден — въздъхна тя.

Безнадеждна. Това беше. Ванеса Мерит изглеждаше безнадеждна.

Нетърпелива да се съсредоточи върху последния обрат на мисълта си, Бари каза:

— Виж, Хауи, ако не те е довело нещо специално тук, можеш да се измитащ, защото съм заета. Окей?

Хауи се беше облегал на преградата, разделяща нейния обор — както тя наричаше тясното помещение — от съседния. Той носеше винаги бели ризи с къси ръкави, независимо от сезона. Неизменно. Винаги с черни панталони, винаги протрити. Вратовръзките му бяха възкъсички. Днешният избор на вратовръзка беше особено несполучлив и с петно на крайчето. Цветната, разширяваща се надолу лента, достигаше само до центъра на широкия като бъчва гръден кош, съвсем непропорционален с несъществуващия му задник и тънки криви като дъги крака.

Като кръстоса ръце и крака едновременно, той присви устни:

— Историята трябва да е хубава, Бари. Разбираш ли, история. Плащат ти да произвеждаш такава ежедневно. Имаш ли предвид нещо за вечерните новини?

— Загубих си времето върху една, от която нищо не излезе — измърмори тя, докато включваше компютъра си.

— За какво се отнася?

— След като не се получи, има ли смисъл да я нищим?

Ванеса Мерит беше подхвърлила, че месеците, предшествващи раждането на бебето, са били непоносими. Дори без тази силна, изразителна дума поведението ѝ ясно показваше, че е имала тежък период. След раждането „непоносимото“ бе добило още по-големи размери. Но какво би могло да бъде чак толкова непоносимо? *И защо го каза на мен?*

Хауи продължаваше да бърбри, без да съзнава, че тя го слуша с половин ухо.

— Не ти искам репортаж на живо за някой, който си е пръснал черепа или за първите стъпки на човек на Марс, нито пък за някой екстремист, взел за заложник папата. Една хубава, малка историйка ще свърши работа. Нещо. Каквото и да е. Шейсет секунди между второто и третото прекъсване за реклами. Това е всичко, което искам.

— Нищо не разбираш, Хауи — поклати глава Бари. — Ако това е най-добре мотивираната реч, която можеш да изнесеш, не е за чудене, че резултатите, които получаваш от подчинените си са толкова незадоволителни.

Той освободи крайниците си и се изправи в цял ръст.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? В главата ти витаят само знаменитости. Искат ти се да си Дайана Сауер. Е, добре, имам новина за теб — не си Дайана Сауер. И никога няма да станеш. Няма да се омъжиш за известен филмов режисьор или да направиш собствено шоу — предаване. Няма да получиш респект и доверие в този бизнес. Защото си глупачка и всеки от занаята го знае. Така че стига си чакала голямата история и се спри на нещо, дето ти, с твоя ограничен талант, можеш да направиш. Нещо, което да мога да пусна в ефира. Окей?

Бари го беше изключила още след първите думи. Беше ги чула още в деня, когато я назначи — само заради доброто си сърце, беше казал. И освен това бе добавил, че ръководството му наредило да назначи още една „фуста“, а Бари „не изглеждаше зле“. — Същата реч слушаше почти всеки работен ден оттогава. Вече три години.

Съобщенията на имейла бяха няколко, но всички можеха да почакаат. Тя изключи компютъра си и се изправи.

— Много е късно да правя нещо за тази вечер, Хауи. Но за утре ще имам история за теб. Обещавам — грабна чантата си и я метна през рамо.

— Ей, къде отиваш? — извика той, след като тя го бутна, за да излезе.

— В библиотеката.

— По какъв въпрос?

— Разследване, Хауи.

Минавайки край машината за разхладителни напитки тя удари с юмрук по капака ѝ. За голяма изненада от нея изскочи една диетична

кола.

Тя прие това като добър знак.

Като се опитваше да балансира пълната с книги от библиотеката чанта и ключовете си, Бари отключи задната врата на къщата и влезе вътре. В момента, в който прекрачи прага, бе посрещната със страстна и влажна целувка по устата.

— Благодаря ти, Кронкайт — тя избърса влажната следа от лицето си. — И аз те обичам.

Кронкайт, заедно с други кученца, бе предназначен за безболезнено умъртвяване в деня, в който Бари реши, че се нуждае от четириног приятел, след като двуногият обяви, че му липсва пространство и излезе от живота ѝ завинаги.

Много трудно беше да избере кое кученце да спаси, но никога след това не съжали за избора си. Кронкайт беше едър и с дълъг косъм в златистокафяв оттенък. Големите кестеняви очи я гледаха сега с обожание, а опашката му щастливо тактуваше по крака ѝ.

— Върви да свършиш работата си — му каза тя, като кимна към неговата малка част от двора. — Използвай кучешката си вратичка — той изскимтя. Бари въздъхна. — Добре, ще почакам. Но побързай. Книгите са тежки.

Той напои щастливо няколко храстчета, след това се втурна навътре преди Бари.

— Хайде да видим има ли нещо интересно в пощата — говореше тя, докато крачеше към входната врата, където лежеше пощата ѝ на купчина. Сметка, отново сметка, закъсняла сметка. Покана за вечеря в Белия дом — тя погледна към кучето, което бе повдигнало глава любопитно. — Само те проверявам дали ме слушаш.

Кронкайт я последва нагоре към спалнята, където тя смени роклята и високите токове с индианска пола, стигаща почти до коленете и чифт спортни чорапи. След това разреса косата си и я прибра на конска опашка. Хвърли поглед към отражението си в огледалото и измърмори „поразяващо“, след това изостави мисълта за външния си вид и се съсредоточи върху работата.

През изминалите години беше си създавала многобройни източници — чиновници, секретарки, камериерки, ченгета, няколко

души на ключови позиции — които при случай я снабдяваха с ценна информация и надеждни факти. Една от тях беше млада жена на име Анна Чен, която работеше в администрацията на Главната щатска болница. Пикантно закръглената Анна Чен изравяше от клюките в болницата добри истории. Тя беше един от най-стабилните източници на Бари.

Като се надяваше, че не е много късно да я свари в службата, Бари потърси номера ѝ в указателя си и набра. Свърза се веднага.

— Здравсти, Анна. Бари Трејвис е. Радвам се, че успех да те хвана.

— Тъкмо си тръгнах. Какво има?

— Имам ли някакъв шанс да получа копие от доклада за аутопсията на бебето на Мерит?

— Да не се шегуваш?

— Толкова ли е трудно?

— Почти невъзможно.

— И аз така си помислих, но поне да опитам.

— Защо ти е?

Тя скалъпи някаква история, която изглежда успокои жената отсреща.

— Все пак, благодаря ти, Анна.

Разочарована, Бари затвори. Докладът за аутопсията би бил добра отправна точка, въпреки че все още съвсем не ѝ беше ясно какво започва.

— Имаш ли предпочитания към вечерята, Кронкайт? — попита тя, като прескачаше набързо стъпалата надолу към кухнята. — Специалитетите за тази вечер са: консерви говежди хапки, пилешко с черен дроб, или Уискас от сърца — той изръмжа разочаровано. Тя го съжали и продължи: — А Луиджи? — подаде се дълъг розов език и кучето задиша развълнувано.

Според здравия разум трябваше да хапне нещо леко, но какво ли, по дяволите, имаше вече значение. Когато прекарваш вечерта си вкъщи по спортна пола и чорапи, в разговор с куче от смесена порода, и очакваш единствено часовете, в които ще работиш, какво значение имаха някоя и друга калория в повече?

Докато поръчваше по телефона две пици, Кронкайт залая да излезе навън. Тя покри слушалката с ръка.

— Ако е толкова наложително, използвай твоята вратичка — Кронкайт погледна презрително към специално изрязания отвор на задната врата — достатъчно широк, за да не го притеснява, но не толкова, че тя да се бои от натрапници. Докато повтаряше поръчката си за пици, бутна с показалеца си „кучешката“ вратичка. Кронкайт се промуши през нея с израз на унижено достойнство. Когато поиска да влезе отново, тя бе приключила с телефона и затова му отвори цялата задна врата. — До двацет и пет минути пиците трябва да са тук.

Докато чакаше доставката, тя си наля чаша мерло и я занесе на третия етаж, който бе превърнала в домашен офис. Беше използвала кредит, за да купи къщата, разположена в модния Дюпон Съркъл. Постройката бе старомодна, стилна и близо до центъра.

В началото даваше под наем горния етаж, който представляваше съвсем самостоятелен апартамент. Но когато наемателят замина за Европа и ѝ остави наем за шест месеца, Бари употреби допълнителните пари, за да превърне трите тесни стаички в широко студио офис.

Сега една цяла стена от помещението бе отделена за видео материали с няколко реда рафтове. Тук пазеше всичко: собствените си репортажи, новините с историческа значимост и всяко новинарско шоупредаване. Лентите бяха подредени по азбучен ред според темата. Тя посегна направо към лентата, която търсеше, постави я във видеото и я загледа, докато бавно отпиваше от виното си.

Смъртта и погребението на Робърт Ръшгън Мерит беше документирана от край до край. Трагедията изглеждаше двойно по-несправедлива, тъй като се бе случила на семейство Мерит, чийто брак се считаше за символ на съвършенство.

Президентът Дейвид Малкъм Мерит би могъл да бъде момчето от афиша на всеки млад американец, който се стреми към кариера. Беше с класическа красота, атлетичен, атрактивен и магнетичен.

Ванеса Мерит изглеждаше съвършеното творение на изкуството. Беше прекрасна! Красотата и южняшкият чар по невероятен начин компенсираха всичките ѝ недостатъци — като например липсата на остроумие; или мъдрост. Не я смятаха за силна в мисловната дейност, но това изглежда не интересуваше никого. Публиката искаше първа лейди, в която да се влюби, и Ванеса Армбръстър Мерит с лекота удовлетворяваше тази потребност.

Родителите на Дейвид бяха починали отдавна, нямаше други живи роднини. Бащата на Ванеса, обаче, компенсираше тази липса. Клетъс Армбръстър беше най-възрастният сенатор от Мисисипи, когото помнеха. Беше надживял повече президенти, отколкото мнозина американци си спомняха да са гласували.

Заедно образуваха фотогеничен триумвират, ползващ се с известността на кралските фамилии. От времето на администрацията на Кенеди не бе имало друг американски президент, нито президентска съпруга, които да привличат толкова общественото внимание и възторг в цялата страна, и по света. Всичко, което правеха навсякъде, където отиваха, поотделно или заедно, предизвикваше вълнение.

Америка изпадна във въодушевление, когато обявиха, че първата лейди е бременна с първо дете. Бебето трябваше да бъде съвършено, дори повече от съвършено.

На раждането бе отделено повече място в пресата, отколкото на Пустинна буря или на етническото прочистване в Босна. Бари си спомняше как е гледала на монитора в стаята на новините многократно повтаряните репортажи за пристигането на бебето в Белия дом. Хауи бе отбелязал кисело: „Дали да не потърсим на изток голямата звезда.“

Единственото събитие, получило такова новинарско покритие, бе смъртта на същото бебе три месеца по-късно. Никой не можеше да повярва. Америка беше в траур.

Бари изпи виното си, пренави видеото за трети път и отново се втренчи в сцените от погребението.

Бледа и трагично красива в траурния си костюм, Ванеса Мерит като че ли не бе в състояние да стои изправена без помощ. За всички бе очевидно, че сърцето ѝ е разбито. Години бяха минали, преди да успее да забременее, друг личен аспект от живота ѝ, който бе разискван и експлоатиран в детайли от медиите. Загубата на детето, което се бе борила да роди, я бе превърнало в истинска трагична героиня.

Президентът изглеждаше стоически изправен, докато сълзите се стичаха по опънатите му страни и потъваха в коравите гънки около устните му. Хората коментираха вниманието, което обръщаше на жена си. В този ден, Дейвид Мерит бе главно съпруг и баща и много по-малко — първият човек на държавата.

Сенаторът Армбръстър плачеше, без да изпитва срам. Неговият принос към малкия ковчег на внука бе миниатюрно знаме на щата

Мисисипи, втъкнато между белите рози.

Ако Бари бе в положението на първата лейди, тя би желала да изживее скръбта си насаме. Би възнегодувала от камерите и коментаторите. И въпреки, че знаеше, че колегите ѝ просто си вършат работата — и самата Бари бе между тълпата репортери — погребението представляваше публичен спектакъл, предавано чрез сателитите по целия свят. Как бе издържала Ванеса Мерит?

Звънецът на входната врата иззвъня. Тя погледна часовника. По дяволите! Двайсет и четири минути, трийсет и девет секунди.

— Знаеш ли, Кронкайт — каза тя, докато слизаха надолу по стълбите — мисля, че го правят нарочно, само за да подхранват надеждите ни.

Носеше ги самият Луиджи — нисък, топчест италианец с розово изпотено лице, с пълни бебешки устни и къдрави черни вълни на гърдите. Главата му беше абсолютно плешива.

— Мис Трејвис — пропя той и изцъка като видя облеклото ѝ. — Надявах се, че втората пица тази вечер е за любовник.

— Не. Пицата с месо е за Кронкайт. Надявам се, че не сте сложили много чесън. Получава газове. Колко?

— Записах ги на сметката.

— Благодаря — тя посегна към двете кутии, чийто аромат караше Кронкайт да надава най-пронизителните звуци, на които бе способен.

Луиджи, обаче, не се канеше да остави пиците без лекция, която беше като допълнителна поръчка.

— Вие сте филмова звезда...

— Аз съм в телевизионните новини.

— Все същото — заяви той. — Казвам ѝ на моята, „Мис Трејвис е добра клиентка. Две-три вечери седмично ни вика. Добре е за нас, но е лошо за нея. Твърде дълго е сама.“ И моята казва...

— Че може би мис Трејвис предпочита да е сама.

— Не. Казва, че не се срещате с мъже, защото работите твърде много.

— Срещам се с мъже, Луиджи. Но всички подходящи са вече заети. Онези, които срещам са или женени, или педи, или гадни, или изобщо извън класацията. Но аз оценявам загрижеността ти — тя отново посегна към пиците. Но той отново ги отдръпна.

— Вие сте хубава, мис Трејвис.

— Не спират движението заради мен.

— Имате хубава коса. Чуден червеникав цвят. И хубава кожа. И много необикновени зелени очи.

— Най-обикновен лешников цвят. Изобщо нищо особено. Не е като да кажем сапфирените езера на Ванеса Мерит.

— Малко слаба горе — очите на Луиджи се спряха на гърдите ѝ. Бари знаеше от опит, че ако позволи, той ще продължи да прави комплименти за фигурата ѝ. — Но не съвсем малки — побърза да я увери той. — Вие сте слаба изобщо.

— И в момента отслабвам — тя грабна кутиите с пиците. — Благодаря, Луиджи. — Прибави по-голям бакшиш за себе си към сметката ми и поздрави жена си от мен — тя затвори вратата преди той да започне да окайва отново лишения ѝ от любов живот.

Кронкайт беше изгубил търпение и затова тя му сервира направо от кутията. След това седна на кухненската маса пред своята пица, втора чаша вино и книгите, които си бе изписала днес следобед. Пицата както винаги беше отлична. Втората чаша беше по-приятна от първата. Разследването на СВДС беше увличащо.

От трите неща завърши изцяло само разследването. Към него апетитът ѝ растеше с всяка минута.

ГЛАВА ТРЕТА

Скептично намръщен, Хауи Фрип почеса ухо с ключа от колата си.

— Не ми харесва.

Бари изпита непреодолимо желание да се хвърли през бюрото и да прегризе гърлото му със зъби. Никой друг не смееше да предизвиква този необуздан аспект на нейната личност. Само Хауи.

— Какво не ти харесва?

— Потискащо е — отвърна той, като потрепери за ефект. — Бебета, които умират по време на сън. Кой би искал да гледа такъв сериал?

— Млади родители. Бъдещи родители. Родители, на които това се е случило. Всеки, който иска да се информира и осведоми. Надявам се, че включва поне част от нашата аудитория.

— Живееш някъде в облаците, Бари. Нашата аудитория ни гледа, защото след новините повтаряме серии от „Бар наздраве“.

Бари се опита да не допуска нетърпението да прозвучи в гласа ѝ. Ако разбере, че тя се дразни, щеше да стане още по-неотстъпчив.

— Сериите няма да са приятни, защото темата е такава. Но не трябва да са и съзлививи. Свързах се с една двойка, която е загубила детето си от СВДС преди две години. След това са имали друго бебе и сега нямат нищо против да излязат пред камерите, за да кажат как са се справили.

Тя скочи и се опита да приключи пазарлъка.

— В края на тунела ударът ще бъде лек. Победа срещу нещастieto. Би могло да стане възвишено.

— Ти вече си уредила интервюто?

— Разбира се, след като получа одобрението ти — каза тя и го потупа по рамото. — Исках да задвижа нещата, преди да дойда пред теб, Хауи. От една седмица се занимавам с това — говорих с педиатри и психолози. Темата е съвсем навременна, — заради смъртта на бебето на Мерит.

— Как не, всички копнеят за такова предаване!

— Но аз ще поставя въпроса от няколко уникални гледни точки.

Не беше само заради предаването. Колкото повече разследваше синдрома на внезапната детска смъртност, толкова повече се увеличаше от заплетените случаи, които бяха интересни и заслужаваха да се разучат.

Сега Хауи заставаше на пътя ѝ.

— Не ми харесва — повтори той, докато четеше отново изложението ѝ. Ключът от колата се завъртя в другото му ухо. Изложено беше кратко, но с детайли. Сигурно всеки, дори с неговите ограничени умствени възможности, би могъл да разбере.

Искаше да направи три откъса, които да се излъчат последователно по време на вечерните новини. Всеки откъс ще фокусира върху различни елементи на СВДС. Предлагаше предварително да бъдат добре рекламирани.

Като крайна цел — разбира се, това го нямаше в предложението — някой продуцент на новини щеше да я забележи, да хареса работата ѝ и да ѝ предложи ангажимент далеч от тази колония на прокажени телевизионни журналисти, иначе известна като новинарски отдел WVUE. Хауи издаде доволен звук.

— Не съм убеден...

— Имам интервю с мисис Мерит.

Той изпусна ключа.

— Ъ-ъ?

Лъжа, разбира се. Но при безнадеждните обстоятелства...

— Наскоро пихме кафе заедно.

— Ти и първата лейди?

— Точно така. По нейна покана. По време на нашия разговор споменах, че готвя сериал. Тя хареса идеята и се съгласи да сподели свои мисли.

— Пред камера?

Бари изведнъж видя пред себе си Ванеса Мерит, опитваща се да се скрие зад тъмните очила, с незапалена цигара в треперещите ръце — една емоционално рухнала жена.

— Разбира се, че пред камера — каза тя и завъртя очи.

— В изложението не споменавах нищо за първата лейди.

— Пазех я за изненада.

— Добре, изненадан съм — произнесе той сухо.

Никога не е била добър лъжец, но пък и Хауи не беше силен в психологическите оценки, така че се надяваше, че не се е издала.

Той се наведе напред през бюрото.

— Ако мисис Мерит се съгласи на интервю...

— Ще се съгласи.

— Но ще продължиш да подготвяш всеки ден по един репортаж.

— Като каза това, той се облегна назад и се почеса по корема.

Тя обмисли условието, след това поклати решително глава.

— Ще се изисква цялото ми внимание, Хауи. Наистина искам да посветя цялото си време на него.

— Аз пък наистина искам да се чукам с Шарън Стоун. Но не всякога постигаме онова, което искаме, нали?

Бари помисли отново.

— Добре. Условието е прието.

— Бари Трејвис.

— Коя?

Първата лейди се изкашля леко, преди да повтори името.

— Бари Трејвис. Репортерка е в WVUE.

— О, да. С малко глухия глас? — Дейвид Мерит, президентът на Съединените американски щати закопчаваше копчетата на ръкавелите си. — Обадих ѝ се на една неотдавнашна пресконференция. Нейните репортажи за Белия дом са винаги добронамерени, нали?

— Много.

— И какво за нея?

Ванеса, вече облечена и седнала, отпи глътка бяло вино.

— Подготвя сериал за СВДС и иска да включи интервю с мен.

Мерит облече сакото на смокинга си и се загледа в отражението си в огледалото. Когато пое президентството реши да се откаже от личен камериер. И най-ловкият, моден съветник не би знаел как да изтъкне физическите качества на фигурата му по-добре от самия него. Кройката на сакото подчертаваше широките рамене и тесния кръст. Поддържаше косата си добре подстригана и подредена, но никога не я лакираше. Тайно я предпочиташе гаменски разрошена. Официалните

дрехи носеше изискано и аристократично. С джинсите се превръщаше в момче.

Доволен от видяното в огледалото, той се обърна към жена си:

— И?

— И тя ще бъде на приема тази вечер. Далтън ѝ е обещал отговор.

Далтън Нийли беше пресекретар на Белия дом. Грижливо подбран и добре обучен от Мерит и главния съветник — Спенсър Мартин.

— Официалното искане дойде чрез офиса на Далтън — Ванеса изтръска таблетка валиум от тубичката, която държеше във вечерната си чантичка. — Бари Трејвис звъня в офиса ми няколко дни поред. Аз не се обаждах, но тя е много настоятелна.

— Репортерите си изкарват хляба най-вече чрез настоятелността си.

— Да, но нейната настоятелност ме поставя на тясно. Далтън днес следобед влезе при мен с нейното искане. И двамата искат отговор тази вечер.

Президентът бързо съкрати разстоянието между тях, хвана я за ръката и измъкна малката таблетка от дланта ѝ. Той извади тубичката от вечерната ѝ чанта и върна таблетката обратно, след това я запусти.

— Нужна ми е, Дейвид.

— Не, не ти е нужна. И от това — повече не — той взе винената ѝ чаша и я постави настрана. — Това противодейства на лечението ти.

— Едва втора чаша.

— Не, трета. Лъжеш ме, Ванеса.

— Добре, забравила съм. Голяма работа. Аз...

— Не и за виното. За тази репортерка. Тя не те е поставила на тясно — ти сама си го направила. Не би започнала да звъни в канцеларията ти, ако не беше се срещнала с нея преди две седмици. Така ли е?

Бяха го информирали за срещата им още в деня, в който бе станала, така че той не бе изненадан, че Бари Трејвис иска интервю. Тревожеше го обаче, че без негово съгласие Ванеса бе поела инициатива за разговор с представител на медиите. Ванеса плюс репортер и специално тази, известна с неблагонадеждността си, беше опасна комбинация.

— Наредил си да ме шпионират? — раздразнено извика тя.

— Защо уреди тази среща с нея, Ванеса?

— Имах нужда да поговоря с някой. Престъпление ли е?

— И избра репортерка за довереница? — той се разсмя скептично.

— Тя ми бе написала вълнуващо писмо. Помислих си, че ще е приятно да разговарям с нея.

— Следващият път опитай със свещеник.

— Правиш от мухата слон, Дейвид.

— Ако наистина не беше важно, защо не ми каза?

— Не беше важно, докато тя не поиска интервю пред камера. Предишната ни среща не си заслужаваше да се споменава. Тя обеща, че нищо от казаното онзи следобед няма да бъде записано. Нуждаех се от някой... от жена... да говоря.

— За какво?

— За какво мислиш, че сме говорили? — извика тя.

Тя скочи от стола, грабна чашата вино и предизвикателно я изпразни до дъно.

Той се помъчи да не избухне.

— Ти не си на себе си, Ванеса.

— Прав си, по дяволите — не съм. Така че би било по-добре да отидеш без мен тази вечер.

Приемът, в чест на приятелското посещение на делегация от скандинавските страни, трябваше да бъде първата ѝ официална поява след трагичната смърт на Робърт Ръштън. Малкото официално събитие изглеждаше много подходящо за връщането на Ванеса към обществения живот. След смъртта на бебето тя се бе оттеглила от светски прояви. Три месеца бяха съвсем достатъчни. Гласоподавателите имаха нужда да я видят отново в действие.

— Разбира се, че ще дойдеш — каза Президентът. — Ще бъдеш красавицата на бала. Винаги си била.

— Но...

— Без, но. Омръзна ми да те извинявам. Трябва да приключиш с това, Ванеса. Изминаха дванайсет седмици.

— Има ли времева граница за скръбта?

Той се направи, че не забелязва предизвикателството в гласа ѝ.

— Тази вечер ще успееш като смелото ми момиче. Бъди само чаровна, усмихната и всичко ще бъде на ред.

— Мразя тези хора. Те ме гледат със съжаление и угризение. Не знаят какво да кажат. А когато някой все пак каже нещо, то е толкова банално, че ми се иска да изкрещя.

— Само им благодари за съчувствието и ги зарежи.

— Господи! — извика тя дрезгаво. — Как можеш да издържаш...

— Защото съм длъжен, по дяволите. И ти също.

Той я изгледа толкова втрещено, че тя се свлече обратно на стола. Погледна го сломено.

Той се обърна и когато заговори отново, гневът му бе потиснат.

— Харесва ми вечерната ти рокля. Нова ли е?

Раменете ѝ се отпуснаха и тя сведе глава. Наблюдавайки я в огледалото, той разпозна в рефлекторните жестове признание за поражението ѝ.

— Много съм отслабнала — измърмори тя. — Нищо не ми е по мярка.

На вратата се почука. Той прекоси стаята и отвори.

— Ей, Спенс. Готови ли са за нас?

Спенсър Мартин огледа стаята над рамото на Дейвид. Забелязвайки Ванеса и празната винена чаша на масата, той обърна въпроса на Дейвид:

— А вие готови ли сте за тях?

Президентът съзнателно избегна загрижеността на съветника си.

— Ванеса е обхваната от лека форма на сценична треска, но както знаеш, тя винаги се справя.

— Може би я насилваме. Ако не се чувства в състояние...

— Глупости. Тя е съвсем наред — той се обърна към жена си и протегна ръка. — Готова си, нали скъпа?

Тя се изправи и бавно тръгна към тях, без да поглежда към някой от двамата.

Една от особеностите на характера на Дейвид бе да не обръща внимание на неща, които не желаше да приема, като неприязънта между жена си и главния съветник. За да запълни неловката тишина той каза:

— Изглежда красива тази вечер, нали Спенс?

— Наистина, господин Президент.

— Благодаря — отвърна Ванеса приглушено. Когато тръгнаха по коридора, тя хвана ръката на съпруга си. — Какво ще каже Далтън на Бари Трејвис?

— Бари Трејвис, репортерката? — намеси се Спенс. — Да отговори какво? — той погледна въпросително президента.

— Помолила е Далтън за интервю с Ванеса.

— За какво по-специално?

— СВДС.

Бари беше направо зашеметена. Думите ѝ бликаха като вода от отворен противопожарен кран.

— Бях на прием с приятел. Не се вълнувай, той е педи. Ние си помагаме от време на време. Той получил покана за прием и имаше нужда от жена, която да го придружава, а аз имах възможност да говоря лично с президента и жена му.

Както и да е, справих се отлично с приема, държах се наистина хладно и отегчено и когато стигнах до президента, той ме хвана за ръцете, кълна се, и каза: „Мис Трејвис, много ви благодаря, че дойдохте. Удоволствие е да ви виждам в Белия дом. Тази вечер изглеждате блестящо“.

Всъщност не си спомням точно думите му, но е достатъчно да кажа, че не се отнесе с мен като с непозната, нито дори като с обикновен репортер.

Кронкайт се прозя и се намести по-удобно в средата на леглото ѝ.

— Нали не ти досаждам? — попита Бари, като спря, за да си поеме дъх. — Изглежда не осъзнаваш важността на това, че ще взема първото специално интервю от първата лейди след смъртта на детето ѝ?

Всъщност президентът го спомена, преди още аз да съм казала нещо. Той каза, че мисис Мерит го е информирала за моя сериал за СВДС. Смята, че идеята е превъзходна и е настоял пред първата лейди да участва. Похвали ме за това, че възбуждам обществен интерес към такъв мъчителен феномен. След това каза, че той и мисис Мерит ми предлагат пълното си сътрудничество. Аз бях... Добре, нека да го

обясня по този начин — ако това беше секс, щях да съм получила многократни оргазми.

Тя се намести до Кронкайт, който бе заел две трети от леглото и не желаше да отстъпи нито сантиметър. Почти на края на матрака, тя добави:

— Да можеше и Хауи да е там, за да ме види.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Знаеше, че телевизорът е включен, но го възприемаше само като страничен шум, докато не чу познат глас. Това го накара да вдигне глава от мивката, където плискаше лицето си със студена вода. Грабна кърпата за ръце и заобиколи ъгъла, за да влезе в спалнята.

„... което за нещастие, вие и президент Мерит сте преживели...“

Не познаваше репортерката. Беше на около трийсет, може би повече. Кестенява коса дълга до раменете. Големи очи и пухкави устни, обещаващи приятни минути, въпреки че в момента очите и устните не се усмихваха. Впечатляващ, дрезгав глас, необичаен за журналист в ефир, повечето звучаха като че ли са завършили едно и също училище за стерилна дикция. Името ѝ беше изписано в долния край на екрана. Бари Трејвис. Не му говореше нищо.

„Двамата с президента бяхме потресени да научим големия брой семейства, които са преживели тази трагедия — казваше Ванеса Мерит. — Пет хиляди годишно само в нашата страна.“

Това лице и глас Грей Бондюрент познаваше добре и веднага установи, че някой я е подготвил предварително за интервюто. Държеше ръцете си скромно в скута и не жестикулираше. Изразът на лицето също беше предварително изработен.

Интервюиращата беше направила запис и с д-р Джордж Алън, личният лекар на семейство Мерит, който бе поел тежката задача да обяви смъртта на Робърт Ръштън Мерит. Доктор Алън обясни, че

медицинската наука все още се опитва да установи причините и да посочи превантивните мерки за Синдрома на внезапната детска смъртност.

След това интервюто продължи в по-личен план.

„Мисис Мерит, ние всички сме свидетели на вашата и на Президента скръб по време на погребението на вашия син“. Следваха кадри от погребението. „Оттогава са изминали три месеца. Раните сигурно още болят, но зная, че нашите зрители биха се интересували да чуят ваши разсъждения по темата.“

Ванеса изчака още един момент.

„Баща ми има една приказка: Нещастieto създава и шансове за промяна. Както обикновено, татко излезе и този път прав — каза тя, леко усмихната. — Дейвид и аз чувстваме, че сме станали по-силни като двойка и всеки поотделно, защото преживяхме тежко изпитание и го преодоляхме.“

— Лъжкиня! — Той смачка кърпата и я захвърли в спалнята, след това вдигна дистанционното. Не желаше да слуша повече.

Но не изключи. Ванеса казваше:

„Ние с президента се надяваме, че всички, изпитали подобна трагедия, биха могли да почерпят смелост и утеха от хора, надживели я като нас. Животът трябва да продължи.“

Бондюрент изруга и натисна копчето за изключване.

Написани предварително отговори, подписани, одобрени и дадени на Ванеса да ги заучи и издекламира. Думите — съчинени от

Далтън Нийли. Може би от баща ѝ, Клет Армбръстър. Може би дори от президента, но накрая одобрени без съмнение от Спенсър Мартин.

Както и да бяха репетирани и преработвани, това не бяха думи на Ванеса. Тя ги беше изрекла, но не спонтанно и не от сърце. Съмняваше се, че репортерката със сексапилния глас схваща, че е измамена. Ванеса беше добре програмирана говореща кукла с компютърен чип в главата. Разкриването на интимните ѝ чувства не би било прилично. И със сигурност не би било разумно.

Бондюрент почувства, че се задушаваше между стените на спалнята и тръгна към кухнята за бира. След това излезе на верандата. Широка десет стъпки и засенчена от навес, верандата придаваше по-голяма ширина на самата къща. Той се хвърли в плетения люлеещ се стол и доближи бирата до устните си. Мускулите на почернелия му врат се раздвижиха, докато на една глътка изпи половината от кутията.

Изглеждаше като оживяла реклама за бира. Плакати, показващи го да пие бира, гол до кръста, в къща сред полето, биха продали милиони кутии, от каквато и да е марка, но той не искаше да знае. Суетата не беше в природата му, особено през последните години, когато можеха да минат седмици, без да види друго живо същество. Ако слизаше с колата до Джаксън Хол, можеше да се обръсне. А можеше и да не се бръсне.

Беше такъв, какъвто беше. Приемаш го или не го приемаш. Такова беше отношението му към околните и то се предаваше безмълвно на всеки, с когото се срещнеш. Но беше и една от причините да не се съчетае добре с Вашингтонската сцена. Радваше се, че я напусна. От доверените лица на президента се изискваше нужната доза конформизъм. Грей Бондюрент не беше конформист.

Сините му, твърди и студени очи гледаха към острите, покрити със сняг върхове на планината. В действителност отдалечени на мили разстояние, а изглеждаха толкова близо, сякаш стига да се протегнеш — и ще ги докоснеш. Величествената гледка на Пърпълс Маунтин. В неговия двор. Представете си.

Той смачка празната бирена кутия, сякаш беше от хартия. Искаше му се да може да върне обратно последните десет минути. Защо не бе останал навън малко по-дълго, преди да влезе вътре, за да се измие? Какво хрумване на съдбата го бе накарало да включи точно на този канал и точно по това време?

Искаше му се изобщо да не е видял интервюто. *Много съм ти благодарен, Бари Трејвис, която и по дяволите да си. Колко ли дни сега щеше да го преследват мисли за Дейвид, за Ванеса, за бебето...*

Но най-вече се безпокоеше, че интервюто може да предизвика отново интерес към него. Току-виж започнали да разсъждават, да предполагат, да свързват някои неща. И всичко щеше да тръгне отново.

Дейвид Мерит крачеше пред бюрото си в Овалния кабинет. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите, а ръцете — заровени дълбоко в джобовете. Челото, скрито под кичур коса, беше намръщено.

— Никога не съм чувал за това по-рано. Какво, по дяволите, е?

— Нарича се делегиран Мюнхаузен — синдром, наречен е на името на германския граф, който се е отървал леко, защото сам се е наранил.

— Мислех, че се нарича просто мазохизъм — отбеляза Спенсър Мартин.

Д-р Джордж Алън помръдна рамене и си наля още уиски от личните запаси на президента.

— Това стои малко встрани от моята специалност, а и не съм се занимавал по-задълбочено.

— Бари Трејвис го е проучила — казаното от Мерит прозвуча като порицание и докторът го прие така.

— Удар „по делегация“ е, когато някой наранява или причинява болка на друг, най-често — дете — засрамено обясни той.

— Но какво общо има това със СВДС? — попита Мерит. — Защо Бари Трејвис е задълбала чак толкова?

Д-р Алън набързо отпи от уискито.

— Защото възрастните, измъчени от безпорядъка, понякога стигат до крайност. Те нараняват децата си, понякога стигат до убийство, в опит да получат внимание и симпатия за себе си. Някои необясними смъртни случаи на деца, приписвани по-рано на СВДС, сега се разследват отново като вероятни убийства.

Мерит сподави едно проклетие и седна зад бюрото си.

— Не можа ли онази мръсница Трејвис да се занимава с темата си, без да я разширява с всичките тези ужасии? Сипи ми нещо, ако обичаш.

Докторът изпълни молбата.

— Благодаря — Мерит замислено отпи от питието, а след това погледна към Спенс. Изражението не му харесваше. Спенсър се беше замислил, а разискваният въпрос беше неприятен.

— Може би не трябваше да окуражавам Ванеса да даде интервю — рече Мерит напосоки.

— Не съм съгласен. Какво лошо е станало?

— За Бога, Джордж, ти по-добре от всеки друг би трябвало да знаеш — отвърна Мерит сопнато. — Тези проклети серии я подлудиха отново.

— Хората забелязват — кимна спокойно Спенс. Мерит му хвърли остър поглед, с който искаше имена. — Персоналът, сър. Хората забелязват промените в настроението ѝ, защото се интересуват от нея.

Мерит се обърна към лекаря още веднъж назидателно.

— Не мога да контролирам медикаментозно промени в настроението, когато тя пие толкова много — обясни д-р Алън.

Мерит притисна с ръце очите си.

— Клет ще ми съдере задника заради това. Продължавам да му напомням, че е загубила детето си. Прибавено към нейното състояние, как може да очаква, че няма да е поне малко нестабилна?

— Всеки реагира различно на трагедията — отбеляза докторът, опитвайки се да бъде полезен. — Някои се нахвърлят върху работата, с надежда да се изтощят, за да не мислят. Други откриват Бога, палят свещи и се молят. Трети...

— Разбрах, разбрах — прекъсна го Мерит. — Моят тъст не го разбира.

— Ако искате аз ще говоря с него — предложи Спенс.

Президентът се изсмя нерадостно.

— Клет не те обича, Спенс. Ти си последният човек, с когото той би желал да коментира емоционалното състояние на Ванеса. И тя не е особено добре настроена към теб — той се обърна отново към доктора. — Но ти, Джордж — може би ако поговориш с него, обясниш...

— Ще му позвъня утре и ще кажа, че си ми разказал за неговите притеснения. Ще го уверя, че тя е под постоянни грижи.

— Благодаря — Мерит се усмихна, като че ли въпросът бе приключен.

— Не само за Клет трябва да се безпокоим — въздъхна Спенс. — Следващата година са изборите. На администрацията е необходима първата лейди. Ние се нуждаем от Ванеса, трябва ни скоро, трябва ни балансирана и готова за кампанията — той се обърна към доктора. — Можеш ли да я подготвиш?

— Разбира се. Нямам алтернатива.

— Винаги има алтернатива.

Възражението на Спенс премина като леден вятър през стаята.

— За Бога, Спенс — каза Мерит. — Звучиш весело като погребален звън. Забрави този мистър Песимист, Джордж — каза той и стана да се ръкува с лекаря. — Ванеса е в добри ръце и аз не се тревожа. Благодаря ти за обяснението на онова нещо — „Мюнхаузен“, въпреки че то няма връзка със смъртта на Робърт.

Поглеждайки дълбоко в очите на доктора, той добави:

— Робърт спря да диша в люлката си. Обяснението е неизвестно. Това беше официалното ти становище и ти го поддържах. Точно, нали?

— Абсолютно СВДС — д-р Алън гаврътна питието си и след това се сбогува.

— Да вземе по-добре да я оправи — отбеляза Спенс, когато останаха насаме с президента.

— Не се страхувай. Ще се справи.

— А Ванеса?

— Винаги се е справяла, нали?

— Преди — да. Сега не съм толкова сигурен, че ще може да се вземе в ръце — само Спенсър Мартин би могъл да си позволи да говори така откровено с президента за съпругата му.

Докато Мерит оценяваше загрижеността на първия си съветник, той си мислеше, че тя не е толкова несъразмерна с проблема.

— Аз заставам зад решението. Хората имаха нужда да видят Ванеса в това интервю, Спенс. Тя изглеждаше великолепно. Говореше великолепно.

Спенс все още се мръщеше.

— Тогава защо ми се иска да не бяхме се съгласявали. Имам лоши предчувствия. Притеснява ме, че тя е установила първа контакт с репортерката, а не обратното.

— И аз се безпокоях в началото — призна Мерит. — Но всичко стана много добре. Добра реклама за нея и за нас. Както каза Джордж, нищо лошо не се е случило — когато Спенс отказа да отговори, президентът го погледна твърдо.

— Добре, ще видим — най-после отрони Спенс въздържано.

— Добре, кой е той?

— Кой? — Бари дори не вдигна очи. В скута ѝ имаше купчина телефонни съобщения, картички, писма от зрители, всички свързани със сериала за СВДС. И в най-оптимистичните си мечти не беше се надявала на такава реакция.

— Била си потайна, Бари, да го криеш от нас.

Най-накрая тя вдигна глава.

— О, Господи!

Телефонистката на новинарския отдел беше напълно скрита зад огромното цветно творение, което внесе в кабинката на Бари.

— Къде искаш да го сложа?

— Ъ-ъ... — както винаги, бюрото ѝ беше опасна зона. — На пода, може би.

След като сложи огромния букет, телефонистката се изправи.

— Който и да е, дори ако изглежда като крастава жаба, щом е похарчил цяло състояние за цветя — трябва да е голям човек.

Бари отвори бележката, закачена на букета и се усмихна.

— И аз бих казала същото, но е женен.

— Всички, които струват, са женени.

Бари подаде бележката на жената, чиито очи щяха да изскочат, когато разчете познатия подпис под ръкописно написаната бележка. Гръмките възклицания докараха няколко души от персонала и малкото помещение се препълни.

Бари поиска бележката и я развя като ветрило.

— Няколко думи на благодарност от президента: превъзнеся таланта и интелигентността ми, поздравява ме за превъзходния сериал и благодари за добре изпълнената патриотичната задача.

— Още една дума и ще повърна — Хауи се бе приближил към групата.

Бари се разсмя и постави обратно бележката в илика. Беше нещо, което щеше да показва на внуците си.

— Ти просто ревнуваш, защото не си личен приятел със семейство Мерит.

Хауи и останалите се изнизиха, като мърмореха за късмета на някои хора.

Когато остана сама, Бари набра един телефон.

— Свободен ли си тази вечер — попита тя меко.

— Сериозно ли говориш?

— Какво имаш в хладилника?

— Два стека.

— Аз ще донеса виното — тя погледна към букета. — И цветя. Ще бъда там след половин час.

ГЛАВА ПЕТА

— Наричаш това половин час?

— Престани да се жалваш и ми помогни — Бари, с президентския букет, две бутилки вино и торба с продукти, се мъчеше да влезе през входната врата на къщата на Дейли Уелш.

— Сигурно си ограбила някой пресен гроб? — попита той.

— Прочети картата, умнико.

Той измъкна бележката от огромния букет и подсвирна високо.

— Впечатляващо!

Тя се засмя весело.

— Изработено само за един ден.

— Какво ще направиш, за да се повтори?

— Бих те разпердушинила заради неизчерпаемия ти талант да разваляш всичко хубаво, но съм уморена, така че да отворим виното.

— Имаш одобрението ми.

Отидоха заедно в кухнята, която вероятно по погрешка, беше най-привлекателната стая. Самата къща беше невероятно грозна. Дейли започна да рови в претърпаното чекмедже, за да открие тирбушон.

— Как си? — попита тя загрижено.

— Още не съм умрял.

Но Тед Уелш — или Дейли^[1], както беше известен между приятелите си — изглеждаше така, като че ли следващото мъчително поемане на въздух ще бъде последно. Емфиземът бе придобил от пушенето на огромно количество цигари през дългите години на работа, за да засища глада на публиката за новини.

Веднага след завършване на университета бе започнал да работи като момче за всичко в един ежедневник. Оттам бе излязъл и прякорът му. Беше тръгнал от низините, минал през различни журналистически изпитания, за да стане шеф на новините на филиал на телевизионна мрежа на Ричмънд, откъдето бе принуден да се оттегли рано, поради бързото развитие на болестта.

Живееше от скромна социална помощ, защото не беше навършил необходимата възраст — и сигурно никога нямаше да я достигне — за да получи пълна пенсия. Двата стека, които се размразяваха на масата, всъщност бяха банички с месо. Бари подозираше, че ще е така и затова, когато купуваше виното взе и два котлета. Докато тя се занимаваше с приготвянето на вечерята, Дейли отпиваше по малко от виното.

Той премести бутилката с кислород по-близо до стола си и подалеч от нея и каза:

— На Кронкайт ще му стане патката, само като подуши кокалите.

— Малко вероятно. Опериран е.

— О, забравих. Кастрирала си дори него.

Тя тръшна буркан с марината за месо върху масата и се обърна към него.

— Не започвай с това.

— Но си е така. Ти премахваш топките на всеки мъж, с който се запознаеш. Това е методът — отхвърляш го, преди той да те отхвърли.

— Теб не съм те отхвърляла.

— Мен не ме брой — каза той през хриптящия си смях. — Много съм стар и болен, за да го вдигна изобщо. Не представлявам опасност. Което ме навежда на друга мисъл. Не би трябвало да прахосваш вечерите си с такъв неперспективен като мен. Ако аз съм най-добрата ти мъжка компания, животът ти би изглеждал твърде тъжно.

— Но аз те обичам, Дейли — тя се приближи към него и го целуна по бузата.

— Престани — той я отблъсна. — И не препържвай котлетите. Искам ги алангле.

Бари не се засегна от грубостта му. Тяхното приятелство, започнало някога със скандал, сега бе непоклонимо. Бяха стигнали до онова ниво на разбирателство, когато обидите ставаха еквивалент на нежностите.

— Бих дал двайсет години от живота си за една цигара — отбеляза той, когато след вечеря се наслаждаваха на кафето в неговата всекидневна.

— Ти вече си дал достатъчно.

— Ох. Истина е — беше седнал в стола си без ръчки, с апарата за дишане до стола — системата от пластмасови тръбички, които се хранеха от подвижната кислородна бутилка и се вкарваха направо в ноздрите.

В другия край на стаята Бари си почиваше на дивана. Беше вдигнала краката си горе и бе притиснала голяма възглавница към гърдите си.

— Наскоро срещнах още един човек, който изпитваше никотинен глад. Никога не бих предположила.

— Кой?

— Поверително е.

— На кого ще кажа аз пък? Освен теб никой не идва тук.

— Би могъл да имаш други приятели, но не каниш никого.

— Не мога да понасям съжалението им.

— Тогава трябва да прекарваш времето си с болнави, едва дишащи хора. И преди сме говорили за това — каза тя напевно. — Хайде да не започваме и тази вечер.

— Съгласен — изпъшка той. — Кой е мистериозният пушач?

Тя се поколеба.

— Нашата първа лейди.

Веждите му се вдигнаха.

— Не лъжеш? Сценична треска преди интервюто?

— Не. Тогава се срещнахме на кафе.

— След като я интервюира насаме, все още ли мислиш, че е тъпа?

— Никога не съм мислила така.

Той я погледна.

— Десетки пъти си я наричала така, седнала точно там, където си сега. „Красавицата на Мисисипи“. Не са ли това твои думи? Описвала си я като една от онези жени, които никога нямат една собствена мисъл в главата. Мнението, което тя изразява, е мнение на онези мъже, които ѝ се умилкват, по-точно — баща ѝ и съпругът ѝ. Тя е тъпа и банална. Нещо да съм пропуснал?

— Не, общо взето, това е — Бари въздъхна и разсеяно обиколи с пръст ръба на чашата за кафе. — Все още това е моето мнение, но изпитвам и съжаление към нея. Искам да кажа, да загубиш бебето си... Боже Господи!

— И?

Бари не бе забелязала, че е млъкнала, докато Дейли не я извади от мислите, в които бе потънала.

— И какво?

— Хапеш нервно устни, сигурен знак, че нещо се върти в главата ти. Цялата вечер чакам да се разтовариш, от каквото и да е.

— Не знам какво е — каза му тя искрено. — Просто...

— Нещо като гъдел по врата?

— Да кажем, че е така.

— Вероятно означава, че си по някаква диря, но не знаеш на какво.

Дейли се наведе напред, със светнали като на пожарникарско куче очи, при първото удряне на камбаната. По страните му бе избила лека руменина и сега изглеждаше много по-здрав, отколкото от седмици насам. Като че ли подмладен от предчувствието на нещо необикновено.

Бари се почувства виновна, че бе започнала разговора, след като видя трескавия му поглед. Щеше да му причини голямо разочарование. Вероятно нямаше да излезе нищо.

Но пък нима имаше нещо лошо, че е споделила? Може би той ще открие смисъла, или ще каже, че не съзира нищо в разхвърляните ѝ идеи.

— Сериалът за СВДС предизвика голям интерес — поде тя.

— Казах ли ти, че го пуснаха и по сателитната телевизия?

— Сигурно за кариерата ти е било като ритник по задника — изхили се Дейли. — Но нали това искаш? Тогава какъв е проблемът?

Тя погледна в чашата си. Кафето вече бе изстинало и тя безцелно въртеше чашата.

— Когато се срещнах за първи път с нея, тя изпитваше разбираемо чувство за вина и затова аз ѝ напомних, че никой не може да бъде упрекван за такава смърт — това просто се случва. Но тя много странно попита: „Нима?“

Този въпрос и начинът, по който го зададе, ме подтикнаха да започна да проучвам СВДС. След това попаднах на странния случай на жена, чиито четири бебета умрели от този синдром. По-късно се оказало, че причината не е тази.

— Тя е имала онова... онова...

— Синдромът на Мюнхаузен по делегация — допълни Бари.

— Някои смъртни случаи започват да изглеждат подозрителни. Майки са били обвинявани в убийство на собствените си деца, за да възвърнат отнетото им внимание.

— Добре... — тя пое дълбоко въздух и без да издиша, вдигна глава и го погледна напрегнато.

Той не извърна очи, остана втренчен в нея дълго време. Накрая каза:

— Може би ще трябва да поправа нивото на кислорода. Или не получавам достатъчно, или поемам прекалено много. За момент си помислих, че намекваш, че първата лейди на Съединените американски щати е убила собственото си бебе?

Бари остави чашата си на масичката за кафе и се изправи.

— Съвсем не съм казвала такова нещо.

— Така ми прозвуча.

— Не съм намеждала такова нещо, Дейли. Кълна се.

— Тогава защо продължаваш да хапеш устни?

— Не знам! Но нещо не е в ред — тя се отпусна отново в ъгъла на дивана и хвана с ръце главата си. — Бях с Ванеса Мерит два пъти през последните седмици. Първия път тя беше напрегната като наркоман на втория ден от детоксикацията — жена очевидно на ръба на емоционален колапс. В деня на интервюто тя беше съвсем друга личност. Високомерна. Студена. Контролираща се. Коректна. И почти толкова човек, колкото тази масичка за кафе.

— Интервюто беше добро.

— Беше безжизнено, Дейли, и ти знаеш това — върна му тя. Потрепването му ѝ подсказа, че е съгласен. — Интервюто с мисис Мерит би трябвало да бъде най-високата точка от сериите. Вместо това то беше по-безлично от всичко останало. Тя изглеждаше като кукла.

— Значи е глътнала два валиума, преди да застане пред камерата — каза Дейли като сви рамене.

— Вероятно. Сигурна съм, че беше натъпкана с лекарства в нощта, когато я видях на онзи прием — или пък е била пияна. Величествена както винаги, но отнесена. Почти... не знам... изплашена. Президентът прикриваше и друго нещо — каза тя, прекъсвайки се сама, за да тръгне по друга линия. — Той ме поздрави, като че ли двамата сме стари приятели. Естествено, бях поласкана от

вниманието му, но си помислих, че е странно. Беше много ентусиазиран за сериала — преди и след излъчването му. Искам да кажа — погледни към тези цветя. Онова, което струват, би било съществена кръпка в националния дълг.

— Тогава изритай по дяволите теориите си, нали? Той нямаше да изпитва такива чувства към теб и сериала ти, ако поставяш в неблагоприятна светлина жена му.

— Просто съм изненадана от прекаленото внимание. Отдавна правя репортажи за Белия дом. Защо изведнъж президентът и аз станаме добри познати?

— Бари, ти си журналистка. Той е титулярят, изправен пред нови избори следващата година. Трябва да поласкае колкото може повече журналисти. Ако спечелиш пресата, печелиш и изборите.

Тя трябваше да се съгласи с обяснението на Дейли. Дейвид Мерит, още от първия си мандат в Конгреса, беше разбрал как да ухажва медиите. Любовният романс бе продължил и по време на кампанията му за президент. Илюзията постепенно бе започнала да се пропуква, въпреки че медийните му репортажи винаги бяха благоприятни. Но Бари Трејвис създаваше кратки информации и въобще нямаше влияние. Защо трябваше да я ласкае?

Мисълта ѝ скачаше от едно предположение към друго както беше още на първата ѝ среща с Ванеса Мерит. Не се задържа на нито една от тези мисли и съмнения, защото се страхуваше, че всичките висят във въздуха.

— Бих могла да се отърся от противоречията и да спя спокойно, но остава едно нещо — обърна се тя към Дейли. — И мисля, че това е истинска загадка. Когато завършихме интервюто, тя ме прегърна. Мен.

— Сигурно е било за сбогуване — продължи да упорства Дейли.

— Не беше повод.

— За какво?

— За да дойде достатъчно близо и да прошепне в ухото ми, което да не се чуе от никой друг. Тя каза: „Бари, моля те, помогни ми. Не разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?“

— По дяволите!

— Точно така, Дейли. Това беше първият и единствен път, в който тя изрази някакво почтено чувство. Звучеше отчаяно. Какво мислиш, че е искала да каже?

— Откъде, по дяволите, бих могъл да зная? Може да значи — „помогни ми съпругът ми да бъде преизбран“, или „помогни ми да предизвикам обществен интерес към СВДС“, или „помогни ми да се справя с мъката си“. Може да значи всичко или нищо.

— Ако е нищо — нищо — каза Бари. — Но ако е нещо, изводите могат да бъдат експлозивни.

Той поклати глава.

— Аз все още не вярвам. За какво й е да убива бебето си, след като толкова трудно е забременяла?

— Мисля, че това го установихме. Синдромът на Мюнхаузен.

— Тя не се вписва в такава рамка — не се съгласяваше той. На жените, страдащи от такива разстройства, обикновено е липсвала симпатия и внимание. Според пресата Ванеса Мерит е почти като Принцеса Ди. Тя получава повече внимание от всяка друга жена на света.

— Но дали го получава от онзи, на когото наистина държи?

— Президентът? Мислиш, че я пренебрегва и тя се опитва да го сплаши.

— Това е възможност.

— Слабичка.

— Но вероятна — подчерта Бари. — Погледни какви обществени симпатии спечели Джаки Кенеди, когато малкият Патрик почина. Тя се превърна в икона.

— Но заради много повече причини, отколкото загубването на новородено.

— Но тази трагедия допринесе за легендата. Може би тази първа лейди иска да създаде подобна аура за себе си.

— Друга теория? — попита Дейли с жест на отхвърляне.

— СПИН. Ако някой от тях е носител на вируса? Детето би могло да покаже положителна реакция. Мисис Мерит не би могла да рискува да се унижи пред света, ако се разкрие нейната или на съпруга ѝ сексуална тайна.

— Още една слаба вероятност — каза Дейли. — Ако някой от тях беше серопозитивен, досега щеше да излезе наяве — да кажем, когато е забременяла. Президентът редовно е подлаган на рутинни лекарски наблюдения и изследвания. Подобна тайна не би могла да се запази дълго.

— Предполагам, че си прав — тя помисли върху това още малко.
— Може би не забелязваме очевидното. Ами ако нейният мотив е бил най-обикновена злоба? Тя ми направи впечатление на жена, свикнала да налага волята си, жена, която не би търпяла отказ.

— Какво имаш предвид?

— Убила е сина им, за да накаже президента за неговите афери.

— Слухове за афери.

— Хайде де, Дейли — изръмжа Бари. — Всеки знае, че е женкар. Просто не е бил хванат с някоя гола дама в леглото — все още.

— Но докато не е, няма телевизионен репортаж, не е направил признания пред камерата, походженията му си остават слухове.

— Мисис Мерит трябва да знае.

— Разбира се, че знае. Но тя ще се усмихва и ще претендира, че не знае, точно както всяка съпруга на всеки кръшкащ началник е правила през цялата история на изборните длъжности.

— Все още мисля, че излъганата жена е наистина силен мотив.

Дейли захапа замислено долната си устна.

— Бари, с тази история ти спечели вниманието на електронната индустрия. Този път позитивно внимание.

— Минутите под светлината на прожекторите нямат нищо общо с това.

— Сигурна ли си? Сериалът беше толкова добър, че засега засенчи разгрома ти заради съдията Грийн и показа, че критиците ти грешат. Ти заслужаваш похвали, но внимавай да не станеш ненаситна. Сигурна ли си, че не експлоатираш внезапното внимание към себе си като измисляш друга история? Не използваш ли всичко това като начин да се измъкнеш от професионалната забрава?

Тя почти щеше да отговори с твърдо и непоколебимо „не“, но спря, за да премисли отново мотивите си. Дали не оформяше фактите, за да ги пригоди към собствените си намерения? Не остави ли амбицията да влияе върху обективността ѝ? По-лошо, не изпадна ли отново в навика си да заложи на погрешно заключение, за да създаде много по-драматична история?

— Честно — не. Разглеждала съм фактите обективно и от всеки възможен ъгъл. Жената е загубила детето си. За това тя има искрената ми симпатия. Но не е ли възможно, вместо да е жертва на жестоката съдба, да е жертва на необяснима злонамереност, която я е довела до

извършването на невъобразимо тежко престъпление? Това е въпросът, който не ми дава мира.

Още от началото се долавяше нещо подозрително. Защо тя ми позвъни и ме покани на кафе? Никога не го е правила преди това — не съм чувала да се среща с репортерки. И докато разговаряхме, изглеждаше, че се опитва да ми съобщи нещо, но без да го назове направо. Ами ако това нещо е било признание?

Ако не беше първата лейди, аз не бих чакала толкова дълго, за да започна да разследвам историята ѝ. Мисля, че заслужавам червена точка, задето започнах да ровя по-дълбоко. И с риск да звуча невероятно наперено, мисля, че го дължа на нацията ни. Това е чисто американска черта.

— Добре — съгласи се Дейли. — Нека те попитам, още едно нещо.

— Казвай.

— Защо, по дяволите, висиш тук?

---

[1] Името означава „ежедневно“ и „ежедневник“. Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

След седмица усърдни размишления, които не водеха до никъде, страстта на Бари започна да се уталожва. Всичко, което получи като резултат от разследването смъртта на Робърт Ръштън Мерит, беше чувство на безсилие.

Обмисли всяко хрумване, дискутирано с Дейли, но безрезултатно. Беше като в капана на „параграф 22“: историята изискваше цялостно проучване, което не можеше да се проведе, ако не се разгласи самата история.

Ситуацията се влоши, защото се обади и простатата на Хауи. Ревнив заради успеха на сериала ѝ, той ѝ възлагаше репортажи, които другите репортери отказваха да правят — онези, от които зрителите се интересуваха най-малко. Тя ги заснемаше, без да се оплаква, и то колкото бе възможно по-бързо, за да ѝ остане повече време за историята, която изцяло я бе завладяла.

Самата мисъл, че първата Лейди може да е умъртвила собственото си бебе беше вече измяна. Какво бе наказанието за измяна в днешно време? Публично обесване? Разстрел?

Бари бе започнала да се страхува, че тя, а не Ванеса Мерит, страда от психическо разстройство. Чуваше оттенъци в гласовете, каквито в действителност нямаше, долавяше скрито значение в най-обикновени забележки. Трябваше да се откаже от това си намерение и да концентрира усилията си върху репортажите, които Хауи ѝ подхвърляше като милостиня, а не да се опитва да прикачи бъдещето си към звезда, която вероятно ще експлодира и ще остави черна дупка около нея и кариерата ѝ.

Но бе невъзможно да се откаже. Какво би станало, ако след няколко препятствия Бърнстейн и Удуърд се бяха отказали от Уотъргейт?

Когато режисьорът на вечерните новини прекъсна размишленията ѝ, тя седеше в бокса си и преглеждаше бележките си в търсене на нова гледна точка.

— Здравсти, Бари. Въведението на репортажа за тази вечер?

— Какво искаш да кажеш?

— Има шум в записа. Хауи каза, че трябва да го направиш на живо от студиото.

Тя погледна към часовника на бюрото. Оставаха само осем минути до началото на излъчването.

— Ако не си забелязал, намокрих се до кости, точно преди да свършим снимките. Косата ми е още влажна.

— И целият ти грим... — жестовете, които направи около собственото си лице бяха съвсем обезкуражителни. Но или ще трябва да се съгласиш, или ще изхвърлим репортажа. Хауи подметна, че това е големият ти шанс като телевизионна звезда.

— Това не ме вълнува изобщо — въздъхна тя, — но за да не стават скандали — ще го направя — тя грабна чантата си. — Ако някой ме търси, аз съм в дамската тоалетна.

— Оставам тук и ще се моля да стане чудо — извика след нея режисьорът.

След излъчването на новините, Бари се върна на бюрото си и провери съобщенията. Едното беше от маниака, който ѝ се обаждаше от години, за да се оплаква, че производителите на популярно разхлабително слагат омагьосани треви, което му причинява хроничен запек. Другото беше от новопоявила се маниачка, която се идентифицираше като Чарлен и ругаеше Бари за тъпите репортажи. И последното беше от Анна Чен, източникът ѝ за информация в Правителствената болница.

— Анна?

— Здравей.

Гласът на Анна Чен беше сподавен и предпазлив. Бари схвана, че тя не се обърна към нея на име, въпреки че явно я позна по гласа и по навик посегна за лист и молив.

— Въпросът, който дискутирахме няколко дни по-рано... — започна чиновничката от болницата.

— Да.

— Не може да се намери копие.

— Разбирам — Бари чакаше, защото чувстваше, че жената има да каже още нещо.

— Процедурата изобщо не е правена.

Бари преглътна тежко.

— Не е правена? Процедурата по... избор ли е? При т-т, необикновени обстоятелства не е ли задължителна?

— Обикновено — да. Но при този случай докторът, който се е грижил, е решил, че това не е необходимо. Той е наредил процедурата да не се изпълни и така е станало.

Д-р Джордж Алън, личният лекар на президента е наредил на следователя да не се извършва аутопсия.

Бари натисна молива толкова силно, че острието се счупи.

— Сигурна ли си?

— Трябва да си вървя.

— Само още няколко въпроса...

— Съжалявам.

Анна Чен затвори. Бари натъпка бележките си в чантата, грабна шлифера и чадъра и изхвърча от стаята.

Всъщност не очакваше Анна Чен да я чака в стаята си в болницата. Но въпреки това остана разочарована, когато откри, че кабинетът бе тъмен и заключен. Обратно в колата си, тя се зае с клетъчния телефон.

— Имаш ли телефонен указател? — попита тя в мига, в който Дейли вдигна слушалката.

— Добър вечер, също така.

— Нямам време за учтивости.

Схванал настойчивостта ѝ, той попита:

— За частните телефони?

— Да. Потърси там адреса на Анна Чен. Ч-е-н.

— Коя е тя?

— Не мога да ти кажа.

— Ох! Информатор. Какво има?

— Много е дълго за телефон.

— Видях те в новините тази вечер — каза той.

Бари чуваше преобръщането на страниците.

— Как изглеждах?

— Виждах съм те и в по-лоша светлина.

— Толкова зле?... Стигна ли до Чен?

- Няма Анна, но има А. Чен.
- Издиктувай го. Телефонен номер и адрес, моля те.

Чиновничката от болницата живееше в наскоро трансформирано здание на Адамс Морган, населено със страхливи, етнически пъстроцветни граждани. Реставрацията на сградата не бе включила асансьор, поради което Бари се задъха, докато стигне апартамента на третия етаж. Тъй като не желаше да даде възможност на Анна Чен да се скрие, тя не позвъни по телефона предварително. С успокоение чу, че вътре работи телевизор.

Тя позвъни на вратата. Телевизорът беше загасен веднага. Усещаше, че я разглеждат през шпионката на вратата.

— Моля те, Анна, трябва да говоря с теб.

Измина доста време, преди да се чуе изщракване на ключалки и вратата да се отвори няколко инча, защото отвътре бе закачена верига. През процепа Бари можа да види само половината от хубавичкото лице на Анна Чен.

— Какво правиш тук? Не трябваше да идваш.

— Тъй като съм дошла, може ли да вляза?

— Какво искаш?

— Какво искам! Не е ли очевидно? Искам да попитам защо не е била извършена аутопсия...

— Сега затварям вратата. Моля да не ме безпокоиш отново.

— Анна! — Бари вмъкна крака си в отвора. — Не разбирам. Не можеш просто да ми позвъниш и да ми изтресеш такова нещо и след това да не...

— Не разбирам за какво говориш.

Бари не можеше да повярва.

— Анна, какво става? Не разбирам.

И тогава разбра. Хубавите бадемовидни очи на жената бяха изпълнени с ужас.

Бари сниши гласа си до шепот и попита:

— Наредили са ти да не говориш с мен?

— Моля те, просто си върви.

— Някой предупредил ли те е да не говориш с мен? Заплашваха ли те? Кой, Анна? Началствата в болницата? Някой от надзорните

медицински служби? Д-р Алън? — все още шепнешком, тя продължи настоятелно. — Няма да бъдеш назована като мой източник. Кълна се. Само ми кимни, ако съм права. Д-р Джордж Алън е наредил на следователския отдел да не извършва аутопсия. Дали заповедта не е дошла от самия президент?

Уплашената млада жена отново се опита да затвори вратата, която сега стягаше като в менгеме крака на Бари.

— Анна, моля те, кажи какво знаеш?

— Не знам нищо. Върви си. Остави ме на мира.

Азиатката натисна с всичките си деветдесет и пет паунда вратата. Бари мъдро реши да изтегли крака си. Тя остана в коридора, загледана в месинговите цифри на вратата, като се питаше, кой по дяволите, бе запушил устата на Анна Чен. И защо.

Ванеса Мерит загаси телевизора в личния си апартамент. Тя безцелно се бе разхождала по каналите, когато случайно хвана Бари Трејвис в новините на WVUE. Как можа това момиче да излезе толкова глупаво? Защо не схвана намека?

В действителност, тя не искаше да бъде разкрита тайната ѝ, но не знаеше докога би могла да издържи да я пази за себе си. И в двата случая се страхуваше, че това може да я убие.

Сипа си още една чаша от забраненото вино. По дяволите, със забележките на доктора, на баща ѝ и на съпруга ѝ. Как биха могли да знаят от какво се нуждае и от какво не? Те не можеха да разберат колко бе страдала. Бяха се съюзили срещу нея. Те...

Мисълта ѝ се загуби, преди да успее да я завърши. Това ѝ се случваше често. Изглежда не беше в състояние да задържи мисълта си повече от няколко секунди. За какво мислеше сега?

Бебето, да. Винаги. Но имаше и още нещо...

Когато очите ѝ, блуждаейки, отново се спряха на телевизора, тя си спомни. Бари Трејвис. Тъпата кучка. Защо не беше схванала? Или се е изплашила твърде много, за да започне да действа? Глупава ли беше, или страхлива? Както и да е, резултатът бе същият. От тази посока не бива да очаква помощ.

Ванеса си мислеше, че много хитро е избрала да използва репортер като средство. Идеята ѝ беше хрумнала, когато забеляза Бари

на неотдавнашна пресконференция на източната поляна на Белия дом. Нали тя беше задала невероятно тъп въпрос на една пресконференция, с който предизвика спонтанен смях?

Слабото доверие, с което се ползваше Бари Трејвис я правеше най-подходящият избор за целите на Ванеса — да направи няколко намека на някой безотговорен репортер, някой, който щеше да поеме топката още във въздуха, щеше да започне да задава въпроси, които биха изглеждали в началото нелепи, но на които евентуално същинските играчи щяха да потърсят отговорите. Ако Ванеса разпространеше историята си по някоя от големите телевизионни мрежи, тя се излагаше на голяма опасност. А по този начин щеше да се разчуе, но не директно от нея.

Или поне така се бе надявала. Бари Трејвис се оказа неудачен избор. Беше не само дръзка, но и неинтелигентна. Така че накъде да се обърне?

Противно на навиците си, тя протегна ръка към телефона.

— Татко!

— Здравей! — отговори сенаторът. — Канех се да ти позвъня по-късно. Как си?

— Чудесно.

— Тиха вечер къщи?

— Дейвид държи реч на някакъв синдикален конгрес. Забравих къде.

— Искаш ли да мина и да ти правя компания?

— Не, но ти благодаря — не можеше да пие толкова много в присъствието на баща си.

— Не трябва да оставаш сама, мила.

— Дейвид се връща през нощта. Ще бъде късно, но обеща да ме събуди.

След пауза, по време на която тя ясно си представи намръщеното му лице, той каза:

— Може би трябва да се видиш с твоя гинеколог. Виж дали няма да ти даде хормони или нещо друго — той приписваше всички женски болести на хормонален дисбаланс.

— Това ще нарани Джордж.

— Да върви на майната си Джордж — гръмна гласът на сенатора. — Ние говорим за твоето здраве. Джордж е добър приятел и аз

приемам, че е компетентен лекар за „рутинни неща“ като разстройство и грип. Но ти се нуждаеш от специалист. Нужен ти е психиатър.

— Не, татко. Не, нямам нужда. Всичко е под контрол.

— Загубата на малкия Робърт ти се отрази много силно.

Ванеса отпи глътка от виното, за да намали угризението, което предизвикаха думите му.

— Дейвид няма да одобри. Първата лейди не може да страда от такива заболявания.

— Може да се уреди без много шум. И между другото, кой би си мислил лошо за теб, ако си отишла да получиш помощ, когато най-много се нуждаеш от нея? Ще говоря с Дейвид за това.

— Не!

— Детенце...

— Моля те, татко, не го тревожи. Аз ще се справя. Просто ще ми трябва малко повече време, отколкото сме мислили.

Беше се научила да прави политика от такъв майстор в занаята като сенатор Армбръстър. И когато стигнаха до лека нощ, тя го бе накарала да ѝ обещае, че няма да се разправя с Дейвид за нейното здраве.

За да се успокои, изпи с виното още един валиум, след това се понесе към банята и облече нощница и халат. Изправена на възглавници в леглото, тя се опита да се справи с част от личната си кореспонденция, но не можеше да контролира писалката. Опита се да почете от новия бестселър, за който всички говореха, но откри, че трудно фокусира очите си и не може да схване смисъла на думите. Беше на път да се откаже, когато някой почука на вратата ѝ. Тя стана от леглото и пресече стаята.

— Ванеса?

Тя отвори вратата.

— Здравей, Спенс.

— Спеше ли?

— Четях — Спенс постоянно ѝ досаждаше. Тя прекара пръсти през косата си. — Какво искаш?

— Президентът ме помоли да проверя как си.

— Наистина ли? — попита тя саркастично.

— Съжалева, че трябва да те остави сама тази вечер.

— А защо тази вечер трябва да е различна?

Спенсър Мартин дори не премигна. Необходимо беше нещо много по-голямо от нахалство, за да го предизвикаш. Дори и предизвикан, той не го показваше. Това беше част от подготовката му.

В администрацията на Никсън имаше Гордън Лиди. През средата на дланта му минаваше белег, защото я бе държал над пламък на свещ, докато месото бе почнало да се стопява. Лиди нямаше нищо в повече от Спенсър Мартин. Той беше белязан по свой собствен начин. И незаменим за президента.

— Мога ли да ти донеса нещо? — попита той със студена любезност.

— Какво например?

— Каквото и да е.

— Не се затруднявай.

— Не ме затрудняваш, уверявам те. Как се чувстваш?

— Дяволски хубаво. Ти как се чувстваш?

— Ти си разстроена. Нека се обадя на д-р Алън да намине.

— Нямам нужда от него — извика тя. — Нуждая се от... — тя спря, за да събере сили. — Нуждая се от някой тук до мен, който да проумее какво означава за една майка детето ѝ да е мъртво.

— Ванеса, не се горещи. Защо да мислиш постоянно за това. Какъв е смисълът да обсъждаме факта, че твоят син...

— Кажете името му, копеле такова — тя се наведе рязко напред и сграбчи реверите на отлично ушитото му сако. — За теб и Дейвид е трудно да го наричате с името му, нали? Съвестта ти не позволява. Произнеси го! — изкрещя тя. — Произнеси го веднага!

Агент от охраната се втурна в стаята.

— Мистър Мартин, нещо не е в ред ли?

— Първата лейди не се чувства добре — каза той. — Позвъни на доктор Алън да дойде веднага.

Спенс я придружи до спалнята ѝ и затвори вратата.

— Ще ме заключиш в стаята ми ли, Спенс?

— Не. Ако искаш да правиш театър пред персонала, разчитай на мен — каза той спокойно, сочейки към вратата.

Ванеса потъна в нацупено мълчание, но предизвикателно си наля още една чаша вино. По времето, когато докторът пристигна, тя пиеше следващата.

— Пияна е, Джордж — заяви Спенс.

Тя се опита да се пребори с д-р Алън, когато той поиска да я прегледа.

— Ванеса, лечението ти не позволява да се пие толкова.

След това Спенсър му нареди да ѝ даде нещо, за да млъкне.

— Не мога, наистина. Трябва да увеличи дозата, за да има ефект.

— Не ме интересува какво трябва да направиш — каза мъжът.

Ванеса оголи ръката си.

— Дай ми проклетото успокоително! Единственото време, когато се чувствам спокойна, е когато спя. И, както каза и Спенс, не ми се спи — пияна съм.

Докато лежеше под въздействието на лекарството, Дейвид нахлу стремително в стаята. Очевидно бесен заради сцената, която беше предизвикала, докато го е нямало.

Много лошо, мистър президент, помисли си тя, въпреки че се чувстваше толкова отпусната, че не можа да артикулира думите.

Тримата — той, Спенс и д-р Алън проведоха напрегнат, но тих разговор в края на леглото ѝ. По едно време чу Спенс да казва: „Ние не можем да оставим това да продължава“.

Какво ли означаваше това? Тя беше поискала забравата на съня, но сега се бореше да се разсъни.

Когато дойдоха за нея малко преди разсъмване, тя спеше дълбоко.

ГЛАВА СЕДМА

Президент Мерит приключи телефонния разговор с Бари Трейвис и се обърна към съветника си.

— Ти какво мислиш?

Спенсър Мартин чу всяка дума, защото разговорът бе пуснат и през спикърфона.

— Опитва се да се добере до сведения, но ти се справи добре — отвърна той. — Наистина, отклони искането й, но го направи изискано. Позвъняването през Далтън ли е минало?

— Да. Тя спазва протокола.

— Тогава повече от изискано от твоя страна е да й откажеш лично. Тя си мисли, предполагам, че няма нищо лошо в това да те помоли за специално интервю, за стратегията на предизборната ти кампания. Естествено е от нейна страна да смята, че си е пробила път до Овалния кабинет, след като сега е на малко име с Ванеса, а ти си й пратил цветя.

Дейвид Мерит гледаше през прозореца грижливо поддържаните градини на Белия дом. Опашката от посетители се виеше покрай островърхата желязна ограда, в очакване на стандартната обиколка, по време на която щяха да се заяпват в чиниите и чашите на бившите президенти.

Вътрешно той презираше американското общество, но му харесваше да бъде негов президент и щеше да му е неприятно да напусне този адрес, дори и след втория мандат. Никога не се замисляше, че може и да няма втори. Преизбирането му сякаш се разбираше от само себе си. Такава беше програмата, която си бе изработил отдавна в онзи паркинг за ремаркета в Билокси. С много малко отклонения всичко вървеше по генералния му план. Нищо не би трябвало да попречи на бъдещето, което Дейвид Малкълм Мерит бе очертал за себе си. Нищо!

Като че ли прочел мислите му, Спенс се обади:

— Питаш се защо вмъкна онзи последен въпрос за Ванеса?

— Физическото състояние на жена ми е в мислите на всички през тези дни. Би било по-подозрително, ако не беше попитала.

— Предполагам — кимна Спенс.

Липсата на убеденост накара Мерит от своя страна да се поинтересува от мнението му. Спенс сви рамене.

— Просто защото Бари Трејвис изникна преди няколко седмици отникъде. Сега изскача отвсякъде — той изруга през зъби. — Какво ли е мислила Ванеса, когато се е свързала с нея? А и защо тази репортерка още рови? Мога да разбера да души около Главната болница преди сериала за СВДС, но после?

— И мен ме безпокои — призна Мерит. — Но на информаторката ѝ запушихме устата. Мисля, че мис Трејвис трудно ще открие друг източник в тази болница.

Бари Трејвис можеше да си мисли, че информаторите ѝ са тайна, но тези на Спенс бяха още по-голяма тайна. Президентът не беше попитал по какъв начин, или от кого, Анна Чен е била заплашена, че издава поверителна информация на пресата. Спенс просто го бе уверил, че въпросът е уреден — и тъй като го казваше Спенс, човек можеше да е спокоен.

В това отношение Спенс беше без грешка. Възникнеше ли проблем — той поемаше грижата. Не искаше никакви обяснения. Нито осмисляне. Нито аргументи. Пък не беше и кавгаджия. Съвсем различен от техния приятел Грей Бондюрент, който настояваше да знае всичко за всяко проклето нещо, което го помолеха да изпълни.

Когато трябваше да се действа, Дейвид Мерит искаше действие, без обяснения. Изискваше експедитивност и не даваше пукната пара за почтеността на действието. Докато Грей се дърпаше. Почтеността беше твърде важна за Грей.

— Мисля, че Бари Трејвис е просто извънредно усърдна. Тя успя със своето петнадесетминутно предаване и сега се опитва да извлече максимума от славата. За съжаление, започва да става досадна — президентът се подсмихна. — Тя е откачалка и всички го знаят. Успокой се. Не е толкова умна, че да причини сериозни неприятности.

— Не знам, Дейвид — възрази Спенс загрижено. — Мисля, че е по-умна, отколкото си мислим. Ако не беше онзи силно раздухан гаф, тя би могла да стане име, с което се съобразяват в медиите. Проклетата ѝ настойчивост говори твърде много за характер.

— Или за безразсъдство и сляпа амбиция.

— И в двата случая, ако тя продължи да се занимава с това, би могла да ни причини неприятности.

Мерит погледна към съветника си. Често пъти между тях не бяха необходими думи. Като бойци-партизани, пробиващи си път през гъмжаща от врагове джунгла, те можеха да общуват без слова, предупреждавайки се само с очи за възможни опасности. И сега беше така.

— Ако смяташ, че ще е по-добре, Спенс, заеми се с работата.

— Мисля, че ще трябва.

Бари гледаше замислено стенографския запис на телефонния си разговор с президент Мерит. Не можа да открие никакъв недостатък във всичко, което каза или пък в начина, по който го каза. Малък приятелски разговор. Беше твърд, но любезен, когато отказа молбата ѝ за специално интервю, но това не я разочарова, нито дори изненада. Интервюто беше просто претекст. Целта на позвъняването беше да попита за първата лейди.

От онзи ветровит, облачен ден, когато се срещна с Ванеса Мерит на капучино, Бари търсеше драма под всяка тухла във Вашингтон. Не можа да открие нищо. Информаторите бяха онемели. Пейджърът, който носеше денонощно и чийто номер знаеха само информаторите и Дейли, не се бе обадил нито веднъж. Затова тя наруши правилата и им позвъни. Никой не знаеше нищо. Беше готова да приеме, че въображението ѝ е изиграло шега и то не за първи път.

Тогава тайнственият инцидент с Анна Чен отново раздвижи потиснатите ѝ подозрения. Точно на следващата сутрин Далтън Нийли свика пресконференция, за да обяви, че мисис Мерит ще се уедини за неопределен период от време. След това шокиращо въведение, той прочете кратко изявление на президента:

„Сенаторът Армбръстър и аз вярваме, че отговорностите на Ванеса като първа лейди не ѝ предоставят достатъчно време, за да се възстанови напълно от трагичната загуба на нашия син. Ние подчертахме пред

нея колко ценна ни е като личност и като патриот. Тя дължи на семейството си и на родината пълно възстановяване — физическо и емоционално — преди да възобнови изтощителната програма, която сама си налага. Поради тази причина тя ще си даде една по-дълга почивка.“

Журналистите задаваха въпроси. Възстановителната почивка ще бъде под контрола на д-р Джордж Алън, отговори Нийли на един репортер. Той студено отрече каквато и да е злоупотреба с алкохол или лекарства. Бари надвика колегите си, за да попита кога първата лейди ще се върне, отговориха ѝ, че е твърде рано да се мисли за това.

Оттогава Нийли даваше периодично на медиите сведения за състоянието на мисис Мерит. Според д-р Алън почивката и спокойствието ѝ се отразяват много добре. Тази сутрин, когато Бари разговаря с президента, той ѝ благодари, че се интересува от жена му и обеща да препрати поздравите ѝ. Оправяла се бързо и се чувствала отлично. Той самият бил много доволен от подобрението в състоянието ѝ.

Всичко беше съвсем гладко — като задник.

— По дяволите — изпъшка Бари. Нещо не е в ред. Тя посегна към телефона.

— Правителствена болница. С кого да ви свържа?

— Анна Чен, моля.

— Мис Чен вече не работи тук.

— Моля?

— Мис Чен вече не работи тук. Може ли някой друг да ви помогне?

— Ъ-ъ, не. Благодаря.

Бари затвори бързо и опита домашния номер на Анна Чен. Приятен, електронен тембър ѝ съобщи, че номерът вече не е действащ. За по-малко от пет минути Бари скочи в колата си и полетя към жилището на Анна Чен. Взе на един дъх стълбите до третия етаж и натисна звънеца на вратата на 3С. След неколkokратно натискане на копчето, стана ясно, че апартаментът е празен.

Разстроена, тя позвъни на съседния апартамент през коридора. Доближи ухо до вратата, чу вътре движение и приглушен разговор.

— Ало? — извика тя и почука на вратата. Търся мис Чен.

Съседът беше младеж — тип администратор, с коса прибрана на конска опашка и риза с монограм, разкопчана до колана на панталоните, ципът на които очевидно е бил вдигнат току-що, а част от ризата висеше отвън. Поглеждайки над рамото му, Бари видя, че той има гостенка — млада дама. Бяха в разгара на пикник на пода във всекидневната.

— Съжалявам за безпокойството.

— Ако търсите Анна, тя се премести — каза той, бързайки да се върне вътре. Или ви интересува друго?

— Кога?

— Миналата седмица. Петък, четвъртък, може би. Преди уикенда, защото управителят накара да почистят апартамента в събота. През целия ден влизаха и излизаха работници.

— Имате ли някаква представа... Къде се е преместила?

— Не. Но тя работи в Правителствена болница.

— Вече не работи там.

— Тогава не знам нищо.

— Благодаря, че дойде, Дейли — Бари влезе в къщата си през задната врата. Кухнята беше изпълнена с ароматни изпарения.

— Как бих могъл да устоя на толкова изискана покана?

„Бъди тук в седем. Започни вечерята.“

Дейли стоеше пред печката и бъркаше сос за спагети. Препасаната около кръста му престилка с коледни мотиви му придаваше трогателен вид. Смътно си спомняше, че бе получила престилката като подарък преди няколко години и след това не я беше виждала. Чудеше се къде ли я е открил Дейли.

— Мирише приказно — тя потупа Кронкайт, който лудо ѝ се умилкваше. — Нахрани ли го?

— С парче сурово месо — глътна го наведнъж — Дейли остави настрана лъжицата и се обърна към нея. — Как да разбирам

посланието ти да отида до ъгъла, да се спусна надолу по алеята и да мина през задната врата? На шпиони ли си играем?

— След вечеря.

Той удържа на уговорката. Веднага щом чиниите бяха измити, те се разположиха удобно в нейната всекидневна. Поне Дейли се чувстваше удобно. Седнал в кресло, отвсякъде подпъхнат с възглавници, с голямата глава на Кронкайт отпусната в скута му. Бари се разхождаше нервно из стаята. Провери два пъти дали входната врата е залостена и заключена. Затвори капациите на прозорците, за да не може да се вижда отвън навътре.

— Какво, по дяволите, става? — попита Дейли.

Тя постави пръст върху устните си и включи телевизора. Усили звука до краен предел и след това приближи една отоманка до стола на Дейли.

— Ще кажеш, че преигравам и драматизирам, но мисля, че ме следят. Откачих клетъчния си телефон днес следобед. Оттук нататък няма и да записвам на телефонен секретар. Когато говорим трябва да сме много внимателни, особено когато става въпрос за Ванеса Мерит.

— Мислиш, че в къщата има микрофони?

— Нищо не би ме изненадало — тя го осведоми за изчезването на Анна Чен и добави: — Говорих с управителя на сградата. Тя не е предупреждавала, че напуска — просто платила, приготвила си багажа и напуснала.

— Може да е имала десетина причини за напускане. Друга работа, друг апартамент.

— Не е оставила новия си адрес нито в болницата, нито при управителя. Необяснимо за човек, който просто сменя адреса.

— Може да се опитва да се отърве от някой приятел — негодник.

— Тя беше изплашена, страхуваше се да не я видят, че говори с мен. Някой е разбрал, че ми е дала информация и човек от тайните служби я е сплашил да мълчи.

Дейли захапа долната си устна и не каза нищо.

— Защо не е била извършена аутопсията на това бебе? — продължи Бари. — Д-р Алън не е присъствал, когато то е умряло. При инцидентна смърт законът изисква аутопсия, за да се изясни причината.

— Говорим за президента и първата лейди на Съединените щати, Бари. Законът може да бъде заобиколен.

— Ако детето ти умре внезапно без някаква видима причина, ти не би ли искал да знаеш точно от какво е настъпила смъртта? Защо двамата Мерит ще се противопоставят на аутопсията, ако нямат нищо за криене?

— Много хора се противопоставят на аутопсията — Дейли поклати ръка, за да покаже неудовлетворението си. — Следващ аргумент.

— Продължавам да се връщам към отправеното към мен странно послание на Ванеса. Биха ли могли да са прикрити признания?

— Ако тя е убила бебето, защо ще си признава?

— Дълбоко в себе си тя желае нейното престъпление да излезе наяве. Тя иска да бъде наказана.

— Знаеш ли, колкото повече говориш, толкова по-отвратително става.

— И къде е тя? — попита нетърпеливо Бари, въпреки че продължаваше да шепне. — В Хайпойнт? — личната резиденция на Мерит на Шенъндуър Ривър се намираше на два часа с кола на югозапад от Вашингтон.

— Затова заслужава да се помисли — каза Дейли — въпреки че официалното съобщение гласи, че тя си почива в „неназовано място“.

— Ако тя само си почива, а иначе е здрава, защо е цялата тази тайнственост?

— Ако дъщеря му беше сериозно болна, Клет Армбръстър щеше да е в центъра на нещата — отново се обади Дейли. — Щеше да й осигури най-добрите медицински условия в страната, щеше да я подложи на всички видове тестове. Говорила ли си с някой от неговите хора?

— Опитвах се. Крият се зад изявлението на Нийли.

— Ако здравето ѝ е подложено на риск, сенаторът не би се задоволил с продължителна почивка. Щеше да се бори със зъби и нокти и да намери най-доброто лечение.

— Същото важи и ако сенаторът знае, че тя е извършила убийство. Би се борил също така силно, за да я прикрие и предпази.

— Кучка — просъска Дейли. — Аз сам си влязох в капана.

— Ти продължаваш да поставяш пречки в хода на мислите ми — каза тя троснато. — Не ти се иска да изляза права.

— Не искам да сгреша. Не искам да изпаднеш в глупаво положение, както стана с историята със съдията Грийн. И с други.

— Това няма нищо общо с онези. Изобщо.

— И аз не искам това. След серия от провали ти отново започваш да печелиш доверие. Можеш ли да си представиш какъв шум ще вдигнат тези ти теории, ако се окажат неверни?

— А можеш ли да си представиш колко бързо ще се издигна, ако теориите ми се докажат?

— Преди да започнеш да фантазираш за собствено магазинно предаване, по-добре признай с какво разполагаш. Подозрения, Бари. Това е. Подозрения, които в журналистиката се свеждат до нула.

— Не, не е така — възрази тя категорично. — Освен в случаите, когато си видял как някой скача от балкона, как се разбива самолет или убиец с още димяща пушка в ръка над трупа, всяка добра история започва с подозрение, вътрешен инстинкт.

Ти сигурно няма да повярваш, Дейли, но моите мотиви не са чисто егоистични. Притеснявам се за Ванеса. Толкова е отслабнала. Кажете, че съм ненормална и че бебето е умряло от СВДС, както бе съобщено. Може би мъката я е подлудила. Ако е започнала да създава затруднения за Белия дом, не е ли възможно да са я изпратили някъде, за да я държат настрана от очите на хората?

— Мислиш, че президентът я държи против волята ѝ? Поставена по този начин, хипотезата изглеждаше смешна.

— Това би било съвсем неприемливо, нали?

— Не повече неприемливо, отколкото всичко останало, около което се въртахме — той помисли върху това. — Освен това властта си има собствена психология. Историята е показала, че за някои хора няма непозволени средства за постигане на целта. Предполагам, че това може да включва и отдалечаването на една емоционално нестабилна първа дама, която се явява пречка за евентуален втори мандат.

Бари потрепери.

— Господи, нашите теории стават все по-зловещи.

— Те все още са теории, Бари.

— Престани да ми напомняш — измърмори тя.

— Такава ми е работата.

— Вече не си ми шеф.

— Точно така. Просто приятел. Виж, Бари — той спря, за да вдиша няколко пъти кислород. — Ти получи одобрението на публиката. Поне този път не прекалявай.

Тонът му не й хареса.

— Време за психология ли, Дейли? Да отворим черепа на Бари и да видим как тиктака?

— Аз вече знам какво те кара да тиктакаш. Но по-важното е, че ти също го знаеш.

— Тогава защо да спорим? — тръсна глава тя ядосано.

— Може ли да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че мотивацията ти да продължиш да се бъркаш в тази опасна история няма нищо общо със спечелване доверието на двама души, които...

— Да, мога да те погледна в очите и да ти кажа. Между другото няма значение какви са мотивите ми, това е история, която трябва да бъде разказана. Съгласен?

— Ако въобще има някаква история, да — отвърна той недоволено.

— Добре, тогава спри да човъркаш раните от детството ми и ми помогни.

— Как?

— Кой би говорил с мен? Сенатор Армбръстър?

Дейли поклати глава.

— Независимо какво нашепва сърцето му, той ще застане на страната на своите и ще ги защитава до последен дъх. Той е политик до мозъка на костите си. Няма да злепостави човека, който неговата партия е поставила в Белия дом, дори и ако той се нарича Джак Изкормвана. И сигурно не своя зет. Той почти собственооръчно го постави на президентския стол.

— Добре. Кой друг тогава познава семейство Мерит толкова отблизо? Ако имаше някой достатъчно приближен, който по някаква причина се е отдалечил. Или човек, който... — изведнъж нова идея я накара да подскочи. — Онзи... онзи... военен, който освободи заложниците.

— Бондюрент?

— Бондюрент! Да! Гари Бондюрент!

— Грей.

— Точно така. Грей. Беше неразделен със семейството. Може би той би говорил с мен.

Дейли се разсмя подигравателно.

— Щеше да извадиш по-голям късмет, ако интервюираш един от барелефите на Маунт Ръшмоур^[1]. Те биха били много по-разговорливи и по-приятелски настроени от Бондюрент. До него можеш да се доближиш толкова, колкото до кобра.

— Какво се знае за него? Откъде идва?

Дейли сви рамене.

— Никой нищо не знае.

— Но той не се е материализирал, откакто Мерит го е назначил за съветник — каза тя с възмущение.

— Така изглежда — отбеляза Дейли. — Спенсър Мартин е също толкова потаен. Известното за тях преди работата им в администрацията на Мерит не би стигнало да се напълни и напръстник. По мое мнение — те самите култивират тази мистериозна аура около себе си.

— За какво?

— За ефективност.

— Какво е правил Бондюрент преди мисията за освобождаването на заложниците?

— Подготвяли са се, предполагам. Тримата — Мартин, Бондюрент и Мерит — са се обучавали в морското разузнаване. От тримата президентът е най-шлифован. Спенсър Мартин е истински подлец. Той е най-сложният от триото. Искаш ли да знаеш нещо? Тоя приятел винаги ме е плашил до смърт. Мисля, че е изплашил до такава степен и президента.

— Мисля, че президентът го уволни, защото се бе сприятелил твърде много с Ванеса.

Дейли изсумтя.

— Как може да си толкова не в час по този въпрос? Къде беше, когато стана това? Не беше чак толкова отдавна.

— Хауи — негово величество, беше ме подгонил за нещо и ми беше наредил да правя някакви тъпи репортажи. Пропуснах завръщането на Бондюрент и след това той изчезна от Вашингтон.

— Всъщност нямаше много за изпускане. Бондюрент разочарова всички репортери във Вашингтон. Изплъзваше се от камерите и не даде нито едно интервю. Таблоидните издания отпечатаха обичайните глупости, но разбира се, не дадоха истинската история.

— А каква беше историята?

— Не знам. Но ако Мерит е мислил, че Бондюрент се чука с първата лейди, защо ще го избере да ръководи мисията за зложниците? Той направи Бондюрент национален герой. Това не прилича на реакция на ревнив съпруг, нали? — Дейли поклати пръст в нейна посока: — Има и друг факт, който отчиташ погрешно. Президентът не го уволни. След мисията той помоли Бондюрент да заеме отново мястото си в Белия дом. Бондюрент отговори „Благодаря ви, но не желая.“

— Откъде знаеш всичко това?

— Ти не си единствената, която разполага с информация, госпожичке. Може да съм с единия крак в гроба, но с другия все още съм добре дошъл в различни кръгове във Вашингтон.

— Ако си толкова добре информиран, къде е сега Бондюрент?

— Замина някъде на Запад.

---

[1] Връх в Блек Хилс, Северна Дакота, където са изсечени бюстовете на Вашингтон, Джеферсън, Линкълн и Теодор Рузвелт — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Стигна дотам, че го покани на обяд. Отидоха в любимия му ресторант. Остави го дори да се наяде, преди да изложи молбата си.

— Моля те, Хауи. Дай ми зелена светлина. Само за няколко дни.

Той избърса сока от сандвича с печено месо с последното парченце хляб и го натъпка в устата си.

— Пътуванията са скъпи, нали знаеш. Нямаме бюджет за тях.

— Ще си плащам, отивам на мои разноски. Ще запазя фактурите. Службата може да ми възстанови сумата по-късно. Но само ако направя предаване.

Тя се надяваше, че тази саможертва ще го спечели. Подсилваше и подтика ѝ да направи специален репортаж, който да наелектризира нацията и какъвто вярваше, че е на прага да направи. Само репортаж от такава величина би заставил Хауи Фрип да се държи с нея като с равна.

Той преживяше — върху недопечения лук и нейната молба.

— Къде отиваш?

— Не мога да кажа.

— Очакваш да ти дам съгласие за репортаж, а в същото време не искаш да ми кажеш къде отиваш, или каква е темата?

— Експлозивна. Тя ще гръмне само ако се пази в тайна — тя сниши гласа си до шепот и се наведе по-наблизо, въпреки че миризмата на лук и чесън, излизаща от устата му, почти насълзи очите ѝ. — Ако изтече само една дума, че работя върху тази тема, ще стане опасно за всеки, който знае нещо.

— Секна ми дъхът — простена той. — Защо не се опиташ да продадеш тъпите си измишльотини при NBC? Някой задник там може и да се хване?

— Благодаря ти, Хауи. Очаквах да кажеш това — тя посегна към чантата си.

В началото изненадан, сега Хауи присви очи хитро.

— Как така не се вкисна?

— Защото сега мога да отида при Дженкинс с чиста съвест. Не исках да прескачам йерархичните стъпала, затова помолих първо теб. Тъй като ти отхвърли молбата ми, чувствам се свободна да отида до шефа.

Споменаването на главния менажер на WVUE изпълни с тревога сърцето на Хауи Фрип.

— Дженкинс ще подкрепи решението ми — каза той, придавайки си самоувереност. — Той ще се смее до сълзи на нахалството ти да искаш да ти се отпусне време за пътуване.

— Не мисля така — каза весело Бари. — Не съм ли ти споменала за бележката, която получих от него?

Хауи отново присви очи.

— Беше главозамайващ анализ на моя СВДС сериал. Искане да направя повече такива специални предавания. Казва, че талантът се пропилява в скапани сюжети. Дори му се иска да направя програмиране за социалните служби — тя сви вежди. — Мислех, че вече ти е споменавал за това. Не? Добре, предполагам, защото е толкова зает, та все още не е стигнал до това.

Тя съчиняваше докато говореше, но той явно се хвана.

— Ще си помисля — промърмори той.

— Няма нужда. Наистина. Остави. Аз ще се оправя с Дженкинс.

— Чакай! Задръж! Дай ми минутка, за Бога. Изстреля ми всичко без всякакво предупреждение — докато мислеше над казаното, той отхапваше от сандвича с копър. — Заклевах ли се, че историята е наистина страхотна?

— Огромна като Гаргантюа.

Той огледа лакомо младата жена, която бавно мина покрай прозореца, отхапа още една хапка и се почеса под мишницата.

— Добре, можеш да вземеш няколко дни. Но повече не ме закачай.

— Добре дошла в Пондероза — поздрави сама себе си Бари, когато премина през отворената порта и продължи по чакълената алея на къщата на Грей Бондюрент.

Пътуваше, под чуждо име — с фалшиви документи за самоличност, изготвени от най-неприятните информатори от

подземния свят на Дейли — и плащаше в брой, за да не оставя никакви следи от документи. Бари пристигна до своята цел в късен следобед. Предполагаше, че нейните предпазни мерки са прекомерни, но не можеше да рискува.

Дори за северозападните стандарти на Уайоминг, имотът на Бондюрент беше специфичен. Едноетажната къща, тип ранчо, беше разположена на фона на трепетликова горичка, която вече започваше да се обагрят в красиви есенни тонове. За да стигне до къщата трябваше да прекоси един поток, където кристалната вода бълбукаше в каменно корито.

Къщата бе строена от дърво и камък. По цялата ѝ ширина се простираше покрита веранда. На оградена ливада пасяха три коня. Откъм гърба се виждаше обор, очевидно по-стар от къщата и допълнително построен гараж, който зееше отворен. Няколко кубика дърва за горене стояха подредени до външната стена на гаража. Нямаше никакви признаци на живот, с изключение на конете.

Сега, след като беше вече тук, Бари почувства, че стомахът ѝ започва да се присвива. Местността беше сурова и негостоприемна. Планинските вериги я караха да се чувства малка и незначителна, както без съмнение щеше да реши и Грей Бондюрент. Тя слезе от взетата под наем кола и се попита какво точно би му казала за начало. От малкото, което бе чула и чела за него, знаеше, че шансовете да я приеме с разтворени обятия са твърде малко.

Страховете ѝ бяха напразни — той не беше вкъщи. Установи това след няколко минутно звънене и чукане на входната врата. По дяволите! Мислено се беше напмпала за срещата с бившия офицер от Военноморските сили. Беше преминала през твърде много неприятности, пръснала средства, за да се оттегли толкова рано. Дори шофирането обратно до Джаксън Хол не я привличаше.

Тя реши да изчака завръщането на Бондюрент. Седна на плетения люлеец се стол на верандата. Гледката на планината беше невероятна и затова тя с удоволствие се отпусна и залюля, загледана в това чудо на природата. Но не след дълго осъзна, че се нуждае от тоалетна.

След още петнайсет минути остави чантата си на стола и се върна към входната врата. Тъй като гаражът беше оставен отворен, имаше вероятност къщата да е незаключена. Така се оказа.

Вратата се отваряше направо към всекидневната. Големи дървени греди подпиреха високия таван. Камина с необичайни размери заемаше по-голямата част от каменната стена в срещуположния край на стаята. Обстановката беше подчертано мъжка. Мебелите бяха тапицирани в горскозелена на цвят кожа. Прозорците бяха голи. Тъканите вълнени килими изглеждаха като одеяла, разхвърляни по дъсчения под. Тишината, с изключение на тиктакането на стенния часовник, беше абсолютна. Стаята миришеше слабо на дим от дърва и... на мъж.

Усещането за мъжко присъствие беше толкова силно, толкова перверзно, че Бари бързо обърна глава, почти очаквайки да види Бондюрент да се материализира пред нея.

Като се наруга вътрешно, че се държи като глупачка, тя бързо мина през централната стая и откри пътя за широка спалня. И тук всичко бе строго и без украшения, с изключение на неоправеното легло, от което тя съзнателно отклони погледа си. Влезе в свързаната директно със спалнята баня.

В стойката за четки за зъби висеше само една четка. На една полица се виждаха сгънати хавлиени кърпи. От вътрешната страна на вратата на месингова кука висеше риза. Не можеше да устои на импулса да я докосне. Памучна. Мека. Неогладена. Удобна.

В основни линии банята беше чиста и спретната, въпреки че тя забеляза, че капачката на шишето с одеколон е прашна. Явно, отдавна не са я отваряли. Изкушаваше се да дръпне огледалната вратичка на аптечката и да надзърне, но реши, че това би било груба намеса в личния живот.

След като използва тоалетната, тя изми ръцете си и ги изсуши в кърпата, която висеше на хромиран кръг, забит в стената. Кърпата беше леко влажна не толкова отдавна той е избърсал ръцете или лицето си в нея. Това леко я смути и тя изпита странно усещане — мощното присъствие на обитателя — като че ли беше тук, но невидим.

Явно тишината и уединението й действат особено, реши Бари.

Тя се върна обратно през спалнята, обеща на отсъстващия си домакин, че щом си намери чаша вода, ще излезе веднага.

Откри кухнята без никакъв проблем. В хладилника имаше опаковка от шест бири. Нямахме бутилка с вода. Нито разхладителни.

Реши да си налее от чешмата, като добави кубчета лед от камерата, пълна с парчета говеждо.

Вярна на обещанието си, тя се върна на верандата, и продължи да чака. Той сигурно ще се върне, преди да е станало тъмно. Не би оставил къщата отключена, ако има намерение да отсъства за по-дълго.

Оранжевият залез премина в пурпурен здрач. Звездите изгряха. Много повече звезди, отколкото бе виждала досега, защото бе живяла през целия си живот в град. Млечният път хвърли призрачна пътека над главата ѝ.

С настъпването на мрака падна и температурата. Тя обви ръце около себе си. Въпреки студа, умираше за сън. Главата ѝ се удряше в гърдите всеки път, когато задремеше. Тялото ѝ беше с два часа напред спрямо тукашното време, а будилникът я беше събудил в пет тази сутрин.

— Глупости — каза си тя с тракащи зъби.

Преди да се саморазубеди, влезе в къщата, легна на дългия кожен диван и се сви на топка, за да се стопли. Секунди след като сложи глава на възглавницата, вече спеше.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Билиардните топки се удариха и Хауи Фрип изсумтя противно, когато неговият удар изпрати една в джоба.

— Играта е моя. Колко станаха?

— Три.

— Охо! Петнайсет! Освен ако искате да играем до пет или седем игри.

— Не, благодаря. Вие ще ме оберете напълно.

Хауи се пресегна за трите петдоларови банкноти, които неговият противник му предлагаше. Той натъпка парите в джоба си и тъкмо се канеше да направи някой надут коментар за необикновената си победа, когато нещо в очите на другия го предупреди, че злорадството може да не е най-добрата идея.

— Последното, което можете да направите за мен, е да ме почерпите с нещо за пиене — загубилият противник се усмихваше едва-едва.

— Питие? Разбира се, разбира се — съгласи се Хауи. — Какво ще пиете?

Той помоли за водка с лед. Хауи отиде до бара и поръча. Донесе на масата избраната от непознатия водка, както и бира за себе си.

— Не мога да остана до много късно — каза Хауи, сядайки. Всъщност беше готов веднага да тръгне. Другият беше поръчал качествен алкохол. Ако поръча един-два пъти, печалбата на Хауи ще се изпари. — Рано съм на работа. Мъжът отпи глътка от своето питие.

— С какво се занимавате?

— Радиотелевизионна журналистика — похвали се Хауи, като поръси сол в бирата си. — WVUE.

— Вие сте на телевизионния екран?

— Не, аз не се явявам в ефир. Това е работа за идиоти, за говорещите глави. Аз възлагам новинарски сюжети на репортерите.

— Значи повече или по-малко сте отговорен за онова, което се излъчва.

— Аз съм изцяло отговорен за излъчването в ефир — поласкан от интереса, Хауи започна да развива и украсява нещата. — От мен зависи кой репортер за кой сюжет ще прави репортаж, кои репортажи се спират, кои получават ефирно време и колко ефирно време.

— Отговорен пост...

— Свикнал съм с напрежението — подхвърли той нехайно.

Седналият срещу Хауи беше мъжът, когото Хауи Фрип би искал да вижда в огледалото си за бръснене. Понякога дори се самозалъгваше, че оказва такова влияние върху другите хора, каквото този човек оказваше върху него. Новият му познат говореше плавно и спокойно. Каквато и да беше ситуацията, той би запазил хладнокръвие. Не си развали настроението, когато загуби три последователни игри. Беше от онези мъже, които вдъхват неконтролируема страст у жените и респект у мъжете.

— Вие трябва да сте в течение на всичко, което става — отбеляза мъжът. — Получавате новините преди всички.

— Така е.

— Е, какво става сега?

Хауи затърси в главата си нещо, което да впечатли този необикновен индивид.

— Хм, добре, да видим. Пратих репортер на мястото, където стана тройна престрелка онази нощ, само минути след като се бе случила. Получих видеоматериал с труповете, преди да ги покрият.

Мъжът с полуусмивка погледна надолу към часовника на ръката си.

— И ъ-ъ, да видим...

— Добре, играта ми беше приятна. По-добре да вървя.

— Но най-силното нещо, което сме правили напоследък е сериалът за СВДС. Разбирате ли, неизяснени случаи на бебешка смъртност — добави Хауи, надявайки се да привлече отново вниманието на мъжа.

— Да?

Бинго!

— Идеята беше моя. Един вид разследване, което стигна и до детенцето на президента, нали разбирате.

— Трагедия.

— Направихме интервю с първата лейди.

— Това е било наистина удар. Тя не дава много интервюта, нали?

— Специално интервю за WVUE.

— Как успяхте да го вземете?

— Нали знаете как е с тези неща. Обадих се тук-там. Намекнах за някои услуги — той сви рамене по начин, който показваше, че за него да контактува с Белия дом не е нищо особено. — Искате ли още едно питие?

— Не, благодаря. Ако се напия, може да се съглася да ме оберете още веднъж.

Мъжът се засмя.

Хауи се усмихна в отговор. Нямаше приятели, с които да си побъбри. Може би сега бе намерил такъв. Мисълта за това го замая съвсем.

— Гледах това интервю с първата лейди — каза мъжът. — Много впечатляващо. Как беше името на репортерката?

— Бари Трејвис — Хауи разказа на новия си приятел как беше я назначил. — По онова време тя не можеше да си намери работа. Помислих си, какво пък толкова? Дай ѝ шанс и спечели точки от синдикатите в замяна. Пък и наистина е хубавичка.

Новият му приятел се разсмя.

— Ако се налага да работим с жени, защо да не назначаваме похубавите, нали?

Хауи се ухили похотливо. Новият му познат говореше на неговия език.

— Разбра съвсем точно, момче — той намигна. — Бари и аз ходихме известно време, но стана деликатно — работим заедно и тъй нататък, затова трябваше да скъсам. Тя го прие спокойно. Не ми причини никакви неприятности, като някои от тях. Оказа се добра репортерка. Енергична. Може би малко свръхамбициозна по отношение на възможностите си.

— Така ли? Как?

— Ех, нали разбираш. Заради успеха на нейния сериал, който всъщност аз продуцирах. Главата ѝ е направо в облаците. Побъркала ме е с някакъв сюжет, по следите на който е тръгнала.

— Наистина? — неговият събеседник вече не поглеждаше към часовника си. Беше се облегнал удобно на стола и въртеше в ръка чашата си. — Какъв е сюжетът?

— Убий ме. Не иска да каже.

— Хайде, де. Няма да кажа на никого.

— Кълна се, че не знам. Но тя спомена, че ако историята тръгне натам, накъдето тя предполага, Уотъргейт ще прилича на филм за Мики Маус, в сравнение с нейния.

Мъжът вече не се усмихваше.

— Тогава историята трябва да е наистина страхотна!

— За нея — сигурно, защото си взе няколко дни отпуск, за да направи разследване извън града.

— Къде?

Гласът на мъжа бе станал остър и това задържа юмрука на Хауи на полупът между купичката с ядки на масата и устата му. Изведнъж усети, че може да е бил недискретен, че може би не е трябвало да дрънка толкова много за историята на Бари.

— Не искаше да ми каже.

Усмивката на мъжа се върна.

— Дори не и намек?

— Никакъв.

— Момичето ти е пълно с тайни.

— Тя е фуста. Какво мога да кажа? Кой би могъл изобщо да я познава напълно? — Хауи посегна към бирата си, за да измие вкуса на ядките.

— Добре, вече е късно, а вие трябва да сте рано на работа. Благодаря за питието.

Хауи започна да се надига от своя стол, когато новият му познат скочи.

— За мен беше удоволствие.

— Сигурно си доволен, мошенико! Отиваш си вкъщи е петнайсет долара по-богат.

— Може би ще се видим и друг път? — отрони Хауи, като се надяваше, че не звучи прекалено настойчиво. Не искаше човекът да го сбърка с някой педал. — Аз съм тук два-три пъти седмично. Когато нямам други планове... Да поудрям топката с приятели, нали разбираш.

— Тогава сигурно ще се видим — те си стиснаха ръцете. Хауи го гледаше да си отива едновременно със завист и обожание — заради уверения му вид и почти сигурен, че никога няма да го види отново.

По причини, които оставаха скрити за него, Хауи просто изглеждаше неспособен да си създава приятели.

Спенсър Мартин пропътува два квартала, преди да хвърли поглед върху себе си в огледалото за обратно виждане. Избухна в смях и вдигна ръка да свали бейзболната шапка, на която отзад бе пришита дълга къдрава коса. След това отлепи и фалшивите мустаци. Малко повече усилия ще му коства отърването от миризмата на тютюнев дим и прокиснала бира от кварталната кръчма, в която бе последвал Хауи Фрип.

Какво нищожество, помисли си Спенс по пътя за Белия дом.

Но беше научил от Фрип онова, което двамата с Дейвид искаха да знаят — Бари Трејвис беше все още по следите на история, която тя считаше за хит. С какво беше свързана историята — с президента, с мисис Мерит или със смъртта на Робърт Ръштън Мерит?

Беше убеден, че Фрип не знае, иначе би се похвалил. В момента и Спенс не знаеше. Но такъв тип разследвания бяха негов висш приоритет.

— Добре, приятно ми е, че се радвате, мисис Гастон... Но съм сигурен, че мисис Мерит ще бъде доволна от избора ми... Добре. Сега по отношение на организацията за утре: една кола ще дойде за вас в шест и трийсет. Знам, че е рано, но... Добре. Много добре. Тогава, очаквам да се видим. Лека нощ.

Ръката на д-р Джордж Алън беше все още на слушалката на телефона, а той я разглеждаше замислено, когато неговата жена влезе в стаята с две димящи чаши кафе. Тя сложи едната пред него на бюрото и взе другата със себе си на коженото кресло срещу бюрото.

— Кой беше това?

Домашният му кабинет беше на втория етаж на тяхната стилна и въпреки това комфортна резиденция, непосредствено след края на Масачузетс Авеню, известна като „улица на посолствата“. Джордж Алън отпи от кафето.

— Децата легнаха ли си?

— Легнаха, но аз им разреших десет минути повече, преди да изгасят светлината. Кой беше това? — попита Аманда отново, посочвайки към телефона.

— Частна медицинска сестра, която наех за Ванеса. Ако кажа, че мисис Гастон е развълнувана заради новата си пациентка, би било неточно — тя просто не може да повярва, че ще се грижи за първата лейди.

— Ванеса се нуждае от продължителни грижи?

Семейство Алън познаваха президентската двойка още като пробиващи си път младоженци.

— Само като предпазна мярка — отвърна Джордж. — Дейвид мисли, че тя трябва да има постоянно медицинско лице до себе си.

— Мислех, че просто си почива.

— Така е.

— Ако се нуждае от постоянни медицински грижи, не би ли трябвало да я настанят в болница?

— Престани да ме разпитваш, Аманда — Джордж стана от стола до бюрото толкова бързо, че той се изтърколи назад на колелцата си и се удари в стената. Отиде до барчето с напитки, взе гарафата с бренди и наля малко в кафето си.

— Не те разпитвам — каза тя меко.

— Разпитваш ме, по дяволите. Всеки разговор тези дни се превръща в кръстосан разпит.

— Защото постоянно се оправдаваш — върна му Аманда. — Дори най-невинните въпроси те нервират.

— Въпросите ти никога не са невинни, Аманда. Като че ли ме разследваш и подозираш.

— А ти си параноик — извика тя. — С какво те държи Дейвид, че толкова се страхуваш от всичко, дори от мен?

— Не знаеш за какво говориш.

— Знам, че откакто прие тази работа, ти стана друг човек.

— Грешиш, Аманда!

— Татко?

Джордж подскочи като ударен и видя двамата си малки сина, застанали на прага. Изглеждаха толкова сладки и беззащитни в пижамите си, със светнали от чистота личица. Гневът му се изпари при вида им.

— Хей, момчета. Влезте.

Те се поколебаха, но накрая по-големият направи първата смела крачка върху враждебния терен. По-малкият тръгна след него. Джордж се върна на стола си, вдигна двамата на колене и ги прегърна.

Миришеха на сапун, паста за зъби и шампоан. Миришеха на чисто. Почти беше забравил колко хубаво мирише чистото. Не беше го изпитвал за себе си от дълго време.

— Получих отличен на изпита по математика — гордо каза по-големият.

— Учителят ме изпита да чета на глас днес. Знаех всички думи — намеси се и по-малкият.

— Страхотно! И двамата заслужавате награда. Този уикенд? Кино? Или нещо още по-специално?

— И мама също!

Джордж погледна към Аманда.

— Разбира се, и мама. Ако иска да дойде с нас.

— Искаш ли, мамо?

Тя се усмихна на синовете си.

— Това, което искам точно сега е вие двамата да си легнете.

След още прегръдки и други тактики за разтакаване, тя ги изведе от кабинета и ги прибра в тяхната спалня.

Аманда беше в банята, когато Джордж се качи при нея след половин час. Тя разресваше косата си — все същата гладко вчесана, достигаща до брадичката коса, както, когато се запознаха. И очите, и косата ѝ бяха тъмно шоколадови.

Беше готова за лягане. Носеше само пликчета и къса нощница от мека материя. Джордж поспря на вратата за миг и я загледа. Пожела я страстно в момента, в който ги запознаха на едно парти по случай Четвърти юли. Започнаха да се срещат, но на него му отне шест месеца, за да събере достатъчно смелост и да я помоли да спи с него. Тя каза „да“ и поиска да разбере защо бе чакал толкова дълго. Ожениха се преди следващия Четвърти юли.

Тя никога не възнегодува срещу изискванията на професията му. Беше съвършена посвоему. За да създаде приятен дом за семейството си, тя се записа в курсове по история на изкуството на Университета в Джорджтаун. Беше доброволен съветник на приюта за малтретирани жени. На тенис корта беше талантива и със силно спортно чувство.

Мразеше големите приеми и боравеше добре с много чужди езици. Знаеше как да се облича с вкус и как да се държи във всяка ситуация.

Той я обичаше. Господи, как я обичаше. Сега гледаше грациозните движения на слабите ѝ ръце, докато тя продължаваше да се занимава с косата си. Сто гребена всяка вечер — така я беше научила майка ѝ. Мил навик. Вдигането и отпускането на гърдите ѝ го омагьосваше. Върховете на зърната ѝ се отбелязваха върху меката материя на нощницата.

— Съжалявам, че изпуснах нервите си — започна той тихо и разкаяно.

Тъмните очи на Аманда се взряха в неговите в огледалото.

— Не искам да ми се извиняваш, Джордж — тя се обърна с лице към него. — Искам моя съпруг.

Той се приближи, обгърна я с ръце и я приближи към себе си.

— Имаш ме.

Въпреки че се притисна, тя поклати отрицателно глава.

— Дейвид те има. Той те взе от мен и от децата.

Той я отдалечи и зарови пръсти в блестящата ѝ коса.

— Това не е вярно, Аманда.

— Да, вярно е. Страхувам се, че никога няма да мога да те върна.

— Никъде не отивам — прошепна той срещу устните ѝ. — Ти и децата сте ми по-скъпи от живота. Не бих понесъл да ви загубя.

Тя се вгледа настойчиво в очите му.

— Загубваш ни, Джордж, Всеки ден ти се отдалечаваш все повече. Колкото и да се опитвам, изглежда не успявам да те достигна. Ти криеш тайни. Постепенно се превръщаш в чужденец — гласът ѝ се пречупи и сълзи изпълниха очите ѝ.

— Моля те, не плачи. Недей — той целуна изпъкналите ѝ скули, след това треперещите устни. — Всичко е наред.

Той лъжеше. Нещо повече, знаеше, че и тя знае. Разбираше го от начина, по който го притискаше към себе си. Целувките ѝ бяха повече от пламенни — те бяха отчаяни.

Тя отнесе отчаянието и в леглото им. Отговаряше на милувките му с необузdana страст, като че ли бурният секс можеше да победи влиянието на Дейвид Мерит. Без всякакви задръжки го пое в уста и разтвори бедрата си за целувките му. Когато по-късно проникна в нея, и двамата бяха извън себе си от страст.

След това — голи и изпотени — те се притискаха един към друг и си шепнаха обещания за вечна любов и преданост.

Но и двамата знаеха, че предаността на Джордж към президента е също толкова неограничена... и много по-взискателна.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Бари се събуди и откри цевта на пушка, допряна до вътрешната страна на лявата ѝ гръд.

Като овладя импулса си да скочи и побегне, тя раздвижи само очите си. Те проследиха дължината на пушката и се спряха на две очи, които бяха по-студени, по-сини и по-непоколебими от стоманената цев.

— Трябва да е наистина сериозна.

Тя се опита да преглътне, но от страх устата и беше пресъхнала.

— Какво?

— Причината, поради която се намираш в къщата ми — той побутна гръдта ѝ, като леко я повдигна с пушката. — Е?

— Пристигнах снощи. Вие не бяхте тук, така че чаках часове на верандата ви. Стана тъмно и студено, после ми се доспа. Вратата не беше заключена. Не мислех, че ще имате нещо против.

— Да, но аз имам.

— Казвам се Бари Трејвис — очите му се присвиха за част от секундата. Тя би се заклела, че той позна името ѝ, въпреки че не го призна. — Идвам от Вашингтон, за да се срещна с вас.

— Значи си пътувала напразно — той вдигна пушката на рамото си. — И тъй като знаеш къде е вратата, можеш да си тръгнеш сама — отстрани се, за да ѝ направи място.

Бари бавно се освободи от свитото положение и се изправи. След това се отдръпна и го зашлеви силно.

— Как смееете да насочвате пушка към мен? Да не сте луд? Можехте да ме убиете.

Той стисна челюстите си.

— Лейди, ако исках да те убия, досега щеше да си мъртва. И нямаше да си цапам дивана заради това.

Наведе се с леко движение, вдигна чантата ѝ от пода и я захвърли към нея.

— Вън! И си прибери гадните материали.

Преди да тръгне от Вашингтон, тя бе събрала всички статии от жълтата преса за догадките по връзката му с първата лейди. Бяха глупави, но тя побесня, че си е пъхал носа в чантата ѝ.

— Ровили сте в чантата ми?

— Ти си влязла без разрешение, не аз.

— Това не са любимите ми четива, мистър Бондюрент.

Това е разследване. Аз съм репортер.

— Още по-основателна причина да си тръгваш.

Уверен, че тя ще се подчини на казаното, той се обърна и влезе в спалнята.

Бари беше благодарна, за този момент. Трябваше да се съвземе. Беше имала доста трудни премеждия в живота си, но никога преди това не бе виждала насочена към нея пушка. И най-вече така хладнокръвно! Грей Бондюрент беше страшен, както я караха да повярва, въпреки че се съмняваше, че би я застрелял.

Било е тактика за сплашване, нищо повече. Надявал се е да я сплаши, за да си тръгне. Добре, тя все още не беше готова да развее бяло знаме.

Тя приглади косата си, пооправи дрехите си и се покашля.

— Мистър Бондюрент? — Липсата на отговор не я обезкуражи.

Тя пристъпи към отворената врата на спалнята. — Аз... Ох!

Беше си свалил ризата. По тялото му нямаше никакви тлъстини. И всичко останало беше повече от отлично. Определено красив. Гърдите му бяха окосмени във формата на V. Тялото бе стройно и източено. На едно от ребрата му личеше грозен, но интригуващ белег.

Всички таблоидни вестници бяха отпечатали една и съща неясна негова снимка, явно единствената, до която бяха успели да се доберат. Главното в нея бяха тъмните авиаторски очила. Гранитни брадичка и челюсти, тесни устни, разрошена от вятъра коса над високото чело и очилата. Това беше.

Двуизмерната фотография беше нещо съвсем различно от видяното в плът и кръв. Тя се опитваше да не гледа.

— Мистър Бондюрент, чакала съм часове, за да ви видя.

— Това си е твой проблем.

— Най-малкото, което можете да направите...

— Не ти дължа нищо.

— Колко е часът? — опита се тя да печели време.

— Около четири — той издърпа един от ботушите заедно с чорапа и ги хвърли на земята до себе си.

— Сутринта?

— Да не би да си дошла чак от Вашингтон, за да ме питаш за часа, мис Трејвис? — събу и втория ботуш с чорапа.

— Не, дойдох дотук, за да говоря с вас за Ванеса Мерит.

Това го спря. Той втренчи твърд като диамант поглед в нея.

— Дълго пътуване за нищо.

— Жизненоважно е да поговорим.

Той разкопча колана си, свали ципа на джинсите и когато ги свали, остана гол.

Очевидно очакваше, че тя ще извика и ще избяга. Бари реши да не реагира — въпреки, че изпитваше определен смут.

— Не можете да ме шокирате, мистър Бондюрент.

— О, обзалагам се, че мога — възрази той меко. — Тръгна покрай нея към банята. Изведнъж се обърна и я притисна към себе си.

Дали от неочаквания контакт с тялото му или крайното учудване спряха дъха ѝ, но тя остана онемяла и неподвижна. Очите му като че ли я бяха омагьосали, когато ръцете му се вмъкнаха под пуловера ѝ. Ръкавите на дрехата бяха достатъчно широки, за да избути презрамките на корсажа от раменете ѝ. Дори тогава не помръдна. Докато не почувства грубите му длани върху гърдите си. Политна назад към стената и го повлече със себе си.

Когато устните му се спуснаха надолу, тя се изпъна към него, в безсрамно очакване да срещне устните му, езикът му върху плътта си. Сякаш всяка клетка от тялото ѝ се бе събудила от утринната зора. В нея се надигна вълна на страст, на живот, която не можеше да бъде потисната, нито пък укротена. Никога не бе изпитвала нещо подобно, такъв пристъп на сексуалност, такъв всеобхващащ, завладяващ, първичен, несъзнателен инстинкт за сливане — сега, веднага.

Двамата се запрепъваха като слепи към леглото. Тя измъкна пуловера от главата си, скъса една от презрамките на корсажа и освободи гърдите си. Двамата паднаха напреко на неоправеното легло, където ласките се превърнаха в състезание без правила и граници. Той пхна ръка под полата ѝ и свали бикините.

След това я докосна.

Дълбоко. Навътре.

Докосването му беше искрящо и горещо като мълния. Простенвайки от удоволствие, тя разположи бедрата си по-удобно за ласките му. Устните му се движеха по корема ѝ. Като докосваше кожата ѝ с език и леко я захапваше, той се връщаше нагоре към гърдите. Тя сложи ръка върху твърдата му буза и с удоволствие усети грапавата ѝ повърхност върху дланта си.

Пръстите, с които я милваше бяха толкова еротични и увличащи, толкова точно намираха местата, които я възбуждаха, че оргазмът я овладя, преди да успее да разбере. Прекалено захласната, за да изпитва смущение, тя сложи ръка върху неговата и я стисна силно между бедрата си.

Вълните се отдръпнаха и тя остана да лежи като жертва на корабкрушение — мокра, влажна, изтощена, със затворени очи и бързо повдигащ се и спускащ гръден кош. Когато накрая отвори очи, той гледаше право в тях. Взе ръката ѝ и я насочи към члена си.

— Каж ми сега — каза той хрипкаво. — Има ли нещо, което не би направила?

Устните ѝ се разтвориха от изненада. Преглътна сухо.

— Какво имаш предвид?

Като сложи ръце на колената ѝ, той бавно ги разтвори отново. После наведе лицето си към нея и първоначалният ѝ вик на почуда премина в стенание на чисто животинско удоволствие. Той не беше срамежлив. Не се притесняваше да плъзне ръце под бедрата ѝ и да я приближи повече към себе си.

Нейните пръсти колебливо проучваха мъжествеността му. Палецът ѝ погали гладкия връх. След това тя се обърна и го пое с устни. Той изстена дълбоко...

Но дори тези минути на абсолютна, сяпа чувственост не можеха да я подготвят за първото проникване на пениса му, нито за омекотената ярост на тласъците му. Не бавен, горещ прилив на чувственост. Не! Беше метеоритно избухване на енергия и огън, която се изсипа върху нея внезапно и помете всичко друго, оставайки след себе си безвъздушно, глухо и непрогледно пространство.

Когато накрая се осъзна и отвори очи, той се бе изправил до леглото. Кожата му беше оросена от пот, а космите на гърдите му се виеха на пръстенчета. Лицето му беше изопнато и напрегнато. Юмруците се свиваха и разпущаха.

— Не си мисли, че съм променил решението си. Когато изляза от душа, по-добре да си тръгнала — обърна се и влезе в банята, като тръшна вратата след себе си.

Бари затвори очи и остана да лежи неподвижно. Беше един от онези случаи, в които си внушаваше, че сънува. Играта беше пренесена от детството. Когато вкъщи нещата станеха нетърпими, когато скандалите между родителите й излизаха от контрол, тя си лягаше в леглото, стискаше здраво очи и си повтаряше, че кошмарите са в будния свят и че тя скоро ще се събуди в друг свят — на магия, любов, покой, свят, в който е приятно и хората в него намират радост един от друг.

Триктът не успя никога през детските й години и сега бе същото. Когато отвори очи все още се намираше в спалнята на Грей Бондюрент, в леглото му, а облеклото й — малкото, което все още имаше върху себе си — лежеше в безпорядък.

Както и всичко останало.

Стегна се достатъчно, за да стане и се облече. Водата на душа все още течеше, когато тя излезе от спалнята. Чантата й зееше там, където я бе оставила. Тя я вдигна, натъпка в нея скъсания корсаж и излезе на входната врата.

Но тук спря. Ако сега напусне, оставаше само с огромното неудобство, каквото никога преди това не бе изпитвала. Нямахте обяснение за поведението й, затова тя не се обвиняваше, нито правеше опит да се оправдава или разсъждава.

Това се случи. Тя бе оставила да се случи. Поправка: тя активно, жадно участваше в самата случка. Свършен факт. Не може да се промени.

Преживяването й струваше скъпо. Всичко, което можеше да направи сега, беше да продължи да живее със съзнанието за действията си, да се справи с отвратителната ситуация и да се надява да възстанови поне малко достойнството си. С течение на времето може би би могла да извлече нещо от идването си тук.

Когато той влезе в кухнята десет минути по-късно, тя го чакаше облегната на вратата в отбранителна позиция.

— Само за сведение, мистър Бондюрент, не знам какво се случи тук. Нито — как.

— Само за сведение, мис Трейвис, аз знам — той небрежно взе чаша от бюфета и си наля кафе от кафеника, което тя бе сварила. — Извади си бележника. Може да запишеш това — той се обърна към нея. — Нарича се чукане.

Вътрешно трепна, но външно не прояви нищо.

— Надявате се, че ако сте достатъчно отвратителен, ще си тръгна. Няма да мине.

— А какво ще мине?

— Да говорите с мен.

— Изключено, по дяволите — каза той бясно. — Част от причините да напусна Вашингтон бяха да се отърва от репортерите. Повечето от вас биха си продали душата за някаква история. И ако няма история, вие си я измисляте — той ѝ хвърли подигравателен поглед. — Въпреки, че ти си в отделна категория, мис Трейвис. Ти нищо не продаде, ни се предаде.

Тя кимна към спалнята зад него.

— Това беше... инцидент.

— Не мисля така. Оная ми работа знае какво точно стана.

Бари прибра навътре устните си, за да не се изкуши да каже нещо. Опитваше се и да се въздържа от сълзи, каквито се бе заклела да не допуска.

— Моля, мистър Бондюрент, опитвам се да спася каквото е останало от професионалното ми достойнство.

— Не знаех, че изобщо имаш такава.

Тя отпусна ръце покрай тялото си и попита:

— Изглеждам ли като дошла в къщата ви, за да ви съблазня?

— Не особено. Но когато положението стана такава, аз не чух протести от твоята страна на леглото.

— Дойдох тук само за да ви задам няколко въпроса за Мерит.

— Колко пъти ще трябва да повтарям? Няма да кажа нищо.

— Нито дори, че историите в жълтите вестници са лъжи?

— Лъжи са.

— Не сте имал афера с Ванеса Мерит?

— Това не е твоя работа.

— Вие ли я направихте толкова нещастна?

— Ако е нещастна, то е вероятно поради смъртта на детето ѝ.

— Сигурен ли сте?

- Дали съм сигурен?
- Сигурен ли сте, че е умряло? Или Робърт Ръштън Мерит е бил убит?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Грей ѝ обърна гръб и стисна устни, за да не изругае. Тази не изпускате плячката си. Интервюираше свирепо, както се и чукаше.

Още преди да я събуди, бе разпознал в нея репортерката, която разговаря с Ванеса преди няколко седмици. Очевидно не бе получила всичко, до което се е домогвала в това интервю. Нещо му подсказваше, че тя или някой от нейната пасмина ще се появи и ще започне да рови отново в мръсотииите. От седмици трупаше възмущението си към предстоящото натрапничество.

Така че сега не изпита особена вина за случилото се. Беше в лошо настроение и трябваше да си го изкара на някого. Тя му отговаряше с взаимност — и то меко казано.

Всъщност той се съмняваше, че то е влизало в първоначалния ѝ план. Дългата пола, пуловера и ботушите не бяха подходящи за възбуждане на сексуални фантазии. Очите ѝ бяха все още подпухнали от съня и гримът се бе разлял надолу по бузите ѝ. Червилото отдавна бе изядено, а косата ѝ приличаше на разплетена кошница.

Гласът ѝ обаче бе невероятен — сладострастен сън. Той не само обещаваще приказен секс, той го даваше.

Но ако си мисли, че добрата роля в леглото ще го размекне и той ще отстъпи, тя със сигурност грешеше.

След като изпи кафето, той посегна към една тенджера и дълбоко тиганче и ги сложи на печката. Взе консерва чили от килера, отвори я и изсипа съдържанието в тенджерката, след това започна да чупи яйца в една купа. Когато ги разби до пяна, той си сипа още една чаша кафе и я изпи на малки глътки, докато чилито къкреше.

— Може ли? — тя подаде празната си чаша.

— Карай. Ти си го направила. Не искам да нося отговорност, ако заспиш на кормилото.

Той забеляза, че тя бе обгърнала голямата чаена чаша с двете си забележително малки ръце. Почувствала погледа му, тя обърна лице към него.

— Извинявам се, че ви ударих. Никога не съм удряла човек в живота си. Вие сте опасен екземпляр, мистър Бондюрент.

— Казвали са ми — той разбърка чилито. — Как ме откри?

— Главно чрез моите информатори във Вашингтон. Не се тревожете, бях дискретна.

— Никога не се тревожа, мис Трейвис — *дали е мис?* — Или може би си извършила прелюбодеяние с мен?

— Не, не съм извършила прелюбодеяние. Не мога да се меря с вашия голям опит по въпроса.

Грей се върна до печката, сипа чаена лъжичка масло в тиганчето и запали газовия котлон. Докато гледаше как се топи маслото, размишляваше как да се отърве от нея, без да я изхвърля грубо. Почти без усилие би могъл да опише десет начина за отстраняване на мъж — тихо, бързо и безболезнено. Но при мисълта да нарани физически жена му се гадеше.

— Мястото е прекрасно — отбеляза тя и го изтръгна от мислите му.

— Благодаря.

— Колко акра?

— Приблизително петдесет.

— Сам ли сте тук?

— До тази сутрин.

— Знаете, сигурна съм, че има град на име Бондюрент — не далеч оттук. Дали...

— Не. Съвпадение е.

— Имате ли добитък? Освен конете, които видях.

— Имам малко стадо от крави.

— Значи ето откъде е дошло толкова месо във вашия фризер.

Грей се обърна и я погледна многозначително.

— Налях си чаша вода и взех няколко кубчета лед — оправда се тя, като вирна брадичка предизвикателно.

— Какво още намери, докато душеше из къщата.

— Не съм душила.

Той се обърна отново към печката, намаза със стопеното масло дъното на тиганчето, след това изля яйцата. Сложи две филийки хляб в тостера, взе чиния от бюфета, след това разбърка яйцата, докато те станаха по вкуса му. Изсипа ги в средата на чинията. Върху тях —

врящото чили, след това поръси щедро с Табаско сос. Препеченият хляб изскочи нагоре. Той сложи и двете филийки в чинията, заедно с вилица, занесе ги на масата и седна.

С крайчеца на окото си наблюдаваше приближаването ѝ. Тя седна срещу него. Без да ѝ обръща внимание, той натъпка няколко хапки в устата си. Едва, когато спря, за да пийне кафе, я попита:

— Гладна?

— Може да се каже.

— Искаш ли?

Тя погледна несигурно към чинията му.

— Не съм сигурна.

— Яденето е на печката — сви рамене той.

Тя стана от масата и се върна след няколко секунди с по-малка порция от неговата. Гледаше я как опитва колебливо — сдъвка, преглътна и след това продължи с апетит.

— Мястото е отдалечено — отбеляза тя между хапките. — Не се ли чувствате самотен?

— Не.

— Не скучаете ли?

— Никога.

— Преди вашето... ъ-ъ... оттегляне, сте водили много рискован живот. Не ви ли липсва възбудата на Вашингтон?

— Ако беше така, щях да се върна.

— Как прекарвате времето си?

— По всеки начин, който ми харесва.

— Как се прехранвате?

— Грубо е да се разговаря за финанси.

— Е добре, няма страшно, защото вече заявихте, че репортерите са груби — тя повдигна въпросително вежди.

— Занимавам се с фермерство.

Простият отговор изглежда я изненада.

— Говеда?

Той кимна.

— Наистина? Хмм. Знаете ли как се гледат?

— Знам от дете.

— Къде?

— В къщата на баща ми.

— Това нищо не ми говори.

— Това е намерението ми, мис Трейвис.

Тя въздъхна разстроено.

— Проявили сте големи способности в секретни военни операции и сте бил президентски съветник. Докато в отглеждането на говеда няма никакво предизвикателство. Трудно ми е да приема, че намирате новата си кариера стимулираща и вълнуваща.

— Не ме е грижа, какво приемаш.

— Просто седите и яздите по цял ден?

Той не благоволи да отговори на последния въпрос.

— Значи пасете кравите си като добър малък каубой?

— Да. Когато се нуждаят от паша.

— Там ли бяхте вчера? Да пасете кравите си?

— Не, вчера ходих до Джаксън Хол.

— Аз дойдох оттам. Трябва да сме се разминали по пътя — тя бутна настрана празната си чиния. — Закуската беше хубава. Благодаря.

— Дори да беше кравешко лайно, щеше да го изядеш и да кажеш, че е вкусно.

— И защо щях да го направя?

— Защото искаш нещо от мен. След като не успя със секса, смяташ да опиташ като ми влезеш под кожата. Не е ли цялото това дрънкане само нов опит да ме разоръжиш? Мис Трейвис, много по-голямо удоволствие ми достави първия ти опит за сближение.

— Това не беше опит за сближение. Казах ви, беше...

— Случайност. Кажи, лягаш ли в леглото с всеки, когото срещаш?

— Слушайте...

— Баща ти не те ли обичаше?

Тя наведе очи към покривката, след това почти веднага ги вдигна отново към него.

— Предполагам, че не мога да ви обвинявам, че си създадохте толкова лошо мнение за мен.

— Ах, сега се разкайваме...

— Проклет да си! — извика тя, като повлече края на покривката, докато се изправяше на крака. — Говоря честно.

Той също се изправи.

— Не, мис Трейвис, ти си или смела, или глупава. Не мога да преценя кое от двете. Но което и да е, няма да говоря за себе си или за семейство Мерит. И не се интересувам какво ще кажеш за тях.

— Не чу ли какво казах преди малко за смъртта на тяхното бебе?

— Чух. Не му обърнах внимание — той постави чинията ѝ върху своята, след това занесе двете в умивалника и пусна водата.

— Защо няма да обърнеш внимание?

— Защото това са коментари, които вие, репортерите, пускате с надежда, че някой ще се хване.

— Мислиш ли, че съм казала толкова сериозни неща, само заради помята в тях?

Той спря водата и се обърна с лице към нея.

— Да. За малкото време, откакто се опознахме, имам основания да мисля, че ще направиш всичко, за да постигнеш целта си. Вместо да се забъркваш с мен, защо не започнеш да спиш с някой продуцент от телевизионните мрежи?

— Защото никой от продуцентите, които познавам не е бил любовник на Ванеса Мерит.

Обзе го дива ярост, от която се изплаши. Преди да се справи с нея, той я заобиколи и се насочи към задната част на къщата. Чуваше я как върви след него, но толкова бързо, че за миг го изпревари и опря ръце на гърдите му. Дишаше тежко.

— Мислиш си, че съм дошла тук, за да изтъргувам секс срещу пикантна история. Съвсем не. Всъщност се чувствам безкрайно унижена заради начина, по който компрометирах себе си и професията. Ти не ме познаваш, така че трябва да приемеш думата ми, когато казвам колко силно исках да се измъкна през вратата и колко ми е трудно дори да те гледам в лицето.

Нещо в гласа ѝ го накара да изчака и да чуе. Тя свали ръце от гърдите му и ги пусна покрай полата си.

— Това, че съм все още тук, би трябвало да ви подсказва колко сериозен е проблемът, мистър Бондюрент. Не просто за мен и моята кариера. След всичко това, ако ми кажеш да тръгна — ще тръгна. Без да споря. Пет минути, става ли?

Много добре изиграно, помисли си той, но не достатъчно. Вродената му предпазливост, подсилена от военната школовка, го бе научила никога да не приема нещата по тяхната външна, видима

страна. Опитът го бе убедил, че журналистите са злонамерени и долнопробни драскачи. Биха те оглозгали до костите без ни най-малко угризения, след това ще те оставят на показ беззащитен и уязвим, докато дебнат следващата си жертва.

Все пак въпреки забележките си, интересът му към информацията на Бари Трејвис за смъртта на детето на Ванеса нарастваше. Убеден, че предложението не е добро и с надеждата, че няма по-късно да съжалява прекалено, той се съгласи на пет минути.

— На верандата.

Той зае люлеещият се стол. Тя седна на стъпалото и обгърна с ръце колената си. Вероятно ѝ беше студено, но той не ѝ предложи нещо, за да я предпази от утринния студ.

Сега, след като обеща да я изслуша, тя изглеждаше разколебана, въпреки че бележникът ѝ бе готов.

— Тук е толкова хубаво.

Тази сутрин долината беше забулена в мъгла. Пред планините също бе спусната завеса, но настъпващият изгрев превърна мъглата в розов памук. Въздухът светеше студен и свеж.

— Оборът изглежда по-стар от къщата и гаража.

Твърде наблюдателна.

— Беше тук, когато купих мястото. Строен е зад старата къща. Аз само малко го постегнах.

Конете подскачаха и се гонеха в заградената ливада.

— Как се казват? — попита тя.

— Нямаат имена.

Той съзря изненадата ѝ.

— Конете ви нямаат имена? Колко тъжно. Защо?

— Това интервю ли е, мис Трејвис?

Тя кимна объркано.

— Никога не съм срещала човек, който не е сложил име на любимците си. Част от личността на Кронкайт е в неговото име — лицето ѝ омекна и се оживи. — Той е голямо, пухкаво, разглезено бебе. Би трябвало да имаш куче — каза тя. — Би ти правило компания.

— Харесва ми самотата.

— Вече го показва прекалено ясно.

— Времето си върви.

И тогава тя започна канонадата.

— Мисля, че Ванеса Мерит е убила детето си.

Грей стисна зъби, за да се въздържи от реакция.

Тя говори без спиране следващите няколко минути. Той загуби представа за времето, но със сигурност бяха повече от пет минути. Тя изложи няколко предположения, поради които първата лейди би могла да е убила детето си, след това описа детайлно стъпките, които бе предприела за разследването си, както и препятствията, които е срещала.

— Сега мисис Мерит се е „усамотила“. Не ти ли се струва странно?

— Не — излъга той.

— Когато се оттегли от обществения живот след смъртта на бебето, беше разбираемо. Джаки Кенеди направи същото, когато загуби своето. Но беше за определено време. Ако само си почива, както твърдят вътрешните хора, защо не е отишла при баща си? Или пък в техния дом в Мисисипи?

— Откъде знаеш, че не е там?

— Не знам — призна тя със смръщени вежди. — Но беше обявено, че за нея се грижи д-р Алън, а той не е мръдвал от Вашингтон. Не мога да проумея тайната...

— Няма тайна.

— Тогава как си обясняваш странното поведение на Анна Чен? Тя винаги е била сигурен, с желание да сътрудничи, информатор.

— Писнала си й.

— Не я познавам достатъчно добре, за да я раздразня.

— Аз въобще не те познавам, но ти наистина ме дразниш.

— Тя беше изплашена — заинати се Бари. — Познавам страха, когато го видя.

— Добре, може да е била изплашена — каза той нетърпеливо. — Може просто да е видяла мишка. И дори поведението на Ванеса да е малко необикновено, тя има право на частен живот, има право да скърби, без да бъде наблюдавана под лупа.

Тази Бари Трейвис, тази репортерка със сексапилен глас, го накара да се замисли за Ванеса. Притеснен, той се изправи и се насочи към края на верандата. „Господи, какво ли преживява сега.“ Зарови пръсти в косата си, стисна здраво очи и се опита със силата на волята да успокои собствените си демони.

Изминаха няколко минути преди да си спомни, че тя е тук. Той улови погледа ѝ, насочен към него и странното ѝ изражение.

— Не е било просто афера, връзка. Обичал си я истински, нали? — каза тя с притихнал глас. — Още я обичате.

Проклинайки се, че се е съгласил дори на пет минути, той се наведе, вдигна голямата ѝ кожена чанта и я пъкна в ръцете ѝ.

— Времето изтече.

Ръката му обгърна раменете ѝ, за да я изправи на крака. За да запази равновесие, тя се хвана за една от колоните, подкрепящи покрива на верандата.

— След всичко, което разказах, това ли е отговорът?

— Вървиш по пътечка, която води заникъде, мис Трејвис. Изопачаваш фактите, събрани от извратеното ти въображение и амбициозен малък мозък, за да създадеш сензационна, но грозна история. Каквото и да ти е струвало това дотук, съветвам те да изоставиш нещата, преди някой от администрацията на президента да те забележи. Тогава наистина можеш да си изпатиш. Забрави за бебето, за това как е умряло.

— Не мога просто да забравя. Нещо около неговата смърт не е наред.

— Както искаш. Но каквото и да правиш, забрави за мен — той влезе вътре и заключи вратата.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

На Хауи му се дощя да се пъхне в тоалетната, когато научи, че го викат в кабинета на главния мениджър. С нежелание се отправи към кабинета с мека мебел и килими на втория етаж. Надменна секретарка му каза, че „те“ го чакат, да влиза направо.

Дженкинс седеше зад бюрото си. Непознат мъж надничаше през прозореца, а друг се беше разположил в креслото.

— Заповядай, Хауи — каза Дженкинс.

С омекнали крака той влезе в кабинета. Непредвидени срещи като тази най-често означаваха лоши новини — драстичен спад на рейтинга, сериозно орязване на бюджета или пространно изброяване на грешките и пропуските.

— Добър ден, мистър Дженкинс — каза той, опитвайки се да изглежда спокоен. Той нарочно се обърна към шефа си, а не към двамата неприветливи мъже, които го разглеждаха, като че ли беше изкопаемо. — Какво мога да направя за вас?

— Тези господа са от ФБР.

Хауи изтръпна. Проклетите данъчни служби! Не беше попълвал данъчни декларации от три години насам.

— Искат да ти зададат няколко въпроса във връзка с Бари Трејвис.

Хауи едва не се изсмя от радост. Студена пот потече от подмишниците и се събра около кръста му.

— Какво за нея?

— Изпращал ли си я по задача? — попита Дженкинс.

Въпросът беше сложен и на Хауи бе нужно време да обмисли отговора. Ако отговореше „да“, а Бари беше я сплескала, той щеше да попадне заедно с нея в лайната. Ако отговореше „не“, а нейният инстинкт за свръхсекретна парлива история излезе верен, тогава той ще пожертва своя дял в заслугата.

Той погледна към застаналия на прозореца агент от ФБР. Гърбът му издаваше очакване.

— Не — отвърна Хауи. — Тя ми поиска позволение да вземе няколко дни, за да разследва случай, но аз не съм й го възлагал.

— Какъв случай — попита агентът откъм прозореца.

— Не знам. Нещо, което сама е изровила.

— Не е ли говорила с вас за него? — попита другият агент.

— Не специално — не по въпроса за сюжета. Всичко, което ми каза беше, че е нещо много голямо.

— Не се ли подсещате за нещо?

Новото приятелче в бара онази нощ беше му задал същия въпрос.

— Не, сър.

— Трудно ми е да повярвам.

— Истина е — настоя Хауи. — Опитах се да измъкна някаква информация от нея, но тя каза, че не желае да дава подробности, докато няма нещо конкретно, с което да подкрепи подозренията си.

— Вие сте непосредствения й началник, нали?

— Да, сър.

— И нямате представа какъв случай разследва вашата репортерка?

Хауи усети, че започва да отслабва, затова веднага зае защитна позиция.

— Е, трябва да разберете моята философия на персонален мениджмънт, която се състои в това да оставям моите подчинени да проявяват инициатива. Когато един репортер мисли, че е по следите на нещо изключително, аз му отпускам поводите. Но се подразбира, че в замяна на моето благородство очаквам наистина добро парче.

Дженкинс не се впечатли. Той унищожи въздействието на последните му думи, като се намеси:

— Но мис Трејвис е заминала?

— Така е. Тя замина, да видим... — по-завчера. Каза, че ще отсъства до края на седмицата.

— Къде замина? — попита един от агентите.

— Не искаше да ми каже.

Агентите си размениха многозначителни погледи. Хауи би дал много да разбере значението им.

— Нашата служба ли поема разноските? — това идваше от Дженкинс, чието постоянно намръщено лице в последните няколко

минути бе станало още по-мрачно.

— Само, ако направи репортаж — той обясни сделката, която бяха сключили с Бари. — Не исках да прахосва пари на компанията за нещо несъществено — това трябваше да му спечели точки.

— Как е политически?

Хауи обърна глава към агента до прозореца.

— Политически?

— Политическите ѝ пристрастия. Накъде е ориентирана най-общо казано — наляво или надясно?

Хауи се замисли за момент.

— Предполагам, че би могло да се каже, че е либерал. Нали знаете, тя винаги е взимала страната на онеправданите. Жените, изтезаваните деца, чужденците — такива хора. Тя гласува за президента Мерит — той се усмихна към всички наоколо. — Президентът наскоро ѝ изпрати цветя. Щеше да припадне тогава.

Никакви коментари и от двамата агенти. Този от креслото попита:

— Член ли е на някаква организация мис Трејвис? Някаква група на активисти, религиозна секта или култове?

— Да — каза Хауи кимайки ентузиазирано. — Тя е методистка.

Единият от агентите завъртя очи.

Другият каза:

— Не бихте я нарекли фанатичка?

— Не. Тя не е против чукането и тъй нататък.

— Не симпатизира ли на някоя определена независима група или радикална организация?

— Не знам за такава. Но е вземала участие в някои протестни демонстрации.

— Срещу какво?

— Забрана на книги. Унищожаване на гори. Консумацията на делфини. Такива неща.

— Нищо подривно?

— Не.

— А личният ѝ живот?

— Не говори много за него.

— Любовници?

— Няма постоянен.

— Съквартирантка?

— Живее сама.

— Близки приятели?

Той поклати глава.

— Никога не съм я чувал да споменава за някого. Тя е от онези жени, които, нали разбирате, се омъжват за кариерата си.

— Нещо за нейните родители?

— Мъртви.

— Знаете ли имената им? Къде са живели?

— Съжалявам, но те са били мъртви, преди да започне работа при нас.

В силното си желание да покаже значимостта и информираността си, Хауи почти бе забравил, че те разискваха Бари, а не някой закоравял престъпник. Той почувства угризения на съвестта. Бари можеше и да е голяма досадница, но на него му бе неприятно да я обсъжда толкова свободно с ченгетата.

— Да няма неприятности? Да не е направила нещо лошо?

— Правим само рутинна проверка — седящият агент се изправи.

— Обаждала се е редовно да се интересува за здравето на първата лейди, показала е прекомерен интерес към мисис Мерит и нейните работи.

Хауи се отпусна.

— О, по дяволите, тя й звъни като приятелка. Те станаха много близки, след като Бари я интервюира.

Вторият агент каза:

— Белият дом става подозрителен, когато някой започне да проявява прекалено любопитство към президента или членове на неговото семейство.

Двамата благодариха на Дженкинс и Хауи за отделеното им време и си тръгнаха.

Хауи обаче не успя да се измъкне така лесно. Заради намръщения поглед на Дженкинс не смееше да шавне.

— Знаеш ли нещо, което не си казал? — попита той.

— Не, сър.

— Каква е тази нейна страхотна история?

— Точно както им казах, мистър Дженкинс, кълна се в Бога не знам. Но Бари подхвърли, че в сравнение с нея Уотъргейт прилича на

дреболия.

— Значи е политическа?

— Не каза. Каза само, че е страхотна.

Дженкинс насочи заповеднически показалеца си към него.

— Не желая никакви радикал-лунатици да работят в моята телевизионна станция.

— Бари не е лунатичка, сър. Тя е добра репортерка. Вие сте написал същото в своята бележка до нея.

— Никога не съм ѝ изпращал никаква бележка. За какво, по дяволите, говориш, Фрип?

— Джордж?

Ванеса не бе сигурна, че са я чули, но докторът погледна надолу към нея и се усмихна.

— Радвам се да те видя будна. Как се чувстваш?

— Зле — гадеше ѝ се и ѝ бе трудно да фокусира погледа си върху многобройните му люлеещи се образи. Смътно си спомни една отвратителна сцена. Джордж я беше ударил, за да я успокои. Изглеждаше като че ли много отдавна. — Какво не ми е в ред? Къде е Дейвид?

— Двамата с президента сме на мнение, че се нуждаеш от абсолютна почивка на легло, затова те преместихме тук — той я потупа по рамото, но тя вероятно не би почувствала докосването му, ако не гледаше ръката си, където през голяма игла капеше светла течност във вените ѝ.

Раздвижване от другата страна на леглото привлече вниманието ѝ. Една медицинска сестра ѝ се усмихваше.

— Аз съм Хейне Гастон — каза тя. Беше на около петдесет и пет, с широко, приятно лице и късо подстригана прошарена коса.

— Мисис Гастон е с теб денонощно — обади се Джордж. — Тя се грижи отлично за теб, а и досега ти беше идеалният пациент.

Ванеса се чувстваше объркана и дезориентирана. Стаята ѝ изглеждаше смътно позната, но тя не можеше да си спомни къде я беше виждала по-рано.

— Защо съм на система?

— За да сме сигурни, че няма да дехидратиращ — обясни докторът. — Не можеш да задържиш никакви течности.

Сестрата мереше кръвното ѝ налягане.

— Болна ли съм? — попита тя, обхваната внезапно от паника. Какво не ѝ казваха? Да не е преживяла катастрофа и да е загубила крайник? Да няма рак в последна фаза? Да не са я стреляли?

Страховитите възможности веднага бяха изместени от ужасяващата реалност — Дейвид я беше затворил тук.

— Къде е Дейвид? Искам да говоря с него.

— Президентът днес пътува до Западния бряг — каза ѝ Джордж, с приятна усмивка на лицето. — Но мисля, че се връща тази вечер. Може би ще можеш да говориш с него по-късно.

— Защо ми е необходима сестра? Умирам ли?

— Разбира се, че не, мисис Мерит. Легнете — отвърна Джордж, като притисна внимателно рамото ѝ, когато тя се опита да се изправи. Той погледна към Хейне Гастон. — По-добре ѝ дайте още малко.

— Но доктор Алън...

— Моля, мисис Гастон.

— Разбира се, докторе — тя излезе от стаята.

— Къде е баща ми? — попита Ванеса. Дори в собствените ѝ уши гласът ѝ звучеше отдалечено и слабо. — Искам да видя татко. Нека да дойде да ме вземе.

— Страхувам се, че не мога да направя това, Ванеса. Не, и преди да получа одобрението на Дейвид.

Сестрата се върна с инжекция. Тя инжектира Ванеса в бедрото.

— Ще се оправите по-бързо, ако се отпуснете и ни оставите да се грижим за вас — любезно се усмихна Джордж.

— Какво ми е? Бебето не се ли е показало още?

Хейне Гастон погледна към д-р Алън.

— Бедната. Мисли си, че е още бременна.

Джордж кимна мрачно.

— Бебето ми — проплака Ванеса. — Взехте ли бебето ми?

— Нека я оставим, за да си почине.

— Не, моля ви — повиши глас Ванеса. — Не ме оставяйте. Всички ме мразите. Знам, че ме мразите. Какво не ми казвате? Бебето ми е мъртво, нали?

Д-р Алън направи знак на сестрата да го последва извън стаята. Мисис Гастон тихо затвори вратата след тях. Ванеса се бореше да си спомни нещо. Беше нещо важно, но тя не можеше да го улови и задържи. Трябва да помисли, трябва да си спомни. Имаше нещо, което трябва да си спомни. Какво беше?

Тогавя дълбоко отвътре се зароди стенание. Тя си спомни безжизненото телце, което вдигна от люлката. Чуваше ехото на собствените си писъци, точно както проочаха онази нощ в коридорите на Белия дом.

— Бебето ми — хълцаше тя. — Бебето ми. О, Боже, прости ми.

Вместо да я изтощи, мъката я възбуди. Не беше наясно точно какво иска, но знаеше, че не може да лежи повече тук така безпомощно. Без да обръща внимание на болката, отлепи лепенката, която крепеше иглата върху ръката ѝ. Щом я освободи, тя преглътна, за да намали желанието за повръщане и измъкна малкия катетър от вената си.

Когато се опита да се изправи, стори ѝ се, че цял камион се стоварва върху гърдите ѝ и я приковава към леглото. Извика на помощ последната си силица и най-накрая успя да седне. Стаята се люлееше. Дърветата, които виждаше през прозореца, се накланяха заплашително. Повдигна ѝ се отново.

Мозъкът като че ли не бе в състояние да въздейства на краката ѝ. Бяха ѝ необходими пет минути, за да събере сили и да ги свали от леглото. Краката ѝ се разлюляха над пода, докато се опитваше да отблъсне пристъпите на повръщане и виене на свят. Постепенно събра достатъчно смелост и енергия, за да се придърпа до края на матрака и да стъпи на пода.

Строполи се до самото легло и остана да хлипа, едва дишайки. Твърде слаба, за да се изправи, дори да повика за помощ. Прииска ѝ се да е мъртва.

Не. Проклета да е, ако ги улесни така.

Възвърнала решителността си, тя запълзя по пода като някаква странна гигантска амеба, използваше ръка, крак, рамо, изтласквайки се напред бавно и мъчително.

Когато все пак стигна до вратата, цялата бе плувнала в пот. Косата и нощницата бяха залепнали за кожата ѝ. Сви се на кълбо и пое дъх, но сега трепереше, защото потта стана ледена.

Накрая вдигна глава и погледна към дръжката. Изглеждаше ѝ недостижима като луната. Опита се да удрия по вратата, но под ръцете ѝ излизаше само слабо изпляскване. Тогава притисна длани към студеното дърво и използвайки ги като опора, започна да се изправя. Стегна мускулите на ръцете и гърдите си и успя да постави единия крак под себе си, след това и другия, и накрая застана на колене.

След това хвана бравата с двете си ръце и успя да я натисне, но не успя да се задържи и се отпусна тежко върху вратата. Тя рязко се отвори и Ванеса се изтърколи в коридора върху рамото си. Светкавична болка прониза цялата ѝ ръка.

— Мисис Мерит! О, Боже мой! Доктор Алън!

Крясъци. Тичащи стъпки. Ръце, подхванали я под мишниците, я подкрепяха.

Безводно отпусната, изтощена, тя се олюляваше между двама агенти от Службата за охрана. Отнесоха я обратно в леглото.

Джордж Алън дръпна настрана агентите.

— Благодаря, господа.

— Да позвъня ли за линейка, доктор Алън? — попита един от тях.

— Няма да е необходимо — той прослуша сърцето ѝ с помощта на стетоскопа. — Мисис Гастон, моля включете нова система.

Другият агент попита дали да позвъни на президента или на мистър Мартин. Докторът отвърна, че самият той ще се обади, веднага щом състоянието на мисис Мерит се стабилизира. Двамата агенти се отдалечиха.

— Нека я поовържем малко — обърна се Джордж към сестрата. — Ръцете и краката.

— Не е ли прекалено?

— Не можем да рискуваме отново да стане от леглото и да падне, мисис Гастон.

— Бих била щастлива да ѝ помогна, ако иска да се изправи, доктор Алън. Всъщност, за нея би било добре да се раздвижи. Мисля, че е предозирана със седативи.

— Оценявам желанието ви да помогнете — тонът на Джордж опровергаваше думите му, — но аз знам какво е най-доброто за моята пациентка. Моля, изпълнявайте нарежданията ми, които са и на президента на Съединените американски щати. Ясно ли е?

— Да, доктор Алън.

Очите на Ванеса бяха затворени, но тя бе уловила по-голямата част от разговора, въпреки че изпитваше трудност да схване смисъла на някои от думите. Защо да не може да стане, ако иска?

Къде е Дейвид?

Къде е баща ѝ?

Къде е тя?

В ада, може би.

Не, съвсем сигурно е в ада.

— Къде?

— Уайоминг.

— Мръсна пачавра!

Спенс съобщи лошите новини и млъкна, докато президентът крачеше около него. Словесният водопад, който последва, беше забележителен по колоритността си. В такива случаи Мерит използваше езика на баща си — работник в корабостроителницата на Билокси.

По време на първата кампания за място в конгреса бе извадено наяве цялото родословие на Мерит. И когато по-късно кандидатстваше за президент, на електората беше добре известно, че той не произлиза от богато и привилегировано семейство. Майка му бе работила като готвачка в системата на публичните училища, но въпреки двете заплати, семейството рядко разполагаше с пари. Никога не бяха притежавали собствен дом. Детството на Дейвид Мерит премина в наета каравана във второкласен стационарен паркинг.

Вместо да се опитва да скрие скромния произход, комитетът по кампанията му го бе рекламирал като един вид въплъщение на американската мечта. Беше станал Абрахам Линкълн на дваисет и първия век. Превъзможна невероятни пречки, за да заеме първата канцелария на света. Огромна помощ оказа и покровителството на сенатор Армбръстър.

Онова, което не се рекламираше, беше недостойното в бедността на семейство Мерит. Хората не знаеха, че двамата му родители са били алкохолици. Бе поел вече грижата за себе си, когато родителите му умряха от преливане. Беше си позволил един-единствен път да се

напие — в деня, в който погребва баща си. Напи се, за да отпразнува освобождаването си от двама души, които откакто се помнеше, бе пренебрегвал и презирал.

Спенс гледаше към президента.

Както обикновено, неговото избухване не трая много. Сега от него долиташе само тежкото му дишане. Спенс бе избрал този момент, за да му съобщи обезпокоителните новини, защото въпросът бе от личен характер и изискваше поверителен разговор. Изключено беше някой да ги чуе на алеята за бягане. Дори агентите от охраната, които подтичваха на няколко ярда след тях, знаеха добре, че не трябва да се приближават много, когато президентът разговаря със Спенс.

— Откъде знаеш, че Бари Трејвис е в Уайоминг? — намусено попита президентът.

— От два дни отсъства от дома си. Кучето ѝ беше дадено в пансион за кучета.

— Не те питам дали е била извън града — грубо го пресече Мерит. — Питам те как научи, че е заминала за Уайоминг?

Спенс не се ядоса. Той намираше избухванията за слабост, пък макар и да ставаше въпрос за президента.

— Докато беше в Калифорния, аз говорих с оня тип, който ѝ е шеф — той разказа на Мерит за срещата си с Хауи Фрип в кварталната кръчма. — Доста е тъпичък. Мисля, обаче, че не знае къде е заминала Трејвис, защото е разказал същата история на агентите на ФБР вчера сутринта, на работното си място. Явно се е уплашил. Ако е знаел нещо, щеше да го каже.

— Къщата ѝ претърсена ли е?

— Официално — не — поклати глава Спенс. — Нямаме съдебно постановление или поне солидна причина, за да изискаме такова.

— А неофициално?

— Неофициалното беше извършено от най-добрият в занаята — съобщи Спенс със студена усмивка. — Останал е с впечатлението, че се е опитвала да прикрие следите си. Не е намерил бележка, или квитанция, нищо, което да сочи, че напуска и защо заминава. Открил е само няколко забравени книги от библиотеката, всички свързани с психически разстройства на жените и СВДС.

Мерит избърса потта от челото си.

— Все още се занимава с това.

— Така предполагам. Открихме колата ѝ на паркинга на Националното летище, след това прегледахме списъците на пътниците на всички полети през последните няколко дни. Пътувала е с чуждо име и освен това няма вписвания от кредитната ѝ карта по никоя от сметките ѝ.

Президентът спря да тича. Спенс — също. И агентите от охраната спряха, но запазиха дистанцията между тях.

— Направо параноично — каза Мерит.

— Точно така. Когато името ѝ не се появи в никой списък, ние проверихме агентите от пътническите компании, докато открихме човека, който ѝ е продал билет. Трејвис е пътувала под друго име и е платила за билета си до Джаксън Хол в брой. Служителят от авиокомпанията я идентифицира по снимката.

— Отишла е да се срещне с Грей...

— Отишла е да се срещне с Грей — изражението на Спенс беше мрачно толкова, колкото и на президента. — Това е най-вероятното.

Мерит се загледа в пространството, размисляйки върху казаното.

— Той мрази репортери. Не мисля, че ще разговаря с нея.

— Ще поемем ли този риск?

— По дяволите — Мерит избърса капката пот от върха на носа си. — Ами ако сме закъснели? Ако е говорила с Грей, ако той ѝ е казал нещо...

— Значи имаме потенциален проблем — заключи Спенс.

— Тъкмо преди годината за избори не можем да си позволим дори „потенциален“ проблем.

— Съгласен. — Спенс се втренчи в очите на президента. — Мисля, че трябва да си гарантираме мълчанието на тази репортерка.

Президентът кимна. Миг след това отново тичаше по алеята.

— Направи каквото считаш за необходимо.

Спенс затича до него в същия ритъм.

— Начаса ще се заема с това.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Не ме премяташ, нали? ФБР?

— Така ми каза Хауи — докато говореше по телефона с Дейли от мотелската си стая в Джаксън Хол, Бари се гледаше в огледалото. Дали изглеждаше толкова бледа заради слабото осветление или нарастващите си страхове?

— Двама агенти са отишли в WVUE и са го разпитвали за мен — тя повтори на Дейли всичко, което можеше да си спомни от приказките на Хауи. — Здравата са го сплашили. Наистина.

— Не е шега, Бари.

— Какво мислиш, че означава?

— Означава, че си изнервила хората.

— Кои хора?

— Може би точно Далтън Нийли. Постоянните ти обаждания са раздразнили пресекретаря на Белия дом; намеква се, че той е повече от верен по отношение на първата лейди. Насъскването на феберейците срещу теб е начин, по който ти казва да се откажеш.

— Или?

— Или — въздъхна той — би могло да стига чак до Овалния кабинет. Хауи няма ли някаква теория?

— На двамата с Дженкинс са обяснили, че разследването е чисто рутинно и тогава Хауи им е казал, че моят интерес към Ванеса е резултат на скорошното интервю.

— Дали са повярвали?

— Изглежда. Вероятно това е всичко.

— Вероятно.

След като помълча минута, тя се обади отново:

— Дейли, съгласни сме, че не трябва да му придаваме голямо значение.

Те помълчаха известно време. Единственият звук по линията беше хрипкавото дишане на Дейли. Накрая той попита:

— Почти забравих — как беше Бондюрент?

Сърцето ѝ трепна. Как беше Бондюрент? В или вън от леглото? В леглото беше направо невероятен. Вън...

— Почти както очаквах. Враждебен. Неразговорлив.

— Не те посрещна с разтворени обятия, а? Би могло и така да се каже.

— Е, не съвсем.

— Дали хвърли някаква светлина върху темата?

— Нито лъч. Във всеки случай не нарочно. Убедена съм, че между него и Ванеса съществуват силни чувства. Поне от негова страна.

— Мислиш, че те вече са се...

— Той все още е емоционално привързан. В момента на необмислена искреност той оплака ада, през който е трябвало да премине. Предполагам, че е имал предвид скръбта ѝ от смъртта на бебето.

— Никога не предполагай нищо, Бари. Не чуваш ли? Не се ли научи? Търси фактите.

— Добре, няма да се върна за втора среща с него, ако това е съветът ти. Той ми каза да забравя предаването си, да забравя и него. Имам намерение да направя последното. Аз ще направя предаването си, но без Бондюрент.

— Какво става с теб?

— Нищо не става — Господи, ако Дейли някога открие как е жертвала журналистическото си достойнство и обективност заради няколко минути сексуално удоволствие, би умряла от срам.

— Добре — съгласи се той не съвсем убедено. — Само че гласът ти звучи ужасно отбранително.

— Загрижена съм за предаването си.

— Значи не се отказваш?

— Категорично. Колкото повече врати се затварят пред мен, толкова повече се убеждавам, че някой нещо крие.

— Кога се връщаш?

— Утре. Ще подхвана следата във Вашингтон. Някакви новини за Ванеса?

— Все същото.

— Ще ти се обадя утре вечер, когато се прибера вкъщи. Добре ли си?

— Отлично — каза той, макар че гласът му не звучеше убедително. — Бари? Ако си открила нещо наистина грозно... Добре, просто бъди внимателна. Нали?

Загрижеността му беше трогателна и на нея ѝ стана мъчно. Продължи да държи слушалката и след като той затвори. Дейли беше повече семейство, отколкото приятел и повече родител, отколкото който и да е от двамата ѝ родители.

Развълнувана, тя тръгна към банята и започна да сваля дрехите си. Огледалото над мивката не беше по-милостиво от онова над тоалетната масичка. Изглеждаше ужасно. Гримът не бе подменян от трийсет и шест часа. Беше запълнил фините бръчици около очите ѝ и на дневна светлина те изглеждаха по-дълбоки. Беше на трийсет и три. Как ли ще изглежда на четирийсет и три? Петдесет и три? Нямаше база за сравнение. Майка ѝ не бе доживяла до тази възраст.

Бари дръпна завесата на душа и пусна водата. Тя извика, когато струята на душа докосна гърдния ѝ кош и погледна надолу, за да види на какво се дължи болката. На гърдите ѝ имаше розови протрити петна. От целувките. Господи, какво беше направила?

Тя наведе главата си под батерията, като че ли силната струя щеше да изтрие спомените ѝ от Грей Бондюрент. Гол, той беше слаб, жилив и гъвкав. Тялото му нямаше напористото съвършенство на младостта. То беше преживяло много неща. Но следите и белезите го правеха дори по-привлекателно, както сивеещите слепоочия и гънките около очите правеха лицето му по-интересно.

Нуждая се от почивка, помисли си тя, като втриваше шампоан в косата си. Умората и стресът я правеха емоционално нестабилна и с опасни помисли. Първо за Дейли. След това за родителите си. Сега за висок, строен мъж с лазурносини очи и жестока уста.

Баща ти не те ли обичаше?

Не, мистър Бондюрент, не ме обичаше. Не обичаше и майка ми.

Ако я обичаше, защо ѝ изневеряваше? Защо му беше станало навик да лъже през целия си семеен живот? Защо правеше скандали с ругатни и крясъци, които изпълваха нощите на Бари с мъка и ужас. Защо бе продължил да измъчва семейството с аферите си, чак до смъртта си от сърце в една хотелска стая в Лае Вегас, докато последната любовница мажеше слабините му с любовен гел с аромат на кокос? Не бе имал дори деликатността да умре по достоен начин.

И какво направи глупавата и тъпа майка на Бари? Беше ли го наругала, че не се интересува от дъщеря си, защото от чукане не му оставаше време да забележи как тя расте? Дори след смъртта му не пророни една дума срещу скапания му живот.

Напротив. Погребва го тържествено и след това неспособна да си представи дните си без него, се прибра вкъщи и глътна шише с хапчета.

Две погребения в една седмица.

Да, мистър Бондюрент, ти уцели болното ми място.

Бари излезе от душа и се пресегна към кърпата. Чела бе книги, бе слушала специални предавания. Познаваше психологията. Момичетата, отхвърлени от бащите си, обикновено тръгнаха в две посоки: ставаха нимфоманки в търсене на любов и внимание, или изобщо отхвърляха мъжете. Най-често заради други жени.

Бари не спадаше към никоя от двете категории.

Не стана пачавра, която моли и разчита на мъжко внимание, заради собственото си достойнство. Нито тръгна по другия път. Сексуалният ѝ апетит се възбуждаше само от мъже. Когато беше с някой, когото намираше физически привлекателен, чаровен, интелигентен, тя се наслаждаваше на секса. Единственото ѝ ненаруσιμο правило беше, че тя определя времето, мястото и параметрите на връзката. Тя определяше правилата.

До тази сутрешния епизод.

Досега не бе губила контрол до такава степен. Такова неразумно, непредпазливо, дръзко потапяне в страстта беше опасно! Примерът беше пред очите ѝ — майка ѝ. Бари се бе заклела да не повтаря фаталната грешка на майка си да обича сляпо и да остави да злоупотребят с нея.

Бе се заклела никога да не позволи да се подиграят с главата и най-вече със сърцето ѝ.

Грей се събуди в момента, когато една възглавница тупна върху лицето му.

Инстинктивно се опита да измъкне пистолета под възглавницата си, но ръцете му бяха приковани от нечий колене от двете му страни, а

нападателят притискаше гърдите му. Започна да се боричка. Изпъна тялото си. Опита се да поеме въздух, който му липсваше.

А копелето се смееше.

Грей позна смеха част от секундата преди възглавницата да бъде захвърлена настрана. Над себе си видя ухиленото лице на Спенсър Мартин.

— Размекнал си се тук, близо до границата, старче. Грей го блъсна и се измъкна от леглото.

— Проклет лунатик. Можех да те убия.

— Нещо бъркаш — възрази Спенс, продължавайки да се смее. — Аз можех да те убия.

— Какво, по дяволите, търсиш тук, промъкваш се в къщата ми, играеш си игрички? Господи, кое време е? Пикае ми се.

— Радвам се да те видя, Грей — Спенс го последва до вратата на банята. — Отслабнал си малко.

Грей се пресегна за сините джинси, които висяха на вратата. Когато ги обу, той огледа оценяващо бившия си колега.

— Ти пък си напълнял. Готвачът на Белия дом все още добре си гледа работата.

Спенс не сваляше от лицето си рядко срещаната си усмивка.

— Знаеш ли какво най-много ми липсва, откакто напусна?

— Чарът ми?

— Тоталната му липса. Много хора ми се подмазват. Аз съм довереният съветник на президента, най-добрият му приятел. Колкото и да съм груб, хората се изтрепват да ми целуват задника. Но не ти, Грей. Ти се държиш еднакво с всички. Като с кучки — добави той.

— Значи за това си тук? Липсвам ти?

Той поведе Спенс към кухнята. Имаше само един часовник и той беше над печката. Съмваше се. Двайсет и четири часа бяха изминали, откакто бе домакинствал на Бари Трејвис в това помещение. Неясната симетричност на фактите му направи впечатление.

— Ти никога не си бил по шегите, Грей. Но беше добре да се въртиш наоколо. Изпълняваше си задълженията.

Грей хвърли многозначителен поглед на Спенс.

— Е-е, така беше, нали? Винаги съм бил на поста си, когато най-много си се нуждаел от мен — той задържа погледа си няколко напрегнати мига, преди да се обърне. — Кафе?

— Благодаря. Нещо за ядене?

Той приготви обилна закуска, подобна на закуската, с която бе гостил Бари вчера. Докато ядяха, тишината бе нарушавана само от звъненето на приборите в чиниите. След известно време Спенс попита:

— Винаги ли е така?

— Кое?

— Толкова спокойно.

— Не — Грей изпи глътка от кафето. — Обикновено е по-спокойно. Няма с кого да говориш.

— Самотникът Грей! — кимна подигравателно Спенс. — Силният и мълчалив, непоколебим, сериозен герой, който се отказа от публичността и избра самотния живот. По дяволите! Такава е по същество легендата. Кой знае? Може би след сто години ще пеят фолк песни за теб.

Грей мълчеше.

След мисията за спасяване на заложниците, той беше нападнат от вестникари и телевизионни продуценти, жадни да превърнат опасностите, на които бе подхвърлил живота си в развлечение на зрителите. Бяха му предложили купища пари, но той не се поддаде на изкушението. Беше спестил достатъчно, за да закупи това място и да изживее комфортно остатъка от живота си. Единственото, което искаше, бе да излезе от играта и така стана.

Грей вдигна чиниите от масата, след това се върна с каничка кафе и напълни чашите. Най-последно се изкуши и попита Спенс какво търси в Уайоминг.

— Теб. Съвсем просто е — каза Спенс. — Дейвид ме изпрати в Сиатъл с поръчка. Помислих си, че тъй или иначе съм наблизо, добре ще е да ти се обадя.

Дейвид може и да бе изпратил Спенс да изпълни нещо, но всичко, което вършеше Спенс, бе многозначно. За всяко действие той имаше многобройни мотиви. По този начин винаги бе защитен. Имаше място за отстъпление, ако някоя акция попадне на разследване от службите за проверка.

Спенс беше най-решителният от цялата им пехотна и разузнавателна дивизия. Беше ас във всичко — оръжия, информация, издръжливост. Не познаваше страх. Спенс беше машина. Грей не би се

изненадал да открие компютър вместо мозък в черепа му. Или мотор в гръдния му кош на мястото на сърцето.

Беше напълно убеден, че мъжът, седнал срещу него на масата, няма душа.

— Лъжеш, Спенс.

Спенсър Мартин дори не мигна.

— Лъжа — да ти го начукам. Не мога да ти кажа колко се радвам, че ме хвана, Грей. Щракаш бързо, както винаги. Не си загубил реакциите — той се наведе напред. — Той иска да се върнеш.

Въпреки, че беше изненадан, Грей продължи да се държи със студено спокойствие.

— Дейвид се нуждае от теб във Вашингтон — настоя Спенс.

— Много съм му притрябвал.

— Изслушай ме — Спенс вдигна и двете си ръце с дланите навън. — Той е горд човек. По дяволите, няма защо да ти го казвам. Упорит и решителен, но най-трудно му е да отстъпи или да се извини.

— Значи те е изпратил да го направиш вместо него.

— Не ти пълзя в краката — моля те, от името на Дейвид, да си довлечеш задника обратно във Вашингтон, където му е мястото.

— Мястото на задника ми е точно тук.

Спенс погледна към красивата гледка през прозореца.

— Ти не си някой самотен трапер, Грей.

— Обичам планините.

— И аз ги обичам. Разкошни са за катерене, ски и йодлери. Запази мястото за ваканциите — но се върни с мен във Вашингтон. Похабяваш таланта си. Президентът се нуждае от теб. Страната се нуждае от теб.

— Много трогателна реч. Кой ти я написа? Нийли?

— Говоря сериозно.

— Страната се нуждае от мен? — презрително повтори Грей. — Изплюй камъчето. Страната хич не я е грижа дали съм жив или мъртъв. Свърших работата, която съм трениран да върша. Страната ми не е искала повече от мен и аз също не искам повече от нея. Така би трябвало да бъде.

— Добре, остави патриотичните задължения. А Дейвид?

— По дяволите, и той не се нуждае от мен. Рейтингът му е много висок. Противниковата партия ще пожертва някое бедно копеле, което

да изправи срещу него следващата година, но това ще се окаже скъпо и безсмислено упражнение, защото Дейвид ще изкара своя втори мандат. Нуждае се от мен толкова, колкото от вряла вода по задника.

— Не чак толкова.

Спенс се изправи, протегна се и погледна през прозореца. Слънцето вече бе изгряло и гледката навън бе наистина прекрасна. Снегът по върховете изглеждаше като обрамчен със злато.

— Това нещо с Ванеса — каза Спенс — е потенциален взрив.

— Какво „нещо“?

Спенс се обърна.

— Смъртта на бебето. Направо се е побъркала.

— Както всяка майка.

Спенс поклати глава.

— Има и друго. Мъката провокира и друго. С две думи — тя не може да остане сама — той разказа на Грей, че тя е в Хайпойнт, че за нея се грижи Джордж Алън и денонощно дежури сестра. — Дейвид се страхува, че ще извърши някоя глупост.

— Имаш предвид да нарани себе си?

— Така мислят и другите. Всеки случай, Дейвид смята, че ако се върнеш, може да окажеш стабилизиращ ефект върху нея.

— Той има далеч повече вяра в лечителските ми способности от самия мен. Между другото, ако той не може да овладее жена си, какво очаква от мен?

— Да успокоиш новите клюки за брака им — отвърна Спенс безцеремонно. — Ванеса отсъства много в последно време. Знаеш как говорят хората. Започнаха да се пускат слухове.

Щастливият брак ще помогне много за преизбирането на Дейвид. Брак, който боксува, би бил катастрофа. Ако се върнеш, този слух ще бъде унищожен веднъж завинаги. Дейвид може и да е човек, който прощава, но никога не би приел отново в кръга си любовника на жена си.

Грей така стискаше зъби, че го заболяха челюстите. Ръцете му под масата се свиха в юмруци.

— И тази репортерка комплицира още повече ситуацията — продължи Спенсър. — Бари Трейвис. Поставя въпроси, които са твърде лични и в известен смисъл неудобни. Качествата ѝ не са блестящи. — Той накратко разказа професионалната история на Бари

Трейвис. — Но откакто Ванеса ѝ даде това интервю, тя се представя като най-добрата ѝ приятелка и довереница. Извлича информация... но понякога точно такива стават опасни.

— Тя е опасна. Беше тук.

— Тук? Кога?

— Вчера.

Спенс се върна, седна на стола и прокара ръце по лицето си.

— Мислехме, че само ровичка около Вашингтон, но ако те е открила, това не е случайно.

— Не е случайно, наистина. Носеше цяла торба с изрезки от вестници за мен и Ванеса. Беше си направила домашната работа и искаше да научи нещо повече. Казах ѝ, че не мога да кажа нищо за семейство Мерит и че не ме интересува какво тя може да изтърси за тях.

— Каза ли нещо за тях?

Грей изхихика.

— Подготви се за това, приятел. Тя мисли, че Ванеса е убила детето.

— Надявам се, че се шегуваш.

— Някога да си ме чул да се шегувам?

— Исусе — въздъхна Спенс. — Знаехме, че е ляво ориентирана, но... Наистина ли вярва, че Ванеса може да го е направила? Това е пълен абсурд.

— Така е.

— Но ако Трейвис само изпусне и дума, не бих могъл да ти опиша до какво може да доведе това — не само за Дейвид и кампанията му за догодина, но и за самата Ванеса. Тя е много уязвима в този момент. Джордж трябва да увеличава медикаментите ѝ, за да я крепи в равновесие. Пристрасти се към алкохола, което още повече влоши проблема. Ако догадките на Трейвис станат публично достояние, Ванеса ще се разпадне напълно.

Грей можеше да си представи какво гони Спенс: президентството за Дейвид и по този начин — власт за себе си.

— И къде е сега тази пачавра Трейвис?

Грей помръдна рамене.

— На път за Вашингтон, предполагам. Казах ѝ да изчезва.

Спенс скочи отново.

— Най-добре да се обадя във Вашингтон. Дейвид ще иска да чуе това веднага.

— Телефонът е в спалнята на нощното шкафче.

— Благодаря. И между другото — великолепна закуска — подхвърли Спенс през рамо, на излизане от стаята.

Грей включи радиото, за да чуе новините и времето, докато почистваше в кухнята — прибра яйцата и маслото в хладилника, а останалите продукти занесе в килера.

Докато оправяше масата, бързо отвори чекмеджето с кухненски принадлежности и замени шпатула-лъжицата с берета.

След това отвори крана и започна да пълни мивката с гореща сапунена вода. Докато миеше, погледът му неотклонно следеше тостера. Когато хромираната му повърхност отрази раздвижване зад него, той издърпа пистолета от колана си, извъртя се и стреля.

Сапунени капки потекоха от въоръжената му ръка.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Обратният полет на Бари към Вашингтон беше дълъг и уморителен. Националното летище — шумно и многолюдно като турски пазар. Когато най-сетне се метна в колата си и след половин час пристигна в телевизионната станция, се чувстваше като парцал. Искаше ѝ се да се промъкне вътре, да провери за поща и съобщения и след това да изчезне, без да я видят.

На имейла нямаше съобщения. На телефонния секретар я чакаха четири. Две бяха от познати, едно — от химическото чистене, което я осведомяваше, че петното от блузата ѝ не може да се почисти и последното от Чарлен — откачената, която искаше да разбере защо Бари не е отговорила на нито едно от предишните ѝ обаждания.

— Бедната — измърмори, докато изтриваше записите. — Просто е самотна и търси някой да си поговори.

— Коя?

— По дяволите, Хауи! — възкликна Бари, завъртайки се на стола. — Сигурно дебненето и стряскането ти доставят перверзно удоволствие.

— Нямахте да подскочиш, ако съвестта ти бе чиста.

— Не започвай пак. В лошо настроение съм.

— Ти? — извика той пискливо. — А аз? Аз, който прикривах задника ти, когато феберейците дойдоха. Аз бях излъганият, а заради теб изглеждах и като глупак пред Дженкинс!

— Съжалявам за това, Хауи. Наистина. Не бих излъгала, ако не се налагаше.

Тя се изправи, за да си върви, но той препречи пътя ѝ.

— Какво разследваш, Бари? Каж ми.

— Няма, докато не се добера до, нещо повече.

— Защо не взе със себе си фотограф?

Беше се питала кога този Айнщайн ще се сети, че тя не бе поискала да я придружава видеооператор, след като е тръгнала по

следите на голям случай. Какво ще бъде това новинарско телевизионно предаване без образ?

— Много рано беше за оператор. Ти първи ще узнаеш, когато някой се съгласи да бъде заснет.

Изразът му стана противен.

— Само няколко години ме делят от пенсията. Ако мислиш, че ще я рискувам заради теб, докато ти си търсиш друг случай, лъжеш се. Да се залага на теб е опасно, но аз рискувах.

— За което съм ти вечно благодарна. Сега, когато съм пресякла почти целия континент и две времеви зони, съм уморена и разнебитена. Отивам да си взема кучето и се прибирам вкъщи да спя. Лека нощ — и се измъкна край него.

— Добре, чудесно, погребеш се. Но не се надявай да ме повлечеш надолу със себе си! За последен път ти служи за изтривалка — беше се отдалечила вече доста, когато той изкрещя за раздяла: — И изглеждаш ужасно!

Беше решила да остави Кронкайт в кучкарника и тази нощ, но реши, че се нуждае от компания. Освен това не обичаше да го държи затворен по-дълго от необходимото.

Пристигна в кучешкия пансион минути преди да затворят. И персоналът, и Кронкайт бяха щастливи, че я виждат.

— Добре се държи, но е ужасно разглезен — каза младата жена, докато освобождаваше Кронкайт.

— Да, знам. Но той е принц между кучетата — Бари се наведе и разроши козината му, докато той ентусиазирано завираше носа си в лицето ѝ.

Доброто му настроение не го напусна и по пътя за вкъщи.

— Обещах ти, че ще направя банкет веднага щом влезем вътре — каза му тя, докато слизаха от колата. — Само се успокой — и тъй като някой беше заел мястото ѝ за паркиране пред къщата, тя трябваше да потърси друго, половин квартал по-надолу.

— Кронкайт, моля те! — Четирийсет килограмовото куче силно дръпна каишката. Усещайки се близо до къщата, то се дърпаше неистово.

— Добре, добре — Бари освободи каишката от нашийника му. Почувствал се свободен, той като че ли за части от секундата литна във въздуха и след това се понесе стремглаво по улицата.

— Влез през кучешката си врата — извика тя след него. После се наведе към задната седалка, за да измъкне чантата и багажа си.

Ударната вълна на детонацията я повали като гигантска ръка и я стовари по гръб на земята.

Огромна огнена топка избухна в нощното небе и освети квартала със зловещия червен блясък на ада.

— О Господи, господи, господи — успя да се изправи на четири крака. За известно време остана смразена от разразилия се ад малко по-надолу, където беше нейната къща. Над нея се виеше черен дим, който скриваше лунния сърп.

Продължи да стои като вцепенена. След това задейства адреналинът. Полюлявайки се, тя се изправи на крака и затича по тротоара. Или по-точно, опитваше се да тича — нещо средно между препъване и залитане.

— Кронкайт! — не викаше — грачеше. — Кронкайт! Ела, момче! Не усети горещината, когато тръгна по тухлената пътека, водеща към входната врата.

— Лейди, вие сте луда!

Хванаха я отзад и я дръпнаха.

— Някой да ми помогне — извика мъжът. — Иска да влезе вътре.

Няколко чифта ръце я подхванаха и задържаха. Тя се бореше, но не успя да се измъкне. Извлякоха я на безопасно разстояние на отсрещната страна на улицата в един съседен двор. Опита се да ги накара да я разберат, но само хлипащи звуци излизаха от гърлото ѝ.

— Кронкайт. Кронкайт...

— Мисля, че Кронкайт е кучето ѝ.

— Вече не е. Ако е било в тази къща, то...

— Някой разбра ли какво се случи?

— Чия беше къщата?

Бари смътно долавяше гласовете около себе си. Съседите наизскачаха от къщите наоколо. Тротоарите и улицата се изпълниха от зяпачи. В далечината се чува сирени.

Когато добронамерените ѝ съседи се убедиха, че Бари няма да се хвърли в пожара, те я пуснаха и се отдалечиха, за да наблюдават огъня. Тя се отдръпна към живия плет между дворовете и с ужас наблюдаваше как жилището ѝ продължава да се разпада пред очите ѝ.

Никой не ѝ обръщаше внимание. Насъбралите се говореха помежду си и се опитваха да подредят събитията последователно.

— Идва и пожарната. Ще могат ли да влязат?

— Надявам се, че ще пръснат вода и по нашите покриви.

— Имаше ли някой вътре?

— Само едно куче. Някой каза, че е на собственика.

— Кронкайт... — проплака тя.

Това беше последната ѝ дума, преди една голяма ръка да затисне устата ѝ и да я издърпа през живия плет.

Тя извика, или по-скоро се опита да извика, но ръката през устата ѝ само увеличи натиска си. Бари заби пети в тревата, но похитителят ѝ просто я вдигна. Когато стигнаха до алеята зад къщата, тя го ритна в краката достатъчно силно, за да го накара да отслаби хватката си, но успя да се освободи само колкото да падне и ожули коленете си на паважа.

Тя изпълзя, за да се изправи, но още веднъж попадна в мечешката прегръдка.

— Млъкни или ще те ударя!

Тя повярва и когато я повлякоха през някакъв двор вече не се съпротивляваше. Накрая стигнаха до кола, паркирана на завоя, две улици по-далеч от нейната.

Когато похитителят ѝ посегна към дръжката на вратата, тя ухапа яростно месестата част на дланта му и заби лакът в корема му. Той се отдръпна и изруга. Бари се втурна да бяга, но свободата ѝ бе кратковременна. Той сграби кичур от косата ѝ и я издърпа към себе си.

Обърна я и я разтърси толкова силно, че тя помисли, че припада.

— Престани да ме блъскаш, по дяволите. Опитвам се да спася живота ти.

Когато световъртежът ѝ престана, тя установи, че се намира в компанията на Грей Бондюрент.

— Очилата ти у теб ли са?

Той караше по посока предградията на Мериленд. Караше умело, но в рамките на разрешената скорост. Последното, което искаше, бе да го спрат за рутинна проверка. Той държеше под око огледалото за

задно виждане, но след няколко квартала се убеди, че не ги следят. Никой не ги търсеше. Все още.

Като установи, че въпросът му въобще не е стигнал до съзнанието на пасажерката му, я погледна. Тя гледаше замаяно през стъклото.

— Къде са очилата ти? — повтори той.

Тя се обърна, погледна го неразбиращо и след това кимна. Необяснимо, но бе успяла да запази чантата на рамото си.

— Свали контактните си лещи и сложи очилата — нареди той.

Тя намокри устни и преглътна.

— Как разбра...

— Знам. Просто го направи. След това прибери косата си под тази шапка за бейзбол. — Шапката лежеше на седалката между тях.

— Какво... Защо...

— Защото не искам да те познаят.

— Кой?

— Хората, които вдигнаха във въздуха къщата ти, кой друг?

— Кучето ми е мъртво.

Гласът ѝ секна, фаровете на насрещно идваща кола осветиха насълзените ѝ очи. Тя започна да плаче тихо. Грей си замълча. Не можеше да измисли нищо за казване. Не беше много добър в този вид ситуации. Но предпочиташе плача пред отнесеното ѝ държание.

Продължаваше да кара, буквално носен от посоката на движение. Когато накрая сълзите ѝ секнаха, той закова на един паркинг с денонощно работещо кафе.

— Имаме да говорим твърде много. Но ако ти припаднеш и привлечеш вниманието, няма смисъл да влизаме вътре.

Той остана да седи, докато тя свали контактните лещи и сложи очилата си. Беше видял очилата при ровенето в чантата ѝ, когато я намери заспала на дивана си.

— Имаш ли носна кърпичка?

— Не.

Тя избърса носа си в ръкава.

— Готова съм. Но няма нужда от шапката. Никой няма да ме познае.

Преди да може да я спре, тя отвори вратата и излезе. Настигна я едва когато усмихнатата келнерка ги поздрави и ги заведе към масите.

Той отказа гланцираната карта на менюто.

— Само кафе, моля.

Мястото беше добре осветено. Повечето от масите бяха свободни. Една част от залата бе преградена с въже, подът — измит с някаква силно ароматизирана течност, за да премахне миризмата на пържена шунка и различни сосове.

— Мистър Бондюрент, как така се случи, че успяхте да сте до мен и да ме отвлечете само секунди, след като къщата ми бе вдигната във въздуха?

Той се въздържа от отговор, докато келнерката не наля кафето и не се отдръпна.

— Ако намекваш, че съм го направил аз — не съм.

— Точно това намеквам.

— Добре, грешиш — загледан в кафето си, той добави. — Много съжалявам за кучето ти.

— И това от човек, който дори не е дал имена на конете си — напомни му тя.

— Виж, аз всъщност те спасих, като те измъкнах от там.

— Но защо ме измъкна? Защо просто не ме придружи от мястото?

— Защото не беше в състояние да ме изслушаш. Трябваше да те изведе оттам и това бе най-бързият начин. Помислих, че са по петите ти и бях прав. Но ако сега имаш желание да се разделим, нямам нищо против.

— Не разбирам за какво говориш — възкликна тя, но тихо, за да не привлича внимание.

После се облегна изтощено назад на пластмасовия стол и скръсти ръце.

Той отпи няколко глътки от кафето.

— Първо, искам да знам точно какво се случи. Най-напред Бринкли...

— Кронкайт.

— Кронкайт е влязъл в къщата преди теб.

— Там има... имаше... кучешка вратичка — на задната врата.

— Оттам ли влизаш обикновено — през задната врата?

— Обикновено.

— Вероятно са заложили взрива на тази врата.

Тя се облегна на масата.

— Кой? Какво правиш тук? Защо си ме последвал във Вашингтон? Последвал си ме, нали?

— Дойдох да те предупредя, че задаваш погрешни въпроси на неподходящи хора. Ти си по следите на случай, който президентът няма да разреши да се разчуе.

Тя пребледня още. Захапа нервно долната си устна.

— Как си разбрал?

— Двайсет и четири часа след като ти напусна дома ми, бях посетен от Спенсър Мартин.

— Не е ли свързан по някакъв начин с Белия дом?

— Може и така да се каже. Той е най-могъщият човек в страната — вторият след Дейвид Мерит.

— Тогава защо не го виждаме и слушаме по-често?

— Защото не желае. Той се движи като призрак между стените на Белия дом, защото сам иска да е така — анонимността го прави още по-могъщ. Държи се в сянка, но е главният съветник на Мерит.

— Не си в течение на нещата, мистър Бондюрент. Главният съветник на президента е...

— Остави Франк Монтгомъри. Той е само фигурант, лакей. Мерит му подхвърля кокалчета и той ги събира. Той има титлата, хубав кабинет и привилегии, но Спенс е алтерегото на Дейвид. Дейвид никога не върши нищо, преди да се посъветва със Спенс. Той участва при вземането на всяко решение, без значение дали е жизненоважно или нищожно дребно. Той е, може да се каже, нещо като изпълнител.

— Какво изпълнява?

— Дребни домашни работи.

Бари повдигна вежди.

— Дребни домашни работи, които биха компрометирали президента, ако самият той поеме грижата за тях.

Нямаше намерение да ѝ обяснява. Тя продължи.

— Или с други думи, има някои сиви участъци от задълженията на президента, които Спенсър Мартин изпълнява вместо него. Ти знаеш това, защото си бил...

— Също изпълнител.

— Разбирам.

Очите ѝ отразяваха сериозния поглед, с който я гледаше.

— Но аз се отказах. Не бях чувал, нито виждал Спенс повече от година — откакто напуснах Вашингтон. И изведнъж, ден след като ти дойде къщи, се появи той.

— Съвпадение?

— Не. Той дойде да ме види, защото или предполагаше, или знаеше, че си била при мен, задавала си ми въпроси за Ванеса.

— Какво му каза? За мен, имам предвид.

Грей разбра защо пита — искаше да знае дали се е похвалил пред другарчето с последната си сексуална победа. Ръката — там, където го бе ухапала — здравата го болеше. А и секунди, след като се запознаха, го бе зашлевила. В някои отношения тази Бари Трејвис изглеждаше нахакана и предприемчива. Но точно сега бе безкрайно уязвима и отчаяна и, по дяволите, току-що бе убито кучето ѝ. Въпреки че му се представяше отлична възможност да я смути отново, той се отказа.

— Казах на Спенс, че си дошла да душиш наоколо, че си имала налудничавото хрумване, че Ванеса е убила бебето си и го е представила като СВДС.

— Казал си му това? — възкликна тя. — Няма защо да се чудя, че изгориха къщата ми.

— Ако бях отрекъл, че зная нещо изобщо, той щеше веднага да разбере, че лъжа, затова трябваше да се хвана на играта му. Но веднага схванах, че си попаднала на нещо. Защо иначе Спенс ще си прави труда да идва чак до Уайоминг и да проверява какво знам?

— Сигурен ли си, че това е била целта на неговото посещение?

— Да — каза той. — Във вътрешния джоб на сакото му имаше самолетен билет от гражданските линии отиване-връщане Вашингтон — Джаксън Хол.

— Е?

— Е, Спенс ми каза, че е изпълнявал поръчка на президента в Сиатъл. За такава поръчка той щеше да вземе правителствен самолет. Освен това, билетът беше издаден на друго име. След това в Джаксън Хол е наел кола пак с фалшиво име. Изобщо не е имал намерение да ходи до Сиатъл. Не, мис Трејвис, той не беше на приятелско посещение. Разследването ти представлява огромна заплаха за администрацията и те ще направят каквото и да им струва, да не ти позволят да ѝ дадеш гласност.

— Господи — прошепна тя, като вдигна пръсти към безкръвните си устни. — Сега започвам да разбирам. Била съм права. Това бебе не е умряло от СВДС.

— Кога за първи път възникнаха у теб подозрения? — тя гледаше някъде в пространството. — Мис Трејвис?

— Съжالياвам — каза тя и разтри слепоочията си. — Когато чух хипотезите си, произнесени от друг — те станаха реалност. Изводите са зашеметяващи... и страшни.

— Особено за човека, който се намира в Белия дом. Да поговорим за това — подкани я Грей. — Кога за първи път почувства, че нещо не е в ред?

— Ванеса се обади най-неочаквано и ме помоли да се срещнем. Личеше си, че тя се крепи само благодарение на волята.

— Аз го гледах — епизода с Ванеса.

— Ванеса Мерит, която интервюирах с камера, беше различна от окаяната и отчаяна жена, с която разговарях преди седмици.

— Не е толкова невероятно — обади се той. — Ванеса страда от маниакална депресия.

Той видя как пълните ѝ устни се отвориха от учудване.

— Сигурен ли си? Кога ѝ е поставена диагноза?

— Много отдавна. Почти веднага след женитбата им, струва ми се.

Бари изглеждаше видимо поразена.

— Как са успели да го крият толкова години?

— Защото е поставена на добро лечение и много грижливо наставлявана. Маниакалните ѝ периоди я правят отличен член на предизборните кампании. Тя винаги е на крак. Винаги на път. Разбира се, тя е на литиум, за да се регулират резките смени на настроението, очевидни само за човек, който я познава добре. Тя взема антидепресанти и антипсихотични лекарства — тогава изглежда добре. Единственото вярно нещо, което каза Спенс беше, че смъртта на бебето я извадила от равновесие. Щом я видях на екрана, разбрах, че се е случило нещо наистина драстично — завърши той.

— Значи я познаваш достатъчно добре.

— Познавам Дейвид още по-добре — отклони явния намек той.

— Наистина ли вярваш, че той и неговият пръв съветник са отговорни за взривяването на къщата ми?

— Не ме ли чу? По дяволите, да, вярвам. Спенс трябва да го е уредил, преди да тръгне за Джаксън Хол. Когато узнаят, че тази вечер е била фатална само за кучето ти, те ще се опитат да се справят с теб по някой друг начин. — Без да си позволят втора грешка.

Тя опря глава на дланта си.

— Мисля, че ще повърна.

— Недей — каза той остро. — Не можем да правим сцена. Дишай дълбоко през устата.

Грей остана напрегнат, докато премине пристъпът ѝ за повръщане. След известно време тя поиска чаша вода и той направи знак на келнерката. Тя забеляза, че Бари не се чувства добре.

— Не ѝ е добре?

— Сутрешни неразположения — каза Грей, мислейки си колко ли глупаво изглежда престорената му усмивка. — Но тя ги получава нощем.

— О, това ще мине след първите няколко месеца, сладурче. На колко си?

— Ъ-х...

— Три месеца — поясни Грей.

Като потупа Бари по рамото, келнерката предложи да донесе чаша горещ чай.

— Ще се оправи — кимна Грей. — Но ви благодаря.

Успокоена, келнерката се отдалечи. Бари отпи няколко глътки вода.

— Лъжеш много добре.

— Ти — не.

— Знам.

Грей схвана, че тя все още е в шоково състояние. Сълзите ѝ всеки момент бяха готови да рукнат.

— Аз те завлякох в това, нали, мистър Бондюрент?

Той помръдна рамене безразлично.

— Аз — настоя тя с треперещ глас. — Защото аз дойдох при теб — сега и твоят живот е в опасност. Ти си запознат с нещо, което те няма да разрешат да се разкаже. — Колкото повече говореше, толкова по-неспокойна ставаше.

— Поемаш огромен риск, като си дошъл тук. Трябваше да останеш в Уайоминг. Ако си тръгнеш сега, може би ще забравят, че

знаеш. Ще помислят, че си ме отпратил.

Наивността ѝ го забавляваше, но физиономията му оставаше сериозна.

— Те не забравят. И не оставят нищо на случайностите. Географията няма никакво значение. Каквото и да се е случило на бебето и каквото и да става с Ванеса, то трябва да се погребее колкото може по-дълбоко. А заедно с това и нашето любопитство.

— Как дойде дотук толкова бързо?

— Прерових компютъра на Спенс и върнах неговата кола под наем като пуснах ключовете и документите в кутията за бърза поща на летището. След това използвах неговия билет за връщане.

Бари знаеше, че има ограничен брой граждански полети до Джаксън Хол и затова попита:

— На моя самолет ли беше? — Той кимна. — Не те видях.

— Защото не трябваше да ме видиш.

— О! — тя спря, защото се опитваше да си представи как е убягнал от погледа ѝ. — Но защо просто не ме предупреди някъде по пътя? Ако ме беше предупредил, Кронкайт щеше да е още жив.

— Не прецених добре. Не очаквах, че първото им предупреждение ще бъде смъртоносен удар. Мислех, че ще започнат с прикрити заплахи, каквито навярно е получила информаторката ти от болницата. Но явно не си губят времето. Не искат да замълчиш от страх — искат те мъртва.

— Значи така... — тя задъвка отвътре бузата си. — Докъде стигнаха нещата със Спенс?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, как си сложил ръка върху самолетния му билет? Как успя да се измъкнеш?

Той я загледа продължително, питайки се до колко би могъл да ѝ се довери. Накрая всичко, което каза, „беше“:

— Не се измъкнах.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Дейли, това е Грей Бондюрент. Грей — Дейли Уелш.

Бари бе щастлива, че Дейли не направи въпрос за появата им на прага му в два часа след полунощ. Не ги отрупа с въпроси. Само изсумтя, отстъпи настрана и им махна да влязат.

Съвсем очевидно бяха го измъкнали от леглото. Клиновидни снопчета редичка сива коса стърчаха от черепа му като върховете на короната на Статуята на свободата. Носеше износена фланелка и шорти, които стигаха почти до коленете му. Черните чорапи с нищо не разкрасяваха белите му почти без косми крака.

Малката къщичка на Дейли трудно можеше да се нарече крепост, а самият той в очите на непознат изглеждаше като тежко болен, чийто живот се крепи на скромната пенсия и апаратура за дишане. И всичко това беше изцяло, и за нещастие, вярно.

— Знам, че е ужасно нахално, Дейли — каза Бари, докато вървяха към всекидневната и палеха осветлението. — Но нямаше къде другаде да отидем... Те убиха Кронкайт.

Ръката му замръзна върху ключа за осветление.

— Убиха Кронкайт? Кой?

— Дълга история.

— Разполагам с цялата нощ.

Мъката в очите му беше отражение на нейните чувства. Той разтвори ръце и тя се притисна към него. Обикновено тя го прегръщаше, когато се държеше като темерут и отблъскваше изблиците ѝ на нежност.

— Гадни отрепки. Какво са направили, отровили са храната му? Само да ги пипна... Кой го е направил?

Бари отстъпи и свали очилата си, за да изтрие очите си.

— Има много за разправяне.

Дейли тръгна автоматично към своя специален стол като едновременно влачеше бутилката с кислород. Тя зае обичайното си място на дивана. Грей остана прав. Дотук Дейли не беше проявил

любопитство защо оттеглилият се национален герой се бе отказал от усамотението си и стоеше посред нощ в средата на неговата всекидневна.

Сега той кимна към Грей.

— А той какво търси тук?

— Къщата ми бе вдигната във въздуха тази нощ.

— Вдигната във въздуха? Искаш да кажеш бум? — Той погледна към нея, след това към Грей и отново към нея.

— Няма я, Дейли. Разрушена. Всичко. Включително видеотеката ми — горчиво каза тя, мислейки за безвъзвратно загубените ленти, събирани толкова години. Бондюрент смята, че експлозивът е бил сложен на задната врата. Кронкайт влезе преди мен през своята вратичка.

Дейли гледаше втрещено.

— Кой би направил такова нещо?

— Президентът.

— Моля? Президентът на Съединените американски щати?

— Бондюрент смята, че експлозията е била предназначена за мен, заради въпросите, които задавах за здравето на Ванеса и смъртта на нейното дете — обясни Бари.

— Исусе — Дейли вдигна глава към Грей. — Какво ви кара да мислите... седнете, за Бога. Заболя ме вратът.

За първи път от часове насам Бари почти се усмихна. Грей седна на единственото останало място — до нея на дивана.

— Какво ви кара да мислите, че Мерит би стигнал толкова далеч, за да запуши устата на Бари? — попита Дейли.

— Той изпрати Спенсър Мартин да се справи с мен, само защото съм говорил с нея.

— „Справи“ — в какъв смисъл?

— Убие.

— Мислех, че двамата сте приятели.

— Бяхме. Въпреки това той дойде в Уайоминг да ме убие, защото се е страхувал, че Бари ми е разказала теорията си за смъртта на бебето. Това би ви дало известна представа до каква степен те са решили да сложат капак върху нейната история, преди да се е разчула.

Дейли намръщено приглади няколко върха от короната си.

— Вие сигурен ли сте в това? — попита той скептично.

— Сигурен е — обади се Бари. — Кажи му, Бондюрент.

Докато той повтаряше заради Дейли странностите във визитата на Спенсър Мартин в Уайоминг, тя се чудеше как не е успяла да разпознае Грей между пътниците в полета за Вашингтон. Не бе обърнала много внимание на спътниците си, но той би ѝ направил впечатление. Очевидно не е искал да изпъква. Талантът му да се променя като хамелеон не увеличи доверието ѝ в него. Обратното — по много причини ѝ се струваше подозрителен.

— Така че Спенс Мартин никога не е бил в Уайоминг — обобщи Дейли.

— Той не докосна нищо вътре в дома ми, освен приборите, с които яде. Първите предупредителни сигнали дойдоха, когато забелязах, че избягваше да се докосва до каквото и да е.

— Къде е сега Мартин? — попита Дейли.

Лицето на Грей се вкамени. Настана неловка тишина, докато Бари се принуди да отговори.

— Мистър Бондюрент не желае да каже как е успял да се отърве от него.

Тя погледна към твърдия профил на седналия до нея мъж. Не се съмняваше, че би могъл да убие, който и да е, дори бивш приятел. Студените очи и стиснатите устни като че ли го потвърждаваха. Ако бе убил Спенсър Мартин в самозащита — това би било извинимо. Но може ли да се осланя на неговата дума?

Дейли облече в думи въпроса, който тя си задаваше.

— Досега не би ли трябвало Спенс Мартин да се е свързал с президента?

— По принцип — да. Дори излезе от стаята под претекста да се обади в Белия дом. Но той не би се обадил, докато не е готов да даде на Дейвид пълен отчет, включително относно ликвидирането ми. Вероятно тази нощ Дейвид крачи из стаите и се пита защо Спенс не се обажда, но не може да изпрати човек в Уайоминг да го потърси, защото Спенсър не би трябвало да се намира там.

— Рано или късно някой ще забележи липсата му и ще започне да го търси — отбеляза Бари.

— Спенс никога не е имал семейство или близки приятели — каза Грей. — Дейвид и администрацията са били целият живот на Спенс. За да се разбере това, трябва да се знае откъде идва Спенс. Бил

е хилаво, непохватно дете, малтретирано в училище, подигравано заради ниския си ръст, но много по-умен от средното ниво.

През тези години, когато е постоянен прицел на всички по-силни, той решава да стане по-могъщ от всички. И постига целта си — става най-страшният човек във Вашингтон. Известно е, че да се противопоставиш на Спенс е равносилно да се изплюеш в Овалния кабинет. Спенс не би обявил къде отива пред никого. Отчиташе се само пред Дейвид.

— Дори главният помощник на президента не би могъл да бъде до такава степен автономен — оспори Бари. — Департаментът на правосъдието, министър на правосъдието Янси, ФБР... — тя спря, когато Грей започна да клати глава.

— Бил Янси е добър човек — каза той. — Прекалено добър, но пък удобен за администрацията. Янси и Дейвид на няколко пъти са се спречкували след назначаването му. Но повярвайте ми, мрежата от агенти на Спенсър Мартин е елитна и безмилостна толкова, колкото и есесовците на Третия Райх. Те действат като къртици във всяка правителствена служба, включително и в секретните. Хората на Спенс са винаги в готовност. Ако неговите разпореждания противоречат на получените по официален път, те ще изпълнят заповедите на Спенс.

Бари потръпна и прибра ръце около себе си.

— Плашиш ме.

— Те са страшни хора. Повечето от тях са от специално подготвени части, но са били уволнени и им липсват войната и битките.

Бари се питаше дали осъзнава, че описва себе си.

— Ако нещо е наистина толкова жизненоважно, — добави Грей — Спенс би свършил сам работата.

— Като убийството на бивш другар от разузнаването.

Грей прие забележката на Дейли с мрачна усмивка.

— Да. Нещо такова.

— Щом Дейвид научи, че съм жив, той ще разбере, че Спенс не е успял да извърши онова, за което е бил пратен в Уайоминг.

След този коментар те замълчаха. След това Дейли се обърна към Грей.

— Възхищавам се на извършеното от вас в Близкия изток.

Грей прие комплимента с кимване на глава.

— Но?

— Но, извинете ме, смятам, че говорите куп лъжи.

Обвинението като че ли нямаше никакъв ефект върху него.

— Имате всички основания да сте подозрителни. Не е тайна, че между мен и Дейвид съществуваше напрежение, когато напуснах Вашингтон.

— Заради жена му.

Бари не можеше да повярва на нахалството на Дейли. Казваше неща, поставяше въпроси, които тя не би посмяла.

— Ванеса бе част от последния ни сблъсък.

— Тогава защо трябва да вярвам на всичко, което казахте?

— С други думи, може да съм измислил всичко това, за да проваля президентството на Дейвид Мерит.

— Мина ми такава мисъл — съгласи се Дейли с характерната си откровеност.

Много по-спокойно, отколкото очакваше Бари, Грей обясни:

— Историята не започва от мен. Не съм търсил мис Трейвис с опасни и скандални сведения. Тя дойде при мен с въпроси за смъртта на бебето, въпроси, подобни на моите подозрения.

Това направо я порази и вбеси.

— А защо не ми каза? Накара ме да повярвам, че ме мислиш за най-отвратителната опортюнистка. Ти...

— Остави човека да говори, Бари — възпря я Дейли. Той погледна към Грей. — Какво подхрани подозренията ви?

Той стана, закри из стаята и продължи да говори.

— Ванеса може да бъде очарователна и мила. Но може да бъде и най-отвратителното, егоистично и манипулиращо хората същество, създадено някога от Бога. Тя се влияе силно от баща си и Дейвид, но съм я виждал да обръща техните манипулации в своя полза и то без те самите да разберат.

— Не рисуващ много благоприятна картина. Макар, че жената, която току-що описа, съвпада с първоначалните ми впечатления от нея — съгласи се Бари.

— Това, което искам да кажа, е, че Ванеса въпреки проблемите си искаше дете повече от всичко друго — поясни той — съвсем

сигурно. Съгласна бе да мине през каквото и да е, за да има дете, въпреки че докторите я отклоняваха от бременност заради болестите ѝ.

— Болести? — Дейли ги погледна скептично.

— Жалко е, че тя не е направила състоянието си публично достояние — забеляза Бари. — Хиляди хора щяха да имат полза, ако знаеха. И други болни щяха да се опитат да заживеят пълноценен живот, въпреки болестта си.

— До неотдавна — допълни Грей.

— Вярно е.

— Не е трябвало да я оставят сама онази нощ.

— Беше съобщено, че бавачката от Белия дом е поискала една нощ отпуск, за да се справи със спешен случай в семейството си — напомни им Дейли.

— Нейното искане е било направено предварително. Въпросът е: Защо не е имало заместница? — каза Грей. — Защо Ванеса е била оставена сама да се грижи за бебето, и само Дейвид и Спенс за подкрепа при нещо спешно, когато всеки от тях е знаел, че Ванеса често пъти е неспособна да се справи именно с внезапно появили се пристъпи?

Като маниакалнодепресивна, Ванеса би трябвало да изпита много по-силни чувства от тези, които една нормална жена би изпитала при раждане на дете. Чувства на негодуване, недостатъчност, попадане в капан и тъй нататък — Бари гледаше към Грей. — Заради това не си споделил подозренията си с никого, нали? Искал си да я пазиш.

— Пазех я с мълчанието си, но не по начин, който имаш предвид. Не съм съгласен с теб, разбираш ли. Ванеса не е убила детето.

— Обърквам се — раздразни се Бари. — Съгласен си, че то не е умряло от СВДС.

— Така е.

— Но тогава няма смисъл — възрази тя меко. — Ако Ванеса не го е задушила, тогава кой...

Думите секнаха изведнъж. Тя погледна към Дейли, който следеше внимателно дискусията. Очите им се срещнаха, задържаха се и тя съзря в неговите същото, което мина и през нейния ум.

Завъртя се към Грей.

— Мерит?

— Но защо?

— Какво може да накара един мъж да мрази толкова едно тримесечно бебе, че да иска да го убие?

Нямаше какво много да мисли.

— Ако бебето не е негово.

Той кимна рязко, обърна ѝ гръб и тръгна към прозореца.

Разбира се! Това обясняваше толкова други въпросителни. Изтощението на Ванеса и крайната ѝ безпомощност. Отказването от аутопсия. Отчаяните опити да се прекъсне разследването на историята. Включването на Бондюрент. Най-вече включването на Бондюрент.

Погледът ѝ бавно се насочи към него. Той все още стоеше с гръб към стаята, гледайки през процепа на избелелите пердета.

Дейли се изправи.

— Добре, мисля, че да се обвини президента на Съединените американски щати в убийство на едно бебе е достатъчно вълнение за една нощ. Поне за стар задник като мен. Връщам се в леглото. Вие двамата сте добре дошли да останете толкова, колкото е необходимо.

Колелата на количката, с която придвижваше бутилката кислород, скърцаха. Затова можеше да се чуе как той бавно минава по коридора и влиза в спалнята си. Когато затвори вратата след себе си, над къщата се спусна тишина.

Бари каза приглушено:

— Президентът ми даде сърдечно съгласието си да я интервюирам.

— За да насочи погрешно следите. Кое е по-подозрително: да поставиш публично въпроса или да го потулваш?

— Предполагам, че си прав.

— Обзалагам се на всичко, което притежавам.

— Страхуваш се за Ванеса, нали?

Той се обърна и погледна към Бари, но не каза нищо.

— Докато тя е изглеждала добре — подреждаше Бари мислите си в момента на изговарянето — ти си отхвърлял подозренията за смъртта на бебето. Но когато си видял интервюто ми с нея, си разбрал, че тя не е на себе си, дори като се имат предвид променливото ѝ настроение и поведение. След това дойдох да се срещна с теб и моята теория потвърди онова, от което си се страхувал през цялото време — че

смъртта на бебето не е по причина на СВДС. Посещението на Спенсър Мартин те убеди окончателно.

Сега вярваш, че и животът на Ванеса е в опасност. Ако Дейвид Мерит е убил едно кърмаче, какви угризения би имал към убийството на жена си, за да е сигурен, че първото му престъпление ще остане в тайна?

— Никакви — потвърди Грей. — Ако не повярваш в нищо друго, което съм ти казал, повярвай в това. Той ще направи всичко, за да запази поста си и да получи втори мандат. Всичко!

Бари разтри ръце, като че ли почувства внезапно студ.

— Изглеждаш накрая на силите си — отбеляза той. — Ще поговорим за това сутринта. Трябва да поспиш малко.

— Сериозно ли говориш? Няма да съм в състояние да мигна.

— Легни и затвори очи. Ще заспиш.

Твърде уморена, за да спори, тя посочи към задната част на къщата.

— Стаята за гости, поради липса на по-добро име, е в края на коридора. Там има едно детско креватче, но не го препоръчвам. Кронкайт беше последният, спал в него.

Той погледна към вратата на спалнята на Дейли.

— Вярваш ли му?

— О! Изцяло.

— Тогава е напълно вероятно да те потърсят тук.

— Никой не знае, че идвам тук.

Приятелството с Дейли беше нещо, което тя пазеше само за тях двамата и не чувстваше нужда да споделя с Бондюрент причината. — Никой няма да ме търси тук. Засега сме в безопасност.

— Добре — съгласи се той неохотно. — Аз ще спя някъде тук. Детското креватче вземи ти.

Тя тръгна по коридора толкова изтощена, че едва придвижваше краката си. Не можеше да си спомни някога да се е чувствала толкова физически и емоционално разнебитена.

В скрина на втората спалня на Дейли откри отвратително грозна пижама, дори за непридирчивия вкус на Дейли.

Взе горната част на пижамата, влезе в банята и напълни ваната.

Не беше спала почти цели двацет и четири часа. Очите ѝ се бяха зачервили. Боляха я ставите и мускулите, колената ѝ бяха изподрани.

Тя изгълта два аспирина от аптеката и блажено се потопи цялата в горещата вода. След като се сапуниса и сложи шампоан на косата, облегна се назад във ваната и затвори очи.

С изчезването на физическата умора, емоционалните травми се проявяваха все по-силно.

Капки вода се отцеждаха от батерията във ваната и издаваха приятен и успокоителен шум. Сълзите течаха надолу по лицето, по брадичката, по гърдите и след това по гънките на тялото ѝ и падаха във водата. Всеки път щом помислеше, че се е наплакала, си спомняше още нещо мило за Кронкайт и нови сълзи си пробиваха път през затворените ѝ клепачи и рукваха надолу.

Разбра, че вече не е сама, когато почувства полъх на студен въздух върху кожата си. Отвори очи. На прага стоеше Бондюрент, с едната ръка на дръжката, а другата на касата, и втренчени в нея очи.

Бари не помръдна. Беше безсмислено да се протегне, за да се покрие с нещо. Той вече бе видял всичко. Не само това — беше докосвал всичко. Интимно. Тялото ѝ започна да се възбужда подобно на онази сутрин в неговата спалня.

— Добре ли си?

Тя само кимна, защото не бе в състояние да отговори.

— Плакала си.

Тъй като не можеше да намери подходящ отговор, тя продължи да го гледа. Премигна само веднъж, когато очите му пробягнаха по тялото ѝ, преди да се върнат върху лицето.

Той изведнъж изтърси грубовато:

— Рокет, Тръмп и Док.

Тя поклати недоумяващо глава.

— Конете ми. Така се казват.

Той се отдръпна от прага и затвори вратата.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Сенатор Клет Армбръстър пристигна в Белия дом рано следващата сутрин и поиска незабавно да се види с президента. Информираха го, че президентът е станал, но още не е напуснал личния си апартамент. Придружиха го до Овалния кабинет и му предложиха кафе. Привършваше втората чаша, когато Дейвид Мерит влезе. Както винаги, изглеждаше чудесно, но леко раздразнен.

— Извинявай, че те накарах да чакаш, Клет. Какво има толкова спешно? Благодаря — обърна се той към секретарката, която му подаде чаша кафе. — Сега ни оставете сами.

Клет по природа беше нетърпелив. Буден още в четири часа, той се бе облякъл и за да убие времето, чете „Поуст“, докато стана някакъв приличен, по неговото разбиране, час. Дългото чакане го изнерви.

Започна направо.

— Искам да видя дъщеря си. Днес.

— Казаха ми, че си ходил в Хайпойнт вчера.

— Сигурен съм, че са ти казали още и че онзи шарлатанин, който се препоръчва за доктор, отказа да ме пусне да я видя.

— По нейно искане, Клет. Вземаш ли лекарствата си за кръвно налягане? Лицето ти е малко зачервено.

Арогантното държане на зет му повиши още повече кръвното му налягане.

— Слушай, Дейвид, искам да знам какво не е в ред с Ванеса. Защо е тази изолация? Каква е тази денонощна сестра? Щом е толкова болна, тя би трябвало да е в болница.

— Успокой се, Клет, иначе ще трябва теб да вода в болница — Мерит поведе сенатора към една софа и седна до него. — Ванеса пие. Алкохолът и лекарствата й са лоша комбинация. Двамата с Джордж й поставихме въпроса ребром и тя се съгласи да се подложи на лечение против алкохолизъм.

— Алкохолизъм? Не е ли твърде силно казано?

— Клинично — сигурно не. Ванеса го нарече така. Но тя е наясно, че ако не спре сега, всекидневните няколко чаши вино могат да се превърнат в сериозен проблем.

— Защо не е споделила с мен? Защо ти нищо не ми каза?

— Исках да ти кажа — отвърна Дейвид. — Исках да те помоля за съвет, но Ванеса настояваше да не ти се съобщава.

— Но защо?

— Срамуваше се, Клет — Мерит се изправи и си наля още кафе. — Не искаше да те разочарова. Мисли, че слънцето изгрява и залязва с теб.

— И обратното. Тя винаги е споделяла с мен проблемите си и аз винаги съм оправял нещата.

Ванеса бе само на тринайсет, когато умря майка ѝ, но Клет не се бе изплашил, че трябва сам да отгледа дъщеря си.

Ванеса завинаги си остана момичето на татко. Беше се привързал безумно към нея от деня, в който се роди и ѝ оказа много повече влияние в детските години, отколкото жена му.

Може би я бе разглезил малко, но затова си имаше извинения. За някои хора изглежда естествено да бъдат глезени цял живот, а Ванеса винаги е била една от тях. Когато поотрасна малко и когато смущенията ѝ бяха диагностицирани, Клет видя в това още една причина да ѝ угажда и да я предпазва.

— Може би е почувствала, че е време да започне да решава сама проблемите си — каза Дейвид. — А може би не иска да те тревожи? Във всеки случай, тя ме помоли да не ти казвам нищо повече от онова, което казваме на обществеността, което разбира се, е истината. Тя се справя с тежката загуба в усамотение.

— Колко време ще прекара там?

— За колкото време Джордж успее да я стабилизира. Ванеса мисли същото. Исква да бъде онази първа лейди, каквато бе преди раждането. Щом се регулира лечението ѝ, няма причина това да не стане. Запомни си мисълта — каза той, изпреварвайки по-нататъшния коментар на Клет.

Мерит вдигна дистанционното управление на телевизора, който до този момент работеше без звук. По време на разговора им Клет забеляза, че вниманието на Дейвид се раздвоява между него и екрана. Той се обърна, за да види какво е възбудило интереса на президента.

Репортер, застанал на фона на обгорели дървета, черни руини и пожарникари, обясни:

„Бързата намеса на огнеборците не допусна да бъдат засегнати други сгради. Огънят беше ограничен само в една къща“

Камерата обходи тъжната гледка.

„Тази сутрин следователи от противопожарната охрана започнаха усилено търсене на причините за тази експлозия.“

Той погледна към бележките си.

„Къщата е била собственост на Бари Трејвис, репортерка в WVUE, независима локална телевизионна станция. Името на мис Трејвис наскоро нашумя във връзка със сериала, посветен на СВДС. Смята се, че мис Трејвис не е пострадала от експлозията, но до момента не е открита за коментари.“

Репортерът свърши и се появи водещият от студиото. Дейвид изключи звука, а в това време тъстът му се изправи.

— Имам намерение да я преследвам, докато тя не се съгласи да ме види.

— Бари Трејвис? — остро попита Дейвид.

— За какво, по дяволите, ще искам да я видя? Жалко за къщата ѝ, но е нахална като конска муха. Моите хора изгубиха търпение от постоянните ѝ обаждания за изявление по повод изолацията на Ванеса — той направи движение с ръка, като че ли размазва насекомо.

— Искам да видя Ванеса — подчерта той. — Тя знае, че няма да ѝ се карам заради няколко чаши вино. Никак не понася да е болна.

— Така се чувствам и аз, Клет. Молих я да не се упреква за нищо, но знаеш стремежа на Ванеса към перфектност.

Мерит го потупа по рамото и го поведе към вратата.

— Бих желал да останеш още, но имам куп срещи тази сутрин. Днес следобед ще говоря с Ванеса по телефона. Ще ѝ предам поздравите ти.

— На всяка цена.

Сенаторът се остави да го потупат по гърба и да го заведат като дете до вратата. Но ако Дейвид Мерит, президентът на Съединените щати, си мислеше, че може да го залъже с няколко банални приказки и невинна усмивка, а след това да го подкани да си върви от Овалния кабинет, тук той грешеше.

Дейвид Мерит отвори вратата усмихнато. Клет Армбръстър я затвори намусено и се обърна към президента.

Мерит го погледна объркано.

— Какво има, Клет?

— Двамата се познаваме отдавна, Дейвид. Аз мога да разпозная таланта и възможностите, когато ги видя, а в теб видях достатъчно и от двете. Не исках да ставам президент, но исках да създам президент. Ти притежаваше необходимия суров материал. Поддаваше се на опитомяване. Бързо навлезе в политиката. Инстинктът ми по отношение на теб е бил правилен, и днес мога да се гордея с теб.

— Благодаря.

— Но аз си спомням една нощ преди осемнайсет години, когато ти дойде при мен изплашен до смърт, защото беше затънал до гуша в лайната. Спомняш ли си онази нощ, Дейвид, момчето ми?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — започна Армбръстър и се приближи още, — че инцидентът, за който говоря, прилича доста на този, за да се чувствам спокоен.

— Господи, Клет, не можеш да сравняваш...

Сенаторът го спря наред думите и го удари с юмрук в гърдите.

— Знам, че бракът ти с дъщеря ми не е съвършен. Няма такъв брак. Знам, че се чукаш тук и там. По дяволите, дори съм те прикривал, защото приемам, че първо си мъж и едва след това мой зет. Толерирал съм флиртовете ти, главно, защото направи Ванеса

щастлива — гласът премина в ръмжене. — Но ако някога я направиш нещастна, ще те унищожа, Дейвид. Чуваш ли, момче?

— Внимавай, Клет. Ти като че ли заплашваш президента на Съединените щати.

— Точно така, заплашвам го — рече гневно Армбръстър. — По-добре си спомни кой те вкара в този кабинет. Аз те издигнах, аз мога и да те унищожа. Не се страхувам от онзи гаден мошеник Спенс Мартин и от тайната му банда главорези, или от който и да е. Не можеш да си представиш каква власт имам в този град. Създал съм си много приятели и още толкова неприятели и за всеки от тях си вода бележки — той млькна, за да бъде разбран по-добре. — Сега, синко, искам да ми обещаеш, че Ванеса ще бъде напълно добре, когато доктор Алън приключи с нея там в Хайпойнт.

— Кълна ти се.

Сенаторът му отправи дълъг поглед.

— По-добре не ме лъжи, Дейвид. Иначе си целуни оная работа и кажи „чао“ на президентството.

Мерит изпрати тъста си и след това веднага се хвана за компютъра. Набра тайния код, с който се свързваше с портативния компютър на Спенс.

Нищо. Нищо! Компютърът на Спенс не отговаряше. Беше програмиран с няколко вида защита. Не можеше да се обясни с пълно разпадане, освен ако компютърът му е бил разрушен. Ако се беше случило това, частните им съобщения трябваше също да се унищожат, защото това бе заложено в програмата.

Но главната грижа на Мерит не бе компютърната система. А неоткриваемостта му. Това беше знак, че нещо непредвидено се бе случило. Спенс явно бе въвн от строя. А единственият начин, по който това би станало възможно, бе ако Грей...

— Грей.

Мерит изговори думата като епитет. Свети Грей, единствената грешка, която президентът си признаваше. Беше го взел в екипа си, защото смяташе съдържаността на Грей за студена жестокост. Кой можеше да предположи, че човек, обучаван да убива мигновено, ще се

окаже дотолкова честен и доблестен? Грей с моралния си кодекс беше скърцащото зъбно колело в иначе добре смазаната машина.

Но Грей Бондюрент все пак не беше безгрешен. Обичаше чужда жена. Неговата жена.

Възможността Грей да е причина за пропадането на връзката със Спенс, изпълни Мерит със страх и ярост. Вбесен, той изписа кода на друг терминал на невинен офис в другия край на града. Когато получи достъп, изписа само едно име: Бондюрент.

Човекът от другата страна, един от най-добрите секретни агенти на Спенс, знаеше какво да прави. Веднага щеше да тръгне към Уайоминг. За Мерит оставаше само да стои и да чака съобщение.

Не, всъщност имаше какво още да се направи. Помоли секретаря си да позвъни в кабинета на директора на Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелно оръжие.

След като размениха любезности, Мерит попита:

— Какво откриха момчетата ти за експлозията на Дюпон Съркъл снощи?

Можеше да се обзаложи, че директорът е изненадан от интереса му, но човекът отвърна направо:

— Разследването едва е започнало, господин президент. На този етап причините могат да са най-различни.

— Бари Трейвис е близка приятелка на мисис Мерит. От тази експлозия жена ми се разтревожи много и, честно казано, не се нуждае от още стресове. Обещах ѝ, че ще позвъня и ще се заинтересувам. Неприятно ми е да ви безпокоя, но нали знаете как е.

Директорът отвърна вече много по-спокойно:

— Разбира се, господин президент. Моля, уверете мисис Мерит, че ситуацията е овладяна.

— И ще приключите колкото е възможно по-бързо?

— Тази задача ще стане приоритетна, мистър президент.

— Мисис Мерит и аз ще го оценим. Между другото, някой говорил ли е с мис Трейвис тази сутрин? Какво е нейното обяснение?

— Съжалявам сър, не знам. Никой не я е виждал след експлозията. Свидетелите, които са я видели непосредствено след нея, казват, че изглеждала много разстроена. Взривът е убил кучето ѝ.

— Хм. Ужасно. Добре, дръжте ме в течение.

Мерит затвори, но умът му, както и преди разговора, бе все така неспокоен. Спенс е направил необходимото експлозията да не може да бъде проследена до Белия дом. Но дори и така би било най-добре разследването да не се задълбочава.

Тази сутрин бе наистина много неприятна.

Мерит не се тревожеше от заплахите на тъста си. Сенаторът съвсем не беше толкова страшен, колкото сам се изкарваше. Повечето от приятелите и неприятелите, с които се гордееше, бяха или пенсионирани, или мъртви, или изпаднали в старческо слабоумие, за да се хванат да свалят един популярен президент.

Освен това сенаторът не би могъл да предизвика мръсна кампания против президента без, самият да се окаля здравата. Клет знаеше тайната му. Независимо от заплахите, обаче, той няма да си отвори устата и да приказва наляво и надясно.

Но щеше да продължи да го тормози за Ванеса, докато не се увери, че тя се чувства добре. Нещо трябва да се направи, за да се уталожат подозренията му. Малко по-късно ще се консултира със Спенс...

Той изруга високо. Вече няколко проблема изискваха намесата на Спенс. Къде, по дяволите, беше?

Въпреки, че дълбоко в себе си знаеше, Дейвид не можеше да се застави да приеме очевидността.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Никога не ми е бил симпатичен, но все още ми е трудно да повярвам, че би могъл да го направи.

— Може да го направи. Съвсем лесно.

— Кой може лесно и какво? — попита Бари на влизане в кухнята на Дейли, където двамата с Бондюрент пиеха кафе. Тя си наля чаша и седна при тях на масата. Избягваше да гледа Бондюрент в очите. Както той предрече, тя спа добре.

След като се поздравиха с добро утро, Дейли отвърна:

— Грей ме убеждава, че нашият президент е в състояние да извърши убийство.

— Нямам доказателства за онова, което ще ви кажа — прекъсна го Грей. Можете да си мислите, че халюцинирам, че съм параноик или най-долен лъжец.

— Или да ти повярваме — каза Бари.

Той обърна глава и за първи път тази сутрин очите им се срещнаха. Стомахът ѝ се сви. Тя започна съсредоточено да разбърква сметаната в кафето.

— Добре, нека го чуем — каза Дейли.

— Дейвид ме назначи да организирам и командвам разузнавачите, които спасиха онези заложници. Имал е причина.

— Нали си висококвалифициран в тази област?

— Такива бяха повечето от останалите. Но той ме изпрати там, за да умра.

— Заради слуха за връзката с Ванеса? — попита Бари.

Той помълча известно време, като че ли събираше спомените си.

— Аз избрах трийсет мъже. Най-добрите разузнавачи на Марината. Тези младежи могат да пропълзят до теб, да отскубнат ресница от миглите ти и изобщо да не разбереш, че са били до теб.

Излетяхме с хеликоптер от един самолетonosач в Персийския залив. Ескадрилата от F-16 привлече към себе си вниманието и огъня, така че успяхме да кацнем. Вървахме три мили, докато стигнем до

града. Не мога да опиша зловонието и разрухата, които се разкриха пред очите ни. Целият бюджет на страната отиваше за войната. За хигиена и приличен живот не оставаха пари.

Мястото представляваше безредна купчина от стари сгради и улици, не водещи за никъде, но разузнаването ни беше дало точното разположение на затвора и знаехме как да влезем в него. Планът на сградата и детайлно описание на системата за охрана имахме от бивш затворник. Охранителната система не беше сложна, нито добре организирана, но пазачите бяха военни, тежковъоръжени. Знаехме също така килиите със зложниците. Няма смисъл да добавям, че бяхме репетирани и измерили до секунда всяко движение.

Всичко тръгна като по часовник. Обезвредихме стражата, без те да разберат какво ги е поразило. Аз се страхувах, че зложниците ще се развикат, когато ни видят, но те безшумно се подчиниха на знаците ни с ръце. Бяха слаби от лошото хранене и болести, едва се движеха.

И когато тръгнахме да излизаме, всичко пропадна. Няколко души от стражата бяха завлекли едно малко момче от зложниците в празна килия и се редуваха върху него. Тъй като не се предполагаше, че са там, а за тази част на затвора знаехме, че е затворена, ние изведнъж се озовахме сред тях. Като че ли адът избухна. Започна стрелба от двете страни. Първият, когото измъкнах, беше момчето.

Той замълча. Бари и Дейли не смееха да мигнат.

— Той... не беше на повече от девет-десет години — Грей затвори очи и ги разтри с палеца и средния си пръст. — По краката му се стичаше кръв. По пода също имаше кървави локвички. Сигурен съм, че вътрешностите му са били разкъсани. Тези копелета бяха... То викаше. Но с толкова много загубена кръв не би могло да оживее. Беше вече в агония. И затова го застрелях.

През сълзите, напирани в очите й, Бари го видя да посяга за чашата с кафе, но не пи. Просто я обви с пръсти и я стисна здраво.

— Ние, разбира се, размахаме перверзните типове, но се бяхме издали. Имахме, Господи — не зная още колко коридора, през които трябваше да минем. Зложниците изпаднаха в ужас.

Но бяхме решени да не умрем в тази дяволска дупка. По някакъв невероятен начин успяхме да се измъкнем от затвора, но по това време армията вече е била алармирана. Бяхме заобиколени от мразеща американците, добре въоръжена военна част. Побърканите кучи синове

стреляха по всичко, което се движеше — дори по собствените си хора — само и само да ни убият.

Открихме някакво временно укритие. Аз се свързах по радиото с нашата въздушна подкрепа, за да разбера дали могат да ни помогнат да се измъкнем. Те свършиха тяхната част от работата — да отвлекат вниманието, но хеликоптерите не можеха да се приближат повече от предварително уреченото място. Ако ги сваляха, всички умирахме.

Един от моите хора след разузнавателна обиколка откри път, който изглеждаше свободен. Хукнахме по него, въпреки че нямахме представа накъде води. В този момент мислехме единствено за това как да се измъкнем.

Но още щом тръгнахме, започна снайперистки обстрел от отсрещните покриви. Моите хора изваждаха от строя стрелците един по един, но за около пет минути бяхме прилепени към земята без почти никакво прикритие. Тогава се случи това.

Той вдигна глава и погледна към Бари и Дейли, преди да продължи.

— Бяхме забелязали стрелба от отворения прозорец на жилищна сграда. Някой предложи да изстреляме ракета към сградата, но Дейвид ме бе накарал да обеща, че по възможност ще избягваме цивилни жертви. Искаше мисията да е спасителна, а не агресивна акция, която да създаде отрицателни емоции в световната общност.

Както бяхме залегнали, единственият избор беше да предизвикаме снайпериста да стреля и в същия момент някой от нашите стрелци да го ликвидира. Аз се предложих доброволно за примамка. Приех да бъда открита мишена. Моите момчета улучиха стрелеца. Но по време на размяната на изстрелите, един от моите хора обърна пушката си към мен.

Казваше се Рей Гарет. Беше високо, едро момче от Алабама. Аз съм израснал в Луизиана, и затова се шегувахме, че и двамата сме южняци. Сам го бях избрал, изработвах с него стратегии, тренирах с него. А той искаше да ме убие. И щеше да го направи, ако очите ни не се бяха срещнали.

Трябва да е преживял секунда на съмнение и това спаси живота ми. Забави се само миг. Толкова трябваше и на стрелеца неприятел да го простреля.

Грей се загледа в пространството и след това пое дълбоко дъх.

— Останалото — повече или по-малко — знаете. След шест мъчителни часа успяхме да стигнем до хеликоптера. Дори пренесохме тялото на Гарет, когото по-късно погребяха като герой.

— Може би грешиш — осмели се да каже Бари тихо. — В бъркотията...

— Нямаше никаква грешка в намерението му. Той беше само на десет фута разстояние от мен. Никой друг не видя, но аз видях.

— Спомняте ли си нетактичността на президента? — попита Дейли. — Когато обявиха, че мисията е струвала живота на един американец, Дейвид Мерит произнесе хвалебствена реч за вас.

— Забравила съм — намеси се Бари. — Грешката се забрави покрай цялата възбуда от победоносното завръщане, но си спомням затруднението, в което изпадна Далтън Нийли. Той свика пресконференция, за да обяви успеха на мисията и благополучното завръщане на заложниците. След това прочете кратко изявление от президента, в което те възхваляваше за последния риск, на който си се изложил заради своите сънародници. Той каза, че никога не е имал подобър войник и патриот от Грей Бондюрент. Цялата тълпа плачеше.

— Когато Дейвид е чул, че е имало убит, той е решил, че неговият убиец е успял да ме пречука. Направил е изявление, преди да провери фактите.

— Как са разбрали, че този млад човек се поддава на корупция? — попита Дейли.

— Не вярвам, че е бил корумпиран — каза Грей изненадващо. — Гарет не би могъл да бъде подкупен с нещо материално. Сигурен съм, че Спенс, действайки като говорител на президента, се е сблизил с него и ме е представил като предател, шпионин, заплаха за демокрацията, или нещо такова.

Гарет беше превъзходен морски пехотинец, но не беше силен в разсъжденията. Насочвайки пушката си към мен, той е изпълнявал директна заповед на Главнокомандващия. Не го обвинявам. Той беше пионка в ръцете на Дейвид и Спенс. Те го убиха точно толкова, колкото онзи неприятел-снайперист.

— Не запозна ли със случая Мерит? — попита Бари.

— Бог ми е свидетел, че исках, но трябваше да се разкрия, а това ме правеше по-уязвим. Отказах се от работата в Белия дом, защото не желаех да бъда на служба при Дейвид Мерит.

— Но ти продължаваш да си дразнител. Уайоминг не е достатъчно отдалечен от Белия дом.

Грей кимна.

— Дейвид знае, че имам нещо на ум. Първо за Гарет, после за бебето на Ванеса. Аз съм не докрай разрешен проблем, затова изпрати Спенс да го приключи веднъж завинаги.

— Заради мен — каза Бари натъжено.

— Щеше да се случи рано или късно. Очаквах го от дълго време. Дейвид не можеше лесно да ме елиминира, докато бях под светлините на прожекторите, превъзнесен като национален герой. Затова показваше, че се радва и споделя почестите, които получавах.

Щом спадна интересът на обществото, той си е представял, че би могъл по-лесно да се освободи от мен, без да привлича внимание. Просто е било въпрос на време.

— Сега, когато знаем проблема, как ще го разрешаваме? — попита Дейли. — Няма да живея дълго, но предпочитам да не свършвам дните си във федералния затвор заради заплахата за живота на президента.

— Щом истината за смъртта на бебето се узнае, този административен апарат ще си умре от естествената смърт — увери ги Грей.

— Съгласна съм — каза Бари. — То ще тръгне от само себе си. Главната ми грижа е Ванеса. В момента тя е най-голямата заплахата за Мерит.

— Изобщо не вярвам в тази глупост — „усамотение“. Дейвид я държи някъде затворена.

— С каква цел, Грей? — попита Дейли.

— За да я принуди да си държи затворена устата за смъртта на бебето. Знам го как мисли. Според него Ванеса е получила онова, което е заслужила. Той ще опита и ще успее да я убеди, че вината е нейна, защото му е изневерила. В зависимост от метода на убеждение, който използва, тя ще успее да го преживее, или обратното.

— „Метод на убеждение“?

— За това просто не ми се мисли.

— Как стои въпросът с Армбръстър? Да не е решил да се прави, че не разбира?

— Бих желал да зная това и аз, Дейли. Но докато не науча повече, предпочитам да не го включвам и да работя независимо.

— Какво смяташ да правиш? — попита Бари.

— Имам някои идеи.

Очевидно нямаше намерение да споделя идеите си.

— Можете да използвате тази къща като щабквартира на операцията — обади се Дейли.

— Благодаря, но не желая да ви излагам на опасност.

Дейли се засмя.

— Какво имам да губя? Между другото, това място е сигурно. Никой няма да ви потърси тук.

— Така каза и тя снощи — кимна Грей по посока на Бари.

— Тя не позволява да се разбере, че сме приятели.

— Защо?

— Това е частен въпрос между Дейли и мен — сопна се Бари.

— Но вие можете да се доверите на думата ми, Грей. Това е най-безопасното място за вас.

— Как стои въпросът с работата ти? — обърна се Грей към Бари.

— Вече си има неприятности — отвърна Дейли вместо нея. — Ченгетата са били там и са разпитвали.

Грей се намръщи.

— Не са били обикновени агенти, а хора на Спенсър, обзалагам се. Той е трябвало да си осигури всички възможни източници на информация. Бари, колко души от телевизията знаят за тази история?

— С никого не съм обсъждала.

— Приятели?

— Само с Дейли.

— Любовници?

Схващайки закачката зад въпроса, тя гневно отрече.

— Добре — каза Грей. — Колкото по-малко хора знаят за това — толкова по-добре.

Дейли добави:

— След снощи мисля, че тя трябва да се скрие, поне докато не разберем какво става с мисис Мерит.

— Абсолютно правилно — Грей се обърна към нея. — Остани тук с Дейли и се дръж настрана. Остави ме аз да се справя. Обещавам

ти, въпреки това, че ще бъдеш първата, която ще получи информацията.

— Така ли? И защо? Много съм благодарна — тя хвърли убийствен поглед. — Вие двамата говорехте за мен като че ли ме няма тук. Стигнахте дотам, че да кроите планове за мен. Добре, благодаря, но не. Ето как ще стане.

— Съжалявам, мис, влизането е забранено.

— Това беше моята къща. Аз живеях тук. Аз съм Бари Трејвис.

Както и очакваше, думите подействаха като магическа пръчка. Само след секунди се видя заобиколена от репортери и фотографи, които си губеха времето в очакване да интервюират някого.

Интервютата със съседите и свидетелите бяха изтощителни, всички разказваха едно и също, нямаше нищо ново за отразяване. Разследващите агенти от противопожарната охрана бяха онемели. Никой не желаше да говори.

И сега изведнъж се появява неуловимата Бари Трејвис. Микрофони и видеокамери се насочиха към нея.

— Както можете да се убедите, моят дом е изцяло разрушен. Останах само с това — каза тя и разтвори ръце. — Но най-голямата загуба беше кучето ми — Кронкайт — умря при експлозията.

— Къде бяхте след експлозията?

— Защо не се появихте по-рано?

— Знаете ли каква е причината?

Тя вдигна ръка, за да спре водопада от въпроси.

— Колкото до причината, оставям тези отговори на властите.

— Мислите ли, че е било инцидент?

Тя погледна подигравателно репортера, като че ли въпросът му беше абсурден.

— Разбира се, че е било инцидент. Когато разследването приключи, сигурна съм, че ще има логическо обяснение.

Грей бе казал, че Спенсър Мартин се е подсигурил с такава.

— Сега, ако обичате, извинете ме...

Те я последваха до колата, която все още стоеше там, където я бе оставила преди експлозията. Някои, по-упорити, я последваха чак до

WVUE, но тя им се изплъзна на паркинга и отказа повече коментари. Охраната на входа им попречи да я последват вътре в сградата.

Един час преди това тя отхвърли съвета на Грей и Дейли да изчезне за известно време.

— Няма да минавам в нелегалност — извика тя разгорещено. — Първо, защото не мисля, че има смисъл. Ако разузнавателната система на Спенсър Мартин е толкова добра, ще ме пипнат така или иначе.

Второ — работата ми е да съобщавам новини. По ирония на съдбата аз самата участвам в тези новини. И ще съм идиот, ако не се възползвам от сегашната си известност.

Трето — колкото по на показ съм, толкова по-малко възможно е да ми се случи друг „фатален“ инцидент. Точно както каза за себе си преди това Грей, Мерит няма да предприеме нищо, докато съм в светлината на прожекторите.

— И това е вариант, Бондюрент — съгласи се Дейли кисело.

— Какъвто и да е, Мерит не е глупак — бе продължила Бари. — Той няма да опита повторно да отнеме живота ми, без да стане прекалено миризливо дори за най-наивните. Не, джентълмени — заяви тя — докато ме виждат, за мен няма опасност.

Сега новината, че се намира в сградата, се разпространи мълниеносно. Хауи се запъти към бокса ѝ по-забързано от обикновено и изгони всички останали.

— Исусе, Бари, мислехме, че си се овъглила вече — бе първото му изречение.

— Съжалявам, че съм те разочаровала.

— Опитвам се да бъда любезен.

Може и да беше, защото се оклюма след нейната забележка.

— Как ти се харесва едно изключително интервю за новините тази вечер? — попита тя. — Интервю с мен, както съм си — трябваше да облече същите дрехи, с които беше предната нощ. — Жалка и патетична на вид. Може да успее да изцедя и една-две сълзи за край.

Малките му очички светнаха.

— Утре — ще направя историята с продължение! — нещо свързано с близките съприкосновения със смъртта, разсъждения за смисъла на живота, нещо в този дух. Ще се опитам да направя записи с духовници и психолози, които се занимават с травмирани жертви.

Може би до края на седмицата разследването ще даде причината за експлозията.

— Толкова скоро?

— Съмнявам се, че разследването ще се проточи — каза тя кисело. — Както и да е, щом взема тяхното решение, ще направя друго предаване.

— Господи, страхотно парче си. Нищо не намеквам — като погледна предпазливо зад рамото си, той прошепна: — Има ли някаква вероятност да е било нарочно? Дали някой не е надушил за специалния репортаж, върху който работиш? Възможно ли е твоята история и експлозията да са свързани?

— Хауи, гледал си прекалено много филми със Силвестър Сталоун — Изобщо не е възможно да има връзка. Моята голяма история? — каза тя с неодобрителен смях. — Тя е нищо в сравнение с експлозията на къщата пред очите ми. Така че двамата с Дженкинс можете да отдъхнете. Аз видях смъртта в очите. Повярвай ми, това променя перспективата — ето така — тя щракна с пръсти. — Оттук нататък ще виждаш съвсем различна Бари Трејвис.

Грей беше казал, че е лош лъжец. Надяваше се, че греши.

— Добре, безкрайно съм доволен да чуя това — каза Хауи и изпъчи гърди. — Знаех, че ако стоя зад теб достатъчно дълго, ще оформя както трябва хубавичкия ти малък задник.

Зад предразполагащата усмивка Бари скърцаше със зъби.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Президентът лекуваше безсилието си в салона за фитнес на Белия дом. Гледаше на различните уреди като на врагове, които трябва да победи. Пот течеше по носа, ушите, брадичката и пръстите му. Добре тренираните мускули се изпъваха до крайност.

Човекът, когото изпрати в Уайоминг се бе свързал с него рано тази сутрин. Докладът му не беше онова, което Мерит искаше да чуе. Изглеждаше, че Спенс изобщо не е бил в къщата на Бондюрент. Когато попита какво казва самият Бондюрент за това, пратеникът хвърли втората си бомба — нямаше и следа от Бондюрент.

Въпреки доклада, Мерит бе сигурен, че Спенс е бил там. Внимавал е обаче да не остави дири. Той бе сигурен и, че Грей не би изчезнал без сериозна причина. От това направи заключението, че Грей е подушил Спенс, преди последният да е успял да го открие.

Ако това заключение беше правилно, то Грей беше осведомен за тях. Последниците от това бяха толкова огромни и мрачни, че Мерит бе потърсил уединението на гимнастическия салон. Трябваше му време насаме, за да мисли, да крои планове.

Грей не би се изплашил да влезе в двубой с президентството. Всеки друг би се въздържал от страх и не би предизвикал Белия дом, но това не се отнасяше за него. Когато Грей мислеше, че е прав, той не се спираше пред нищо, за да отстои убежденията си. Тази му непреклонност беше една от причините за омразата на Мерит.

Когато се закле при встъпването си в длъжност, той кроеше големи планове и за тримата. Самият той беше надарен с достатъчно енергия и политически умения, за да убеди Конгреса и нацията в каквото и да е. Спенс беше безмилостната ръка на триото. Нямаше нужда от обяснения. Просто изпълняваше — ефикасно и експедитивно. Грей беше експерт по стратегиите. Разглеждаше всяка ситуация от всеки възможен ъгъл и винаги избираше най-добрия подход. Заедно те биха били най-могъщите мъже в света.

Само ако Грей не се бе влюбил във Ванеса и не бе проявявал така досадно моралните си принципи.

— Проклет глупак — измърмори Мерит като се надигна от тапицираната пейка и се пресегна към кърпата за ръце. Докато изтриваше лицето и врата си, някой почука на вратата. — Влез.

Агент от охраната отвори вратата. До него стоеше Грей Бондюрент.

— Мистър президент — каза с усмивка агентът, — имам изненада за вас.

Мерит цъфна в широка усмивка.

— Грей! Господи, човече, та това е изненада.

Грей също се усмихваше, въпреки че както обикновено усмивката не стопляше студенината в очите му.

— Използвах случая, че си имал свободно време, за да ти кажа здрасти — той огледа от горе до долу Мерит. — Нацията може да спи спокойно, мистър президент. В състояние си да се пребориш сам с всичките ѝ неприятели — вътрешни и външни.

Стиснаха си ръцете и се потупаха по гърба. Театърът продължаваше. Нямаше причина агентът от охраната да се съмнява в тяхната сърдечност. Слуховете за охлаждане в отношенията им енергично се отричаха. Когато Грей напусна Белия дом, приятелството им беше силно както винаги, може би малко по-силно заради невероятния успех на мисията му.

Мерит имаше нужда от цялото си актьорско майсторство, за да прикрие яростта си. Ходът беше изключителен. Не мислеше ли точно сега какъв експертен стратег беше Грей? Добре планирана, на вид съвсем невинна клопка. Грей бе дошъл направо, без да се обади, с подкупваща сърдечност. Персоналът на Белия дом го познаваше добре и не би заподозрял нищо. Дошъл е да види своя приятел президента. Колко мило от негова страна.

Мерит беше вбесен най-много от факта, че трябва да продължи играта на Грей, най-малкото поне докато разбере за какво е дошъл. Когато останаха сами, той се приближи към барчето с разхладителни напитки.

— Какво мога да ти предложа?

— Каквото вземеш и ти.

Мерит напълни две чаши сок от портокал.

— По дяволите, хубаво е да те види човек — каза той като чукна двете чаши.

— Не искам да прекъсвам упражненията ти.

— Почти свършвам. Не нося вече колкото преди — каза той със самосъжалителна гримаса.

— Съмнявам се.

— Имаш ли нещо против, ако вляза във водовъртежа?

— Нищо.

Мерит събу шортите си и влезе във въртящата се, кипяща вода, от която излизаше облак от пара.

— Великолепно е. Искаш ли да влезеш?

— Не, благодаря — Грей дръпна стол до ръба на водовъртежа и седна.

— Косата ти е посивяла още.

— Наследственост — отвърна Грей. — Никога ли не съм ти казал, че баща ми посивя много млад?

В общи линии Бондюрент беше непроменен. Тялото му беше още твърдо и яко, изражението — решително. Завистта беше рядко изпитвано чувство от човека, издигнал се сам от паркинг за ремаркета до Белия дом. Но завистта беше в основата на омразата му към Грей.

Беше по-красив от Грей. Може би дори по-интелигентен. Еднакво силен физически.

Но Грей притежаваше желязна вътрешна самоувереност и морал, които му позволяваха да гледа всекиго в очите, без да трепне. Дори в добрите стари времена, когато бяха заедно в корпуса, далеч преди скъсването, Мерит първи отклоняваше погледа си от Грей. Той се възмущаваше от достойнството и аристократизма на Грей и презираше принципите му, макар, че тайно му завиждаше за допълнителната сила, която му даваха.

— Коремът ти е още стегнат — отбеляза той. — Радвам се, че Уайоминг не те е превърнал в чифликчия.

— Това е сурово място, но ако не бях трениран във Вашингтон, нямаше да мога да се справя.

Мерит се изкикоти.

— Липсваше ми чувството ти за хумор. Твърде е сериозно, но винаги ме разсмива — той се опря с разтворени ръце в стената на

изкуствения водовъртеж. Мислейки, че знае отговора, попита. — Какво те води във Вашингтон?

— Жена.

Това не беше очаквал. Грей му беше хвърлил отново фалцова топка. Прикри изненадата си със смях.

— Фуста? Най-последно фуста е повалила всемогъщият Бондюрент. Трудно е за вярване.

— Тъжно, но истина.

— Моля те — изпръхтя Мерит. — Не разваляй образа, който имам, като ми кажеш, че си станал чувствителен. Надявам се, че не си се превърнал в обикновен мъжкар?

Грей му отвърна с мрачна полуусмивка.

— Никога. Затова тази подхожда отлично на потребностите ми. Приятна е за гледане, гласът ѝ звучи като на порнофилм и най-доброто — не е много умна.

— Това момиче-чудо има ли име?

— Бари Трејвис.

Мерит трепна.

— Сигурно се шегуваш. Тя е отвратителна досадница. Гласът ѝ наистина е секси. Лицето и фигурата определено заслужават висока оценка. Но, Грей, приятелю, тя създава само неприятности. Ако тя види нещо повече от секс във връзката, ще се залепи за теб и ти никога няма да можеш да се освободиш от нея. Сигурен ли си, че знаеш в какво влизаш?

— Сега точно съм започнал да влизам в нея.

Двамата се ухилиха мръснишки.

— Това няма да е толкова лошо — отстъпи Мерит.

— Достатъчно, за да ме изкара от ранчото и да ме върне тук.

— За колко време?

Грей сви рамене.

— Докато ѝ се наситя. След това се връщам.

Мерит свърши сока си и сложи чашата на плочките, след това излезе от водовъртежа. Той уви кърпа около кръста си и седна на стол близо до Грей. Продължаването на разговора с бившия приятел можеше да го вкара в още по-гореща вода, отколкото тази, от която току-що беше излязъл, но не успя да устои на изкушението. Ако Грей играе тази пародия на приятелска среща, защо да не може и той. Става

ли въпрос за актьорско майсторство, неговите умения са далеч по-големи от тези на Грей. Има и повече практика.

— Къде се срещнахте двамата? Искам всички пикантни подробности.

— Тя ме потърси. Просто един ден се появи изневиделица.

— За какво?

— Стара история. Или по-скоро — нова гледна точка към стара тема. Искаше да направи последователно изложение на събитията от мисията за спасяване на заложниците.

— И ти не ѝ каза да изчезва? Никога не си обичал репортерите.

— Аз не се чукам с професията ѝ, Дейвид.

Мерит се разсмя.

— Виждаш ли? Отново сухия ти хумор — след това склучи намръщено вежди. — Тъкмо си спомних. Къщата ѝ изгоря снощи до основи.

— Е, това беше най-отвратителното.

— Видях я по новините тази сутрин, говореше с репортери. Смело пиленце.

— Това я прави предизвикателна.

— И къде сте отседнали двамата? Хотел?

— Не, при приятел.

Приятелят на Бари Трейвис беше пенсиониран вестникар на име Тед Уелш. Дори в отсъствието на Спенс, неговата разузнавателна мрежа беше доставила на Мерит снимка на Уелш в хавлия, както прибира сутрешния вестник от буренясалата полянка пред дома си. Докладваха му, че старият дядка има емфизем и изглежда опасен колкото муха.

Добра двойка. Трейвис и Уелш живееха в разнебитената къща на Уелш и крояха планове против президентството. Беше смешно. С един удар би могъл да се освободи и от двамата.

Проблемът беше Грей. С него като лидер триото достигаше степен на заплаха, която не бе никак смешна.

— Като говорим за приятели — каза Грей — аз съм изненадан, че не знаеш пикантните детайли за Бари и мен. Мислех, че Спенс ти е казал. Той дойде да ме види в ранчото малко след нейното посещение.

Усмивката на Мерит изчезна за миг. Дори най-съвършените актьори допускат грешки.

— Спенс е взел малко отпусака. Трябваше да го насиля да върви, работохолик. Спомена, че може да се отбие при теб, но нищо сигурно. Каза ли ти къде отива след Уайоминг?

— Не спомена никакви планове. Но нали го знаеш Спенс, ще се появи тогава, когато най-малко го очакваш. Аз наистина не го очаквах, когато цъфна вкъщи.

Мерит се крепеше досега на слабата надежда, че Спенс е още жив. Сега вече със сигурност знаеше, че е мъртъв. Грей го беше убил.

Мерит не можеше да си позволи да се отдава на сантименталности. Спенс не му трябва. Никой не му трябва. Но пък Спенс беше безкрайно удобен да го имаш под ръка. Хора с неговия талант и сляпа, но не задаваща въпроси лоялност и подчинение, бяха рядкост.

Грей му бе отнел тази ценна собственост, стоеше тук и подхвърляше шеги с невинно изражение на лицето. Мерит искаше да го размаже, но обузда гнева си. Да го разкрие — означаваше да се самообвини.

Освен това не биваше да изразходва енергия в ситуация, която не може да бъде преобърната. Спенс би бил първият, който би се съгласил, че скръбта е губене на време и че само слабият би й се отдал.

— Питам се дали първата лейди е тук някъде?

Въпросът на Грей изтръгна Мерит от размишленията му.

— Не, още е там.

— В онова „неназовано място“?

— Точно така — отвърна Мерит. — И аз съм обещал да го пазя в тайна.

Грей се наведе напред, подпря длани на краката си и зае доверителна поза, която самият Мерит използваше често.

— Дейвид, тревожа се за нея. Добре ли е? Сподели с мен. Не ми повтаряй глупостите, с които Нийли захранва медиите. Как е Ванеса, наистина?

— Опитваш се да научиш някаква сензационна новина за новата си любовница?

— Когато сме в леглото тя върши по-добри неща, вместо да ме интервюира.

— Трудно се говори с пълна уста, нали?

Грей издаде очаквания смях. След това тясното му набраздено лице стана отново сериозно.

— Ванеса не беше на себе си, откакто загуби детето. Болна ли е?

Ако Мерит имаше възможност да избира в този момент, той щеше да се нахвърли върху Грей. Този човек го беше направил рогоносец. Мълвата за него и Ванеса бе затихнала, но не достатъчно бързо.

Колко ли хора бяха решили, че Грей, не той, е бащата на копелето на Ванеса? Как смее кучият му син да споменава копелето, без дори сянка на извинение да се появи в арктическо сините му очи?

Само със силата на волята си президентът на Съединените щати озапти яростта си. Как щеше да обясни удавянето на Грей в басейна на фитнес залата на Белия дом? Дори Спенс не би посмял да обяснява това на главния прокурор и на американската публика.

Потискайки импулса си за убийство, той сведе глава и зарови пръсти в косата си.

— Нямам нищо против да ти кажа, Грей — беше много тежко. Тя обвинява себе си — болестта си, — че не е била грижлива майка и не е опазила детето от смъртта.

— Страхувах се, че е нещо от този род. Разбрах, че Джордж Алън се грижи за нея.

— Той ѝ е личен лекар от години, знае точно от какво се нуждае, за да я поддържа в нормална форма колкото е възможно. Щом преодолее кризата, тя ще се почувства отлично.

— Аз също се надявам.

Мерит многозначително погледна към стенния часовник, след това се изправи на крака.

— Беше чудесно, че се видяхме, Грей. Неприятно ми е, че трябва да тръгвам, но имам съвещание след половин час.

— Щастлив съм, че можах да те видя дори и за малко — Грей се изправи и двамата си стиснаха ръцете. — Моля те, кажи на Ванеса, че съм питал за нея. Има ли шанс да я посетя?

— Страхувам се, че не. Тя се подобрява с всеки ден, но не разрешава дори на Клет да я посети. Предай моите съжаления на Бари Трейвис за къщата.

— Да. Ще предам.

Агентите от охраната стояха пред вратата на гимнастическия салон и чакаха да придружат президента. На един от тях той каза:

— Моля, изпратете мистър Бондюрент до колата му.

— Това не е необходимо — отказа Грей. — Нали помниш, че съм работил тук? Познавам пътя.

— Въпреки това — настоя Мерит, като възприе нехайния тон на Грей — ние държим да покажем на приятелите си най-голямо уважение.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Да се каже, че президентът беше разстроен би било твърде слабо казано.

Мерит информира по телефона Джордж Алън за изненадващата визита на Грей Бондюрент. Представи я така, сякаш бе възхитен да види стария си приятел, но Джордж можеше да чете между редовете. Дейвид не искаше Грей да души из Вашингтон и да рови отблизо в смъртта на Робърт Ръштън Мерит.

Джордж беше убеден, както беше убедена нацията, че детето е умряло от СВДС. Когато се бе втурнал в детската стая на Белия дом в онази нощ, след като го бяха извикали от къщи, той бе приел думата на Дейвид, че двамата с Ванеса са открили детето мъртво в неговата люлка.

Джордж не бе задавал много въпроси. Той улесни погребението на бебето, така както му бе наредил президентът. Край на историята.

Но това не беше краят. Ванеса намери някаква репортерка, която почна да рови и която, според Дейвид, се бе срещнала с Грей Бондюрент.

— Какво е станало с ъ-ъ-ъ... репортерката? — попита Джордж. — Чух в новините, че къщата ѝ била разрушена от експлозия.

— Да, и аз го чух. Разбира се, че е нещастие, но личните ѝ проблеми, слава Богу, отнеха вниманието ѝ от нас — след малка пауза той добави. — Всичко това е по вина на Ванеса. Ако тя не се беше срещнала с нея най-напред, сега нямаше да ни тормози. Впрочем, как е Ванеса днес?

Така президентът елегантно премина към истинската цел на обаждането си. Джордж, временно освободил се от паниката, му даде данните за състоянието на жена му.

След това Дейвид даде нарежданията си.

Той не ги изговори в думи, но не бе необходимо. Посланието беше ясно за всеки, който искаше да го открие, а Джордж искаше.

Джордж остави слушалката и покри овлажнялото си лице с ръце. Целият трепереше. В ушите му бучеше. Чувстваше се слаб и му се гадеше.

Помисли си да позвъни на Аманда. Решителна и ведра, тя бе като остров на спокойствието сред хаоса, в който бе превърнал живота си. Понякога само звукът на гласа ѝ му вдъхваше надежда, въпреки че бъдещето изглеждаше като минно поле, водещо към катастрофа. А това беше основната причина, за да не ѝ се обади. Защо трябва да я натоварва с последиците от своите грешки?

Вместо да звъни на жена си, той взе един валиум.

Това беше мръсна работа, която Дейвид обикновено възлагаше на Спенс. Спенс не би се разлюлял така, нито би се нуждаел от валиум. Джордж се питаше с какво ли държи Дейвид Спенс, за да изисква такова сляпо послушание. Или беше обратното? Спенс е кукловодът, а Дейвид — куклата? А може би — и това изглеждаше най-вероятно — Спенс не се нуждаеше от причина, за да извършва нещата, които вършеше.

Жестокостта беше негова хранителна среда. Той никога не бе обичал жена, нито познаваше женска любов. Никога не бе виждал раждане на дете, което е създал от любов. Не бе държал в ръцете си нов живот, нито се бе просълзявал от детска усмивка. Никога не бе изпитвал вина или угризение.

Джордж можеше да е страхливец, но беше по-добър човек от Спенс Мартин.

Но въпросът беше спорен. Изглежда Спенс бе изчезнал. С внимателно подбрани думи Дейвид намекваше, че Грей е отговорен за необяснимото отсъствие на Спенс. Джордж се надяваше, че ако Грей го е убил, то поне е накарал да страда безсърдечното копеле.

Грей беше умен и се измъкна навреме. Джордж искаше да притежава същата смелост. Грей каза: „Аз напускам“ и това беше всичко. Но той нямаше примка около врата.

Джордж беше с примка и тя все повече се затягаше.

Той стисна гърбицата на носа си, докато го заболя. След това свали ръката си и се загледа към затворената врата на малкия, облицован с ламперия кабинет. Можеше да остане така час-два, загледан във вратата, но след това трябваше да изпълни нарежданията на президента. Колкото повече го отлагаше, толкова повече щеше да

мисли за него, а колкото повече мислеше, толкова по-долно и недостойно му се струваше.

Той се изправи бавно и колебливо като деветдесетгодишен старец. Пристъпвайки едва-едва, пресече коридора.

Миризмата на болнична стая го стисна за гърлото.

Хейне Гастон беше грижовна болногледачка — ежедневно къпеше пациентката си и сменяше бельото на леглото. Но болничната стая си е болнична, а болестта си има миризма.

Доктор. Джордж Алън се доближи до леглото.

— Как е тя?

— Сега спи — сестрата гледаше със симпатия към пациентката.

Джордж прегледа Ванеса набързо. Преслуша сърцето ѝ, отчете кръвното налягане и температурата — всичко, без да я поглежда в лицето. Очите ѝ бяха затворени, слава Богу. Не би могъл да я гледа в очите. След това, питаше се той, как изобщо би погледнал Аманда.

— Преди малко се раздвижи и започна да плаче — докладва сестрата. — Помоли ме да ѝ помогна да стане. Доктор Алън, ако се чувства достатъчно силна, не виждам...

— Благодаря ви, мисис Гастон.

— Докторе, сигурна съм, че разбирате повече, но...

— И аз съм сигурен, че разбирам повече — той я погледна строго. — Няма да разреша повече такива разсъждения, мисис Гастон.

— Мисля само какво е най-добро за пациентката.

— А аз не мисля ли?

— Разбира се, докторе. Не влагам този смисъл — тя се отдръпна. — Но имам голяма практика.

— Заради нея бяхте ангажирана за това място. Но вие преминавате допустимите граници.

— Мисис Мерит е изцяло под действието на седативи. Ако ме питате...

— Не ви питам! — извика Джордж.

— Освен това мисля, че литиумът е опасно висок.

— Вижте докладите от лабораторията. Кръвното съдържание на литиум е точно такава, каквото трябва да бъде.

— Тогава не вярвам на лабораторията, нито на докладите.

Сърцето на Джордж заби в ребрата. Краката му се подкосиха, а очите и лицето му почервеняха.

— Мисис Гастон, вашите услуги не са ни необходими повече. Съберете веднага вещите си. Ще намеря някой да ви върне още тази вечер във Вашингтон — изрече той студено.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Изхвърляте ме?

— Не сте подходяща за по-нататъшната лечебна програма на мисис Мерит. Сега, ако желаете...

Тя поклати упорито глава и хвана ръката на Ванеса.

— Няма да си отида. Тя е и моя пациентка. Отказвам да я оставя в това положение. Ако искате искреното ми мнение, мисля, че е близо до коматозно състояние.

— Ако не си отидете доброволно, ще бъда принуден да ви изхвърля насила.

Той пресече стаята, отвори вратата и извика агентите от охраната.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Бари Трейвис?

— На телефона. Кой е? — Бари запуши с пръст другото си ухо, за да чува по-добре гласът отсреща през какофонията в стаята на новинарите.

— Интересува ли ви Хайпойнт? Бари веднага застана нащрек.

— В смисъл?

— Нещо се случи.

— Не можете ли да бъдете по-точна?

— Не. Не знам. Не мога да кажа — жената звучеше отчаяно. — Някой трябва да каже какво става там.

След това слушалката изтрака. Бари се обади на телефониста.

— Дали жената, с която току-що ме свърза, си каза името или откъде звъни?

— Не, просто поиска да говори с теб. Друга луда ли?

— Не съм сигурна. Благодаря.

Тя скочи от стола и грабна чантата си. Беше приключила за деня. Материалът ѝ за вечерните новини беше завършен и лежеше върху бюрото на продуцента. Нямаше да липсва на никого, ако си тръгне малко по-рано.

През последните няколко дни се бе постарала да убеди зрителите — в които, надяваше се, се включва и Дейвид Мерит, — че си върши работата както обикновено и след разрушаването на къщата.

Следствието все още не можеше да посочи причината за експлозията, унищожила дома ѝ, но за всички бе очевидно, че тя не прави връзка между него и ровичкането в частния живот на президента и първата дама.

Докато бързо пресичаше новинарската стая, размишляваше дали да вземе и оператор в случай, че обаждането не е фалшив сигнал. Но реши да се въздържа. Ще вземе своята камера в Хайпойнт. Ако историята си струва, ще има събитията в последователност на домашното си видео.

Все пак първото нещо беше да измисли начин да се добере до Хайпойнт, без да бъде застреляна.

— Не можа да разпознаеш гласа?

— Не ти ли казах точно това? — извика Бари раздразнено. — Не разпознах гласа ѝ.

— Не му се сърди — успокой я Дейли. — Не иска да тичаш напразно.

Тя се раздразни, че Дейли взе страната на Грей.

— Не моля никого да тича с мен. Стой тук. Хич не ме е грижа. Аз ще тръгна сама.

— Не е ли била онази ненормалната — разсъждаваше на глас Дейли. — Чарлен.

— Не беше — настоя тя. — Не знам кой звъня, но не изглеждаше луд. Звучеше култивирано и образовано. И изплашено. Вярвам в това, което каза.

Дейли продължаваше да настоява на своето.

— Нямах потвърждение, че нещо необичайно става в Хайпойнт. Може да е отново като историята със съдията Грийн. Ще станеш пак за смях.

— Какво със съдията Грийн? — попита Грей.

— Нищо — срязва го Бари. Тя погледна към Дейли, след това размаха ръце във въздуха: — Дискусията приключи. Аз тръгвам.

Нямаше да се връща в къщата на Дейли и да ги информира за плановете си, ако носеше камерата със себе си. Купена съвсем наскоро, за да замести загубената при експлозията, тя стоеше още в кутията си в стаята за гости на Дейли. Тя провери всичко по камерата, зареди я с батерии, сложи я в чантата и се обърна към загрижените си събеседници.

— Добре, пожелайте ми успех.

Дейли се развълнува толкова, че въздухът не му стигна. Той се обърна към Грей.

— Ти си военен. Някакви идеи?

— Тъй като не можем да я вържем — нищо. Но ще тръгна с нея и вероятно от глупост ще ни пречукат и двамата — каза това, втъквайки в колана си пистолет.

В същия момент пейджърът на Бари се включи.

— Някой от информаторите ти? — попита Дейли.

— Освен теб само те имат този номер.

Тя не можа да разпознае телефонния номер на екранчето, но след като го набра, веднага идентифицира гласа, който ѝ отговори от уличен телефон. Тя чуваше шума от трафика. Той не губи време и след като направи съобщението, затвори веднага.

Бари замислено постави слушалката и погледна към Грей.

— Да вървим, щом и ти идваш.

— Кой беше? — попита Дейли, придружавайки ги до вратата заедно със скърцащата си количка. — За Хайпойнт ли беше?

— Не. Нищо особено — отвърна Бари, но слабата ѝ усмивка я издаваше. — Ще ти се обадим веднага щом узнаем нещо. Опитай се да си починеш малко.

— Опитай се да останеш цяла. Предпочитам да съм в състояние да те посетя в затвора.

— Къде в Луизиана?

— Какво?

— Каза, че си от Луизиана. От кой град?

— Никога не си чувала за него.

— Имах добри бележки по география.

— Грейди.

— Никога не съм чувала.

Грей шофираше напрегнато, хванал с две ръце кормилото. Пътуваха на югозапад, към Вирджиния. Околностите представляваха панорама от хълмисти пасища, ферми за коне, гори, но нито един от двамата не забелязваше нищо.

Това бяха първите думи, които размениха, след като тръгнаха от дома на Дейли. Неспособна да издържи още една миля във враждебно мълчание и насаме със собствените си мрачни мисли, Бари започна да обсъжда тема, която ѝ се струваше достатъчно неутрална.

— Значи си израсъл там. Как беше?

— Чудесно.

— Щастливо детство?

— Нормално.

— Лошо?

— Казал ли съм лошо?

— Значи е било щастливо?

— Беше нормално. Разбра ли?

— Няма нужда да ми натякваш. Просто съм любопитна откъде произхожда човек като теб.

— Човек като мен? — повтори той саркастично. — Какъв вид човек съм аз?

Само след секунда тя бе готова с отговор, който ѝ харесваше.

— Висок.

По устните му пробягна усмивка, макар и кратка.

— Родители? — попита тя.

— Двама.

— Да прекъснем, Бондюрент.

След малко той каза:

— Майка ми и баща ми бяха убити от торнадо, което разруши мястото, в което работеха.

— Съжалявам — каза тя искрено. — Колко годишен беше?

— На около девет.

Трябваше ѝ време да възприеме това — не само, че родителите му са били жертва на буря, но че той е бил дете. Не можеше да си го представи като безгрижно малко момче, което играе с другите деца, участва в партита за рождени дни, разопакова подаръци с членовете на семейството около коледното дърво.

— Онази сутрин в Уайоминг ми каза, че си учил фермерство от баща си.

— Той винаги поддържаше стадо говеда. Но притежаваше и магазин за подправки в града. Нямахте машина в щата, която да не можеше да поправи. А майка ми наместваше изкълчени крайници.

Бари забеляза неочаквана мекота около строгата му уста.

— Ти си ги обичал.

Той сви рамене.

— Бях дете. Децата винаги обичат родителите си.

Дори когато не са за обичане, помисли си Бари.

— Кой те отгледа след смъртта им?

— Редуваха се семействата на двамата ми дядовци. Те бяха добри хора. Всички са мъртви вече.

— Други роднини? — попита тя.

— Сестра. Живее още в Грейди. Майка на четири деца, женена е за счетоводител, който е президент на родителския борд на училището и църковен настоятел в Баптистката църква.

— Сигурно е хубаво да имаш племенници и племеннички и да ги глезиш.

— Аз не ги виждам.

— Как така?

— Зет ми смята, че съм опасен.

— Такъв ли си?

Той обърна глава. Лазурносините очи като че ли преминаваха през нея.

— Не си ли го установила досега?

— Да — тя сведе поглед. — Мисля, че можеш да си много опасен.

Тя погледна през стъклото и разбра, че без да усети, мракът бе преминал в тъмна нощ. Горите от двете страни на шосето изглеждаха още по-тъмни. След известно време се обади отново:

— Онова позвъняване, което получих, преди да излезем от къщата на Дейли, беше от моя източник от Правосъдието.

— Имаш информатор в Департамента по правосъдието?

— Толкова ли е чудно?

— Кой? От кой отдел? От какъв ранг?

— Знаеш, че не мога да ти кажа.

— Знаеш тогава, предполагам, че ми остава само да се надявам, че не е някое от кучетата на Спенс.

— Моят източник ми каза, че ти и Мерит сте имали днес среща на четири очи — продължи Бари.

— Така е.

— Чудно, че не я спомена пред Дейли и мен.

— Нищо особено.

— Прекарал си петнайсет минути насаме с президента на Съединените американски щати и казваш, че няма нищо особено...

— Просто се отбих...

— Отби се? Ох, бих могла да направя същото... но Дейвид Мерит никога няма да ми даде частна аудиенция.

— Имам приятели от службата по охраната. Появих се, без да ме обявят предварително, за да мога да преценя каква ще бъде реакцията

му.

— И тя беше?

— Почти напълни гащите.

Той ѝ преразказа техния разговор и след това добави:

— Осведомих го, че Спенс не е успял да изпълни последната си мисия.

— И това беше всичко?

— Всичко.

— Може би.

Той я погледна подозрително.

— Защо твоят източник ти съобщава за моята визита при Дейвид?

— Защото е загрижен за безопасността ми. Моят информатор е малко раздразнен заради компанията, в която се намирам. Например, беше ми внушено, че президентът може да те използва, за да постави клопка на една натрапница — репортерка, на която той иска да запуши устата.

— Аз вече не работя за президента.

— Така твърдиш. Но аз се питам от колко точно пласта се състои връзката ти със семейство Мерит. Бил си кръвен брат на Мерит, преди да станеш любовник на жена му...

Ръцете му се свиха още по-здраво около кормилото.

— Защо не кажеш какво мислиш.

— Мисля, че може би твоята лоялност е безнадеждно раздвоена.

Той я погледна гневно, но нито потвърди, нито отхвърли твърдението ѝ.

— Името ми беше ли споменато на срещата? — поиска да узнае тя.

Той кимна.

— В какъв контекст?

— Казах му, че сме се чукали.

Бари почувства, че страните ѝ пламнаха.

— Думата е доста груба, но...

— Така си спомням, че беше.

— Той не хвърли ли някаква светлина около Ванеса? — попита тя, връщайки го обратно на въпроса.

— Нищо ново.

— Щеше ли да ми кажеш, ако беше научил нещо?

— Вероятно — не.

— Защо?

— Защото вече си затънала до над главата в тази работа.

— Заради едно изключително предаване, което ще разтърси света, бих си позволила да поема някои рискове.

— Добре, но аз — не — отрязва той. — Нямам желание да рискувам живота си или живота на Ванеса, или дори твоя, само за да изстискаш няколко допълнителни хилядарки в следващия си договор. Ако успея да измъкна двама ни от това живи, не бих желал стратегията ми да се компрометира от някаква любителка.

Това подейства.

— Аз съм професионалист.

— Може би в телевизионните новини — измърмори той. — Но в Хайпойнт няма да бъдем посрещнати от студийни камери. Ще се срещнем с въоръжени мъже. Ти не си годна за това.

— По-издръжлива съм, отколкото мислиш.

— О, знам, че си нахална. Спомням си и колко далеч можеш да стигнеш, за да се докопаш до репортаж. Или си забравила?

Тъй като твърдо беше решил да я предизвика, Бари понижи гласа си до страстен шепот и каза:

— Не, не съм забравила. Не съм забравила нито миг. Но за да сме по-точни, Бондюрент — ти също.

Мускул заигра по стиснатите му челюсти. Усмехната самодоволно, тя се обърна и загледа пътя навън. Наслаждението й трая само миг.

— Погледни навън! — изкрещя тя.

С мълниеносна реакция на обучен командос той се отклони, за да избегне сблъсъка. От завоя излизаха четирима моторизирани полицаи, които караха по двойки. След тях летеше пожарна кола, следвана от служебна кола и линейка. Всички се движеха с голяма скорост.

Грей се приближи плътно до канавката на пътя, докато всички превозни средства преминаха, след това обърна колата и тръгна след тях.

— Смяташ да ги последваш ли?

— Да, по дяволите.

— Но защо ще...?

— Горе — каза Грей, отговаряйки на въпроса ѝ, преди да го е довършила. Тя притисна бузата си към стъклото и видя два хеликоптера да се издигат над върховете на дърветата. — Твоят анонимен източник е бил прав. Нещо се е случило.

— Но Хайпойнт е някъде там — каза тя, сочейки в обратна посока.

— Президентската сграда е от другата страна на езерото, но тази цялата местност се нарича Хайпойнт. Къщата, която доктор Джордж Алън използва за уикендите си е на оня хребет — той посочи с брадичка приблизителното място в гората, от което се бяха издигнали хеликоптерите. — Там са държали Ванеса.

— Откъде знаеш?

— Имах такова подозрение и то се потвърди сега. Тази кола зад пожарната беше с правителствен номер, може би от секретните служби.

Ръцете му продължаваха да стискат кормилото. Той натисна педала за газта, за да не изпуска задните светлини на последната кола от колоната.

— Какво мислиш, — че означава това?

— А ти какво мислиш? — попита той сопнато.

Тя се колебаеше да изрази на глас мислите си.

— Доктор Алън не би ѝ причинил нещо лошо. Не нарочно. Не и със службите от охраната около него.

— Белият дом гъмжеше от хора на секретните служби в нощта, в която умря бебето. Това не попречи на доктора да твърди, че детето е умряло от СВДС. Ако Дейвид е стиснал с менгеме топките на Джордж Алън, той ще каже и направи точно каквото му е наредено.

Те следваха колоната през Шинлин — живописно, добре поддържано селище с около петнайсет хиляди жители. Заради близостта на градчето до президентската резиденция, местните хора бяха свикнали колони от коли да нарушават спокойствието на тихите им улици.

Грей поддържаше дискретна дистанция. Той беше два квартала по-назад от колите, когато те спряха пред входа за спешни случаи на болницата.

Бари погледна към Грей.

— Ако Ванеса се нуждае от спешна медицинска помощ, защо не са я довели с хеликоптер?

Преди който и да е от двамата да успее да размисли, задната врата на линейката се отвори и от нея изхвъркна Джордж Алън. Докторът беше раздърпан и развълнуван. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите, косата му стърчеше в различни посоки. Той, шофьорът и още едно медицинско лице измъкнаха носилката от линейката.

Върху нея лежеше безформено тяло, увито в чаршафи.

— О, Господи, не! — извика Бари.

Медицинският персонал избута носилката към автоматично отварящите се стъклени врати. Двама от мъжете в правителствения седан излязоха и мрачно последваха количката в болницата.

Доктор Джордж Алън се наведе и повърна върху паважа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Телефонът на Клет Армбръстър извънтя и го събуди от дълбок сън. Той се обърна и погледна часовника на нощната масичка.

— По дяволите — позвъняване в този час предвещаваше нещо извънредно спешно. — Да?

— Сенатор Армбръстър?

В очакване на припрения говор на някой от помощниците си, той не бе подготвен за мекия, дрезгав женски глас, подходящ повече за секс, отколкото за съобщаване на лоши вести. Изпадна в паника. Доста време беше минало, откакто се бе отказал от услугите на професионалистки, но първата мисъл, която мина през главата му беше, че някоя от бившите му приятелки е била принудена да съобщи всичките си бивши клиенти заради страшния вирус.

— Кой е?

— Бари Трејвис. Приятелка на Ванеса. Репортерка.

Сенаторът гневно изрита завивките, свали тежките си крака от леглото и седна. Бари Трејвис да се нарича приятелка на Ванеса беше наистина прекалено. Още по-прекалено беше от нейна страна да се нарича репортерка. Изобщо не можеше да си представи защо Ванеса ѝ беше дала последното си интервю.

— Какво искате?

— Трябва да говоря с вас. Става въпрос за Ванеса.

— Знаете ли кое време е? Как открихте частния ми номер, между другото? От канцеларията ми не ви ли казаха, че няма да обсъждам дъщеря си с представители на пресата?

— Това не е такова обаждане, сър.

— С кого си мислите, че си имате работа? Лека нощ.

— Сенаторе! Моля, не затваряйте.

Тревогата в гласа ѝ го накара да преосмисли намерението си. Той взе безжичния телефон със себе си в тоалетната, изправи се над клозета и се облекчи.

— Какво има? Друга експлозия ли?

— Трябва да ви видя спешно.

— За какво?

— Не мога да ви кажа, докато не се срещнем.

Той се изсмя и дръпна водата на казанчето.

— Трудно се издържа в очакване на неизвестното.

— Уверявам ви, сенатор Армбръстър, че това не е журналистически трик, нито нещо смешно, което да се отхвърли с лекота. Ще се срещнете ли с мен?

Той се почеса по главата.

— Ох, Исусе! Сигурно ще съжалявам, но се обади в канцеларията ми утре и си запиши час.

— Вие не разбирате. Необходимо е да ви видя веднага. В момента.

— В момента? Посред нощ — по дяволите!

— Моля ви. Аз съм във вагон-ресторантчето в Шинлин, на ъгъла на Линкълн стрийт и Пол Медоу Роуд. Ще ви чакам.

Тя затвори и сенаторът обсипа стените на спалнята си с псувни. Тръшна телефона на масичката, наведе се и си наля малко Джак Даниелса Изгълта го на една глътка. Твърдо възнамеряваше да не обръща внимание на позвъняването и да си легне отново. Но се разколеба. Какво, по дяволите, би могла да знае тази репортерка за Ванеса, което не може да чака до сутринта?...

Той се загледа злобно в телефона, като че ли му беше смъртен враг. Нямахше да може да заспи. Освен това в гласа ѝ се чувстваше настойчивост, която му се струваше искрена.

Стана и се облече. След десет минути вече шофираше към Шинлин.

Спомените го върнаха назад в една друга нощ преди осемнайсет години. Беше се оттеглил за няколко дни на почивка във фермата си в Мисисипи. Ритъмът на живот тук беше бавен и безгрижен.

Събуди го непрекъснатото звънене на звънеца. Икономката излезе от стаята си зад кухнята, завързвайки колана на халата си, но Клет пръв стигна до входната врата.

На прага стоеше Дейвид Мерит, от когото се стичаше вода като от полуудавена котка и с почти толкова отчаян вид. Светлината на една

светкавица освети дълги, кървави бразди по бузата му.

— Какво, по дяволите, се е случило? — възкликна Клет.

— Съжалявам, че те вдигнах, но трябваше да те видя незабавно.

— Какво не е в ред?

Дейвид погледна многозначително към икономката. Клет ѝ направи знак и тя се върна в стаята си.

После заведе Дейвид в кабинета си, запали лампата с абажур на бюрото и наля на младия човек брэнди. Той обърна питието наведнъж.

— Хм, обикновено не пиеш по този начин — отбеляза Клет, подавайки на Дейвид носна кърпа, за да изтрие кървавите драскотини от лицето си. — Каквото и лошо да ти се е случило, казвай.

Клет се пресегна от коженото си кресло и взе пура. Дейвид се изправи и започна да крачи.

— Онова момиче.

— Така си и представях — каза Клет и угаси клечката, с която бе запалил пурата си.

— Срецнах я тук, когато бяхме миналото лято.

— Местно момиче? Къде я срещна? Как ѝ е името? Кои са близките ѝ?

— Казва се Беки Стърджис, но ти сигурно не я познаваш. Тя е боклук, едно нищо. Намерих я в един хотел покрай магистралата. Беше пияна. Излязохме навън, танцувахме. Флиртувахме, започнахме да се целуваме. Нещата се развиваха бързо. Трябваше да излезем навън, иначе щеше да стане неприлично. Едва се измъкнахме от вратата и тя ме дръпна към себе си. Направихме го там, до стената на сградата.

Би било лицемерно да порицава протежето си за сексуална недискретност. Когато беше на годините на Дейвид, той самият бе вършил такива лудории. С възрастта беше разбрал стойността на дискретността и правилната оценка на обстоятелствата. Независимо от това, той смяташе, че е длъжен да го скастри.

— Доста големи държавни мъже са били отхвърляни като кандидати за Белия дом, защото са бъркали мозъка с оная си работа. Бъркали са с кое се чука и с кое се мисли.

— Знам — сопна се Дейвид. — Господ ми е свидетел, мислех, че е безобидна. Беше хубава, сексапилна и свободна. Живееше сама, работеше като диспечер в мандра и не беше споменавала за семейство.

Клет изсумтя скептично.

— Ако е толкова безобидна, какво те доведе до вратата ми по това време, окървавен и в такова състояние, като че ли ще разлееш коняка си върху безценния ориенталски килим на скъпата ми покойна съпруга?

— Аз... аз я убих.

Клет отпусна така устата си, че пурата едва не падна в скута му. Постепенно той се съвзе и възстанови мислите си, поне за да стане от креслото и да налее още коняк, — този път за себе си. Изпи го почти толкова жадно, колкото и Дейвид. Клет виждаше как мечтите му за младия човек се разтапят като бучка захар.

Дейвид Мерит се бе отличил толкова като доброволец в кампанията на Армбръстър, че много скоро му предложиха платена длъжност. Когато Клет се срещна за първи път с него, Дейвид току-що бе освободен от военноморските сили. Беше дисциплиниран и интуитивен. Не му беше необходимо почти никакво наставничество. Изпълняваше всяка задача самоуверено и експедитивно. Не след дълго Клет го натовари с по-големи отговорности.

След избирането в Сената покани Дейвид да се присъедини към екипа му във Вашингтон. През последните две години Дейвид доказва, че е ценен сътрудник и бързо издигащ се в политиката. Клет кроеше големи планове за него, защото виждаше, че той притежава онова, което е нужно на политиците.

Клет впрегна цялата си воля да не стане и да не зашие шамар на този глупак.

— Предполагам, че си имал основателна причина, за да я убиеш — произнесе той пресипнало.

— Кълна се в Бога — беше инцидент.

— Не се кълни в Бога, — изрева Клет. — Закълни се пред мен, момче.

— Кълна ти се, Клет.

Той се вглежда дълго в лицето на Дейвид, но не откри лицемерие или преструвка в изражението му. Беше просто изплашен млад човек.

— Добре — кимна Клет. — Какво се случи?

— Започнах да се виждам с нея, когато идвахме тук.

Клет въртеше пурата от единия ъгъл на устата си до другия.

— На Коледа?

— Да, сър.

— На Великден?

Дейвид кимна.

— Докато си ухажвал Ванеса? И си ни правил на глупаци двамата — изкрещя той.

— Погрешно ме разбираш, Клет — каза Дейвид развълнувано, с пресекващ глас. — Ти знаеш какви са чувствата ми към Ванеса. Аз я обичам и искам да се ожения за нея, но...

— Но си почувствал нужда да го сложиш на някакво си момиче, което се напива и се чука край баровете. Това ли е твоята представа за сексуален живот?

Избухването проясни главата на Клет. Той се върна на стола си и изчака да се уталожат гневът му, докато бясно дърпаше от пурата си. Дейвид предвидливо му даде време да се успокои.

— Каж ми останалото.

— При последното ни идване тук: тя ми се обади да отида у тях. Когато отидох там... — той спря и прокара ръката си по лицето. — Не можех да повярвам.

Клет го гледа известно време.

— Подай ми бутилката бренди — Дейвид изпълни нареждането, макар че Клет изглеждаше готов да го удари с кристалното шише. — Искаш да ми кажеш, че е била бременна?

— Вече — не. Родила преди две-три седмици. Момче.

— То е твое?

— Откъде, по дяволите, да знам? — извика Дейвид, повишавайки за първи път гласа си. — Възможно е, но също така е възможно да е на дузина други мъже. Тя твърдеше, че било мое.

— Било? Минало време?

— Тя започна да ме тормози да отида да видя бебето, като настояваше, че е мое. Страхувах се, че ако не отида, тя ще направи нещо наистина налудничаво.

Така че отидох там онази нощ да й дам малко пари. Мислех си, че това е най-малкото, което мога да направя. Но... но тя беше извън себе си, Клет. Хвърли парите в лицето ми, каза, че не мога да откупя бягството си от отговорност, че ще се съгласи единствено на женитба.

Всяка дума беше като нов удар върху ковчега на политическото бъдеще на Дейвид Мерит. Сега Клет се страхуваше, че може да

повърне вечерята си върху ценния ориенталски килим на починалата си съпруга.

— Казах ѝ направо, че за женитба изобщо не може да става въпрос — продължи Дейвид. — Че вече съм сгоден за друга, жената, която обичам.

Той спря и погледна към Клет.

— Наистина, формално не съм предложил на Ванеса и не възнамерявам, докато не свърша колежа, но тя знае колко много я обичам. Така или иначе бяхме се разбрали, че...

— Продължавай нататък — грубо го прекъсна Клет. — Какво се случи, когато каза на тази пачавра, че женитба няма да има?

— Тя се разяри — Дейвид седна и покри лицето си с ръце. Накрая ги свали и ги отпусна между коленете. — Използваше едно чекмедже за детска люлка. Виковете ѝ изплашиха бебето. То започна да пици и изглежда това я докара до истерия. Каза, че няма намерение сама да отглежда детето и тогава, тя... тя стисна ръце около шията му и започна да го души. Опитах се да изтегля ръцете ѝ, но не успях. Удуши го.

— Исусе! — изохка Клет. — Тя го е убила.

Дейвид кимна.

— Не можех да повярвам. Докато викаше, изведнъж утихна. Беше мъртво.

— Защо не се обади на полицията?

— Тя не ми даде възможност — извика той. — Кучката се нахвърли върху мен. Оттам са драскотините ми. Трябваше да се защитавам. Сборичкахме се, тя загуби равновесие и падна върху ъгъла на закованата за пода маса. Трябва да е получила фрактура на черепа. Цялата стая беше в кръв. Тя също е мъртва.

Той стисна очи, но не можа да задържи сълзите. Започна да плаче високо, раменете му се издигаха и падаха като на дете.

— Една грешка. Една грешка и сега всичко, което си направил за мен, всичко, което изработихме занапред, е разрушено. И Ванеса. Господи — изхленчи той. — Какво ще си помисли Ванеса за мен? Как ще се отрази това на съвместното ни бъдеще?

Клет бе изразходвал твърде много време и грижи, за да подготви Мерит за президентството, за да захвърли сега всичко, заради едно момиче, което нямаше да липсва на никого и за бебе, което не е

трябвало изобщо да се ражда. Ако всичко, с което трябваше да се съобразят бяха политическите последствия от престъплението на Дейвид, Клет би прочистил цялата мръсотия, за да запази инвестициите си.

Но с намесването на Ванеса в инцидента Дейвид си осигури бързата реакция на Клет. Той нямаше да сломи сърцето на дъщеря си. Няма да позволи да научи, че човекът, когото е обожавала от години и за когото се е надявала да се омъжи, е имал дете от някакъв парцал и след това по случайност я е убил.

В грандиозните схеми на Клет Беки Стърджис и нейното бебе не значеха нищо, докато Дейвид Малкъмб Мерит бе предназначен за велики неща. Много скоро той щеше да притежава повече власт, от който и да е друг в света. Защо всички тези възможности да се пожертват заради една грешка? Защо надеждите и мечтите на Ванеса да не се осъществят, нали тя изобщо не бе виновна?

Клет никога нямаше да допусне това да се случи.

— Добре, момче, съвземи се — той се приближи към Дейвид и сърдечно го тупна по гърба. — Вземи душ, изпий още едно бренди и върви да спиш. Не казвай нищо на никого. Никога!

Дейвид погледна към него с мрачно изражение.

— Искаш да кажеш...

— Аз поемам грижа за това — въздъхна Клет.

Дейвид се надигна веднага.

— Не мога да те накарам да направиш това, Клет. Двама души са мъртви. Как ще...

— Остави да се погрижа за подробностите — той мушна Дейвид в гърдите с късия си показалец. — Моята работа е да ликвидирам проблема. Твоята работа е да вкараш в ред живота си. Разбра ли ме, момче?

— Да, сър.

— Никакво безразборно чукане из околностите. Когато ти се наложи, ще идеш при професионалистка. Тя ще се потруди над теб сериозно, а ти ще ми изпратиш сметката.

— Да, сър.

— Не можем да накараме да те изберат за президент и след това да изпълзят отнякъде тълпи курви, размахващи молби за бащинство, нали? — засмя се Клет.

Дейвид отвърна срамежливо на усмивката.

— Не, сър.

— Сега, къде живее това момиче.

Клет се погрижи за проблема още същата нощ. Както беше казал Дейвид, всичко беше оплескано, но думата невъзможно не съществуваше в речника на Клет. След по-малко от четиридесет и осем часа случаят Беки Стърджис беше история.

Дейвид никога не прояви любопитство да разбере как Клет бе направил да изчезнат двата трупа, без да му се задават въпроси. Никога не попита и как бе успял Клет да заличи изцяло съществуването на Беки Стърджис. Поучил се от съвета на Клет, Дейвид се държеше като че ли такъв инцидент не се бе случвал. В продължение на осемнайсет години не го бяха споменавали. До преди няколко дни в Овалния кабинет, когато Клет му намекна за него.

Смъртта на собствения му внук беше тежко напомняне за друга млада жена и нейния новороден син. В двата инцидента имаше достатъчно общи черти, за да затормозят съзнанието му.

Една мисъл минаваше с обезпокоителна честота в главата му:

Дали не майката, а Дейвид Мерит бе убиецът на онова бебе преди осемнайсет години? И ако е така, дали е убил отново?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Бари държеше под постоянно наблюдение вратата на ресторанчето, нетърпелива и същевременно изплашена от идването на сенатор Армбръстър.

В регион, където доминираше Джорджианска архитектура, помещението изглеждаше нелепо. Блестящите, безвкусни мотиви от 50-те години бяха от лъскав никел и тюркоазносиня пластмаса. Подът беше от наредени шахматно бели и черни плочки. По това време на нощта клиентите бяха ограничени до няколко медицински служители и млада двойка, която ближеше топящ се сладолед.

На чаша с кафе, Бари и Грей заемаха маса пред широк панорамен прозорец, откъдето се виждаше входа за бърза медицинска помощ. След атаката от повръщане, доктор Алън бе почакал да се съвземе, след това последва мрачния кортеж в болницата. Повече не се появи, нито се случи нещо.

Грей почти не проговори. Очите му бяха фиксирани върху вратата, през която беше вкарано тялото на Ванеса. Той стоеше с ръце, отпуснати върху яркорозовата покривка на масата. От време на време свиваше пръстите си в юмрук и след това ги изправяше. Изглеждаше напрегнат и мрачен.

Бари се покашля.

— Те вероятно ще се опитат да минат смъртта ѝ като самоубийство.

— Няма, ако аз се намеся по някакъв начин. Ванеса не би убила бебето си и не би се самоубила.

Импулсивно Бари протегна ръка през масата и я постави върху ръката на Грей. Сепнат от докосването ѝ, той погледна към ръката, след това към лицето ѝ.

— Съжалявам, Грей — каза тя. Знам, че обичаш Ванеса. Бебето... — тя се поколеба. — Беше твое, нали?

— Какво значение има? — остро отговори той, като отдръпна ръката си. — То е мъртво — както и тя.

Бари прие тежко отхвърлянето. Дори баща ѝ при редките случаи, когато си направеше труда да се прибере вкъщи, никога не я бе отхвърлял така.

— Върви по дяволите, мистър Бондюрент.

Тя стана от масата. Излезе и го остави сам. Ако не бе предстоящото идване на сенатор Армбръстър, щеше да си тръгне. Вместо това отиде в дамската тоалетна. Сложи двете си ръце на умивалника, наведе се напред и изчака докато събере достатъчно смелост, за да вдигне глава и да се погледне в огледалото. Може би не беше сърдита толкова на Грей, колкото на себе си. Мъката му беше груба, чувствата му — честни.

Съсредоточи се върху мисълта, че е очевидец на събитие, което щеше да влезе в историята. Възможностите, които този случай щеше да открие пред кариерата ѝ изпълваха главата ѝ — щеше да е първата и единствена репортерка, която ще обяви събитието.

Ако беше престанала да рови в мистерията, заобикаляща смъртта на детето, дали Ванеса все пак щеше да бъде убита? В преследването си на нещо голямо дали не бе стигнала твърде далеч? Не беше ли по някакъв начин отговорна за случилите се събития, които завършваха с тази трагедия?

Никога нямаше да разбере. През целия си живот оттук нататък щеше да си задава тези въпроси.

Тя изми ръцете си старателно, след това притисна до лицето си влажната хартия за избърсване. Когато излезе от тоалетната, видя Клет Армбръстър да се приближава към входа. Посрещна го на вратата.

— Сенатор Армбръстър — изведнъж ѝ хрумна, че не е мислила какво ще каже. Той не бе лесен събеседник, а тя не намираше за приятна мисълта да е човекът, който ще му съобщи, че дъщеря му е мъртва. — Благодаря ви, че дойдохте — рече тя несигурно.

— Млада госпожице, трябва да имате дяволски основателна причина, за да ме вдигнете посред нощ — каза той, следвайки я до масата. — Нямаше да съм тук, освен... — той спря рязко, защото забеляза Грей Бондюрент.

Грей се изправи.

— Клет, не сме се виждали скоро.

Сенаторът не се зарадва на срещата. Очевидно не ценеше високо Грей и беше лесно да се разбере защо. Един баща естествено ще се

възмуцава от човек, окалял честа на дъщеря му. Особено ако тя е Първата лейди на Съединените щати, защото рискуваше много повече от личната добродетел.

— Бондюрент — той избегна ръката, която Грей бе протегнал. — Какво правиш тук? — Обърна се към Бари. — Това ли е голямата изненада, за която намеквахте — „въпрос от изключителна важност“?

— Моля седнете, сенаторе. Дайте ни възможност да обясним. Искате ли чаша кафе?

— Не — той седна от едната страна на масата, Бари и Грей седнаха на скамейката срещу него. Вземайки на прицел Грей, той продължи: — Доста си се отдалечил от Монтана.

— Уайоминг. А съм тук не защото съм искал.

— За пръв път чувам, че вършиш нещо, което не желаш.

— Тук е, защото е убеден, че нечий живот е в опасност — прекъсна го Бари. — Както и аз.

Веждите на Армбръстър се вдигнаха комично.

— Наистина ли? На кого? На съдията Грийн?

Подигравката му я засегна, но тя запази спокойствие.

— Можете да нямате особено доверие в мен — каза тя, — но онова, което ще ви кажа, е голата истина. А вие можете да си извадите собствени заключения. Съгласен?

Бари спря, за да подреди мислите си.

— Сенаторе, смятам, че смъртта на внука ви не е била случайна. Убедена съм, че той е бил убит, вероятно задушен, за да се спре дишането и да изглежда като СВДС.

Армбръстър я изгледа недоверчиво.

— Какво намеквате, млада госпожице? Ако искате да внушите, че Ванеса...

— Дейвид го е убил — прекъсна го Грей, без да го остави да довърши.

Сенаторът запази абсолютно спокойствие, само очите му се движеха напред-назад между двамата. След малко се наведе през масата и изсъска:

— Да не сте луди?

— Не — отвърна Грей спокойно. — Дейвид е убил детето, защото не той е бащата.

— Това е гнусна лъжа! — възмути се Армбръстър, но не повиши глас. — Ти пък си последният, който може да прави морални оценки на дъщеря ми, Бондюрент. Мръсно копеле, трябва да те застрелям тук, веднага.

Лицето на Грей се изпъна.

— Дейвид не е баща на детето на Ванеса. Не би могъл. Направил си е вазектомия — преди години.

Бари беше учудена колкото и сенатора от тази новина. Грей не обърна внимание на тихото ѝ възклицание, защото цялото му внимание бе насочено към Армбръстър.

— Никой не знае за това, Клет. Дори Ванеса. Най-вече Ванеса. От години се е опитвала да зачене и копелето нищо не ѝ е казвал, макар да е знаел много добре, че това никога няма да стане. Доставяло му е перверзно удоволствие да наблюдава ежемесечното ѝ разочарование при настъпване на периода.

Бари разглеждаше профила на Грей. Вече се беше убедила, че е сложна личност, но започваше да се пита още колко непознати страни притежава. Точно, когато си помислеше, че е видяла всички, се появяваше нова.

— Дейвид Мерит никога не се е подлагал на вазектомия, иначе аз щях да знам — заяви сенаторът. — Лъжеш.

— Не ме е грижа дали ми вярваш или не, Клет. Казвам ти как стои въпросът. Дейвид не би могъл да стане баща, но Ванеса не е знаела, докато не е забременяла и му е казала.

Клет продължаваше да гледа недоверчиво, но Бари забеляза известна промяна във враждебността му.

— Откъде знаеш всичко това? — попита той.

— Ванеса ми позвъни и ми каза.

Тази новина слиса Бари. Тя предполагаше, че след оттеглянето на Грей в Уайоминг, контактите му с Ванеса са престанали. Като че ли и сенаторът беше с такова впечатление. Изглеждаше изненадан колкото нея.

— Плачеше, когато се обади — продължи Грей. — Попита ме какво би трябвало да направи.

— Значи бебето е било твое — каза Армбръстър.

— Не в това е проблемът.

— Как да не е, по дяволите!

Двамата мъже се загледаха втренчено — Армбръстър обвинително, Грей предизвикателно. Накрая той каза:

— Искаш ли да чуеш останалото или не?

Армбръстър направи нетърпеливо движение с ръка.

— Обратното на всичко, което си видял в медиите — каза Грей и хвърли поглед към Бари. — Дейвид е побеснял, когато Ванеса му е казала, че е бременна, защото това е потвърждавало слуха, че е имала връзка с мен. Ти знаеш как се обижда Дейвид при най-малкото оскърбление и можеш да си представиш каква сцена е направил на Ванеса. — Исусе — въздъхна Грей, поклащайки глава. — Всеки ден от деветте месеца са били истински ад. Дейвид е нямал избор и е трябвало да приеме целия шум, който се вдигна, но само е изчакавал своето време.

Широките рамене на сенатора се бяха привели напред. Той очевидно започваше да вярва на казаното.

Бари първа наруши внезапно настъпилата тежка тишина.

— Защо президентът не е накарал Джордж Алън да направи аборт?

— Защото абортът не би бил достатъчно болезнен за нея — отвърна Грей без колебание. — Мисля, че Дейвид е искал да я накаже за изневярата. Най-тежкото наказание, което е могъл да измисли, е било да я остави да износи детето, да го роди, да започне да го обича, и може би да приспи бдителността ѝ. Когато всичко това е станало, той е раздал правосъдието си. И тъй като Ванеса е била свидетел на убийството, той...

Бари разбра, че той не смееше да каже на сенатора онова, което следваше. Тя се обърна към възрастния човек.

— Мисис Мерит се е свързала с мен, защото е имала причина. Мисля, че тя се е опитвала да подаде сигнал за опасност.

— Опасност?

— За самата нея. Защото е знаела за престъплението на президента — Бари го погледна със симпатия. — Позвъних ви тази вечер, сенаторе, защото мислим, че президентът е... е направил невъзможно за нея да свидетелства за престъпното му деяние.

— Направил невъзможно? — повтори той. — Какво имате предвид?

Бари наклони глава към болницата. Армбръстър погледна през прозореца. В него се отразяваше част от вътрешността на ресторанчето, заедно с мрачните им лица. — Тя беше закарана там с линейка преди около два часа — каза тя.

— От къщата на Джордж Алън?

Тя кимна.

— Ние шофирахме след тях.

Армбръстър вече не изглеждаше онзи могъщ, авторитетен държавен мъж. Приличаше на баща, току-що чул ужасна новина за единственото си дете. В последните няколко минути лицето му бе загубило много от внушителността си. Бръчките изглеждаха по-дълбоки, кожата — още по-увиснала и отпусната. Гласът му беше слаб, съсипан от чутото.

— Аз бях в тази къща само преди няколко дни.

— А видя ли се с Ванеса? — попита Грей.

Когато сенаторът поклати глава, отпуснатата кожа под брадичката му потрепери.

— Джордж ми каза, че почивала и не искала да бъде безпокоена дори от мен. Той ме увери, че почивката е единственото, от което се нуждае.

— Клет — рече Грей търпеливо — Джордж ще направи всичко, което му нареди Дейвид, точно както е направил в нощта, когато Дейвид е убил бебето.

— Но нали службите по охраната са там да я пазят.

— Те не са могли да опазят внука ти. Повярвай ми, Дейвид е подготвил това много внимателно — с помощта на Спенс — сигурен съм. Ванеса взема много лекарства. Той вероятно ще използва това. Ако с нея нещо се случи...

— Случи? — повтори Армбръстър. — Да не казвате... — очите му се замяха между Грей и Бари.

По-късно Бари не можеше да си спомни как са напуснали ресторанчето и са прекосили късото разстояние до входа за спешни случаи. Служителките от охраната не се виждаха никъде. Дежурната сестра на рецепцията любезно ги попита дали може да им помогне.

Сенаторът дори не погледна към нея. Той премина през две задвижвани от реле врати с Бари и Грей по петите му. Доктор Джордж Алън се бе облегал на стената в далечния край на коридора. Не

изглеждаше по-спокоен, отколкото когато придружаваше тялото на Ванеса в болницата. Когато погледна към тях и видя Армбръстър, Бари и Грей да се насочват към него, лицето му пребледня още повече.

— Сенатор Армбръстър, какво... какво правите тук?

— Къде е дъщеря ми? — той погледна към вратата зад гърба на доктора. — Вътре ли е?

— Не.

— Копеле лъжливо — той избута доктора настрана, но Джордж Алън се бе вкопчил в ръкава му.

— Сенаторе, моля. Не мога да ви позволя да влезете. Докато не завърши прегледът.

Армбръстър издаде звук, приличен на ридание. Грей сграби доктора за реверите и го залепи за стената.

— Мръсна невестулка! Заради това ще те пратят на електрическия стол — ако аз не те убия преди това.

Разтревожени хора от болничния персонал се бяха събрали в края на коридора, но дори шефът на охраната не се осмели да се намеси.

Армбръстър отвори вратата, пазена от доктор Алън, но се дръпна още на прага. След това се отпусна на касата на вратата, хващайки се за нея като за опора. В другия край на стаята, до стената беше носилката. Предпазните колани бяха свалени. Неподвижната фигура беше покрита със син чаршаф.

— О, Исусе. — Гласът му прозвуча отчаяно.

Той се отдели от вратата и се втурна през покрития с плочки под. Бари и Грей бяха от двете му страни, готови да окажат помощ. Джордж Алън влезе в стаята. Бурните му протести останаха без отговор.

Когато стигнаха до носилката, сенаторът застана до нея, загледан в синия чаршаф, с ръце тежко отпуснати покрай тялото му.

— Клет? — Гласът на Грей изразяваше съчувствие и въпрос.

Сенаторът кимна. Грей вдигна двата края на чаршафа и ги отметна.

Възкликнаха едновременно, когато видяха неподвижното лице — лицето на Хейне Гастон.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

— Хейне Гастон е била частната сестра, наета от Джордж Алън да се грижи за Ванеса при изолацията ѝ в Хайпойнт — Бари лежеше по гръб в детското креватче, на което Кронкайт си дремваше, когато го водеше в къщата на Дейли. Сега тя разказваше на Дейли за събитията от последната нощ. — Между другото, благодаря ти, че не ме изпъди.

— Къде другаде щеше да отидеш?

— Където ми е мястото. Аз съм пария. Дори да бях прокажена, пак нямаше да ме избягват толкова подчертано. Може би трябва да завържа на врата си звънче, с което да предупреждавам хората, че идвам.

— Не е много весело — отбеляза Дейли кисело.

— И аз мисля така — гласът ѝ беше глух от непролятите сълзи. — Както и да е, да се върнем на последната нощ. Очевидно Хейне Гастон е получила сърдечен шок вчера следобед в дома на доктор Алън в Хайпойнт. Той се е опитал да я съживи, но не е успял. За известно време се чуваше само затрудненото дишане на Дейли в малката разхвърлена стая. В безпорядъка влизаха и няколкото покупки, които Бари бе направила след разрушаването на къщата ѝ. Повечето от дрехите бяха все още в торбите, с които бяха купени. Дейли седеше в края на креватчето, а обутите в чорапи крака на Бари си почиваха върху краката му. Правеше сух масаж на ходилата ѝ.

— Ако сестрата е умряла следобед, защо са чакали по тъмно да преместят тялото? — попита той.

— Доктор Алън е трябвало да уреди транспорт за Ванеса до Вашингтон. Искал е да я предпази от травмата от смъртта на мисис Гастон. Изпратен е бил хеликоптер да я върне в Белия дом, но в това време тя е научила за мисис Гастон. Била е неутешима. Според доктора двете са се привързали силно една към друга.

След това пък синът на мисис Гастон, който живее тук в града, не е могъл да бъде намерен веднага. Доктор Алън не е искал да идват в болницата с нейното тяло, преди да е съобщено на сина ѝ.

— Но в края на краищата това често се случва.

— Не и когато починалата е лична сестра на първата лейди. Доктор Алън се е страхувал, че случаят може да се разчуе и разпространи, преди синът да се намери.

— Предполагам, че има смисъл — измърмори Дейли. — Но ако ме питаш, изглежда доста слабо като обяснение.

— Е, както и да е, доктор Алън е изчаквал с повикването на линейка, докато е преценил, че не може да чака повече. Грей и аз видяхме колоната на пътя. Последвахме я. Когато съзряхме мъртвото тяло... — въздъхна тя.

— Направили сте заключение, основаващо се на предположения вместо на факти.

— Натякваш ми, нали?

— Не мога да повярвам, че наистина сте повикали Армбръстър.

— Повярвай ми. Не само Армбръстър, но и оператор от WVUE, който пристигна съвсем навреме. Появи се секунди, след като ужасната грешка се разкри. Той запази за потомството изумлението на двама ни с Грей, почти колабирането на Армбръстър и пристигането на Ралф Гастон — младши, синът на починалата, който не само се беше справил с удара от смъртта на майка си, но се зае шумно да ме обвинява.

Някои садистични индивиди от персонала на болницата са съобщили на пресата, която от своя страна... Добре — знаеш развързката. Бяхме в заглавията на вестниците. Слава Богу, че случката бе потушена преди телевизионните екипи да я подушат. Аз се измъкнах с единствената видеолента от събитието.

Тя спря да избърше очите си и да издуха носа си. Плачеше, откакто сенатор Армбръстър я наруга. Без да се интересува от наобиколилите ги хора, той я наруга, че е станала за посмешище и още по-лошо — бе направила самия него на глупак. Трябваше да я пребие заради страха, който го бе накарала да преживее, каза той и я предупреди, че ще си плати за непростимото, неизвинимото и непрофесионално поведение. Бари не се съмняваше, че ще изпълни всяка дума от казаното.

Заплахата надвисна над нея като блестящото острие на гилотина. Беше обречена. Не знаеше само кога гилотината ще падне. В края на

краищата не се страхуваше толкова от отмъщението на сенатора — плашеше я неизвестността на формата, която щеше да има то.

— Господи, Дейли — изпъшка тя с ръце върху очите — как съм могла да сбъркам толкова? Всичко ме водеше до заключението, че президентът е извършил едно, а може би и две убийства. Логиката би ме принудила да преосмисля всичко.

— Искрено казано, не мисля, че логиката трябва да бъде превъзнесяна до небесата — каза той съчувствено. — Ако погледнем назад в историята, ще видим, че няма ум, който да не се е изплюл в лицето на логиката.

— Престани да се мъчиш да ми оправяш настроението. Сама си докарах това положение.

Той продължаваше да разтрива ходилата ѝ.

— Така е, този път лошо се накисна. По-лошо, отколкото в случая със съдията Грийн.

— Не можех да повярвам на очите си — каза тя почти шепнешком. — Когато Грей отметна чаршафа, очаквах да видя хубавата кестенява коса и бледата кожа на Ванеса. Вместо това там лежеше една непозната. Аз се вкамених. И тогава, разбира се, Армбръстър изригна като вулкан. А Грей...

— Грей? — подкани я той.

— Грей изчезна.

Безразсъдството ѝ щеше да има тежки последици, но от всички изчезването на Грей беше може би най-тежкото. Беше се примирила да стане мишена на отмъщението на Армбръстър. Сенаторът щеше да я накара да си плати за онези няколко минути, в които бе повярвал, че дъщеря му е мъртва. Дълги години още щеше да бъде обект за подигравки на вестникарите във Вашингтон. И малката част от доверието, което бе успяла да възстанови след пълния разгром със случая със съдията Грийн, бе унищожена. Щяха да минат години, преди да възстанови поне част от респекта на журналистическите кръгове, ако изобщо беше възможно.

Дори да не беше се обадила на собствената си телевизионна станция, слухът щеше да се разнесе по-късно. Пенсилвания авеню беше като главна улица във всеки малък град в Америка. Клюките и лошите новини се разнасяха със светкавична бързина. Фиаско с

толкова високопоставени действащи лица не можеше да остане премълчано.

Тя бе обречена на присмех. Щеше да боли. Но не толкова силно, колкото от дезертирането на Грей.

От мъртвото лице на Хейне Гастон тя бе преместила поглед върху неговото, но и двете лица бяха еднакво неподвижни. Странно, но бе много по-заинтересована от реакцията на Грей, отколкото на сенатор Армбръстър. Сенаторът избухна в ругатни и закани. Неговата тирада я разсея и когато накрая свърши, Грей се бе изпарил.

— Претърсих болницата, след това около паркинга — каза тя на Дейли. — Никой не си спомняше да го е видял да тръгва. Колата ми беше там, където я оставихме, така че не знам и какъв транспорт е използвал. Просто се изпари.

Тя загриза кожичка на палеца си.

— Предполагам, че се е почувствал унижен, че човек с неговия опит е бил въввлечен в такава фантастична история от идиот като мен.

— Моля те — изръмжа Дейли. — От самосъжаление ми се повръща.

— Аз не съм...

— Ти не си убеждавала Бондюрент в нищо, и се надценяваш, ако си мислиш, че би могла. Ти просто потвърди съмненията, които той вече е имал, спомняш ли си?

— Но основавайки се на казаното от мен, той уби Спенсър Мартин.

— При самозащита.

— Сигурни ли сме в това?

— Съмняваш ли се?

— Добре, ако Мерит е нямал нищо за криене, защо ще му трябва да праща Спенсър Мерит в Уайоминг, за да го освободи от Бондюрент? След като му разказах дивашката си история, Грей трябва да е изтълкувал погрешно целта на посещенията на Спенсър Мартин, а непосредствената близост на двете посещения — за неслучайно съвпадение, Мерит няма да остави да изчезне главният му съветник без сериозно разследване. Грей ще бъде обвинен в убийство.

— Той е прикрил следите на Мартин и може би е скрил тялото така добре, че то никога да не се намери — размишляваше Дейли. — Няма тяло — няма убиец.

— Това са формалности.

— Той не изглеждаше много заинтересован.

— Не, много повече го интересуваше Ванеса. Когато си мислеше, че е мъртва и той изглеждаше като мъртъв.

Грей Бондюрент обичаше Ванеса Мерит. Не плътски, обичаше я достатъчно, за да пожертва заради нея кариерата си. Беше се отказал, защото нито женитбата ѝ, нито публичният ѝ статус можеха да бъдат рискувани заради някаква скандална връзка. Обичаше я достатъчно, за да се откаже от всякакви претенции към сина си. Трябва да е било мъчение да не присъства на раждането на детето, а след това да скърби сам за смъртта му.

Бари никога нямаше да получи такава любов и раздражено си помисли каква необикновена привързаност се прахосва по жена толкова повърхностна и себична като Ванеса Мерит. Наистина е болна. Но това извинява ли я, че така добре манипулира хората? Защо Ванеса я въвлече? Защо я прати по фалшиви следи?

— Изглежда е добър пич — отбеляза Дейли.

— Хм. Какво? Кой? Бондюрент — Бари бързо прибра краката си и седна. — Не бих могла да знам.

— Вие двамата не... — той вдигна вежди.

— Разбира се — не.

— Но би ти харесало.

— Чакай малко. Нашият мистър Бондюрент има някои привлекателни черти, но е толкова далеч от моята представа за мъж. Той е силен, мълчалив тип, с две думи — високомерен нахалник.

Убил е приятеля си, както ни обясни, при самозащита, но ние разполагаме само с неговото обяснение. Хванал се е с жена, която никога не може да има. Живее уединено като отшелник, което е странно.

Дори да живееше зад онзи ъгъл и да беше „Мъж на годината“, пак не би премълчал мнението си за мен: ходещо нещастие, бедствие... Няма значение, този разговор е безсмислен, защото аз не се интересувам от него, а и той изчезна.

Нали?

— И колко време след като се срещнахте се отправихте към леглото?

— Около деветдесет секунди.

— Исусе, Бари.

— Да. Действително професионален подход, ако си проститутка — тя въздъхна. — Тъй като кариерата ми като журналистка е приключена, може би трябва да опитам в бранша на индивидуалните удоволствия.

— Ти — проститутка? — изкикоти се Дейли. — Много бих искал да видя.

— Ще искам допълнително за гледане — тя извъртя краката си в другия край на креватчето. — Този разговор, който започнах, за да си повиша настроението, ме накара да се почувствам още по-депресирана. Отивам да си взема душ.

— Душът няма да излекува онова, което те боли.

— Е, все пак ще си взема душ — тя бръкна в пазарската торба за нов комплект бельо. Докато късаше етикетите, каза. — Ако може да ми се изпълни едно желание, Дейли, то е да започна живота си отново, от деня, в който Ванеса Мерит ме покани да изпием по едно кафе. Ще откажа.

— Искаш да кажеш, че сега си убедена, че бебето на Мерит е умряло от СВДС и че всичко останало е само продукт на лоша преценка и развинтена фантазия?

Тя го погледна остро.

— А ти не мислиш ли така?

— Изглеждаш лъчезарна! — сенатор Армбръстър стисна дъщеря си в мечешка прегръдка. — Не мога да ти обясня колко се радвам, че те виждам.

— И аз се радвам, че те виждам, татко — тя отвърна на прегръдката му, но той усети неспокойствието ѝ и я отпусна. Усмивката ѝ светеше като диамантен пръстен за десет долара и също толкова фалшива. — Видях се в огледалото тази сутрин. Не мисля, че лъчезарна е думата, която бих употребила за себе си.

— Ти току-що си станала от продължително боледуване. Какво очакваш? Много скоро ще възвърнеш цвета на лицето си.

— Мисля, че изглежда страхотно — това каза Дейвид Мерит, който мажеше с масло препечената си кифла.

Тримата закусваха в помещенията на Ванеса. Според Клет, последното нещо, от което се нуждаеше Ванеса беше кафето, а тя бе на втората си чаша.

— Може би ще прекараш няколко седмици вкъщи? — предложи той. — Ще лежиш на слънце, ще спиш до късно всеки ден, ще хапваш от вкусната южняшка кухня. Какво мислиш, Дейвид? Дали да не й стегнем багажа за Мисисипи?

Най-добрата усмивка от предизборните кампании цъфна на лицето на зет му. Тренирана беше.

— Току-що съм си я върнал обратно, Клет. Няма да ми е приятно да тръгне веднага. Освен това тя наистина се подобрява. Джордж направи чудеса.

Сенаторът не споделяше мнението на зет си за доктор Алън.

— Преди една нощ изглеждаше като напълнил гащите.

Ванеса беше пред тоалетната си масичка и пробваше обици.

— Кой да сложа? — попита тя, обръщайки се с лице към тях, с различни обици на всяко ухо. — Мисля, че е по-добре с перлите, нали татко?

— Перлите са хубави.

— Те бяха на мама.

— Да. Знам.

— През предпоследната ми година в колежа ти ми ги даде да ги нося на бала, спомняш ли си, татко? Аз загубих едната и на теб ти беше неприятно. Но на следващия ден отидох отново в гимнастическия салон и търсих, докато не я намерих. Роклята ми беше розова. Ти щеше да получиш удар, понеже мислеше, че шивачката я е направила съвсем къса. Тогава ходех с онова момче, Смит, оня, който отиде след това в Принстън и после пропадна на изпитите. Забравила съм какво стана с него след това.

Преди да диагностицират Ванеса като маниакално депресивна, Клет се смущаваше и натъжаваше от резките скокове в настроението ѝ. Тя можеше да изпадне в дълбока депресия, силно вълнение или тревога. Но рядко я бе виждал така радостно възбудена. Или беше в кулминацията на някой от маниакалните си периоди, или бе натъпкана с антидепресивни лекарства. Симптомите бяха толкова подобни, че беше трудно да се каже коя е причината. Но в никакъв случай не можеше да се каже, че се е стабилизирала.

Дейвид трябва да бе забелязал поведението ѝ, но полагаше усилия да не му обръща внимание. Той прекъсна бърборенето на Ванеса, за да обясни на баща ѝ за доктора.

— Джордж не беше в най-добрия си вид онази вечер, Клет. И можем ли да го упрекваме? Първо в ръцете му е умряла сестрата, след това не е могъл да се свърже с най-близкия ѝ роднина. И като връх на всичко, в болницата се появява Бари Трејвис с теб и Грей, и създава такава олелия и шум в медиите, без което можехме да минем — кикотейки се, той поклати глава. — Кажи ми, нали не е мислила сериозно, че тялото е на Ванеса?

— Добре я наругах тая кучка, повярвай ми — каза Клет, като мушеше с късия си показалец във въздуха. — Но още не съм свършил с нея.

— Не искам да говорим за това повече — прекъсна ги Ванеса и стана от тоалетката. — Погледни ми ръцете. Кожата ми е настръхнала. Ужасно е да слушаш приказки за собствената си смърт.

— Никога няма да простя на тази жена за онова, което ме накара да преживея — поклати глава Клет. — Познавам безотговорни репортери, но тя е върхът на всичко. Как, по дяволите, ѝ е хрумнала тази идея? Какво е твоето обяснение за историята, скъпа?

— Каква история? О, искаш да кажеш за случилото се в Хайпойнт. Мъглява ми е. Всъщност не си спомням и напускането. Когато се събудих, бях тук в леглото си, а Джордж ми казваше, че скоро ще се почувствам много по-добре.

— И е така — Дейвид се приближи към нея, взе ръката ѝ и я целуна по бузата.

Но Клет забеляза, че Ванеса бързо се отдръпна.

— Джордж ми каза, че моята сестра е имала фатална сърдечна атака. Макар, че изпитвам съжаление, аз фактически не съм се запознавала с нея — тя поправи тежката гривна на тънката си китка. — Гривната ми убива.

— Какво искаш да кажеш с това, че никога не си се срещала с мисис Гастон? — попита Клет.

— Точно каквото казах, татко. Смътно си спомням гласа ѝ, но не бих могла да я разпозная. Не си спомням нищо от чертите ѝ. Може би ще сваля това бижу — тя свали гривната от китката си и го пусна шумно на масата.

— Джордж Алън ми каза, че, вие двете сте станали много близки — вдигна вежди Клет.

— Джордж е прав — усмихна се Дейвид. — Ти просто не си спомняш, скъпа.

— Никога не съм я виждала, Дейвид — настоя тя. — Би трябвало да знам, ако съм я виждала, но аз не съм. Защо винаги ме коригираш? Винаги правиш така, а аз го ненавиждам. Чувствам се глупава.

— Не си глупава.

— Но ти се държиш с мен така.

— Била си под въздействието на лекарствата, скъпа — каза той спокойно. — Ти се привърза много към мисис Гастон, но не си спомняш, защото вземаше седативи, за да се отпуснеш и отпочинеш.

— Добре, добре, както и да е — тя разтвори ръцете си. — Господи, не мога да повярвам, че е умряла в краката на леглото ми. Изглежда вулгарно — тя сложи отново гривната на ръката си и я разлюля. — Обичам да нося тази гривна. Харесва ми как подрънкват висулките ѝ. Като звънчета на шейна по Коледа.

— Коледа ще дойде, преди да я усетим — каза Дейвид с отново появилата се усмивка. — След това идва Нова година. Нека да забравим за Бари Трејвис и сестрата и всички нещастни събития от тази година и да се концентрираме върху следващата — той потри ръце. — Имаме да приготвяме твърде много планове за кампанията.

— Не искам отсега да мисля за това.

Поемайки репликата от дъщеря си, Клет продължи:

— Съгласен съм, Дейвид. Мисля, че избързваш. Нека първо Ванеса да е здрава и весела. Има предостатъчно време за кампанията.

— Никога не е рано за планове.

Ванеса започна да чупи ръце.

— Само мисълта за това... Слушай, Дейвид, чувствам се много по-добре, отколкото от дълго време насам, но не мисля, че ще мога да се появя на пресконференцията тази сутрин.

Клет бе направо шокиран, когато научи, че е планирана пресконференцията за единайсет часа в Източната зала. Очакваше се Ванеса да присъства. Бяха повикали фризьорка в Белия дом. Тя бе направила чудеса с косата и грима на Ванеса, но изкуството ѝ не успя да скрие напълно тъмните кръгове под очите на Ванеса или отпуснатостта на страните ѝ.

— Защо трябва да бъде там? — попита тя тревожно.

— Ще бъде само за няколко минути — успокои ги Дейвид.

— Това не е отговор — каза Клет. — Защо е необходимо да бъде там?

Дейвид отвърна натъртено:

— Защото Ванеса довлече Бари Трејвис в нашия живот, затова. Тогава започна кашата и получи кулминация със скандала в отделението за бърза помощ. Слуховете се разпространяват бързо. Единственият начин да ги уталожим, е да поговорим за смъртта на мисис Гастон и да обясним точно какво се е случило.

Между другото, на хората им липсва тяхната първа лейди. Получила си хиляди картички и писма с пожелания за бързо възстановяване. Те не трябва да останат, без да им се благодари.

— Разбира се, че ще им благодаря. Ще натоваря веднага хората си с това. Но не можем ли да отложим пресконференцията? Поне за няколко дни?

— Тя вече е обявена — грубо отвърна Дейвид. — Далтън ще получи удар. Освен това, ако сега я отложим, това ще породи още повече спекулации по въпроса защо си била в Хайпойнт и си имала нужда от болногледачка. Не мога да си позволя повече негативно настроена преса. Не ми ли докара достатъчно вече?

— Дейвид! — изрева Клет. — За Бога.

— Съжалявам — въздъхна той. — Казах нещо ужасно. Не исках да кажа това — той се приближи до жена си. Този път постави ръце върху раменете ѝ. Клет можеше да се закълне, че тя наистина отскочи. — Ние всички преживяхме много тежки дни, но ти повече от всеки друг — каза той мило. — Не присъствай на днешната пресконференция, ако искаш. Не е толкова важно. Нямах да настоявам да присъстваш, ако знаех, че не се чувстваш добре.

Ванеса погледна бързо към баща си, който съзря в очите на дъщеря си паника и безпомощност. Но тя отвърна:

— Не, Дейвид, ще дойда. Това е мое задължение.

Той стисна леко раменете ѝ.

— Това е моето момиче. Не бих обявявал пресконференция, ако си мислех, че ще влоша състоянието ти. Джордж заяви, че си достатъчно силна. Всъщност той ми каза, че колкото по-бързо се

върнеш във водовъртежа на нещата, толкова по-добре ще се почувстваш.

— Какво ще трябва да направя?

— Нищо. Далтън ще произнесе кратко слово за мисис Гастон. Той ще съобщи, че си го писала ти. Всичко, което се изисква от теб, е да стоиш там и да изглеждаш красива за камерите. Можеш да се справиш с това, нали?

— Разбира се, че може — каза сърдечно Клет. — В колко часа трябва да слезе долу?

— Малко преди единайсет. Можеш да постоиш с нея дотогава, Клет, защото има няколко неща, на които трябва да отделя внимание — с тези думи Дейвид напусна стаята.

— Трябва да хапнеш нещо, Ванеса.

— Не съм гладна. Изпих малко сок от портокал по-рано — тя отиде до прозореца и дръпна пердетата. — Татко, не исках да те питам пред Дейвид, но дали го чух да споменава Грей?

— За нещастие — изръмжа той. Беше решил да не й казва за появяването отново на сцената на Бондюрент и никак не му беше приятно, че Дейвид се беше изпуснал. — Надявам се, че видяхме за последен път този Рамбо.

— Във Вашингтон ли е?

— Беше. Но сега си е подвил опашката и се е прибрал в Уайоминг.

— Ти винаги си го мразил. Не би трябвало. Беше мил с мен. Бих искала да го видя.

— Да не спорим за него, Ванеса.

— Какво е правил тук? Какво го е довело тук отново?

— Историята с дълга.

— Бих искала да я чуя.

— Може да почака за друг път. И без това имаш толкова други задължения.

— Искам да чуя за Грей — помоли тя е хленчещ глас. Изглеждаше толкова изтощена, че Клет се подчини.

— Не знам какво го е довело обратно тук — излъга той. — Всичко, което знам, е, че беше в компанията на Бари Трејвис. Не бих могъл да си представя по-опасна комбинация. Но от друга страна, двамата напълно си подхождат.

— Как се е свързал Грей с нея?

— Кой знае? Какво значение има? Тя е неетична, каквато винаги си е била. Бондюрент е... Защо да продължавам, Ванеса? Знаеш колко лошо мнение имам за него.

— Той не такъв, за какъвто го мислиш, татко. Съвсем не е. Той...

Клет вдигна вертикално дебелия си показалец пред устните ѝ.

— Не искам да знам, Ванеса.

— Но ти трябва да знаеш. Трябва да ти разкажа — по красивата маска създадена от стилиста за пресконференцията се появиха леки пропуквания. Сините очи се бяха присвили от вълнение.

— Не сега — каза той меко. — По-късно.

— Нещата са толкова объркани. Аз съм объркана, нали? Дейвид само твърди, че съм добре. Но аз не съм. Ти също го знаеш, нали? Аз съм... счупена отвътре. Чувствам го.

— Шшт — каза той, като я притегли по-близо. Притисна главата ѝ към рамото си и зашепна: — Слушай, Ванеса. Винаги си ми вярвала, когато кажа, че поемам грижа за всичко, нали? Добре, аз все още се грижа. Трябва да ми вярваш. Ще се справя. Обещавам ти.

Тя се отдръпна. Той я погледна дълбоко в очите с надежда, че посланието му е преминало през обърканото ѝ съзнание. Накрая тя кимна.

— Добре. Сега иди да си напудриш носа — каза той весело. — Първата дама на САЩ не може да излиза по телевизията с лъщящ нос.

Тя тръгна към банята, след това се обърна.

— Спенс ще бъде ли тази сутрин?

— Предполагам. Защо?

— Нищо. Не съм го виждала, откакто съм се върнала. Това е.

Гъстите вежди на сенатора се събраха над гърбицата на носа му.

— Като си помисля, аз също не съм го виждал от известно време.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Суха си като житно стъбло през август.

Дейвид се опитваше, но въпреки неприятното усещане, Ванеса не протестираше. Удоволствие ѝ доставяха напразните опити да проникне в нея.

— Всичките ми сокове свършиха, Дейвид. Ти ги пресуши.

— Не, използвала си ги, за да смазваш Бондюрент.

Той пхна ръка между телата им и си помогна да влезе. Тя прехапа устни, за да не извика и да му създаде удоволствие, че я е наранил. Тази пародия на любов не беше дори секс. Беше демонстрация на надмощие. Трябваше да я убеди във върховния си авторитет.

Обидите му вече бяха загубили онова въздействие, което имаха някога. Повторенията бяха отслабили ефекта им.

След още една серия вулгарности, той стигна до оргазъм. Когато се отдели от нея, самодоволно се смееше.

— Преди да се поздравяваш, Дейвид, не забравяй, че не носиш живот в себе си. — Тя измъкна кърпичка от кутията на нощното шкафче и избърса течността между бедрата си. — Ти си стерилен, нали помниш?

— Млъкни.

— Дори да знаех за тайната ти вазектомия, сигурно щях да си взема любовник, просто за да усетя как се прави любов с мъж, който може да създаде живот.

— Ако кажеш това още веднъж, аз ще...

— Какво ще направиш, Дейвид?

— Не мисля, че искаш да знаеш.

— Заплашваш ли ме? Или искаш заплахи? Добре. Какво да кажем за нощта, в която умря Робърт Ръштън?

— Защо продължаваш да ровиш, Ванеса? И за двама ни е по-добре да погребем случая, както погребяхме детето.

Тя стана от леглото и се изправи с лице към него. Без дрехи, физическите последици от скорошните ѝ мъчения бяха ужасна гледка. Беше изгубила много от теглото си. Тазовите кости гротескно стърчаха от вдлъбнатия корем. Кожата ѝ бе загубила еластичността си и висеше отпусната там, където по-рано е имало хармонично развити мускули.

В друг случай тя би била извън себе си заради грозните промени в тялото ѝ. Но сега не обръщаше внимание на нищо, освен на разяждащата я ненавист към мъжа, който лежеше по гръб в леглото.

Беше почти в безсъзнание, когато я транспортираха от Хайпойнт във Вашингтон, А тази сутрин — опъната като струна. Играеха си с опиатите. Това вършеше Джордж за Дейвид. Играеше си с медикаментите ѝ като я държеше ту добре, ту зле, според поръчката на мъжа ѝ. Колко дълго би издържал организъмът ѝ?

Сега по-стабилна и в състояние да разсъждава ясно върху ситуацията, тя не бе сигурна дали предпочита да е в будно състояние. Сблъскваше се с шокиращата действителност — по-точно, с ненадейната смърт на сестра Гастон, която беше спряла плановете на Дейвид за нея.

Тя издържа пресконференцията като добре обучен политик, каквато всъщност беше. Застанала между мъжа си и баща си, с лице към светлините, камерите и микрофоните, които откакто се помнеше, бяха част от живота ѝ, тя се питаше дали някой от гледащите можеше да разбере ужаса, който я бе обхванал. И дали някой бе забелязал бижутата, които носеше. По-точно дали някой бе забелязал бижутото, което не носеше.

Дейвид не бе забелязал. Окуражена от този малък успех, тя каза:

— Мислиш, че всеки ти вярва, че малкият Робърт е умрял от СВДС.

— Което е за предпочитане пред истината за него, нали? Нима ти не предпочиташ всеки да повярва в лъжата? Ти харесваш ролята на първа лейди. Какво би се случило с теб, ако светът научи истината?

— Ти не мислиш какво би се случило с мен — каза тя презрително. — Мислиш какво би се случило с теб. За да се подсигуриш, че истината никога няма да излезе на бял свят, доктор Алън е на път да ме убие с лекарства, нали?

— Халюцинираш, Ванеса.

— Не, тази нощ виждам нещата ужасяващо ясно — тя се разсмя нерадостно. — Много лошо, Дейвид. Ти не успя. Ти не успя. Аз съм все още тук. По-слаба, може би, но с твърдото намерение да направя животът ти истински ад, точно както ти направи моя.

— Да, всеки може да види какъв ад е животът ти — той седна и се огледа в луксозната обстановка. — Ти живееш в най-престижната къща. Омъжена си за най-важният човек на света. Толкова хора се грижат за всяка твоя прищявка. Ти дори не знаеш имената на хората, които правят живота ти толкова удобен и безпроблемен.

Модни дизайнери се редят на опашка, за да те помолят да им разрешиш да те облекат. Ти пътуваш със самолет номер едно и имаш достъп до няколко яхти. Цяла флота от лимузини е на твое разположение. Цялата нация и половината от останалия свят те обожава — той протегна ръка да я погали по бедрото. — Никак не е чудно, че се чувстваш толкова нещастна, Ванеса.

Тя го перна през ръката.

— Защо не ми разби сърцето преди години, Дейвид? Когато бях млада и безпомощно влюбена, защо тогава не унищожи любовта ми и да приключиш с мен?

— Защото ми беше забавно да бъда чудовището в приказния ти живот. Мислиш, че си нещастна, Ванеса, но не знаеш какво е нещастие. Нещастие е да си беден и да не можеш да направиш нищо, за да промениш бедността. Нещастие е да живееш с двама вонящи пияници, които не крият, че те презират, само защото си се родил и те бият за удоволствие.

Ти си се родила богата. Всяко, проклето нещо, което си поискала някога, ти е било поднасяно на сребърен поднос. Никога не ти се е налагало да се молиш, или да пестиш, или дори да желаш едно нещо през целия си живот.

— За това ли ме наказваш? — извика тя, без да може да повярва. — Защото като дете съм имала по-големи възможности от теб?

— Не — каза той равнодушно — наказвам те, защото си разтвори краката за човек, на когото вярвах и наричах приятел. — Тая — посочи той към бедрата ѝ — го накара да ме предаде — гласът му се бе повишил и в него звучеше ярост:

— Ти първи ме предаде — изкрещя тя. — С дузина други жени. Може би стотици. Един Господ знае броя им — ръцете ѝ се свиха в

юмруци от мъка и отчаяние. — Аз те боготворях, Дейвид. Бях на шестнайсет, когато ти бе привлечен в кампанията на татко. Не можех да чакам да порасна, за да мога да се омъжа за теб. Винаги съм те обичала. Единствената причина да наруша брачните клетви беше да те нараня.

Въпреки другите жени исках нашия брак да продължи. Дори след като научих за вазектомията и разбрах, че бебето не е твое, аз исках да започнем отново на чисто. Исках да сме влюбени отново.

Дейвид започна да се смее, поклащайки глава тъжно и снизходително.

— Ванеса, никога не съм те обичал. Наистина ли си мислиш, че ако името ти беше каквото и да е друго, а не Армбръстър, щях да се прикова за цял живот към една глупава, празноглава и болнава кучка като теб?

Тя пое дъх и след това се разрида. Питаше се как е могла изобщо да се излъже до такава степен, виждайки студената му, непоклатима безсърдечност. Какъв невероятен талант притежава да очарова хората — нея, баща ѝ, нацията от гласоподаватели.

— Ти си зъл — каза тя.

— А ти си луда. Всеки, който те познава, го знае — той я блъсна настрана, когато стана от леглото и посегна към халата си.

Ванеса се хвана за гърба на един стол.

— Аз не съм толкова глупава и празноглава, колкото изглежда си мислиш. Няма да те оставя да се измъкнеш. Ти се опита да ме убиеш.

— Внимавай, Ванеса — каза той меко. — Да заплашваш президента на Съединените щати е сериозно престъпление.

— Не ме е грижа какво ще ми направят. Аз ще те разсипя.

— Така ли?

Когато той тръгна към нея, тя едва се сдържа да не трепне от страх, но не отстъпи.

Докато не я удари през лицето с опакото на ръката си.

Тя политна към стената и се хвана за челюстта, която сякаш се разпадна под кожата.

— Никога не ме заплашвай отново, Ванеса. Няма да направиш нищо. Ще продължиш да бъдеш баналното, послушно нищожество, каквото винаги си била, първо за баща си, после за мен.

И като стана дума за Клет, не си въобразявай, че можеш да ме унищожиш, без да повлечеш и него надолу. Участвал е във всяка мръсна операция във Вашингтон от времето на администрацията на Джонсън. Не можеш да провалиш мен, без да съсипеш милото татенце.

Така че обади се на всички проклетни репортери, и намеки за вълненията в Белия дом, но се приготви да видиш и края на Клет Армбръстър.

Той закрачи към вратата, но оттам нанесе последния си удар:
— Някога имаше хубавичък задник. Сега нямаш дори него.

Той тръгна бързо по коридорите към своята спалня, като кимаше разсеяно на агентите от охраната, които му пожелаваха лека нощ. И макар че беше спечелил рунда с Ванеса, — а спорът не беше приключил — той излезе от там ядосан. Проблемът какво да се прави с нея оставаше нерешен.

Проклетата сестра!

Леглото му беше оправено за през нощта. Нощната лампа светеше слабо. Стаята изглеждаше уютна и привлекателна. Той си помисли да извика една от своите редовни посетителки — синдикална журналистка, яростна защитница на женските права в печата. Тя мислеше, че като се промъква тайно в Белия дом върши нещо много опасно и обикновено го възнаграждаваше добре за вълненията си. Но цивренето на Ванеса унищожи желанието му. А това още повече го разяри.

Той си наля чаша вода, добави малко уиски и занесе чашата в банята. Изми си зъбите, изплакна ги и се изплю в умивалника. Тъкмо посягаше към силно разреденото уиски, и забеляза в огледалото движение зад гърба си.

Когато се обърна, чашата се изплъзна от ръцете му и стана на парчета на пода. Хвана се за гърдите и политна към мивката.

— Мистър президент! Да не си видял призрак!

— Исусе... — Дейвид приседна на шкафчето. Трепереше. — Мислех, че си умрял.

Спенсър Мартин се бе облегал нехайно на касата на вратата. Видът му бе ужасен. Бе небръснат и изглеждаше като че ли не се беше къпал от седмици.

Като се съвзе от първоначалния шок, Дейвид извика:

— Къде, по дяволите, се ската? Изглеждаш като парцал. И миришеш.

— Преди да уредя бягството си, трябваше да лежа няколко дни.

— Бягство — откъде?

— Мисля, че първите заселници са наричали това място изба. Беше просто една дупка в земята — под плевника на твоя и моя приятел — Грей Бондюрент. — Спенс подсвирна. — Можеш ли да си представиш? Този гадняр се опита да ме застреля.

Дейвид слушаше Спенс да описва как двамата са закусили.

— Той призна, че Бари Трейвис е била при него, но очевидно ме е подозирал от самото начало. Стреля, преди аз да успея — устните му се свиха в тънка, горчива линия. — Ще съжалява, че не ме е убил, когато шансът е бил в ръцете му. А може би не е целял да ме убие?

— Какво се случи след това?

— Превърза раненото ми рамо, съблече ме гол, върза ръцете и краката ми към тялото като на гъска и ме пхна в избата. Ръцете ми бяха стегнати, но можех да стигам до храната и водата с уста. Ако ги разпределях добре, щяха да стигнат за две-три седмици. Точно преди да затвори капака — врата, той ми напомни, че имам изключителен опит в оцеляването. „Така че оцелявай, копеле такова“.

Мястото беше около 8 квадратни стъпки. Таванът — на около четири инча над главата ми. А между тавана и пода на плевника имаше една стъпка пръст. Разбира се, не знаех за това, докато не излязох оттам.

— А капакът?

— Дървен. Но беше кръстосал два стоманени пръта върху него. Предполагам, че са останали от строежа на къщата.

— Аз изпратих човек там.

— Някой от моите? — когато Дейвид кимна, Спенс продължи. — Тогава той е некадърник. Трябваше да провери всеки квадратен инч на това място.

— Как излезе?

— Нека ти спестя сега подробностите. Има време — ще ти разкажа всичко.

— Той е тук, знаеш ли?

— Предполагам.

Дейвид разказа на Спенс за посещенията на Грей Бондюрент, след това го въведе в събитията, станали по време на отсъствието му.

— Проклет късмет — изруга той по повод смъртта на Хейне Гастон. — Джордж постепенно увеличаваше дозата литиум на Ванеса, но записваше онова, което би трябвало да ѝ се дава. Когато е поръчал по-силен седатив, сестрата се възпротивила. Той се опитал насила да я изгони. Тя получила силен инфаркт и умряла. След това любимата ти репортерка и моят...

— Знам — прекъсна го Спенс. — Прочетох статията в Поуст и не можех да повярвам, че още е жива. Никой не би могъл да се спаси от такава експлозия, Дейвид.

— Кучето ѝ влязло в къщата преди нея.

— Да не говорим повече за късмет.

— След случая в Шинлин, Клет се е заел с нея. Тя бе унижена публично и професионално е съсипана. Да се надяваме, че е научила урока си.

— Да се надяваме, но май трудничко схваща...

— Прав си — Дейвид кимна тържествено. — А за Грей?

— Засега мисля завръщането ми да бъде наша тайна, нали?

— Но сигурно са те видели да влизаш тази вечер.

— Ще кажа на охраната, че запазването в тайна на завръщането ми е въпрос от национално значение за сигурността на страната. Моите хора ще пуснат слуха, че е имало заплахи за живота на първата лейди — нещо от този сорт.

— Добре. Става.

Спенс го погледна.

— Значи ти все още държиш?

Дейвид, мислейки за съвсем прясната сцена с Ванеса, каза:

— Повече от всякога. Бях с нея тази нощ. Тя все още е обзета от мисълта за смъртта на бебето. Проблемът си остава.

Спенс, загледан право в собственото си отражение в огледалото над мивката, каза:

— Тогава ни чака много работа.

— Най-напред най-важното — Дейвид се, изправи. — Не мога да ти кажа колко много ми липсваше. Сега, за Бога, вземи си баня.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Мис Трейвис, вашето поведение е неизвинимо.

— Добре осъзнавам величината на грешката си, мистър Дженкинс. За мен беше също унизително преживяване.

Намръщен сурово, генералният менажер на WVUE продължи:

— Сенатор Армбръстър позвъни — лично! — да ми разкаже своята версия за случилото се. Неговият разказ беше доста по-детайлен от новинарските съобщения. Слушах с нарастващ ужас за невероятната ви липса на професионализъм и бях смаян да разбера, че служител от тази станция може да се държи по такъв начин.

— Съжалявам, че причиних на вас и на WVUE неприятности. Ако можех да ги избегна, бих го сторила.

В неин интерес беше да изглежда разкаяна, а и тя наистина се чувстваше така, заради грешката, която допусна.

— Сравнени с размерите на вашата грешка, последствията са минимални. Да благодарим на Бога. Пресконференцията на президента ни помогна да погледнат на инцидента от друга страна.

— Да, сър, наистина.

— Всичко е добре, когато свърши добре.

Този жизнерадостен коментар дойде от Хауи Фрип, който бе извикан заедно с нея. До този момент той гризеше кожичките на ноктите си и се потеше жестоко под мишниците на съмнително чистата си бяла риза. Бари знаеше, че тревогата му не е за нея: Той се грижеше само за своята собствена кожа и колко здрава ще остане, когато главният мениджър свърши.

Дженкинс се нахвърли върху него.

— Ти изпрати всъщност оператора, нали Фрип?

— Да, но само защото Бари се обади и ми поръча. Тя каза, че държи случая на века.

— Пази Боже — въздъхна Дженкинс.

Хауи я топеше, но тя се почувства задължена да го защити.

— Хауи не трябва да се държи отговорен, мистър Дженкинс. Аз му се обадох вкъщи и го помолих да изпрати оператор — бузите ѝ се зачервиха под съкрушителния поглед на главния менажер. — Едно от многото решения, за които съжалявам.

Съжаляваше наистина, но за това обаждане също имаше угризения, защото бе направено от злоба. Сърдеше се на Грей, че отхвърли чувството ѝ на симпатия. Колкото до Ванеса, докато Бари не бе замесена в тази интрига, която заплашваше живота ѝ, тя гледаше на първата лейди с едва прикрита насмешка. И доколкото можеше да е честна със себе си, тя си признаваше, че изпитва ревност към Ванеса заради това, че Грей все още продължава да я обича.

Така че когато Бари набра Хауи и съобщи бързото си искане онази нощ, тя не изпитваше състрадание към някого от тях. Тя просто запечатваше смъртта.

О, позвъняването беше оправдано. Егоистично, но оправдано. При онези обстоятелства няма репортер, който ще се откаже да поиска подкрепа. Можеше да бъде случаят, който щеше да я лансира по върховете на кариерата!

В друга светлина, обаче, тя изглеждаше нечувствителна като лешояд. Просто си получи заслуженото.

— Армбръстър би могъл да даде под съд задниците ни десет пъти от неделя насам и честно казано, не бих могъл да му се сърдя, ако го направи — каза Дженкинс.

— Сенатор Армбръстър си има достатъчно причини да се чувства разстроен — съгласи се Бари кротко. — Аз го накарах да преживее истински ад за няколко минути, за което се извинявам много. Обадох се в Белия дом няколко пъти, като се надявах лично да поднеса извинения на президента и първата лейди. Те отказваха да ми отговорят.

— Не мога да си представя защо — измънка Хауи.

Дженкинс му хвърли убийствен поглед.

— Много благородно от ваша страна, мис Трејвис. Но ако изобщо успеете да се свържете, не се представяйте като служител на WVUE — той скръсти ръцете си на бюрото и я погледна. — Тъй като днес вашата работа в тази телевизионна станция приключва.

Ужасно се бе страхувала точно от това. Беше се убеждавала, че няма да се случи в действителност. Докато се занимаваше с по-

непосредствените отражения на непростимата си грешка, успяваше да сдържа страха си от уволнение. Сега трябваше да се изправи с лице към реалността.

— Уволнена съм?

— Имате на разположение един час да освободите бюрото си и да напуснете сградата.

— Моля ви, размислете, мистър Дженкинс. Аз разбрах грешката си. От сега нататък ще съм внимателна, ще проверявам всеки факт.

— Много е късно, мис Трејвис. Каквото и да кажете, няма да променя решението си.

Тя се опита да го умилюва.

— Знаете за моята къща.

— Да, лошо съвпадение.

— Необходима ми е работата.

— Съжалявам. Решението е взето.

Със съвсем объркани мисли, тя започна да се хваща за сламка.

— Добре, не мога ли да остана в новините...

— Мис Трејвис...

— Ще преписвам. Ще разписвам скриптите. Ще отговарям на телефона, ще разнасям пощата, ще ходя за сандвичи. Ще бъде нещо като изпитателен срок. След няколко месеца можете да ме прецените отново.

— Моля ви, не се унижавайте повече — каза той твърдо, но все още любезно. — Вие повече не сте подходяща за нашата програма.

— Какво означава това?

— Означава, че не отговорихте на нашите очаквания. Означава, че аз приключвам с вас заради натрупани грешки, не само заради тази.

— Мръсно копеле.

Хауи трепна.

Дженкинс също изглеждаше стреснат.

— Моля?

— Защо не се опитате да се държите като мъж, Дженкинс? Посочете истинската причина, поради която ме уволнявате — защото Армбръстър е поискал главата ми на тепсия.

Лицето на Дженкинс стана тъмночервено и тя разбра, че е ударила точно, където трябва. Стана и се изправи в цял ръст.

— Ще ви се върне, Дженкинс. Тази незначителна телевизионна станция с второразредна репутация и тъпо управление не отговаря на изискванията на моята програма.

— Искате ли пържени картофи с това?

Бари за миг се поколеба.

— Разбира се. Защо не. И повече!

Тя плати за загърнатия чийзбургер и пържени картофи и се върна в колата. Тази вечер ще яде сама. След като месеци бе насърчавала Дейли да излиза навън по-често, той бе избрал точно тази нощ да последва съвета ѝ и прие поканата на стар колега — журналист да отидат на филмов фестивал с Бриджит Бардо.

Веднага след срещата в кабинета на Дженкинс, един от наетите от станцията полицаи я ескортира до бюрото ѝ и вися около нея, докато тя го освобождаваше. Толкова бе ядосана, че я третираше като престъпник, че си го изкара на ченгето.

— Какво ли има в тези боклуци, та да искам да ги открадна.

— Не е лично, мис Трејвис. Политика на компанията.

— Да, да.

След като прехвърли всичко от хард диска и го записа на дискети, тя изпразни на бюрото чекмеджетата от папки, бележки и сценарии, датиращи почти от деня, в който беше назначена. Безцеремонно нахвърли всичко в картонените кутии. След това ченгето ѝ помогна да пренесе кутиите до колата и да ги сложи в багажника.

Тъй като не ѝ бе приятно да прекара вечерта сама в потискащата къща на Дейли, тя се питаше къде да си направи пикник — вечерята. Мемориалът на Линкълн? Или на Джеферсън? И двата изглеждаха прекрасни нощем. Все още без да е взела решение, тя се вля в трафика.

— Бари?

Тя изпищя и рязко натисна спирачки.

— Не гледай назад и не спирай.

Колата зад нея изскърца и спря. Избягна сблъскването на косъм. Побеснелият шофьор натисна няколко пъти клаксона, след това мина покрай нея с хондата си и размаха заплашително пръст.

— Завий надясно на следващото кръстовище — нареди Грей от ъгъла на задната седалка. Беше се навел толкова надолу, че главата му

не се виждаше в огледалото за обратно виждане.

— Изкара ми акъла — възмути се тя, но изпълни инструкциите му.

— Наистина е глупаво сама жена да не провери задната си седалка, преди да седне в колата.

— Колата беше заключена.

— Аз влязох вътре.

Логичната му забележка я вбеси.

— Представях си, че вече си в Уайоминг и си играеш на каубой. Защо ме остави по-миналата вечер, та всичко да се изсипе на главата ми? Много подло от твоя страна. Все пак, какво правиш в колата ми? Как разбра къде съм?

— Карай напред по лявата лента, след това внезапно влез в дясната и завий по първата улица. Погледни дали след теб има зелен седан.

— Следят ли ме?

— Провери в огледалото си за обратно виждане, но трябва да изглежда случайно.

— О, не... да. Има зелена кола малко по-назад.

— Разкарай ги, Бари.

— Да ги разкарам? Откъде знаеш, че колата ме следи?

— Цял ден се движиш с опашка.

— Откъде знаеш?

— Защото бях опашка на опашката.

— Моля те, кажи защо трябва да ти вярвам?

Въпреки, че искаше да му зададе безброй въпроси, тя се концентрира върху шофирането.

— Забавно е — каза тя, когато успя да премине в последния момент едно кръстовище, а зелената кола трябваше да остане заради светофара.

— О, да, много — изръмжа Грей от задната седалка.

След около десет минути безцелно каране зеленият седан се загуби.

— Карай направо. Все едно, че излизаш от града. Провери дали друга кола не те е поела оттам, където другата се е загубила.

Тя гледаше внимателно в огледалото за обратно виждане. Вече никой не ги следеше.

— Добре. При първа възможност, обърни и се върни по пътя, по който дойдохме.

— Защо?

— Наел съм кола.

В мотелската стая, за която бе записан под друго име, Бари му предложи да си поделят чийзбургера и пържените картофи. Имаше малка масичка и един стол до прозореца, но те решиха да вечерят в средата на двойното легло.

— Уволниха ме — каза му тя, след като смачка салфетката и торбичките и ги натъпка в чантата си. — Искрените ми извинения не са били достатъчни за сенатор Армбръстър. Тази сутрин се е обадил на менажера и е наредил да ме изхвърлят.

— Не е за чудене.

— Предполагам, че не. Армбръстър не би се задържал толкова дълго в политиката, ако играеше честно, а целуването на задници е част от работата на Дженкинс. Така че наистина не съм изненадана. След това, за да стане гадният ден още по-гаден, ми съобщиха, че Кронкайт е умрял в резултат на моето невнимание.

— Как така?

— Това е заключението на комисията за експлозията. Кучето ми се е препънало в кабел, когато е влизало в кухнята. Контролната лампа е заискрила, възпламенила е газта от фурната, която съм оставила отворена, преди заминаването си за Уайоминг. Без никаква вентилация, газта се е натрупала. Трябвало е само искра, за да се възпламени, казват те. За щастие, застраховката на къщата ще покрие цялата загуба. — С тъжна усмивка добави — Разбира се, Кронкайт не беше застрахован.

— Къщата ви е изгоряла и кучето — убито, но не се тревожете госпожо, всичко е покрито със застраховка — произнесе той горчиво.

— Не ме ли чу, Грей? Било е нещастен случай.

— По дяволите. Кога за последен път си ползвала фурната си?

— Не си спомням.

— Някога да си слагала жица покрай задната врата?

Той произнасяше на глас въпросите, които сама си беше задавала. Сега, чувайки ги от него, тя още повече се убеждаваше, че очевидните отговори трябва да се отхвърлят.

— Но разследването...

— Е, съвсем правилно. Някой е подредил нещата да изглеждат така. Спенс не би накарал своя човек да постави някакво сложно устройство — то би създадо компликации в режисурата.

Всичко е било подготвено преди заминаването му за Уайоминг. Заложил е на простотата. И в действителност не е било никак сложно. Живееш сама, така че любовник или възрастен родител или съквартирантка не биха попречили. Заминала си във от града, така че е имало време да се натрупа достатъчно количество газ. Експлозията е била планирана да изглежда като случайност, дължаща се на недоглеждане. Но поради щастлива случайност Кронкайт е тръгнал пред теб. Това не са могли да предвидят.

— Те?

— Дейвид Мерит е дал разпореждане за това.

Тя поклати глава.

— Вятър работа. Градиш основанията си на предположението, че той крие нещо много страшно, а аз съм се приближила твърде много до разкриването на тайната му — каза тя. — Сега знаем повече. Сгрешила съм за Ванеса и смъртта на детето и... за всичко. И ти също. Сгрешили сме. Нали така?

— А защо те следиха цял ден? Дори да няма нищо в този случай, — а аз все още държа, че има. Дейвид никога не прощава оскърбленията.

Самоувереността ѝ се изпари.

— Мислиш ли, че ще опита още веднъж?

— Съвсем сигурен съм.

— Добре, че вече се навечерях — промърмори тя. — Изгуби ми се апетитът.

— Останало е едно картофче.

— Ще си го поделим — тя раздели изстиналото картофче на две, сложи едната половина в устата си и протегна другата към него. Изненада се, когато той лапна своето направо от пръстите ѝ.

Докосването на устните му предизвика приятни вълни по цялото ѝ тяло. Крайниците ѝ изведнъж натежаха, а коремът ѝ като че ли остана в безтегловност. Тя пламна чак до върха на пръстите на краката.

Скочи на пода.

— Няма да спя с теб, Бондюрент. В случай, че това си си наумил, искам да ти спестя неудобството и физическото притеснение, защото

няма да излезе нищо.

— Не се притеснявам и се чувствам съвсем удобно, благодаря. Трябва ли да приема, че думата спя употреби като евфемизъм?

— Ти знаеш какво искам да кажа.

Той я погледна за момент.

— Знам какво искаш да кажеш, но аз не си спомням да съм те молил.

— Така е, не си. Не си ме молил. Но ти не ме помоли и първия път.

— Нямаше нужда.

Нямаше смисъл да спори за това. Онази сутрин в Уайоминг не беше необходимо да я ухазва. Тогава защо си бе въобразила, че той си е наумил да я прелъсти тази нощ?

— Отивам да си взема душ — смотолеви тя. Вдигна чантата си и заедно с обидената си гордост я понесе към тясната баня.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

— Веднъж един ме рисува.

Тя беше излязла от банята само по пуловер и пликчета. Миришеше на сапун и влажна кожа, част от която той успя да зърне, когато бързо измъкна през глава пуловера си, преди да се вмъкне между завивките. Той беше заел пост на стола близо до прозореца, откъдето периодично поглеждаше през щорите и правеше огромни усилия да не мисли за ухаещата на сапун Бари само на няколко крачки от него.

— Не искам да кажа, че е нанасял бои по тялото ми — обясни тя.
— Нарисува ме върху платно. Позирах гола.

— Как стана? Нужда от пари?

— Не, не беше това. Бях в колежа, исках да направя нещо ужасно и родителите ми наистина да го осъдят. Той ме попита и аз си помислих: — че какво, по дяволите? Щом студиото му е топло.

— И какво стана? — попита Грей.

— Студиото му се оказа пълен с плъхове тавански апартамент, който миришеше на терпентин и на нечистоплътен художник.

— Какво стана с рисуването?

— Катастрофално! Някои от частите на тялото ми се бяха изгубили при прехвърлянето върху платното. Той пък се чувствал предаден от любимата работа. Събрах дрехите си и се измъкнах. Но той удържа на обещанието си — помещението бе топло.

Изсумтяването на Грей можеше да мине за усмивка.

— Той ли те научи на свободно държане? — след малко, когато стана очевидно, че тя няма да отговори, той се обърна към нея.

Тя лежеше на една страна, свита на топка, с лице към него. Косата ѝ като на дете се беше разбъркала около лицето и над голите ѝ рамене. Това беше едно от първите неща, които го заинтригуваха — неотразимата комбинация на женска привлекателност и детска уязвимост. Разбира се, сега, седмици по-късно, когато топлината на

тялото ѝ беше жива в него, не можеше да става въпрос дали е повече жена или дете.

Сега очите ѝ отразяваха смесица от детско смущение и обида.

— Защо правиш така, Бондюрент?

— Какво? — попита той.

— Защо произнасяш все резки, обидни и нараняващи думи?

— Не съм искал — опитах се да те разсея. Предполагам, че не съм добър в тази област.

— Бих казала, че си отвратителен.

— Недостатък на характера.

Мина доста време, преди тя да каже, почти шепнешком:

— Художникът ме научи само да се държа настрана от художници. Колкото до това как съм се научила на... аз, тъй да се каже, развивам техниката си както се случи — след многозначителна пауза, тя добави с още по-мек глас — Онази сутрин в твоето ранчо...

Тялото му откликна на еротичния спомен, от което проклетия неудобен стол стана още по-неудобен. Не му се започваше сексуално приключение. Не и сега. Променяйки темата, той попита:

— Какво те накара да си спомниш историята с художника?

Тя сви рамене.

— Не знам. Предполагам, че не съм знаела какво друго да кажа.

— За теб това е наистина важно.

— Кое?

— Винаги изпитваш необходимост да кажеш нещо.

— Това не е вярно.

— Ето, видя ли?

Тя направи физиономия.

— Много смешно.

— Да, аз съм същински комедиант. Хората ми повтарят непрекъснато, че съм комедиант и шегаджия.

По лицето му не трепна нито мускул, но тя се разсмя. Смееше се със сълзи, обърна се по гръб и скръсти ръце над главата си. Той не беше се смял почти откакто бе станал мъж. А нейният беше съблазнителен, като гласа ѝ — искрен и спонтанен. Харесваше му звученето.

— Благодаря ти, Бондюрент — каза тя. — След ден като този ми беше необходим истински смях. Въпреки, че би трябвало да съм

свикнала с това вече.

— С какво?

— С мисълта за уволнението. Това не ми е за първи път.

— Дейли ли те уволни първия път?

Тя вдигна глава въпросително.

— Той ми каза.

— Е, добре е направил — произнесе тя, влагайки точно обратния смисъл.

— Спомена го между другото.

— Добре. Докато те е просвещавал за вълнуващата ми професионална история, дали случайно не спомена защо ме уволни?

Той поклати отрицателно глава. Лъжеше. Дейли му бе разказал историята с много подробности. Но той неудържимо искаше да продължи да я слуша, въпреки че имаше опасност да наруши решението си да не я докосва. Когато се мъчиш да спасиш кожата си, не можеш да имаш в програмата си и романтична интерлюдия.

— Добре — започна тя, усмихвайки се на спомените. — Дейли и аз не започнахме като приятели. Той ми даде първата работа в телевизионните новини. Разбира се, мислех си, че знам всичко, което трябва да се знае за радиотелевизионната журналистика, и затова от самото начало негодувах срещу всяка критика. Дейли е смятал, че съм празноглава некадърница, която не след дълго ще се издъни.

— Малко след като ме назначи, той почна да търси причини, за да ме уволни. Но беше възпрепятстван от разните кодекси и синдикални защити — цялата бъркотия от закони за назначаване и уволняване. Но Дейли получи шанс. Аз наистина се издъних.

Тя се оказала първа на местопроизшествието в един окръжен град, където някакъв гангстер открил огън вътре в съдебната зала. Основавайки се на свидетелството на една жена, която едва се спасила от градушката куршуми, Бари съобщила, че десетина души са били ранени.

— „В кървавото меле“ — мисля, че това бяха думите ми. След това на живо по телевизията добавила, че стрелбата е станала в заседание на съдията Грийн. — Това раздуха още повече случая, защото имаше слухове, че се разглежда въпрос за издигането му във Върховния съд. Пред камерите аз разсъждавах дали стрелбата е била политически мотивирана. Дали съдията Грийн е бил целта на някой

опозиционер-радикал, или отплата за непопулярни съдебни решения? Дали се е спасил, или е ранен?

— Както се оказа по-късно, съдията Грийн е бил на състезание по голф, когато момчето, грижещо се за стиковете дошло да му каже за течашото в момента предаване по телевизията. Всъщност самият инцидент беше станал в друга зала и единственото наранено нещо бил ключът за осветление, прострелян по време на борбата между пристава и мъж, донесъл ловната си пушка като доказателство в гражданско дело за браконьерство.

— Моята свидетелка по-късно бе идентифицирана като умствено недоразвита жена, миячка на чаши в кафенето на партера. Всички знаели, че тя никога не се е качвала на по-горен етаж в съдебната палата.

Съдбата ми бе решена и от факта, че специалният ми репортаж бе прекъснал „Младежът и неспокойната“. Жената на съдията Грийн не изпущала епизод. Когато чула репортажа ми, тя изхвърчала от къщата, спънала се в дюзата на градинския оросител в двора и си счупила дясната китка. И други зрители се вбесили от прекъсването на програмата, особено когато разбрали, че драма в съда не е имало, поне не такава, че да съперничи на сапунената опера. Телефоните на телевизията прегрели от възмутени обаждания.

Доверието в мен беше отишло по дяволите, както и доверието към телевизионната станция. Новинарският отдел трябваше да понася присмеха на нашите конкуренти. И така, той ме уволни. Единственият, който спечели, беше съдията Грийн, който сега е председател на Върховния съд.

— Непопулярен е.

— Това е още една точка в колоната ви за загуби. Не малко капацитети изказаха становища в редакционни статии, че без спечелената симпатия, заради моето фиаско, съдията Грийн никога не би бил утвърден. Американският народ трябва да ми благодари, че по моя вина има за председател на Върховния съд един некомпетентен и неспособен човек. Дейли между другото поддържа тази теория.

— След всичко случило се между вас, как станахте приятели?

— Преди няколко години чух между колеги слуха, че е бил принуден да напусне заради емфизема. Почувствах се задължена да му

позвъня от учтивост — тя се усмихна загадъчно и Грей се запита каква ли е тайната.

— Дейли призна, че е бил прекомерно твърд спрямо мен, защото ми липсвал не талант, а зрелост и здрав разум. Той искаше да ми помогне — и аз станах негова ученичка. Оттогава насам той е най-добрият ми приятел.

— Защо пазиш в тайна приятелството ви?

— Главно, защото е лично и винаги съм държала личният и професионалният ми живот да са отделени. Второ, защото...

— Защото ако се разчуе, че си се сдобрила с бившия си неприятел, ще загубиш уважението на колегите си.

— Много си схватлив, мистър Бондюрент. Когато изгориш мостовете в телевизионната журналистика, обикновено пожарът е голям и завинаги. Ако някой разбере, че съм близка с Дейли сега, ще ме сметнат за малодушна глупачка, която се опитва да замаже нещата, вместо да се бори.

Усмивката ѝ бе толкова чистосърдечна, че му стана неприятно, че ще трябва да я разочарова.

— Тайната ти е разкрита, Бари. Аз ги следих, докато те те следяха. Те знаят къде живее — при мъчителното ѝ простенване, той бързо добави: — Не мисля, че ще закачат Дейли. Но ние трябва да го посъветваме още утре сутринта.

— Защо ме следят?

— Повечето от агентите от службите по охрана на Дейвид, Ванеса и Белия дом, са хора на Спенс. Те са преминали специално обучение и отговарят на всички стандарти, но са негови.

— Как тогава могат да не действат по правилата?

— В това е същността. Те не нарушават правилата, а маневрират ловко. Ако някой ги попита, могат да кажат, че си попаднала в категорията на емоционално нестабилните лица, които трябва да се наблюдават.

— Най-малкото, което може да се каже — измърмори тя.

— Опитай се да поспиш.

Той стана и загаси осветлението, след това се върна до прозореца и надникна през щорите. Пет минути наблюдава паркинга за подозрителни коли или движения.

Доволен, че бяха успели да се отърват от преследването, той погледна към леглото и смутено установи, че Бари го следи.

— Мислех, че спиш.

Тя отново лежеше на една страна, но сега ръцете ѝ бяха подпъхнати под бузата.

— Кой си ти, Грей Бондюрент?

— Аз? Аз съм никой.

— Не е вярно — каза тя сънливо: — Ти си някой.

— Заспивай.

— Ти също се нуждаеш от почивка. Леглото е достатъчно широко за двама ни.

Не беше възможно да е до нея и да не се възползва от тази кожа, от този глас.

— Ще поседя известно време.

— Защо?

— За да мисля.

— За какво?

— Заспивай, Бари.

— Още един въпрос.

— Добре, — въздъхна той.

— Онази сутрин, в къщата ти, нали беше необвързващ секс?

— Точно така.

Тя наведе очи за няколко секунди, след това отново го погледна.

— Въпреки това ужасно хубав секс.

Той се усмихна в тъмното.

— Ужасно хубав.

— Но ти не ме целуна. Не и по устните. Какво имаш против целуването по този начин?

— Това са два въпроса. Лека нощ.

— Джордж?

Гласът на жена му идваше като че ли от далечен бряг през цял океан уиски. Доктор Алън вдигна глава и видя силуета на Аманда да се очертава на отворената врата на домашния му кабинет. Изглеждаше мила, желана и силна. Не издържаше вида ѝ. Силата ѝ подчертаваше неговата слабост.

Тя влезе в стаята. Когато стигна до бюрото, вдигна бутилката алкохол и оцени съдържанието, останало на дъното ѝ. Дори в пияно състояние, мълчаливото порицание не му убегна.

— Какво е това, Аманда? — каза той раздражено.

— Значи ме помниш. Радвам се да науча това. Дали случайно не си спомняш, че имаш и двама сина?

— Това гатанка ли е?

— Твоят по-голям син се затваря в себе си всеки ден все повече. Помолих го да ми каже какво го тревожи, но той остана враждебен и мълчалив. Неговите учители напоследък също са имали подобни наблюдения. Толкова прилича на теб, че ме плаши.

Сега бях при по-малкия, където слушах молитвите му. Той молеше Господ да помогне на неговия татко, след това заплака и аз трябваше да остана до него докато заспи.

Джордж разтри уморените си, кървясали очи.

— Ще отида да ги целуна за лека нощ по-късно.

— Ти не схващаш основното. Не искам да ги целуваш за лека нощ. Особено в сегашното състояние. Те не са глупави, нали знаеш. Разбират, че нещо ужасно лошо става с теб и то не е свързано с пиенето.

— „Пиенето“? Проблемът с главна буква?

— Превърнал се е в такъв. Какво става с теб?

— Нищо.

— О, наистина? Би ли нарекъл последните четиридесет и осем часа типични? Ти си дойде вкъщи вчера сутринта в такъв страшен вид — като от филм на ужасите. Господ знае колко време е минало докато заспиш. Не ми каза нищо за продължителното отсъствие или за ужасния си вид. Не ме попита как съм или как са децата. Качи се направо в тази стая, заключи се и оттогава не си излизал.

За да подчертае думите си тя тръшна бутилката върху бюрото.

— Пиян си до козирката и чух, че плачеш. Първото ме вбесява, но второто ми къса сърцето. Джордж — каза тя умолително — как мога да ти помогна, ако не ми кажеш какво не е в ред?

— Няма нищо не в ред.

— По дяволите, Джордж, откога са се променили разбиранията ти за брака?

— Какво искаш да кажеш?

— Ако не искаш да ми се довериш, ние нямаме брак, не онзи брак, за който дадохме тържествен обет. Но на книга поне аз все още съм твоя жена и искам да знам какво, по дяволите, става?

— Господи, да не си глуха? — изкрещя той. — Няма нищо особено.

Тя не се изплаши от надигания се гняв, а продължи студено:

— Не ме лъжи. Ти се разпадаш пред очите ми.

— Остави ме на мира.

— Не, няма — каза тя и разтърси гневно късо подстриганата си глава. — Ти си мой съпруг. Аз те обичам. Ще те защитавам до последния си дъх. Но първо трябва да знам какво те превърна от превъзходен лекар, съпруг и баща, в циврещ пияница.

Той я погледна, но тя не отклони погледа си. Аманда беше безмилостно упорита.

— Проблемът ти има нещо общо с Дейвид, нали? Не си прави труда да лъжеш. Знам, че той е в основата на твоята криза. Какво я предизвика?

— Остави, Аманда.

— Какво те накара да направиш?

— Казах да спреш.

— Какъв контрол упражнява над теб?

— Не ме контролира!

— Контролира те! — изкрещя тя в отговор. — И ако ти не пресечеш този контрол, той ще те унищожи.

Той скочи на крака и удари с юмруци по бюрото си.

— Жената умря, е?

— Какво?

— Това е, казах ти. Доверих ти проблема си. Щастлива ли си сега? Задоволена?

— Говориш за сестрата.

— Да, сестрата. Онази, която умря в нашата вила преди три дни — внезапна сърдечна смърт. — Той наведе глава и я стисна между дланите си. — Опитах се да я върна, но не успях — раменете му се повдигаха от сдържано ридание.

— Пиян ли беше?

— Бях взел само един валиум.

— Направи ли всичко, което можеше?

Той кимна.

— Половин час се опитвах да я върна към живот. Накрая агентите от охраната ме дръпнаха от нея и казаха, че е безполезно, че губя времето си.

Аманда въздъхна леко и сложи ръка на рамото му.

— Съжалявам, Джордж — каза тя мило.

Той копнееше за съчувствието ѝ. Знаеше, че ръцете ѝ ще са широко отворени за него въпреки гневните думи, които си размениха. Гърдите ѝ ще са меки, гласът ѝ успокояващ, прегръдката ѝ — рай, в който той може да се промъкне и може би да се скрие от демоните поне за малко.

Но той не заслужаваше съчувствието или прошката ѝ. Отвратителното му недостойно поведение го караше да я презира за проявата на такава безусловна любов. Затова отхвърли ръката ѝ.

— Какво би могъл да направиш? — питаше тя войнствено. — Какво чудо би трябвало да направиш, за да отстраниш проблема?

Той ѝ обърна гръб и залитна към барчето за напитки. Отварянето на друга бутилка скоч изглежда изискваше повече сигурност от пръстите му, отколкото той бе в състояние, но все пак успя да я отвори и си наля ново питие.

— О, не, чакай — каза той като се обърна отново към Аманда. — Можеш да разрешиш всеки проблем, нали? Може да направиш всичко, което си решила. Постигание е второто ти име. Не, нека да бъде превъзходна. Превъзходна е второто ти име.

Той знаеше, че нападките му я нараняват дълбоко, но просто не можеше да се възпре да не ги изрече. Искаше му се някой да се почувства поне толкова отвратително, колкото него, а Аманда беше единствената около него. Но тя не се хвана на провокацията. Запази хладнокръвие.

— Аз не бих могла да разреша проблема, Джордж, но бих могла да ти съчувствам.

— Много щеше да ми помогне.

— И други твои пациенти са умирали. Понеже си лечител, ти естествено приемаш тежко, когато не можеш да направиш нищо, за да спасиш пациента. Но никога не си бил толкова неутешим.

Тя отметна глава и се взря в очите му. Той беше пиан, но не дотам, че да не се страхува, че тя би могла да прочете в тях повече,

отколкото искаше тя да знае. Погледна встрани, но не достатъчно бързо.

— Получавам цензурирана версия на случилото се, нали? — попита тя. — Какво още се случи в нашата къща там?

— Кой казва, че се е случило още нещо?

Тя го изгледа внимателно.

— Познавам те, Джордж. Ти пропускаш някакъв особено важен елемент от случилото се.

— Казах ти вече за сестрата. Това е.

— Свързано е с Ванеса, нали?

— Не.

— Тогава какво се крие в смъртта на тази жена...

— Какво искаш от мен? — изрева той. — Питаш ме какво ме безпокои и аз ти казвам. Сега си изнеси във задника и остави оная ми работа на мира!

Никога не бе говорил толкова вулгарно пред нея. Не можеше да повярва, че сега го е сторил, въпреки че думите като че ли продължаваха да отекват в стаята. Дотолкова ли бе пропаднал, че да оскърбява така жена си? Тази мисъл се заби като котва дълбоко в неговия ад. Той бързо допи питието си.

Аманда, видимо отвратена, се отдалечи от него. На вратата се обърна.

— Викай и ме ругай, Джордж, ако така се чувстваш по-добре. Аз съм издръжлива. Мога да понеса.

Тя вдигна левия си юмрук, за да е сигурна, че ще види брачната ѝ халка.

— Дейвид Мерит се закле да служи, но същото направих и аз, пред олтара в нашия сватбен ден. Аз се заклех, че само смъртта може да ни раздели и държа на това. Ти си моят съпруг и аз те обичам. Няма да те дам без борба. Ще направя всичко, което е по силите ми да попреча на този човек да те унищожи, дори ако и той да е президент на Съединените щати.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— Не пак — оплака се Дейли.

Бари бе включила телевизора и засили звука до оглушаване.

— Грей мисли, че къщата ти е под наблюдение.

— И с подслушватели?

— Те нямат нужда от подслушватели — каза му Грей. — Устройството е толкова съвършено, че могат да чуят разговора отдалечени на няколкостотин метра.

— Те?

— Хората на Спенс.

— Копелета — измърмори Дейли. След това кимна към Грей и каза на Бари: — Мислех, че той е изчезнал.

— И аз мислех така. Изненада ме снощи.

— Върнах се вкъщи късно след филмовия фестивал на Бардо. Ти не беше тук. Цяла нощ съм се тревожил.

— Забравих да се обадя — смирено отвърна тя.

Дейли посочи, че могат да заемат обичайните си места на дивана.

— Трябва ли да предполагам, че случаят още не е приключил? Все още ли мислите, че смъртта на бебето не е случайност?

— Мисля, че трябва да приемем това — отвърна Грей. — Всичко започна оттам и сега ескалира до нещо много по-голямо. Дейвид се опитва да не допусне да се разчуе, но трудно му се удава. Спенс не успя да ме отстрани. Когато сестрата е умряла, нещата в къщата на Джордж Алън са взели лоша посока.

Нейната смърт изважда доктор Алън на открито, в момент, когато нито той, нито Дейвид желаят да се шуми около тях — предположи той. — Това е довело до спиране на нещо, което той подготвя за Ванеса.

Бари продължи нататък.

— Тъй като смъртта на сестрата излиза на бял свят и ще насочи вниманието към Ванеса, той е трябвало да я... съживи, поради липса

на по-точна дума, и да я закара светкавично във Вашингтон.

— В деня на пресконференцията те я показах на целия свят — продължи Грей. — За всеки, който не я познава добре, тя изглеждаше нормално. Мисля, че все още е в опасност.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Дейли. — На мен всичко ми изглежда съвсем на място. Нийли прочете хвалебствията на първата лейди за сестрата. Мислите и молитвите на двамата Мерит са със семейството. Бла, бла, бла.

— Ванеса изпрати сигнал за бедствие — възпротиви се Грей. — Тя не носеше венчалния пръстен на майка си — обясни той.

— Носи го на дясната ръка, откакто Клет ѝ го е дал в деня на смъртта на майка ѝ. Онази сутрин той липсваше. Тя постоянно държеше ръката си така, че да се хваща от камерите. Мисля, че искаше някой да забележи, че не го носи.

— Наистина ли смяташ, че е сигнализирала за помощ? — попита Дейли.

— Да.

— Пръстенът би могъл да е поставен на друго място — намеси се Бари. — Може да не е могла да го носи, защото е отслабнала. Може да е бил при бижутер за намаляване или почистване. Има десетки възможни причини, за да не го носи.

— Вярно е, има — съгласи се Грей. — Ако се бях върнал в Уайоминг и от там бях видял, че не го носи, може би щях да проявя някакво любопитство, но нямаше със сигурност да се тревожа така.

— Както и да е — продължи той, като се изправи на крака — откакто Спенс бе изпратен да ме очисти, откакто станах свидетел на експлозията на твоята къща и откакто знам, че те следи цял екип, аз съм склонен да бъда повече от умерено любопитен.

— Мисля, че си прав — съгласи се Бари неохотно. — Тази пресконференция беше единственото публично появяване на Ванеса след нейното „усамотяване“. Ако тя беше наистина здрава, както твърди Белия дом, тя щеше да се върне към обществен живот, нали? — импулсивно вдигна телефона и набра номер, който знаеше наизуст.

— На кого звъниш? — попита Грей.

— На канцеларията на Ванеса.

— Помни, че всичко, което кажеш, вероятно ще бъде проконтролирано.

— Ще помислят, че правя старите си трикове. Изключи телевизора.

Внезапно настъпилата тишина бе толкова шокираща, колкото и шумът.

— Добър ден — поздрави Бари любезно, когато отсреща отговориха. — Името ми е Сали Мей Хендърсън. Аз представлявам „Дъщерите на американската революция“. Ние много бихме желали да представим на първата лейди нашата специална награда като признание за нейното участие в кампанията за храна и подслон на бездомните.

Тя подчерта, че организацията желае да предаде наградата лично.

— Публичното разгласяване ще привлече вниманието на нацията към постоянната нужда от подслон и кухни, на които първата лейди помогна толкова много — любезно, но твърдо ѝ бе отговорено, че в близко бъдеще среща не е възможна. Първата лейди все още се възстановява от скорошното си неразположение.

— Разбирам. Добре, моля предайте ѝ най-сърдечните ни пожелания. Ще се свържем отново — тя затвори и се обърна към Дейли и Грей. — Персоналът ѝ е бил инструктиран да не планира никакви срещи, докато доктор Алън не разреши.

Грей отново увеличи звука на телевизора, след което каза:

— Дейвид крои нещо.

— Така изглежда.

Дейли със загрижена физиономия разтриваше брадата си.

— Намеквате за онова, за което си мисля?

— Ванеса вече е повече пасив, отколкото актив. Дейвид елиминира пасивите си.

— Така ли мислиш?

— Знам го — Грей се върна до дивана и седна.

Всички мълчаха.

Накрая Бари наруши тишината.

— Моята кариера винаги е била обект на подигравки. Постоянно се забърквам в каши. Господ знае, че на вътрешното ми чувство не може да се разчита. Но този път знам, че съм права. Нашият президент е престъпник — тя погледна към Грей. — Може да нямам доверие на своя инстинкт, но вярвам на твоя.

— Благодаря — той погледна към Дейли, после отново към нея. — Слушайте, вие двамата трябва да вземете продължителна ваканция някъде извън страната. Ако Дейвид се убеди, че сте се отказали, че вече не сте заплаха, той ще ви остави на мира. Аз ще поема оттук и се надявам да спася Ванеса преди Дейвид да осъществи плана си.

— Съвсем не, по дяволите — възмути се Бари. — Говорим за опит за убийство на първата лейди. Аз не мога да остана настрана. Не само това, аз бях първата, към която Ванеса се обърна за помощ. Ако не бях схванала погрешно посланието ѝ, тя можеше сега да е при баща си на сигурно място. И понеже не се справих, тя все още е под властта на съпруга си.

Заради подлите му номера загубих всичко, което бе важно за мен — Кронкайт, дома си, работата си. Започвам вендата срещу кучия син от Овалния кабинет. И Господ да му е на помощ! Защото аз съм най-опасният вид неприятел. Нямам какво да губя.

— Освен собствената си кожа — каза Дейли с хриптене.

— Не — отвърна тя меко — освен теб, Дейли.

— Вие не сте с ума си! И двамата — каза той, гледайки ги убийствено.

— Значи да не разкрием истината за Мерит? — попита тя любезно.

— Говориш глупости. Чувате ли се? Той е президентът на Съединените щати. Най-висшият кабинет в света и най-силният човек в света. Подтаковайте се с него и той ще ви духне на оня свят.

Бари погледна към Грей и видя в очите му загриженост. По ирония на съдбата причината, която ги бе разделила, сега ги свързваше.

Тя се обърна към Дейли.

— Ако плановете на Мерит са да ме убие, аз искам поне да започне да се бие. Но теб не трябва да те поставям в опасност. Вземи си дълга ваканция.

— Трябва да тръгнеш днес следобед — веднага, след като се уредят формалностите — настоя Грей.

— Къде би искал да отидеш, Дейли? В Мексико?

— И да се присъединя към троцкистите? Не, по дяволите.

— Бахамските острови?

— На Карибите има тайфуни. Не гледаш ли новините?

— Австралия?

— Никъде няма да ходя — твърдо отказа той. — Защо да замина и да ви оставя цялото удоволствие?

— Няма да бъде удоволствие, Дейли — каза Грей мрачно. — С тези хора не можеш да се будалкаш. Когато се стигне до изпълнение на задача, това означава за тях работа. Така че ние също ще трябва да вършим работа. С риск да прозвучи мелодраматично, ситуацията лесно ще се превърне във въпрос на живот и смърт.

— Аз вече съм в ситуация на живот и смърт — възрази Дейли. Той протегна ръка към занемарената стая. — Имам за губене по-малко от Бари. Неизлечимо болен съм. Нямам жена, нито деца — нищо. Така както си го представям, ако мога да ви помогна, няма да умра в забрава.

Бари пресече стаята, наведе се и го целуна по главата.

— Ти си грохнал и грозен, но аз много те обичам.

— Престани. Мразя тези глупости — отстрани я той. — Добре, Бондюрент, с какво започваме?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Бари се усмихна на сина на Хейне Гастон.

— Здравейте, мистър Гастон. Бари Трејвис. Спомняте ли си името ми?

— Твърде добре. Какво искате?

— Донесох ви това — каза тя и му подаде хортензия в синя саксия. — Може ли да вляза?

Той се поколеба, докато размисляше дали да говори с нея. Накрая отстъпи встрани.

— За няколко минути.

Ралф Гастон младши беше кротък човек на около трийсет и пет години, склонен към напълняване. Живееше в спретната тухлена къща в квартал на средната класа. Бари го беше открила в телефонния указател.

Той я поведе през чистите, но в безпорядък заради разхвърляните играчки, стаи.

— Жена ми отведе децата в парка — обясни той, докато прескачаше детска сенокосачка.

— Съжалявам, че съм ги изпуснала. Искан да изкажа съболезнованията си и на тях.

Тя го последва до остъклената задна врата, където се оказа, че той гледа футболен мач. Намали звука на телевизора и отпи глътка от бирата, поставена на масичката. Не й предложи нищо за пиене. Тя седна на алуминиевия градински стол, който той й посочи.

— Аз не съм тук като репортер. Може би ще се почувствате по-сигурно, ако ви кажа, че ме уволниха от WVUE — започна Бари.

— Наистина ме кара да се чувствам по-сигурен — каза той рязко. — Получихте си заслуженото, мис Трејвис. Майка ми беше дама. Тя имаше достойнство и рядко привличаше вниманието към себе си. Вие превърнахте смъртта ѝ в черна комедия. След цирка, който направихте в болницата и раздухахте по медиите, ми е трудно да се държа учтиво с вас.

— Не ви упреквам. Повече от всичко съжалявам, че вашата скръб получи такава гласност.

— Опитвате се да се извините?

— Да, наистина.

— Извинението е прието — той започна да се надига. — Сега ще ме извините ли...

— Майка ви трябва да е била силно развълнувана, когато доктор Алън я е назначил — изпревари го Бари.

— Какво ви кара да казвате това? — гласът му изненадващо изплющя като камшик.

— Защото той ѝ е гласувал такова доверие.

— О! — каза той очевидно успокоен. — Да, тя наистина се радваше, че е имала голям късмет, за да получи толкова хубава работа и че се чувства наистина възнаградена с толкова важна пациентка.

Журналистическият инстинкт на Бари зацвърча като бекон на скара. На какво бе стъпила тук? Първоначалният ѝ мотив беше искрен: искаше да се извини за гафа и за отражението му върху семейство Гастон.

Но срещата с Ралф Гастон беше и част от стратегията им с Грей за защита на Ванеса. Трудно биха могли да съобщят за мнимите престъпления на президента. Нямаха нищо съществено, което да отнесат до Министерството на правосъдието.

Не можеха да нападнат Белия дом с оръжие. Атаката им трябваше да бъде много по-фина.

Мнението на Грей, което съвпадаше с това на Бари и Дейли, беше, че администрацията трябва да бъде разрушена отвътре. Тя трябваше да колабира от само себе си, като умираща звезда. Енергията от управлението на Мерит можеше парадоксално да причини собственото ѝ изчезване.

Информацията беше единственото оръжие, с което можеха да си служат. Трябваше да узнаят какво точно се бе случило във вилата на Джордж Алън. Бари бе предложила да започне със сина на Хейне Гастон. В действителност не очакваше да научи нещо от изключителна важност, но може би подценяваше възможностите на това интервю.

Ралф бе използвал думи като „късмет“ и „възнаграждение“, за да опише чувствата на майка си по повод работата ѝ като частна сестра на

първата лейди, което подсказваше, че тя се е смятала за недостойна за поста. Защо? — питаше се Бари.

— Майка ви имала ли е преди оплаквания от сърце?

— Само през последните две години — каза Ралф, като че ли защитавайки се. — Но тя ги надмогна. Ходеше периодично на преглед, вземаше редовно лекарствата си. Мама не можеше да бъде удържана, дори и да искахме. Тя обичаше работата си. Беше отлична сестра.

— И аз чух това. Доктор Алън беше във възторг от нея. И президентът.

— Той изпрати цветя за погребението.

— Наистина ли? Веднъж и на мен ми изпрати цветя — *отдавна. Преди да разбере, че е убиец.* — Получавала ли е майка ви сърдечна атака преди това?

— Беше много лека — отвърна той, отново в отбранителна позиция. — Бързо се възстанови. Никога не е засягала работата ѝ.

— Никой не поставя под въпрос уменията или грижите ѝ, мистър Гастон.

Той потърка ръце по краката си. Бари разпозна в това нервност. Понапълнелият жител на предградията вече не беше толкова кротък и възпитан.

— Ако мама е била достатъчно добра да се грижи за първата лейди, тя е достатъчно добра да се грижи за когото и да било — каза той.

— Точно така.

— Тя беше висококвалифицирана.

— Сигурна съм. Харесваше ли ѝ да работи с доктор Алън?

— Какво искате да кажете?

Тя се усмихна като вътрешен човек.

— Просто любопитство. Нали знаете колко егоистични понякога са лекарите. Някои от тях се мислят за чудотворци. Просто се питам дали не е такъв и случаят с доктор Алън.

— Никога не е казвала.

Бари веднага позна, че той лъже.

— Да приема ли, че вашата майка е била съгласна с лечението, което е било предписано на първата лейди?

— Мисис Мерит не е била болна. Необходима ѝ е била просто почивка.

— Разбира се. И аз имах това предвид.

— Не — каза той и поклати глава — искахте да намекнете, че майка ми нарочно не би обърнала внимание, ако пациентката се лекува неправилно.

— Не съм намеждала подобно нещо, мистър Гастон. Президентът направи изявление, за да благодари на майка ви и на доктор Алън за изключителните грижи, които са положили за мисис Мерит.

— Тогава какво имахте предвид?

А какво имаше предвид?

— Мисля, че е срамно при целия талант, който притежава доктор Алън, да не успее да спаси живота на майка ви.

— Той каза, че е направил всичко, което е могъл.

— И вие му вярвате?

— А защо не? Той е известен лекар и честен човек. Той даде шанс на мама, никой друг не искаше.

— Шанс?

— Да работи — внезапно той скочи на крака. — Не желая да говоря за това повече. Майка ми умря само преди няколко дни. Все още съм много потиснат.

— Разбира се. Извинявайте.

Бари не настоя повече. Отиваше си с много повече, отколкото се бе надявала. Всъщност отиваше си с повече въпроси, отколкото отговори и сега бързаше да продължи разследването.

— Беше много любезно да ме приемете — на входната врата тя стисна сърдечно ръката му. Беше убедена, че както и цялата нация, той е бил измамен от хората на властта. Затова, въпреки че беше се отнесъл почти грубиянски с нея, тя изпитваше само съжаление към него. — Моля предайте съболезнованията ми на останалите членове на вашето семейство и отново ви моля да ме извините за мъката, за която и аз допринесох.

Ралф Гастон наблюдаваше как Бари Трейвис върви по пътеката и се отправя към колата, паркирана на завоя. Той изчака, докато тя потегли, и едва тогава бързо отиде до телефона.

Отговориха след второто позвъняване.

Ралф беше разговарял с федерален агент само два пъти в живота си — по завчера, когато един се появи по време на бдението над майка му и поиска да говори с него насаме, и сега. И двата пъти устата му пресъхна, а дланите се изпотиха.

— Казахте ми да се обадя, ако тази репортерка се появи. Добре, тя току-що си тръгна оттук.

— Говорихте ли с нея?

— Да, сър. Искях да ѝ затръшна вратата в лицето, но направих както ми казахте и се опитах да се държа нормално.

— Какво искаше?

— Да се извини — той преразказа техния разговор, след това отговори на всички поставени от мъжа въпроси с точността на новопосветен. — Задаваше главно подвеждащи въпроси за здравословното състояние на майка ми и за лечението, което е получавала мисис Мерит от доктор Алън.

След напрегната тишина, мъжът от службите каза:

— Направили сте добре, мистър Гастон. Президент Мерит ще оцени високо вашата помощ.

Ралф преглътна от гордост. Заповедите бяха дошли директно от Главнокомандващия. Бяха му казали, че желанието на Бари Трејвис да zlepостави администрацията се дължи на неестествената ѝ ревност към първата лейди.

Бари Трејвис е извънмерно злонамерена към Белия дом и следователно е враг на нацията. Все още не бе решено колко далеч са стигнали подривните ѝ намерения, но след инцидента в Шинлин те вземаха само предпазни мерки. Заради това президентът беше помолил да го осведомят веднага, ако тя се обади на семейство Гастон и потърси информация, която би могла да използва за по-нататъшните си деструктивни цели.

— Ще предам тази информация веднага на президента — отговориха на Гастон. — Добре изпълнихте дълга си.

— Благодаря, сър. Щастлив съм да служа. Има ли нещо друго, което бих могъл да направя?

— Съобщете ми, ако се появи отново.

— Не мисля, че ще се появи — каза Гастон. — Тя е била уволнена от телевизионната станция. Днес дойде не като репортер, а просто като човек.

— Сериозно се съмнявам в това.

Спенс остави слушалката на телефона и се обърна към президента.

— Беше Гастон. Все още си мисли, че разговаря с агент на ФБР. Отгатни точно кой го е посетил за съболезнования?

— По дяволите!

Кога най-после този проблем ще изчезне? Имаше много по-важни неща за обмисляне. Сега беше тръгнал за среща с главните си военни съветници. Някои смущаващи доклади на разузнаването бяха пристигнали от Либия. След една-две седмици щеше да получи съгласувания законопроект на бюджета за догодина. Съкращенията, предложени от двете камари на Конгреса ще предизвикат гнева на особено заинтересовани групи и на него щеше да се падне да ги умиротворява. Проблемът при вземането на всяко решение, разбира се, беше как то ще се отрази на изборите през следващата година.

Тези административни въпроси изискваха цялото му внимание, но сега се налагаше да се съобразява и с тази репортерка!

— Тя е по-гадна и от напреднал сифилис — изруга той. — Няма да се откаже.

— Може. И Грей също. Можем да ги премахнем.

— Рисковано е, Спенс. Твърде много ги споменават в новините напоследък.

— Но най-вече е намесен Клет. Има запис на скандала, който им е вдигнал. Сенаторът ще е първият, който ще бъде заподозрян, ако стане нещо.

Мерит се замисли. Идеята беше привлекателна. С един удар два заека. Три — ако прибавим и Клет. Екипът съгледвачи на Спенс ги информираше за всяко движение на Грей и Бари Трејвис, както и на стареца, който ги бе приютил. Да ги премахнеш с един-единствен замах беше изкушаващо.

Бързо и чисто. Привлекателно предложение, но... твърде рисковано.

— Не, Спенс.

— Имам хора, които ще се справят. Ще бъде толкова далеч от Белия дом, че...

Мерит вдигна ръка.

— Бил Янси е прекалено добросъвестен — каза той за министъра на правосъдието. — Не мога да рискувам. Между другото, идеята обслужва и теб. Ти искаш да ликвидираш Бондюрент.

— Наистина. Но така ще реша и твоя проблем.

— Да, искам това да стане, но трябва да е интелигентно. А те не могат да направят нищо опасно, докато не се доберат до Ванеса.

— Бъди разумен, Дейвид. Не можем да я държим затворена в Белия дом безкрайно.

Той погледна към него.

— Не, не можем. Но ако нейното състояние се влоши отново?

Мерит довърши посланието си, гледайки в очите Спенс. Последният кимна, за да покаже, че е схванал и посегна към телефона.

— Ще позвъня на доктор Алън да дойде веднага.

Мерит му взе слушалката.

— И да имаме още една жертва на сърдечна атака? Джордж знае, че си мъртъв. По-добре аз да се обадя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Къде, по дяволите, беше? — попита Грей още щом Бари влезе в къщата. — Трябваше да си тук преди два часа.

— Докопах се до много интересна информация — отвърна бодро тя. — Успокой се, добре съм. Опашката ми прави компания целия следобед. Отдели се от мен на последния ъгъл. Умирам от глад — тя му хвърли ключовете от колата си. — Иди купи нещо за хапване, докато си взема душ. След това ще говорим.

Час по-късно тримата се бяха скупчили около кухненската маса на Дейли. Радиото гърмеше от ъгъла. Бари им се извини, че ги е разтревожила.

— Не се обадох, защото не можех да кажа нищо съществено. Но ще ми простите, когато разберете какво открих.

— От Ралф младши?

— По страничен път — като говореше доста по-тихо от бумтежа на радиото, тя описа срещата си със сина на починалата медицинска сестра. — Странното беше, че той все повтаряше, че неговата майка е била отлична сестра.

— Но?

— Никой изобщо не е твърдял обратното. Защо ще говори по въпрос, който изобщо не е повдиган? Това ми се видя странно, така че след като го оставих, направих някои разследвания, включително позвъних на един от информаторите ми в сградата за наказателните дела, който откри името ѝ в архивите. И бинго! Съдебно досие и приключил процес.

Двамата мъже бързо се спогледаха, след това отново се втренчиха в Бари.

— Господи, след като се е омъжила за Ралф Гастон, тя е продължила да носи бащиното си име Хейне Хейзелман.

— Това нещо ми напомня — каза Дейли. — Какво?

— Преди няколко години безнадеждно болен пациент умира, когато за него се е грижила Хейзелман. Подозирали евтаназия. Тя

отричала патетично твърдението, но религиозното католическо семейство на пациента се обърнало към прокурора и поискало съдебно разследване. Съдебните заседатели не я признали за виновна, поради липса на доказателства. Смъртта на пациента е била следствие на рак на панкреаса и Хейзелман е била освободена от всички подозрения.

— Сега си спомням — каза Дейли.

— Аз трябваше да си спомня — отвърна Бари със съжаление. — Това беше един от първите случаи, които отразявах за WVUE. В моргата не можах да я разпозная. Беше остаряла, пък и обстановката там не предразполагаше към спомени.

Въпреки, че е била освободена от криминална отговорност, обвинението я довежда до такъв стрес, че тя получава сърдечна криза. Това също е отразено в пресата. Тя се възстановява и след шест месеца ѝ е разрешено да се върне на работа. Това обаче не става много лесно.

Съдебното разследване оставя неизлично петно върху иначе отличното ѝ досие. Принудена е да напусне отделението за сърдечни болести, където е станал инцидентът и дори след като взема името на съпруга си, не е могла да си намери работа.

— Да отгатна ли — вдигна вежди Грей. — Докато е била назначена от доктор Алън...

Бари направи жест, като че ли стреля с пистолет към него.

— Улучи!

— Назначили са сестра, която е била заподозряна в убийство от милосърдие...

— В случай, че Ванеса умре от милосърдие. Или, ако умре по друг начин и сестрата възнамерява да проговори, тя съвсем подходящо ще умре при сърдечна криза.

— Кое е съвсем вероятно поради сърдечното ѝ заболяване.

Мислите им течаха толкова синхронизирано, че единият можеше да довърши изречението на другия.

— Както и да са се развивали нещата, те са имали идеалната жертвена овца.

— Добра работа — похвали я Дейли.

— Благодаря — отвърна тя, стоплена от комплимента му.

— Мислиш ли, че доктор Алън е убил сестрата и го е представил за сърдечна криза? — попита той.

Грей разсеяно поглади бузата си.

— Възможно е, но не мисля така. Джордж е... не знам, слаб. Не ми изглежда безмилостен, не прилича на човек, който може да убие хладнокръвно. Не е като Спенс. Или пък като Дейвид.

Мисля, че сърдечната криза ги е сварила неподготвени. В болницата докторът не се държеше като виновен, а по-скоро бе объркан. А Гастон? Би ли могъл да е замесен?

— Не. Единствената му грижа беше репутацията на майка му — отвърна Бари.

— И така, къде ни води това? — поиска да узнае Дейли.

— Нямам и смътна идея...

След известно време в мълчаливо размишление, Дейли се обади.

— Добре, победен съм. Между другото, онова проклето нещо ме подлудява — той хвърли към радиото убийствен поглед.

— Само не позволявай на чувствата си да вземат отново връх.

Бари забеляза твърде късно грешката си. Каза го, без да помисли. Дейли й хвърли заплашителен поглед, който веднага бе уловен от Грей.

— Какво става?

Дейли се опита да се защити.

— Виж какво, Бондюрент, това е моята къща и аз правя онова, което ми се харесва и когато ми се харесва.

Изражението на Грей потъмня за секунда.

— Ако се е случило нещо, което трябва да зная...

— О, за Бога — намеси се Бари. — Да не правим федерален въпрос от това. Тази сутрин Дейли е бил малко потиснат. Докато ти си бил навън, един седан е обикалял около къщата. Той изгубил търпение, излязъл на вратата и им се заканил. Това е всичко.

— Освен, че сега те знаят, че сме ги забелязали — каза Грей, с видимо неодобрение.

— Дейли не е искал...

— Ще ти благодаря, ако не ме защитаваш — намеси се Дейли рязко. След това се обърна към Грей с цялото предизвикателство, на което беше способен. — Кой си ти, че да нареждаш в собствената ми къща?

— Това не е състезание по надпикаване, Дейли — гласът на Грей беше по-мек и любезен, отколкото Бари бе очаквала. — Каквото и да те съветвам да правиш, е за твоята собствена безопасност. И на Бари. Не

мога да ви внуша в достатъчна степен колко опасни са тези мъже. Те търсят повод да се бият. Моля те, не им го давайте.

Дейли гледаше като несправедливо смърнено дете. След кратко колебание той отстъпи пред опитността на Грей.

— По дяволите — измърмори той и стана. — Отивам да спя.

Грей се бе отпуснал в ъгъла на дивана, с глава, облегната на възглавниците и изпънати крака пред него. Бари трудно можеше да различи силуета му в тъмнината, защото стаята се осветяваше само от уличното осветление, процеждащо се през прозореца.

През първите осемнайсет години от живота си тя беше пренебрегвана от двама души, повече стремящи се да се направят един-друг нещастни, отколкото да направят щастливо детето си, заченато в случайна минута на съпружеска хармония. Може би затова тя бе избрала професия, в която постоянно я чуваха и виждаха. Радиотелевизионна журналистика не е за човек, който се крие от публични изяви. Някога пренебрегваното дете, сега тя държеше да бъде виждана. Осмиваха я, порицаваха я, но рядко я игнорираха.

С изключение на Грей Бондюрент. От негова страна бе безочливо така да я игнорира.

Наистина, онази сутрин в Уайоминг си беше чиста химическа реакция, случайност, не беше любов. Тя не очакваше от него да се изправа тържествено всеки път, когато влиза в стаята, но той се държеше така, сякаш нищо не се бе случило.

Най-после пресече стаята и се настани срещу него.

— Не можеш да се държиш така, сякаш нищо не се е случило — без всякакво встъпление започна тя.

— Защо не? — поне не се правеше на глупак. — Мислех, че сме на едно и също мнение — с нищо необвързващ секс.

— Така е.

Той помръдна рамене, сякаш казваше: въпросът е приключен.

— Дори и да е бил случаен секс, не можем ли все пак да приемем, че е съществувал.

— И каква полза?

— Добре, би могло... би могло... — тя въздъхна разгневено. — Не знам. Просто чувствам, че не би трябвало да игнорирам случката.

— Заради баща си?

Ако беше заговорил на китайски, тя не би се стреснала повече.

— Какво знаеш за него?

— Че той никога не се е грижил за майка ти и за теб. Че е бил обикновен развратник, умрял в леглото на любовницата си, и че твоята майка се е самоубила след това.

— Дейли наистина е бил изчерпателен, виждам — рече тя горчиво. — Не е негова работа да разисква с теб личния ми живот.

— Бях опрял пистолет в главата му, фигуративно казано.

— Защо си пъхаш носа навсякъде, Бондюрент?

— Защо си толкова раздразнителна?

— Ти си раздразнителен винаги, когато засегна темата за миналото ти.

Тя не можеше да види очите му в тъмнината, но усещаше как те бавно и мечтателно ѝ се наслаждаваха.

— Ти си едно противоречие, Бари, а мен ме интересуват противоречията, защото обикновено са достатъчно значими.

— Да приемем, че си специалист. В какво толкова се състои противоречието ми?

— Искях да разбера защо си ту гореща, ту студена. След онова, което ми каза Дейли, вече мога по-добре да те разбера. Твоята амбиция се дължи на това, че баща ти те е отхвърлил.

Тя сложи предизвикателно ръка на хълбока си.

— Моля?

— Много си искала да бъдеш забелязана от татко и да спечелиш одобрението му. Ти търсиш обич, но се и страхуваш от нея. Възприела си феминистичната надменност да отхвърляш мъжа, преди той да е успял да те отхвърли. Баща ти те е накарал да бъдеш много внимателна с мъжете.

— Не внимавам чак толкова много, Бондюрент. Не съм глупава. И не съм недоверчива към всички мъже, само към някои.

— Повечето.

— Повечето не заслужават доверие. За разлика от майка ми, аз никога няма да позволя на мъж да се отнася с мен, като че ли не съществувам. Което ни връща отново към теб и причината на този разговор. Не очаквам от теб рози и шоколади. Просто не гледай на мен като на празно пространство!

— Съгласен.

— Добре. Чудесно. Лека нощ.

— Лека ноц...

Сама в малката спалня, в тясното детско креватче, Бари реши, че е спечелила точка. Една много празна победа.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Ванеса Мерит закусваше в леглото. Не бе излизала от спалнята си три дни — от нощта, в която Дейвид я бе ударил. Не бе дошъл дори да я види.

Облегната на купчина възглавници, тя гледаше интервюто на Кати Коурик с министъра на отбраната, който току-що се бе върнал от Северна Африка. Имаше съобщения за военно напрежение в Либия и въздушни нападения срещу Израел. Либийското правителство отказваше да поеме отговорността за бомбардировките. Министърът съветваше президента Мерит да не предприема драстични мерки, докато разузнавателната мрежа не подкрепи съобщенията.

Дейвид щеше да побеснее, ако се наложеше да действа силово. Такъв вид решения постоянно провокираха обществени протести. Дори ангажирането в престрелка с неприятелски сили можеше да коства гласове.

Ванеса се усмихна при мисълта за дилемата, пред която ще бъде изправен.

Усмивката ѝ изчезна, когато една прислужница почука на вратата и събщи, че доктор Алън желае да я види.

— Какво искаш, Джордж — попита тя нелюбезно, когато той се приближи към леглото ѝ.

— Това нещо като поздрав ли е? — попита той с добродушния тон на лекар към пациент. — Дойдох да те прегледам.

— Дейвид ли нареди?

Той се направи, че не забелязва грозната контузия ѝ поддутината под окото ѝ.

— Дойдох, защото е време да видим как е кръвното ти — той свали маншета за кръвно налягане. — И Дейвид мисли, че може би ти е нужна голяма почивка, преди да се оправиш напълно.

— Почивка? Искаш да кажеш — изолация?

Нямаше кой да ѝ помогне. Беше в капан. По време на пресконференцията се опита да сигнализира на някой, който би ѝ се

притекъл на помощ. Никой ли не бе забелязал, че тя не носи сватбения пръстен на майка си?

Очевидно — не. Всеки случай — не и Грей. Спенс бе изчезнал, но неговата лоялност беше само към Дейвид. Спомни си прошепнатото обещание на баща си, че той държи всичко под контрол, но къде беше тази сутрин?

— Искам да се обадя на баща ми — каза тя, докато Джордж разтриваше вътрешната страна на ръката ѝ със спирт.

— Ще му се обадя от твое име по-късно. Стегни си ръката в юмрук, за да мога да изтегля малко кръв.

— Искам да му се обадя сега — извика тя с разтреперан от страх глас.

Хвърли завивките и пусна краката си от леглото. Без да забелязва, че е гола, се присегна за телефона на нощната масичка, но изпусна слушалката, която повлече апарата на земята. Тя коленичи и запълзя, за да го достигне.

— Ванеса, за Бога! — Джордж я хвана през кръста и се опита да я вдигне.

— Пусни ме, кучи син!

Тя го удари, но той изтръгна телефона от ръцете ѝ и я вдигна на крака. Размаха ръце, сви пръсти и се опита да издере лицето му с нокти.

— Няма да те оставя втори път.

— Само се опитвам да ти помогна.

— Ти, лъжлив лицемер — изсъска тя. — Престани да се преструваш. И двамата знаем защо си тук. Наредено ти е било да ме извадиш от строя отново, нали? Поне докато доказателството за малтретирането от страна на съпруга ми отзвучи.

— Не се вълнувай, Ванеса, иначе ще трябва да ти инжектирам седатив.

— Ако той ти нареди, би ли ме убил, Джордж?

— Какво говориш, чуваш ли се?

— Ти се опита в Хайпойнт. С какво те държи?

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Ти прикриваш заради него убийство, така че той трябва да знае някаква твоя тайна. Каква е тя, Джордж?

— Нищо не знам за убийство.

— О, да, знаеш. Но няма да кажеш, защото Дейвид те е притиснал, нали? Познавам го, нали разбираш. Така действа той. Каква ли е брадвата, която държи над главата ти? Нещо, свързано с Аманда? Там би те заболяло най-много, нали? Винаги си бил влюбен в тази твоя скучна жена. Или пък заплашва живота на децата ти? Бива го и за това. От мен да го знаеш, той... Оу!

Без да го забележи, той се бе пресегнал за готовата спринцовка, заби иглата в бедрото ѝ и изстиска съдържанието, преди тя да успее да го спре.

— Съжалявам, Ванеса. Нямам друг избор.

— Имаш избор, Джордж. Всички имаме избор. Проклет да си! — извика тя с пресекващ глас. — Проклети да сте и ти, и Дейвид!

Същата вечер доктор Алън спря колата в алеята пред дома си, но не побърза да излезе. Стоеше загледан, без да вижда през стъклата, с ръце, отпуснати в скута. Беше изтощен, не можеше да се застави дори да отвори вратата на колата.

В къщата бяха запалили осветлението и от това се почувства приятно. Всеки път, когато се връщаше, той се страхуваше, че може да завари прозорците тъмни, стаите пусти, гардеробите и чекмеджетата на скриновете — празни. Живееше под постоянния страх, че Аманда ще го напусне и ще вземе децата със себе си.

Беше се заклела, че ще се бори за него, но в кой момент щеше да се откаже? Кога ще стигне до заключението, че той не заслужава да бъде спасяван? Виждаше отвращението в очите ѝ всяка сутрин, когато слизаше за закуска, треперещ и с насълзени очи, приведен от пиене и вина.

Харесваше му, че Аманда все още се интересува от него: пита го къде е бил и какво е правил, но се страхуваше от острата ѝ наблюдателност.

Вината го караше да се отбранява и да оскърбява. След няколко грозни сцени, тя спря да го пита за медицинските задължения, които изпълняваше по нареждане на Дейвид Мерит. Вероятно престана да любопитства, защото ѝ бяха омръзнали лъжите му, както и за да спести на синовете им травмата да слушат ожесточени скандали.

Очите ѝ изразяваха порицание и презрение. Чувстваше, че търпението ѝ се изчерпва, толерантността намалява, а любовта ѝ се стопява. Можеше да го напусне всеки момент.

Отпи голяма глътка от бутилката алкохол, която носеше със себе си в колата. Почти му се искаше някое ченге от пътната полиция да го спре и да го арестува заради превишено алкохолно съдържание...

Беше изчакал завръщането на Дейвид от краткото пътуване до Карибите. Младият, красив, жизнен президент Мерит беше показан от медиите как минава покрай пораженията от бурята, как съчувства на островитяните, загубили домовете и близките си от природното бедствие.

Само ако знаеха, си бе помислил Джордж, колко по-разрушителен е човекът, раздаващ им баналности.

Въпреки претоварения си ден, изглеждаше, че пътуването го бе въодушевило. Той влезе в Овалния кабинет самоуверено и с лек тен от слънцето.

— Джордж! Какво има?

Като че ли не знаеш.

— Съжалявам, че трябва да ти съобщя, но жена ти отново е болна. Тази сутрин на своя отговорност я преместих в частно заведение, където ще се грижат добре за нея.

Кучият му син истински се преструваше, че приема тежко новината. Разстроен, той попита дали е съобщено на тъста му.

— Помислих, че може би ще пожелаеш да съобщиш лично на сенатор Армбръстър.

Дейвид помоли Джордж да говори с Далтън Нийли за правилната формулировка на съобщението за пресата и Джордж се съгласи да го направи рано сутринта.

И да бе забелязал напрегнатото изражение на доктор Алън, както и липсата на ентузиазъм за предстоящата работа, той не даде никакъв признак. Беше уверен, че неговите инструкции ще бъдат изпълнени до последната буква, независимо как се чувства Джордж.

Каква брадва държи над главата ти?

Джордж проклинаше деня, в който срещна Дейвид Мерит. Онова, което на времето му се струваше благоприятна възможност, се бе превърнало в най-прокълнатото събитие в живота му. Съвсем случайно — или подредено да изглежда случайно от Дейвид —

обещаващ млад местен жител се бе запознал с изгряващ млад конгресмен на един тенис корт. Когато двамата си стиснаха ръцете, Джордж почувства прилив на енергия.

Започнаха да се срещат на тенис, или да пийнат и хапнат нещо. Новобрачните Алън бяха с малък бюджет и не можеха да си позволят да посрещат богато, но Дейвид се чувстваше съвсем удобно с един хамбургер за вечеря в дворчето на малкото им жилище. Когато се ожени, жена му не бе чак толкова ентузиасирана от инцидентните срещи с двамата Алън. Ванеса и Аманда не успяха да се сприятелят. Джордж предполагаше, че причината бе много по-високата интелигентност на Аманда. Двете жени се различаваха както като личности, така и по интереси. Но равнодушието им една към друга не повлия на приятелството между него и Дейвид.

Скоро Джордж започна да смята Дейвид за свой най-добър и доверен приятел. Така че естествено, когато животът му се намираще на ръба на катастрофата, Дейвид бе човекът, към когото той се втурна за помощ.

Пациентът, приет в спешното отделение, младо черно момче, беше колабирал по време на махленски баскетболен мач. Според възрастта и вида на пациента и неговите приятели, Джордж веднага заподозря свръх доза наркотици. Той попита момчетата на какъв наркотик е бил пациентът през този ден.

— Той иска да играе в НБА — му обясни едно от момчетата. — Не взема силни наркотици.

Джордж не беше убеден. Всеки от симптомите сочеше повече от очевидно барбитурати, комбинирани с алкохол. Той нареди промивка и средство за повръщане.

Онова, което Джордж не знаеше, но му бе казано от дошлата по-късно майка на пациента, че като дете е прекарал ревматична треска, от която е получил увреждане на сърдечната клапа. Сърдечната недостатъчност сега се бе получила вследствие на голямото натоварване от мача.

Преди Джордж да вземе необходимите мерки, за да коригира грешката си, медикаментът подейства. Момчето не издържа.

Уплашен и с чувство за вина, Джордж изтича при Дейвид.

— Момчето беше объркано и не можа да ми обясни. Щеше да се оправи, ако не бях взел погрешно решение. Едно по-детайлно

белодробно патологично изследване би могло...

— Другите момчета споменаха ли ти, че има слабо сърце?

— Майката каза, че той не е искал приятелите му да знаят, защото щели да му се подиграват. — Господи! — той зарови лице в ръцете си — семейството може да съди болницата и мен за медицинска грешка.

Виждаше кариерата си разбита, преди още да я е започнал. Оставаха му само няколко месеца до завършването на стажа. Мечтите на Аманда и неговите рухваха.

— Не бъди толкова строг към себе си — успокои го Дейвид. — Толкова шум за едно черно момче от улицата!

— Въобще не ми мина през ума, че причината е сърцето.

— Разбира се.

— Но трябваше — настояваше Джордж. — Не бива да се отхвърлят други възможности, само защото една диагноза изглежда толкова очевидна.

— Виж — потупа го по рамото Дейвид — ако мислиш, че ще оставя приятеля си да страда заради някаква неволна грешка през остатъка от живота си, лъжеш се. Вярваш ли ми?

Омагьосан от спокойствието му, Джордж кимна.

— Някой чу ли, когато майката ти казваше за сърдечното заболяване на момчето?

— Не мисля. Бяхме сами.

— Чудесно!

— Но то ще фигурира в досието му. Тя го донесе със себе си в болницата.

— Къде е то сега? — попита Дейвид меко.

Джордж извади инкриминиращата папка и я подаде на Дейвид.

— Никога не си го виждал, разбра ли? — каза Дейвид и заключи папката в сейфа си. Когато се обърна отново, той се разсмя на изражението на Джордж. — Отпусни се. Ти си единственият, който прави от случая федерален въпрос. Пациенти умират в спешното отделение всеки ден. Обещавам ти, че няма да има сериозно изследване.

— А майката?

— Вероятно е очаквала, че той ще умре внезапно. Сигурно е знаела, че това ще стане рано или късно и ще повярва, че си направил

всичко, което си могъл, за да го спасиш.

Джордж ухапа долната си устна.

— Понеже е умрял в спешното отделение по очевидни причини, може би няма да има аутопсия?

— Спри да се потиш — потупа го Дейвид по гърба.

Както предсказа Дейвид, никой не повдигна въпрос за причината на смъртта, подписана от Джордж. След като погребалната къща изиска тялото на момчето, не се чу повече нищо.

Престъпната им обща тайна засили връзката им. Дейвид запозна Джордж с колегите си от Конгреса и други влиятелни хора. Той го препоръчваше като най-добрият лекар във Вашингтон и тъй като го правеше по същия сериозен, убедителен начин, по който представяше сметките си на Камарата на представителите, хората му вярваха.

По времето, когато Джордж започна частна практика, той беше добре поставен сред големите хора във Вашингтон. Години по-късно, когато го назначиха за официален лекар на Белия дом, той продаде доходната си практика за невероятна сума и си купи къща близо до резиденцията на вицепрезидента.

Нещата не можеха да бъдат по-добре.

Докато късно една нощ го повикаха в Белия дом, за да обяви смъртта на тримесечния Робърт Ръштън Мерит. Щастливият живот на доктор Джордж Алън бе свършил.

Дейвид искаше услугата, която си бе гарантирал години по-рано. Джордж никога не попита, но беше сигурен, че той все още държи медицинското досие на момчето. Щастливото избавление преди години сега се превръщаше в провал.

Разследването на този отдавна забравен епизод в спешното отделение би се превърнало в новина номер едно за медиите, заради сегашната му известност. Вниманието на всеки ще се насочи към това момче, към нещастната му майка и доктора, който бе извършил фаталната промивка.

Той трябваше да предпази семейството си от такъв скандал. Голямата сума, която получи от продажбата на практиката си, ще поддържа Аманда и момчетата до края на живота им. Не би си позволил да я остави да мизерства със застраховката му или с огромни дългове за изплащане.

Позволил?

Джордж внезапно осъзна, че мисли за себе си в минало време. Беше съвсем на място. Ако изпълнеше последното разпореждане на Дейвид, по-добре да беше мъртъв.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

— Мислиш, че лъже? — попита Бари с остра нотка в гласа.

— Далтън Нийли е пресекретар на Белия дом — каза Грей. — Стоката му за продан е лъжата.

— Този път не мисля така.

Пиеха кафе в кухнята. Беше изминала почти седмица, откакто Нийли бе обявил, че първата лейди се оттегля още веднъж от обществения живот за неопределен период от време. Подробностите около нейното състояние бяха малко, а местонахождението ѝ не бе съобщено.

Вече не се нуждаеха от радиото, за да заглушават разговорите си. Грей бе инсталирал акустичен шумов генератор с няколко разклонения из цялата къща. Високотехнологичното апаратче произвеждаше звук, който правеше подслушването невъзможно.

— Вярвам на Далтън, когато казва, че Ванеса не е добре — заяви Бари.

— Защо го защитаваш?

— Не го защитавам, защитавам гледната си точка. Ванеса е болна. Смъртта на детето ѝ засилва маниакалната ѝ депресия. Следователно нейното лечение изисква промени. Докато се стабилизира, тя трябва да бъде наблюдавана и това е всичко. Всичко, което е имало изобщо. Залагам кариерата си за това.

— Ти нямаш кариера — отбеляза Дейли.

— Благодаря ти, че ми напомни. Благодаря, че ми напомняш всеки пет минути.

— Какво те щипе по задника?

— Нищо. Всичко. Не знам — извика тя раздражено. — Не, не е така. Знам какво ме човърка. Липсва ми животът, който водех, преди да се обърка толкова.

— По-точно би било — докато ти сама го обърка — поправи я Дейли. — Никой не те е карал да търчиш като луда за СВДС или за

бебето на президента, или пък да събираш данни за психическото състояние на първата лейди. Ти сама си го докара до главата.

— Добре, кой ме научи на триковете в занаята, а? Ти.

— Научил съм те да правиш новинарски предавания само въз основа на факти, а не на догадки. Това съм те учил — той въздъхна. — Искаш предишния си живот? Чудесно! Можеш да напуснеш къщата ми по всяко време, момиче.

— Може би ще го направя. Омръзна ми да се свивам в хаоса на стаичката ти за гости. Омръзна ми да деля банята с двама немарливи мъже, които никога не закачат мокрите кърпи — столът изскърца върху кухненския линолеум при движението ѝ назад и тя се изправи. — Дотук ми дойде от вас двамата и играта, на която играем — продължи тя разгорещено. — Глупава, опасна и тотална загуба на време. Всъщност точно в момента взех важно решение. Връщам се към стария си живот. Вие двамата можете да правите каквото ви се иска!

Тя пресече стаята и тръшна вратата на кухнята. След известно време Грей се обади:

— Ти наистина я вбеси.

Дъхът на Дейли заклокочи дълбоко в гърдите му.

— Да-а, бях малко груб с нея. След всичко, което ѝ се случи напоследък, трябваше да съм по-внимателен.

— Не се притеснявай. Остави я да се цупи. След малко ще се успокои. И тогава ще поговорим.

— Ти я чукаш, нали?

— Веднъж.

— Това ли е?

— Да не си водиш дневник?

— Какви са плановете ти за нея?

— Не правя планове за жени.

Дейли не позволи на невъзмутимия син поглед да го разколебае да си каже мнението.

— Понякога може да ѝ се карам, но аз обичам това момиче като мое собствено. Не искам да бъде наранена. Нито от теб, нито от тази история. Може би е време да сложим точка и да спрем тази безсмислица.

— Преди една седмица имаше по-друго мнение.

— Имам право да променя мнението си. Всичко тръгна от апетита на Бари за горещ случай. Започвам да мисля, че нейната амбиция е заразителна. Тя се просмука и в мен, а аз би трябвало да не се поддавам.

След като отиде в Уайоминг, тя повлече и теб. Не ти трябваше много, нали Бондюрент. Едно проплакване „Ванеса е в беда“ и нейният герой хуква. По дяволите, и тримата сме направо покъртителни.

— Дейли, добре ли си?

— Добре ли ти звуча? — задави се той. — Твърде стар и болен съм за такава гадост. Искам последните ми дни да преминат малко спокойно. Не ми се ще особено думата предател да бъде гравирана на надгробния ми камък. Само силният човек може да признае грешката си. Би ми било приятно да мисля, че ми е останала достатъчно смелост.

Той стана и се потътри към вратата, влачейки след себе си скърцащата количка с кислород.

— Не забравяй да загасиш осветлението. Вие двамата не плащате наем, а електричеството не е безплатно, нали?

Грей изми чашите от кафе в мивката и загаси светлината. След това той, Бари и Дейли останаха свити в тъмнината.

След известно време Бари ощипа Грей по ухото и придърпа главата му надолу към себе си.

— Какви ги наприказва за мен?

— Съжалявам — измърмори той.

Дейли се мъчеше да диша тихо.

— Сигурен ли си, че това ще свърши работа?

— Не — прошепна той откровено. — А ти изясни ли си как се използва? — по-рано през деня бе изнесъл кратък курс на Дейли как да разчита инфрачервения детектор.

— Преминавам през цялото видимо поле — произнесе Дейли едва доловимо. — Ако някой се крие в тъмното и наблюдава къщата, тук трябва да бъде отразено.

— Добре — кимна Грей. — Ако видиш нещо, обади се, ще те чуя — той сложи безжичен слухов апарат в ухото си. Портативното приемно-предавателно радио беше в джоба на якето му.

— Хубави играчки! — дори в тъмнината Бари виждаше искрите в очите на Дейли.

— Единственият проблем е, че професионалистите разполагат с още по-хубави — въздъхна Грей. — Добре, започваме.

Когато Дейли им подаде сигнала с вдигнат палец, те се измъкнаха от задната врата. Нямаше луна и щеше да бъде трудно за екипа, който ги следеше, да ги различи. Но както каза Грей, професионалистите също имаха хубави играчки. Той бе забелязал колите за наблюдение — днес каравана, вчера — камион, джип — онзи ден — паркирани на улицата една пресечка по-надолу. Тайната полиция на Спенс изпълняваше нарежданията му.

Колите на Дейли и Бари бяха паркирани срещу къщата и Грей се надяваше, че никой не наблюдава отзад. Надяваше се също, че малката сцена, разиграна в кухнята, ще заблуди онези, които душеха наоколо. Вероятно шумовият генератор не покриваше напълно техния разговор, затова внимаваха подслушвачите им да чуват само онова, което желяеха да бъде чуто.

Безшумно напуснаха малката квадратна площадка пред задната врата и притичаха ниско приведени през задния двор. Както през нощта, когато изгоря къщата ѝ, Грей я приведе през няколко квартала резиденции, през задните им дворове и пътеки. Няколко кучета залаяха, но нищо друго не им се случи.

Грей беше паркирал една кола зад едноетажен офис комплекс. Когато стигнаха до нея, той произнесе в миниатюрния микрофон на радиото:

— Как е, Дейли?

— Никой дори не е пръднал. Успех.

— Край.

Бари се беше задъхала както от напрежение, така и от физическото усилие. Вмъкнаха се в колата и тя се отпусна тежко.

— Мислиш ли, че ни следят?

— Ще разберем след няколко минути — и той сложи радиопредавателя на седалката между тях.

— Вие с Дейли наистина бяхте убедителни — произнесе тя сухо. — За всеки, който би могъл да чуе, аз съм амбициозна, съблазняваща, но малко глупавичка.

— Горещо-долу така.

Тя го погледна гневно.

— Откъде взе колата?

— На паркинга, в алеята за продажба на коли.

— Открадна ли я?

— Не, представих се на собственика като човек, който иска да сваля президента и го помолих да ми даде колата си назаем.

— Не е смешно. Сигурно вече са съобщили, че е открадната. Могат да ни спрат.

— Смених номерата с букви от друг щат. Освен това утре сутринта ще я зарежа някъде и ще взема друга.

— Ти наистина се отнасяш към престъпленията с невероятна артистичност.

— Сравнени с престъпленията, които може да ни се наложи да извършим, кражбата на кола е просто нищо. Сега какъв е адресът?

Хауи Фрип живееше сам в четиристаен апартамент на третия етаж в сграда без асансьор. С всяка изминала година стълбите скърцаха все повече, както и колената му. Когато отключи входната врата и прекрачи, артритната болка отново напомни за себе си. Той запали осветлението и тръгна към миниатюрната кухничка, за да остави плика с китайска вечеря на масата.

— Здравей, Хауи.

— Исусе! — Той се обърна точно, когато Бари влизаше от тъмната спалня в кухнята.

— Изплаших ли те, Хауи? Ех, съжалявам. Знам колко е неприятно някой да се промъкне зад гърба ти.

— Ти ми изкара акъла! Какво...

В същия момент видя високия слаб мъж, застанал в сянката зад Бари.

— Кой е този?

— Грей Бондюрент, запознай се с Хауи Фрип — тя се отдръпна настрана, за да даде възможност Хауи да разгледа командоса с леденостудените очи, посивяваща коса и свита уста.

— Вие сте Грей Бондюрент?

— Виждам, че си чувал за него — намеси се хапливо Бари.

Хауи преглътна трудно.

— За мен е удоволствие, мистър Бондюрент.

— Бих желал да мога да кажа същото.

И гласът му звучеше студено. Напомняше му за човека, който веднъж игра с него билиард — онзи, с когото се надяваше да станат приятели. Който повече не се върна в бара.

Очите на Хауи бягаха напред-назад между неканените му гости. Не му харесваше изражението на лицето на Бондюрент. Никак. То изразяваше увереност, смелост на хищник, който току-що бе набелязал следващата си жертва и знаеше, че умъртвяването ѝ няма да е трудно.

— Какво правите в апартамента ми?

— Дойдохме за информация — с върха на един от ботушите си — Кой да ти знае? Някои мъже наистина носят каубойски ботуши... — Бондюрент придърпа един стол изпод масата. — Седни, Хауи. Да не прекъсваме вечерята ти. Можем да говорим докато ядеш.

Хауи се отпусна на седалката, но поклати глава, когато Бондюрент побутна плика с храната към него. При мисълта за кисело-сладкото свинско и скаридите в специален сос му се повдигна. Опитите му да скрие гаденето не успяха.

— Какво има, Хауи? — попита Бари. — Изглеждаш странно. Не се ли радваш да ни видиш?

— Не трябва да разговарям с теб, Бари. При никакви обстоятелства. Дженкинс заплаши да ме уволни, дори ако ти кажа колко е часът.

— Тогава имаш късмет, Хауи, защото ние знаем колко е часът — прекъсна го Грей Бондюрент.

— Не, че не искам да говоря с теб, Бари, то е, нали разбираш... — трябва да пазя интересите си. Кълна ти се, не е лично. Ние се разделихме като приятели, нали? Без лоши чувства. Поне не от моя страна — под мишниците му потекоха вади. — Аз... аз... ей, чакай, имам съобщение за теб. Момент, пъгнах го някъде дълбоко — той порови в джобовете си, докато го намери.

— Ето! — и той протегна една бележка. — Обаждането беше точно преди да си тръгна тази вечер. Каза, че ти е приятелка. Искаше да говори с теб.

— Чарлен Уолтърс — прочете Бари.

— Точно така. Каза, че е спешно и ми даде телефона си. Виж, написал съм го там долу.

— Не ми е приятелка. Тя е откачалката, която постоянно ми звъни.

— О! — какво разочарование. Хауи се бе надявал, че тази Чарлен може да е нещо важно, някой, с когото Бари страшно иска да говори. Той опита най-доброто, за да се окаже полезен, но не мислеше, че Бондюрент е впечатлен. Каменното му изражение не се промени.

Хауи страхливо наблюдаваше как високият, величествен герой издърпва другия стол и сяда като обръща облегалката пред себе си. Движенията му бяха гъвкави и тихи. Всеки би настръхнал от погледа му. Хауи имаше чувството, че онзи гледа направо в мозъка му. Разумен човек никога не би се забърквал с такъв тип.

Бари се облегна на кухненския шкаф и скръсти ръце. Изглеждаше спокойна и се усмихваше с усмивка, за която Хауи знаеше, че е изкуствена.

— Хауи, потиш се като прасе.

— Искам да знам защо сте тук.

— Двамата с Грей се отбихме за малък приятелски разговор.

— За какво?

— О, за разни неща. Времето. Циганското лято. Новият филм на Харисън Форд. Какво става в Белия дом. Такива неща.

— Не знам какво става в Белия дом.

— Разбира се, че знаеш, Хауи. Ти работиш в новинарския сектор.

— Бари, моля те, откажи се. Ще си докараш само нови неприятности.

— Трогната съм от загрижеността ти. Наистина. Но повече ме интересува какво си чул напоследък за първата лейди.

— Нищо.

— Трябва да си чул.

— Кълна се в Бога.

— Откакто не съм там кой отразява сензациите?

— Грант. Разправя, че така са си стиснали задниците, че нищо не изтича.

— Винаги изтича отнякъде. Слух, клюка. Според съобщенията, мисис Мерит отново се е усамотила. Защо? Къде? Някой виждал ли я е? Толкова зле ли е здравословно? Състоянието ѝ крие ли опасност за живота ѝ?

— Кълна се — изхленчи той, — нищо не знам. Господи, ти си се вманиачила, знаеш ли? Напълно си се побъркала. Как може в ума ти да

е само мисис Мерит? Не е естествено, Бари. Мисля, че си откачила, така мисля.

Бари пое дълбоко дъх и след това силно издиша. Тя погледна към Грей и поклати глава.

— Казах ти, че няма да ни сътрудничи. Най-добре е да си вървим.

Тя се насочи към вратата, но Грей я спря.

— Не може да го оставим да издрънка на ченгетата, че сме били тук.

— Хм, предполагам, че си прав — тя погледна към Хауи с колебание.

Той очевидно се разтревожи от насоката, която взе техният разговор.

— На никого няма да кажа, че сте били тук.

— Страхувам се, че не можем да рискуваме — Бондюрент бръкна в якето си и извади пистолета, мушнат в колана на панталоните.

Хауи проплака:

— Ох, курва, ох копеле, ох Господи, ох... Не искам да умра. Не искам! Не искам. Не ме убивайте. Моля...

С ужасяващо изщракване Грей освободи предпазителя на своя „Магнум“.

Хауи здраво стисна очи и започна, заеквайки:

— Б... Бари, м... моля, не можеш да го оставиш да ме убие.

Ние бяхме приятели.

— Приятели? Приятели, Хауи? Не говориш сериозно — тя се засмя. — Приятелите не се продават, а ти винаги си правил това. Всеки ден, през който съм работила с теб, си говорил за задника ми. Освен това не участвам в решенията на Грей. Ако той е решил да не ти разреши да дрънкаш за нас, наистина не мога нищо да направя. Но предпочитам да не гледам. Иначе никога няма да мога да хапна китайско ястие. Грей, нали нямаш нищо против да почакаш, докато отида до другата стая?

— Моооля те! — Хауи се молеше почти плачешком. — За Бога, Бари.

— Съжалявам. Наистина не зависи от мен — тя се отдели от шкафа. На излизане се спря, за да хване рамото му за последно сбогом.

Бондюрент протегна ръка през масата и притисна дулото на пистолета в челото на Хауи.

— Дочух нещо, но не знам дали е вярно — думите изхвърчаха толкова бързо, сякаш се препъваха една в друга.

Бари спря и се обърна. Изражението ѝ бе скептично.

— Сега би казал какво ли не. Ще измислиш нещо, само за да не те застреля Грей.

— Не, не, заклевам се, заклевам се, мистър Бондюрент — той се опита да се прекръсти.

— Какво си чул?

— Говори се, че мисис Мерит е постъпила в болница в тежко състояние.

— Стара история — прекъсна го Бари. — Имаше спекулации и преди това.

— Този път е сериозно — нервно каза Хауи.

Бондюрент все още го гледаше намръщено.

— Коя болница?

— Не знам. Никой не знае. Може да е само слух.

Бондюрент погледна към Бари. Тя поклати глава. Бондюрент помръдна рамене и го чукуна с пистолета по челото.

— Д... доктор Алън излита всеки ден с хеликоптер от ливадата на Белия дом — разбърза се той. — Обикновено се връща след час, час и половина. Но никой не знае къде отива или дали тези кратки пътувания са свързани по някакъв начин с първата лейди. Говори се също, че има неприятности вкъщи.

— Брактът им е непоклатим — каза Бондюрент. — Бил съм в тяхна компания. Те са луди един за друг.

— Скарали са се. Така говорят. Затова може би лети, ходи при някоя фуста, кой знае?

Хауи обърна глава и погледна с надежда към Бари.

— Кълна се в Бога — това е. Това е всичко, което съм чул. Дженкинс каза, че ще ми завре в задника паметника на Вашингтон, ако само проговоря с теб. Така че, ако използвате за нещо тази информация, той не бива да разбере, че аз съм ви я дал. Обещаващ, Бари, нали?

— Какво мислиш? — попита я Бондюрент. — Лъже ли?

— Не лъжа! — извика Хауи.

— Не съм сигурна — каза тя, захапвайки бузата си от вътрешната страна. — Може би приказва само, за да спаси кожата си. От друга страна би трябвало да знае, че ако ни продава измишльотини, ние ще се върнем.

— Не лъжа. Не се връщайте — в скоропоговорка извика Хауи, Бондюрент го фиксира с поглед. Целият живот на Хауи премина пред очите му най-малко три пъти, преди Бондюрент да сложи отново предпазителя и да отдръпне оръжието.

— Виж какво ще ти кажа, Хауи. Няма да те убия тази нощ, само ако ти ни дадеш основание да се върнем утре.

— За какво?

— За името на болницата. Не ти искаме много, нали? Името на болницата в замяна на вкусно китайско ядене, като това, което си си взел и шанса да го излапаш.

— Не мога... Как да открия името на...

— Това си е твой проблем. Но се обзалагам, че ще се справиш.

— Не разчитай на това — обади се Бари. — Той ще се съгласи на всичко, за да спаси вкиснатия си задник. След което вероятно ще ни предаде.

— Няма! — извика гневно Хауи. — Кълна се в Бога, мистър Бондюрент.

— Прави каквото знаеш, Грей — каза Бари, но аз не му вярвам. Той е гнида.

— Благодаря ти, че ми напомни — от гласа на Бондюрент по гърба на Хауи полазиха тръпки. — Тя ми каза, че си я тормозил в работата, Хауи.

— Не е вярно.

— Той е не само мекотело сексист, но е лъжливо мекотело.

Страшните сини очи се присвиха още.

Хауи се завъртя на стола си.

— Добре, може би... може би съм се шегувал с нея, но никога не съм влагал нещо лошо в това.

— Приличаш на човек, който подхвърля похотливи забележки на жените, защото по никакъв друг начин не може да привлече вниманието им.

— Точно така е — каза Бари.

— Истина е, говорех — от ентузиазираното кимане главата на Хауи се залюля. — Каквото и да казва Бари — виновен съм.

— Правил ли си вулгарни забележки за сексуалното ѝ поведение, любовния ѝ живот, фигурата ѝ?

— Понякога.

— Гледал ли си краката ѝ, хвърлял ли си похотливи погледи към гърдите ѝ, казвал ли си неща, които унижават женското достойнство?

— Да, правех го. Наистина. Дяволски съжалявам за това.

— Наистина? — сухо попита Грей.

— Наистина. Да, сър. Ако не съжалявам, нека ослепея заради лъжата.

Бондюрент замислено потропа с дулото на пистолета по гърба на стола.

— Ако някога те чуя да я нагрубяваш или да се държиш лошо с нея отново, ще ти видя сметката, Хауи. Защото, подгоня ли те аз, ще се молиш да си ослепял.

— Аз... аз разбрах.

— А за утре?

— Ще се опитам да открия това, което искате.

— Надявам се, че ще се справиш.

Успокоен, Хауи се усмихна.

— Защото не ми се иска да ме убиеете, нали?

— Не. Защото не ми се иска да изхабя един отличен куршум за калпавата каша, която ще се получи от мозъка ти.

Бондюрент внезапно се изправи и втъкна пистолета в колана на панталона си. Изчезна веднага в спалнята. Бари го последва, без да пророни дума.

— Къде отивате? — извика Хауи след тях. — Ей! По кое време утре? Къде?

Отговорът беше злокобна тишина. Когато накрая събра достатъчно кураж да излезе от кухнята и да пристъпи в спалнята, тя беше празна. Неговите гости изглежда се бяха изпарили. Ако не беше мокрото петно отпред на панталоните му, би могъл да повярва, че целият ужасен епизод му се е присънил.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

— Изпитах съжаление към него.

— Недей. Той е нещо по-лошо и от мекотело.

След като напуснаха апартамента на Хауи по аварийната стълба и прозореца на спалнята, през който бяха влезли, се отправиха към къщата на Дейли. Бари гледаше замислено през прозореца на колата.

— Страшен си, Бондюрент. Ти наистина го изплаши.

— Страхът е добра мотивация.

— Питам се дали все пак е най-ефективната.

— Ще разберем утре вечер.

— Той се опитваше да е полезен — тя потърси бележката, която Хауи ѝ бе дал, в джоба си. — Добрата, стара Чарлен — засмя се тя. — Явно не е научила, че вече не работя в телевизията. Всъщност, не съм говорила никога с нея, но тя се обажда редовно — под напора на внезапен импулс Бари помоли Грей да спре след завоя и да паркира срещу една аптека.

Той изпълни желанието ѝ и излезе с нея от колата.

— Аптеката е затворена — отбеляза той.

— Не търся аптека, искам да ползвам уличен автомат.

— Кварталът не е скъп, за да се развяваш по ъглите.

— Чувствам се относително сигурна заради светлините на алармената система в аптеката и заради портативното оръдие в панталоните ти — той вдигна вежди. — Храниш напразни надежди, Бондюрент. Имаш ли дребни?

Номерът, който Хауи ѝ бе записал, беше с код, който не ѝ подсказваше в кой район е абонатът. За да избегне проследяването на фонокартата си, тя пушна монети в автомата. След многобройни шумове по линията, най-после чу сигнал. Той прозвуча няколко пъти. Мислеше вече да затвори, когато от другата страна вдигнаха слушалката.

— Я-я!

— Извинете? — тя вдигна ръка, за да покаже на Грей, че са отговорили на позвъняването.

— Кой ви даде този номер?

— Ъ-ъ-ъ, Чарлен Уолтърс — отвърна Бари. — Мога ли да говоря с нея?

Единственият отговор на молбата ѝ беше флегматичен смях, примесен с изсумтявания.

— Там ли е мисис Уолтърс?

— Да, тук е. Но този телефон не се ползва, след като заключим.

— След като заключите! — Бари погледна към Грей, който изразяваше същото недоумение. — Къде точно се намирате? — попита тя.

— Централен затвор Пърл, Мисисипи.

— Дали мисис Уолтърс е от обитателките?

— Да, и то от много години. За какво ѝ звъните?

— С кого говоря, моля?

Мъжът се представи като пазач, който случайно минал покрай автомата в момента на звъненето. Тя попита дали е възможно да говори с управителя.

— По това време през нощта? Адвокат ли сте или какво?

Тя ловко се отклони от директния отговор и му обясни колко жизненоважно за нея е да говори с официално лице от затвора, като подчерта, че въпросът не може да чака до сутринта.

— Добре — измърмори пазачът. — Дайте ми вашия телефонен номер. Ако се съгласи, той ще ви се обади.

Бари би предпочела да получи номера на управителя, но нямаше друг изход и издиктува номера на автомата. Когато затвори, Грей я попита как затворницата от Мисисипи е научила за нея.

— Сериалът за СВДС беше разпространен по сателита. Може да е бил предаван по всяка телевизионна станция в страната. Затворниците често се прехласват болезнено по знаменитостите. Въпреки, че е прекалено да се мисли за мен като за знаменитост.

— Защо е „жизненоважно“ да говориш с нея тази нощ?

— Не е — съгласи се тя. — Повечето от нейните обаждания се изчерпваха с това да ме нарича идиот. Любопитна съм просто да разбера защо мисли така — очите на Грей се присвиха. — Какво? — попита тя.

— Просто размишлявах. И двамата — Дейвид и Ванеса — са от Мисисипи.

— Прав си, от Мисисипи са — каза Бари, сграбчвайки слушалката още при първото иззвъняване.

— Здравейте, тук е Бари Трејвис.

— Заместник-управител Фуут Грахам.

— Благодаря ви, че позвънихте.

— Няма проблеми, госпожо. Как мога да ви помогна?

Тя се идентифицира като телевизионна журналистка от Вашингтон и му каза за постоянните обаждания на Чарлен Уолтърс.

— Тя ви ругае, нали?

— Не, не е това. Аз просто се питам защо мисис Уолтърс би ми се обаждала.

— Никой не може да обясни какво има наум лудата Чарлен.

Бари погледна към Грей, който внимателно наблюдаваше изражението на лицето ѝ.

— Лудата Чарлен? — повтори тя заради него.

— Да, мадам. Седемдесет и седем годишна е, но все още е пълна с енергия.

— Седемдесет и седем? Господи, откако е в затвора?

— Тя е доживотна. Заварих я, когато дойдох, а оттогава са минали осемнайсет години. Мисля, че ще надживее всички ни. Никой не си спомня за времето, когато Чарлен не е била тук. Тя е нещо като, а... как го наричат? Талисман. Тя е и лидер. Много я обичат останалите затворнички. Особена е. И за всичко си има мнение, независимо дали се интересувате от него.

— Значи не ви изненадва, че е гледала предаването ми по телевизията и е решила да позвъни.

— Изобщо не ме изненадва. За какво става въпрос?

— Синдромът на внезапната детска смъртност.

— Хмм. Мислех, че сте по-близо до теми, които лежат на сърцето ѝ. Нея много я вълнува корупцията в правителството, бруталността на полицията, легализираното дрогиране, ей такива неща...

— Какво е било престъплението ѝ?

— Заедно с мъжа си са държали магазин за спиртни напитки. За по-малко от петдесет долара мъжът ѝ застрелва шестнадесетгодишен

писар и други трима посетители в главата. Екзекутиран е отдавна. Но тъй като Чарлен се е заклела, че нейният човек я е принудил да му помага, тя не бе осъдена на смърт.

— Нищо свързано със СВДС, нали?

— Не, доколкото знам.

— Добре, благодаря ви много за времето, което отделихте. Извинявам се, че се обадох в такъв час, мистър Фуут.

— Грахам, Фуут Грахам. Няма проблеми. Радвам се, че ви услужих.

Бари тъкмо се канеше да каже довиждане, когато Грей я побутна, за да ѝ напомни още нещо.

— О, мистър Грахам, един последен въпрос. Предполагам, че Чарлен няма никакви връзки, колкото и далечни да са, със сенатор Армбръстър, или президента Мерит?

— Президентът? О, госпожице, защо не ми казахте това още в началото?

Сърцето ѝ щеше да спре. В този момент сякаш светът спря и се съсредоточи в телефонната слушалка, която тя стискаше с побелели от напрежение пръсти.

— Какво казва? — попита Грей и се приближи.

— Напълно възможно е Чарлен да има никакви връзки и с двамата — нашият сенатор и президента Мерит.

— Как така? — попита глухо Бари.

— Съвсем просто. Чарлен е скитала много.

— Разбрах, че е осъдена доживотно.

— Вярно е. Но ако вярвате на Чарлен, тя е водила невероятен живот преди осъждането. Била е гадже на Робърт Редфорд в колежа. След това избягала с Ричард Никсън. Междувременно родила извънбрачно дете от Елвис Пресли и участвала във френска тройка с Мерилин Монро и Джо Ди Маджо, по време на брака им. Чарлен твърди, че тя го е вдъхновила да създаде мистър Кафе.

Бари се облегна на стената на телефонната кабина.

— Разбрах. Тя е побъркана.

— Съвсем луда — потвърди той и се разсмя с много по-приятен смях, отколкото пазача. След малко продължи. — Съжалявам, че се смея за ваша сметка, мис Трейвис. Наистина ли беше толкова важно за вас?

— Да.

— Ужасно съжалявам. Предполагам, че сте загубили времето си.

— Не съвсем — въздъхна тя разочаровано. — Никога не съм срещала човек, който се казва Фуут^[1].

След като се качиха отново на колата, тя разкъса парчето хартия с името и номера на Чарлен на малки парченца и ги разпиля по пода.

— Да отговарям на една побъркана — изсъска тя със самопрезрение. — Това е сигурен белег за отчаянието ми. Не бих искала Дженкинс или Хауи да узнаят колко ниско съм паднала.

— Но би могло да се окаже друго нещо.

— Не ме утешавай — прекъсна го остро тя. — Глупав импулс. Срамувам се, че действях така. Проблемът е, че съм изобщо без идеи. Ако Хауи не подаде нещо, какво ще правим след това?

— Какво става с информаторите ти?

— Не си чувал пейджърът ми да се обажда, нали?

— Провери ли батериите?

Тя го погледна намръщено.

— Пейджърът си е съвсем наред, Бондюрент, аз не съм. Що се отнася до журналистиката, вече не съществувам за никого във Вашингтон.

— Има и други начини.

Колкото повече се опитваше да повдигне духа ѝ, толкова поупорито тя настояваше на своето.

— Никой, дори най-тайният неидентифициран информатор, не би пожелал да бъде свързан с мен. Не бих си намерила работа и като чистачка на тоалетни, в която и да е новинарска агенция в този град. Може би някъде другаде... — като се облегна назад, тя въздъхна. — Убедена съм деветдесет на сто от това, което казах тази вечер, преди да тръгнем. Аз наистина искам да върна лентата на живота си. Липсва ми Кронкайт. Липсва ми къщата. Тя не беше палат, но беше мой дом. Липсва ми работата, вечното бързане, тръпката, която усещам, когато съм на местопроизшествието, радостта от добрия материал. Господ да ми прости, но мисля, че ми липсва дори Хауи, защото почти ми беше приятно, че го видях тази вечер.

Грей я погледна косо.

— Преживяваш тежка криза на самосъжаление.

— А ти не изпитваш ли подобно чувство? Не ти ли липсват ранчото и конете, безценното ти усамотение? Не ти ли се иска въобще да не се бях появявала?

— Но ти дойде. Така че какъв смисъл от ровичкане на миналото? През последната година на моето отшелничество все се надявах на някакво предизвикателство. Оказа се, че това е смъртта на Робърт Ръштън Мерит. Кой би могъл да предполага? В края на краищата ние никога не знаем какво ще ни се случи занапред — той повдигна рамене. — Аз приемам нещата, както идват и се опитвам да не гледам назад.

— Господи, нищо ли не може да те сломи? Никога ли не позволяваш на обикновено човешко чувство да проникне под бронята ти? Не можеш ли някога просто да спреш и да се отдадеш на чувствата си?

Когато гласът ѝ потрепери, тя млъкна, за да не разбере, че е на ръба на сълзите. Да, чувстваше се като глупачка, защото се беше опитала да се свърже с една луда. Беше отчаяна, защото не успяха да проникнат зад стената, заобикаляща Ванеса. От всичко, което знаеха, тя би могла вече да е мъртва. Бари бе убедена повече от всякога, че крайната цел на Мерит е да стане вдовец. С всеки изминал ден той се доближаваше до целта си.

Да, тревожеше се за Дейли, защото изглеждаше и звучеше наистина зле. Държеше се мъжки, но тя знаеше, че си отива. Неговият лекар бе казал, че нищо повече не може да се направи. Болестта беше достигнала стадий, в който и най-новото лечение щеше да остане безрезултатно.

Да, да, да. Всички тези грижи не ѝ даваха мира. Но най-голямата, главната причина на сълзите, беше мъжът до нея. Грей Бондюрент оставаше загадка. Имаха интимна връзка и въпреки това не го познаваше. Въпреки времето, което бяха прекарвали заедно, той си оставаше непознат колкото онази сутрин, а може би и повече.

Заради това ѝ се плачеше. Беше галила тялото му, но не се бе докоснала до него.

Като захвърли всяка предпазливост, Бари се обади.

— Как може да не те е грижа за нищо или за някой? Какво те е направило толкова нечувствителен?

След цяла минута враждебна тишина, той отговори:

— Родителите ми умряха в един и същи ден. Просто изчезнаха. Бях дете. Болеше. Но аз го надживях и започнах да се уповавам на дядовците и бабите си. След това един по един, и те умряха. Със сестра ми бяхме близки, но нейният съпруг не ме хареса. Той и децата са на първо място за нея, така че тя повече или по-малко ме отстрани от своя живот.

Силно приятелство ме свързваше с двама души, на които вярвах. Можех да прочета мислите им преди те да са ги помислили. След това ме предадоха и на два пъти се опитваха да ме убият — той сви рамене. — Предполагам, че не съзирам никакви предимства в създаването на връзки и отношения.

Този път той разкри повече от себе си. И въпреки това нещо важно се изплъзваше непрекъснато.

— Остави настрана епизода с Ванеса и бебето — прекъсна го Бари. — Пропусна да споменеш, че любовта на живота ти е била към чужда съпруга.

— Да, пропуснах този епизод — отвърна той троснато.

---

[1] Игра на думи — произнася се както стъпка или ходило Б.р. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

— Сенаторе?

Клет се обърна към спикърфона на бюрото си.

— Какво има Керъл?

— Грей Бондюрент иска да говори с вас.

Клет потърка брадата си замислено.

— Кажу ми, че ме няма.

— Това е третото му позвъняване от два дни насам.

— Не ме интересува колко пъти се е обаждал, няма да говоря с него. Какво става с доктор Алън?

— Продължавам да се опитвам да го намеря, но ми казаха, че е неоткриваем.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Не ми дадоха повече обяснения, сър.

Джордж Алън му бе позвънил, за да го информира, че Ванеса не е понесла добре промените в лечението. Намекна също, че отново пие много. Целта на разговора беше да съобщи на сенатора, че са я отвели в частна болница и е под наблюдение. И че докато не се стабилизира би било най-добре да няма посетители. Всъщност забраната за посетители беше изискване на болницата.

Отново както с проклетия Хайпойнт! Бяха я закарали там, без да му каже поне довиждане и без да може да се свърже с нея. Накрая Алън бе завършил, че не очаква да я задържат повече от няколко дни.

Като председател на сенатския комитет по финансите, Клет бе затрупан от срещи във връзка с реконсолидацията на бюджета. Присъствието му бе задължително, но той трудно се съсредоточаваше върху проблемите, защото се тревожеше за дъщеря си. Докторът избягваше позвъняването му, а Дейвид дори не бе благоволил да му се обади, за да поговорят. Нещо тук започваше да му намирисва. И част от вонята беше собствената му надигаща се паника.

— Знаят ли, че аз се обаждам?

— Разбира се, сър.

— Тогава искам незабавно да говоря с президента.

Докато тя се свързваше, Клет стана от бюрото си и се приближи към големия прозорец. Повече от трийсет години се взираше в този изглед и той никога не му омръзна. Автомобилите по широките авенюта на Вашингтон се променяха. Модите в облеклото идваха и си отиваха. Сменяха се сезоните. Но здравите сгради на правителството на Съединените щати оставаха.

Емоционалното вълнение, което изпитваше от тяхната гледка, не бе патриотизъм. Стоеше по-ниско от любовта към родината. Беше страст към властта, която циркулираше между тези сгради и която му създаваше онази възбудителна тръпка, не особено различаваща се от ерекция. Беше съгласен с поговорката, че властта е най-силното полово желание. Нищо не можеше да се сравни с нея. Нищо дори не се доближаваше до нея.

Всеки мъж, достоен за името мъж, се бореше да получи власт. Неизбежно, един ден и той щеше да се раздели с влиянието, което притежаваше във Вашингтон. Но не днес и не утре. Той щеше да избере времето за предаване на диригентската палка.

И нямаше да разреши тя да отиде при Дейвид Мерит. Секретарката позвъни отново.

— Съжалявам, сенаторе. Календарът на президента е абсолютно пълен за днес, а вечерта е предвидено да пътува за Атланта. Очакват връщането му не по-рано от утре късно следобед.

— Благодаря, Керъл. Опитвай отново да се свържеш с оня шарлатанин Алън. И разкарай Бондюрент.

Върнал се на бюрото, той сложи крака върху него и се заклати напред-назад, облегнат на гърба на стола, докато обмисляше следващия си ход. Дейвид бе действал по-бързо, отколкото предполагаше. Очакваше, че той ще остави нещата да се поуспокоят, преди да се опита да елиминира отново единственият свидетел на убийството на детето.

Да, Клет повярва всичко, което Бондюрент и Бари Трејвис му казаха онази нощ в ресторанта. Наистина взе участие в разсипването на Бари Трејвис, но какъв избор му остана, иначе рискуваше самият той да изглежда като пълен глупак. Оплю нея, но яростта му бе насочена към Мерит.

Бари Трејвис беше дреболия, но не и Бондюрент. Никога не беше обичал особено екс-морския, екс-президентският съветник. Той не беше от приказливите, но честността му не можеше да се поставя под съмнение.

Никога не го бе чул да лъже. Отбягваше въпросите за аферата с Ванеса, но те можеха да се нарекат лъжа по принуда, а Клет виждаше в неговото мълчание галантен опит да защити Ванеса от скандала.

Като познаваше толкова добре Дейвид, и като знаеше за Беки Стърджис, Клет не се съмняваше, че Дейвид би могъл да удуши дете, за което знае, че не е негово.

Наруга се, че не е заподозрял това по-рано. Кучият му син беше измамил и двамата, — него и Ванеса — че иска деца. Години наред тя опитваше всякакви лекарства против безплодие, а Дейвид отказваше да потърси лекарски съвет. Сега Клет знаеше защо. Копелето е изхвърляло празно и не е искало никой да разбере. Още повече, че ловко насочваше вината към Ванеса, с което подхранваше и чувството ѝ за неадекватност — основен симптом на нейната болест.

Разбира се, съвестта на Клет не беше безупречно чиста. Той трябваше да поеме част от отговорността за малтретирането на дъщеря си като съпруга. Къде стоя всичките тези години? Защо не видя онова, което сега просто вадеше очи? Беше прекалено зает да вкара Дейвид в Белия дом, за да види сега, че Дейвид жестоко се бе подиграл с любовта на Ванеса.

Докато вършеше онова, което ѝ се казваше, докато не му се месеше и изглеждаше така, както се очакваше от нея, Дейвид беше доволен. Имаше страдаща, но красива жена, която приемаше случайните му авантюри. И когато Ванеса обърна играта и забременя от друг мъж, Дейвид почувства, че смъртното наказание е справедливо.

Да, Бари Трејвис и Грей Бондюрент казваха истината. Те го бяха принудили да си отвори очите за нещо, което не желаше да вижда: Дейвид Мерит бе превърнал живота на неговата дъщеря в ад; Дейвид Мерит бе убил неговия внук; Дейвид Мерит го бе предал; Дейвид Мерит трябваше да бъде унищожен.

Но да повдигне несъществени обвинения срещу него в нощните новини не беше начинът, по който това можеше да стане. Клет трябваше да провали Дейвид подмолно, а не да разгласява, че

заговорничи срещу него. Само подмолните действия биха гарантирали успех.

Бондюрент би могъл да успее, но не и в съучастие с журналист, особено пък Бари Трејвис. Налагаше се да действа, независимо от тях и то бързо, защото Дейвид очевидно бързаше.

Първо — да намери Ванеса; второ — да я измъкне далеч от Дейвид. Трето — да унищожи копелето.

Имаше пречки. Една от тях бяха собствените противоречиви чувства на Клет. Предателството на своя зет той чувстваше като рана в сърцето, но не можеше да си позволи да проявява сантименталност.

Трябваше да бъде безкрайно внимателен. Докато не извади на показ истината за Дейвид, той не можеше да излезе на светло. Разобличаването на президента и на администрацията му изискваше ловко маневриране.

Самото маневриране изискваше време, а точно то, страхуваше се Клет, беше недостатъчно.

— Хауи, нали?

Хауи едва не се задави над чашата бира. Той избърса уста с опакото на ръката си, преди да я подаде на мустакатия мъж с бейзболна шапка и конска опашка.

— Хей, вече не вярвах, че ще дойдеш отново.

Мъжът се усмихна сдържано.

— Бях зает.

— Добре, приятно ми е да те видя. Да те черпя една бира?

Въпреки, че Хауи се зарадва на завръщането на човека, когото се надяваше да нарече приятел, той с половин уста го покани на бира. Тази вечер не беше обикновена. Беше се спрял в кръчмата, за да пийне набързо, а не да води разговори. През целия ден нервно се бе питал кога ще се появи Бондюрент, за да разбере успял ли е да разузнае местонахождението на първата лейди. Страх го беше, че могат да се появят в студиата на WVUE.

Но стана седем, часът, в който той отстъпваше поста си на нощния редактор, а нямаше никакъв знак нито от Бари, нито от плашещия го неин съучастник. Опитваше се да се самоизмами, че са забравили за него, или че са открили онова, което търсеха чрез друг

източник, но съзнателното самозалъгване не проработи. Колкото повече приближаваше краят на деня, толкова по-разтревожен ставаше.

Съмняваше се, че ще му повярват като каже, че е употребил най-сериозни усилия, но без резултат. Или всички го лъжеха, или никой, наистина никой не знаеше къде е мисис Мерит. А това не беше отговорът, който Бари и Бондюрент желаеха да чуят.

Така че Хауи бе решил, ако се наложи да измисли медицинско заведение. Той трябва да даде нещо на Бондюрент. Беше сигурен, че бившия морски държи на думата си. Ако не му съобщи мястото, току-виж го ликвидирали без колебание.

— Благодаря, бира ми звучи чудесно.

— Какво? — попита Хауи, изтръгнат от мрачните си мисли.

— Бира? — Новодошлият изглеждаше озадачен.

— О, разбира се, разбира се. Беше тежък ден — въздъхна Хауи, извинявайки се за моментното разсейване. — Веднага се връщам.

Когато дойде с бирата, мъжът мажеше с тебешир върха на един стик.

— Внимавай тази вечер. Аз се упражнявах.

Усмивката му напомняше на Хауи за хищник с дебнещи очи и дребни, остри зъби.

— Ъ, наистина, нямам, ъ, време тази вечер — по-обезпокоителното нещо от усмивката на мъжа бяха смръщените му вежди. Те бързо промениха намерението на Хауи. — Добре, може би една бърза игра.

— Великолепно. Ще ми даде възможност да възстановя самочувствието си.

Между ударите разменяха по някоя дума. Хауи играеше лошо. Не можеше да се концентрира, защото мислеше кой или какво ще го очаква в засада, когато се прибере вкъщи. А дали Бондюрент не го държи отнякъде на мушка сега? Не го ли наблюдава отсреща от химическото чистене?

— За приятелката ти?

— Моля?

— Питам за твоята колежка. Журналистката. Ей, изглеждаш ми много разсеян. Ако имаш по-добро занимание за тази вечер...

— Не, не — забързано отрече Хауи. — Извинявам се.

Престани, идиот такъв, напомни си той. Какво, по дяволите, му ставаше? Ето един страхотен човек, който почти го моли да му стане приятел, а какво прави той? Държи се като задник, това е.

Грешката беше на Бари. Винаги е била на Бари. На нея, и сега на Бондюрент. Кой бяха те, че да влизат в апартамента му и да го тормозят? Те не бяха силни. Поне Бари не беше. А Бондюрент е трябвало да бяга, защото не е стоял далеч от гащите на първата лейди. Ще им кажа аз! Ако се появят тази вечер със заплахите си, той ще насъска ченгетата срещу тях.

Вдъхновен от новата си самоувереност, той вдигна отпуснатия колан на панталоните си и отпи глътка.

— Уволних я.

— Не се шегуваш?

— Беше ми мъчно за нея — устните му се извиха в знак на съжаление — но тя продължи да се ровичка и не ми остави избор.

— Какво друго си могъл да направиш, нали?

— Точно — Хауи направи най-добрия си удар за вечерта. Неговият приятел вдигна халбата с бира, за да го поздрави за успеха. — Аз обаче ѝ давам шанс.

— Ох? — мъжът подготвяше следващия си удар. Топките се сблъскаха здраво, но той не успя да вкара една. — Да не ѝ пишеш препоръчителни писма?

— Не, помагам ѝ за нещо много тайно.

Както Хауи се надяваше, веждите на мъжа се вдигнаха. Беше впечатлен от авантюристичната нотка в гласа му.

— И какво толкова тайно?

Обиден от унижението, което преживя от Бондюрент, Хауи бе доволен, че може да покаже мускули. Какво, ако малко попресили истината? Това приятелче тук никога не би разбрало. Освен това и най-добрите приятели се послъгват един друг. Всичко е по правилата на играта.

— Тя сега е на свободна практика, все още се занимава с онази голяма история, за която ти разказвах. Но когато стигнала до задънена улица, при кого мислиш, че отиде за информация? При мен.

— Информация за какво?

— Нещо от кухнята на Белия дом — намигна му Хауи.

— И ти успя да я получиш?

— Не мисли, че беше лесно — каза Хауи, като изпъчи гърди. — Не беше. Наложих се да направя някои проучвания самият аз, но открих мястото, което търси Бари.

— Трябва да е била щастлива.

— Ще бъде.

— А, още не си й казал? — очите на мъжа светнаха и мустаците се повдигнаха от усмивката. Той потупа Хауи по рамото. — Разбрах. Ти ще я позадържиш, докато не получиш нещо в замяна, нали?

Хауи се изкикоти. Този нов приятел винаги казваше нещо на място, вярваше му, че е убиец на женски сърца, светски човек, човек, с който се съобразяват и в никакъв случай — глупак.

— Ще се видим по-късно тази нощ. За онова, което ще й кажа, мисля, че ще ми се отблагодари, нали така?

Тази вечер Бари караше волво, откраднато същия следобед от паркинг на един медицински комплекс. Когато стигна до сградата, където живееше Хауи, тя намали.

— Къде да паркирам? — попита тя Грей.

— В края на квартала. Спри и ме остави тук. Аз ще се кача първи.

— Пред вратата?

— Фокусите ни от снощи доста го смутиха, така че се чувствам сигурен и ще вляза по нормален начин.

— Ами ако той не е открил нищо?

— Ще разбере, ако ме лъже. Ще се видим горе — каза той, стъпи на паважа и затвори вратата.

— Не бъди лош — извика тя, но той или не я чу, или предпочете да не отговаря.

Смелостта на Хауи бе кратковременна. Веднага след като се раздели с новия си приятел и напусна кръчмата, безпокойството му се върна. По пътя с колата за вкъщи дланите му така се изпотиха, че той едва държеше волана.

Бондюрент със сигурност щеше да го изрита, ако не му съобщи нещо полезно. А ако измисли нещо и онзи открие, вероятно ще се

върне и ще го убие. И в двата случая с Хауи бе свършено. Освен ако се помоли на Бари за милост. Тя беше много твърда снощи, но той не мислеше, че ще стои и ще остави Бондюрент да го убие хладнокръвно.

Не, ще отиде в другата стая, за да не си загуби апетита — измърмори на себе си той, докато паркираше зад сградата. С треперещи ръце отключи вратата и я отвори. Постоя на прага, като се мъчеше да улови и най-малкия шум. Най-накрая влезе във всекидневната и затвори зад себе си.

Беше съвсем сигурен, че е сам в апартамента и че никой не е влизал от тази сутрин. Но дори и така той бързо мина през малките стаички и запали всички лампи. Цялото жилище светна. Той погледна през прозореца на спалнята към пожарната стълба, защото бе убеден, че снощните му посетители са я използвали. Нямаше никой по зигзагообразните стъпала.

Отиде в кухнята. От нерви сега бирата киселееше в стомаха му. Оригна се, когато отвори вратата на хладилника и затърси нещо, което да премахне киселия вкус.

— Глупости! — измърмори той с пълна уста студени спагети.

Не е дете. Мъж е, в края на краищата... И въпреки това крачеше дебнешком из собствения си дом, плашеше се от сянката си. Откакто на Бари й хрумна налудничавата идея за първата лейди, животът на Хауи просто не вървеше. Имаше неприятности в работата с Дженкинс, неприятности и в свободното си време. Как човек да си създаде приятели, когато някакъв морски от разузнаването заплашва да ти пръсне главата? Сега неприятностите бяха завладели и дома му.

Добре, подлудиха го, но повече няма да позволи!

Щом Бари пристигне, той...

На вратата се почука.

Цялата му смелост се изпари.

След малко обаче куражът му се възстанови. Той войнствено тръгна към вратата и решително я отвори, готов да каже на Бари и Бондюрент какво мисли по въпроса. Но на прага стоеше само един гост и той се усмихваше.

— Здравсти, Хауи. Мога ли да вляза?

Бари излезе от волвото. Докато крачеше забързано по улицата, се усмихваше — бе заключила открадната кола! Тя погледна нагоре към третия етаж на близката сграда. Пердетата бяха спуснати, но всички прозорци от апартамента на Хауи светеха. Това беше успокоително. Ако Грей възнамерява да направи нещо наистина лошо, щеше да го направи на тъмно.

Тя се заизкачва по стълбището. Миришеше на мухъл като в склад за вехтории. Почука на вратата на апартамента на Хауи. Почака. Никой не дойде да отвори. Залепи ухото си към вратата, послуша се, но не можа да дочуе никакъв разговор от другата страна. Тогава завъртя топката, апартаментът не беше заключен.

— Хауи? Грей? Тя влезе.

Осветлението изгасна...

Силно осветените стаи изведнъж потънаха в пълен мрак. Искаше да изкрещи, но бе изплашена до такава степен, че не можа да издаде и звук. По вибрациите на пода усети, че някой се движи бързо към нея откъм всекидневната. Пипнешком затърси ключа за лампата, намери го, но преди да успее да го натисне, една ръка покри нейната.

— Не издавай никакъв звук.

Разпознавайки гласа на Грей, тя почти припадна от успокоение. Обърна се към него.

— Какво става?

— Тръгваме. Веднага.

— Чакай — каза тя, съпротивлявайки се, докато той отваряше вратата. — Къде е Хауи? Тук ли е?

— Да, тук е.

— Къде? Какво ти каза?

Той не отговори. Тя не можеше да го види, но усещаше, че е напрегнат и я гледа с безмилостния си поглед. Усещаше дъха му върху вдигнатото си нагоре лице.

— Къде е Хауи?

Гласът ѝ ставаше по-висок едновременно с паниката, която я обземаше.

— Какво му направи?

— Успокой се.

Тя го бутна настрана и се запрепва из всекидневната.

— Бари, не!

Тя почувства въздухът да се раздвижва покрай ръката ѝ, тъй като той посегна да я хване в тъмнината, но не успя. В кухнята на Хауи се блъсна в ъгъла на масата. Напипа ключа за осветлението, натисна го няколко пъти, но нищо не се случи.

Някой беше изключил главния прекъсвач на таблото. Грей я хвана за ръката.

— Хайде, Бари. Да вървим.

— Остави ме! — извика тя и се опита да освободи ръката си.

Да се пребори с него беше безнадеждно, особено в тъмното. Не можеше да се ориентира в кухнята на Хауи, но поне беше запозната с нея колкото Грей. Спомни си основното разположение и докато се боричкаха, си проправи път към прозореца. Когато стигна на една ръка разстояние, тя сграби долния край на пердето и го дръпна силно. Старомодният транспарант бързо се заиздига нагоре и се нави върху пружината. Уличното осветление освети помещението.

— По дяволите! — изруга Грей.

С огромно усилие Бари го бутна настрана.

— Хауи? — извика тя.

И тогава го видя, проснат, на прага между кухнята и спалнята. Гледаше нагоре към нея. Устата му висеше грозно отворена. Под нея се виждаше друг отвор, по-скоро разрез, отворил врата му от ухо до ухо. На бледото, синкаво осветление, събралата се под него кръв изглеждаше черна.

Преди да изкрещи, Грей покри устата ѝ с ръка. Устните му се бяха долепили до ухото ѝ. Той прошепна една — единствена дума.

— Спенс.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Спенс Мартин? — объркването на Дейли бе пълно. — Нали каза, че си го убил?

— Не, тя каза, че съм го убил — той погледна към Бари.

Тя стискаше с ръце чаша горещ чай и разсеяно се полюляваше напред-назад на края на дивана. Къщата тънеше в мрак. Бяха успели да се промъкнат обратно, без да ги открият. Поне така се надяваше Грей. С намесата на Спенс рискът изведнъж ставаше много по-сериозен.

— Само го лиших временно от възможност за действие, но трябваше да го убия.

Тогава им описа как бе ранил Спенс и го бе затворил в избата — скривалище под плевника.

— Искях да остане жив, но не и да избяга. Мислех си, че с помощта на Клет ще отдалеча Ванеса от Дейвид за няколко дни. Най-много седмица.

Той погледна към Бари, която все още гледаше невиждащо в пространството.

— Не стана по този начин. Трябваше да се досетя, че Спенс ще се освободи...

— Толкова ли си сигурен, че той е убил Фрип? — попита Дейли.

— Съвсем. Познавам стила му.

— Ако Хауи някога се е срещал със Спенсър Мартин, той щеше да се похвали — подхвърли Бари, която се обади за първи път от доста време насам.

— Може да са се срещнали за първи път секунди преди Спенс да пререже гърлото му.

Тя поклати глава.

— Полицията каза, че няма следи от насилствено влизане. Хауи е познавал убиеца и го е поканил в апартамента.

Дейли се наведе напред.

— Какво искаш да кажеш, Бари?

Грей отговори вместо нея.

— Иска да ти внуши, че Хауи е очаквал мен и аз съм го убил.

Само за момент очите им се срещнаха и тя веднага извърна глава. Но той не я остави да се измъкне лесно.

— Е, не е ли това, което си мислиш?

— Не знам какво да мисля — извика тя и сложи настрана чашата чай. — Не мога да мисля за нищо, освен за ужасната смърт на Хауи. Не ми беше приятен — каза тя развълнувано — и не претендирам, че е бил. Беше отвратителен, но беше човешко същество! Аз го въвлякох в тази каша. И заради мен го убиха. Убийството му ще тежи на моята съвест до края на живота ми.

Тя седна отново и се разплака.

Никой от мъжете не проговори, докато Дейли не попита:

— Какво казва полицията?

Грей искаше да се омете от мястото, колкото е възможно по-бързо, защото се страхуваше, че Спенс може да се върне, за да приключи и с тях. Но Бари настоя да се действа по правилата и набра 911. Грей остана с нея, докато ги разпитваха детективите от отдела по убийства.

Те признаха пред следователите, че са имали уговорка за среща с Хауи тази вечер. Не бяха се докосвали до нищо, освен до бравата на вратата, до два ключа за осветление и до завесата на прозореца. Грей не забрави да изтрие таблото, преди да пристигне първата полицейска кола. Трудно щеше да обясни защо е искал да остави апартамента на тъмно.

— Детективите теоретизираха, че Хауи е бил нападател извън апартамента си и насилствено е вкаран вътре. Джобовеите му бяха пребъркани, затова мотивът можел да бъде обир.

— Никакво подозрение към вас? — попита Дейли.

— Може и да е имало, но се виждаше кървава следа от подметка. Беше от мъжка спортна обувка, от онези, дето се продават с хиляди из цялата страна. Очевидно убиецът е разбрал грешката си, защото откриха само този отпечатък. Детективите предполагат, че той е свалил обувката, за да не остави кървава следа извън апартамента.

— Аз обаче, мисля, че Спенс е оставил този отпечатък нарочно, за да предположи полицията точно това — че някой случайно е забелязал Хауи, когато е влизал в сградата, проследил го е по стълбите и го е заклал за няколко скапани долара. Това се случва често в този

квартал. Полицията ще направи няколко рутинни процедури, след това ще попълни маса бумажки и ще ги прати към дело, а убийството ще остане нерешено.

— Как можеш да говориш толкова безцеремонно за това? — Бари отново бе скочила на крака, втрещена в него, тя като че ли го предизвикваше да избухне.

— Какво искаш да направя? Да призная? — попита той гневно.

— Искам да обясниш защо влезе в апартамента на Хауи преди мен?

— Искан да му въздействам.

— Доводът не е силен.

— Но това не означава, че съм го убил.

— Защо прекъсна осветлението, когато дойдох?

— За да ти спестя гледката.

— След като го видях все пак, защо се опита да ме измъкнеш навън по-бързо?

— Ако Спенс се бе спотаил наоколо, не беше безопасно.

— Спенс. Спенс, който по чудо възкръсна — тя размаха ръце във въздуха. — Да благодарим на Бога.

Грей стисна челюсти.

— По-добре ли ще се почувстваш, ако кажа „Добре, признавам си. Аз прерязах гърлото на Хауи.“

— Отвращаваш ме.

— За какво всъщност си раздражена? Би трябвало да подскочаш от радост. Учуден съм, че не позвъни за оператор веднага след като свърши с 911. Ти беше първият репортер на местопроизшествието на ужасно убийство. Това е точно по твоята част, нали? Нали това ти е работата? Това, и да скачаш в леглото с всеки мъж, който в замяна би могъл да ти разкаже някаква миризлива история.

— Доста тъмно, Бондюрент — намеси се Дейли.

Грей не обърна внимание на забележката.

— Няма да се защитавам пред теб или пред когото и да е. Вярвай каквото си искаш. Не давам пукната пара.

Той ѝ обърна гръб, но бе направил само няколко крачки, когато тя го настигна, почти както онази сутрин в неговата къща.

— Ако Спенс е жив, защо ще търси Хауи и ще го убива?

— По дяволите, ако знам — каза той и отстрани ръката ѝ. — Може би е разбрал, че Хауи търси за нас информация, която той не може да получи.

— Но откъде ще разбере?

Той изсумтя презрително.

— Спри да мислиш, че тези мъже играят по някакви правила. Те не спазват правила. Те виждат нещо, което е необходимо да се направи, правят го и друго не ги е грижа. Те нямат съвест. Докато проумееш това, ще са те очистили, защото много се вълнуваш от правилата!

Като каза това, той погледна към Дейли.

— Искаш да напусна сега? Тръгвам.

С тежка въздишка Дейли се изправи.

— Всеки път, когато двамата ме измъквате от леглото посред нощ, научавам лоши новини — това беше всичко, което каза, преди да се отправи към спалнята си.

Грей погледна Бари предизвикателно, но тя не каза нищо, просто се обърна и последва Дейли по коридора.

Като ругаеше под нос, Грей свали ботушите и ризата и се просна на дивана. Беше твърде къс за него. Сложи краката си на облегалката за ръце. Но можеше да спи навсякъде, при всякакви обстоятелства. Беше трениран да заспива по собствено желание. Знаеше как да се отпусне и да заспи дълбоко, но винаги една част от съзнанието му оставаше будна.

Тази вечер обаче тренингът не го спаси. Беше твърде ядосан, за да заспи. Ядосан и... Засегнат? Това ли беше думата? Господи. Той сложи ръка върху очите си. Засегнат? За какво? За безсмисленото ѝ обвинение? За подозрението ѝ, че той е убиецът? Такова тъпо, хлапашко чувство да се промъкне в душата му!

Вярвай каквото искаш. Не давам пукната пара. Ами, не даваше. Все още не бе наясно как би искал Бари да мисли за него, но сигурно не и като за студенокръвен убиец. Не можеше да измисли нито единствена причина защо нейното мнение има такова значение за него, но беше така.

Тя беше хубава. Твърде импулсивна, може би за добро. Притежаваше режещо, саркастично чувство за хумор, което използваше, за да прикрива разочарованието си. Но не беше страхлива, а смелостта бе черта, която Грей уважаваше. Умът ѝ беше остър като

бръснач. Може би имаше прекалено развито въображение, за да бъде обективна журналистка, но тази склонност обогатяваше интелигентността ѝ. Беше страдала през детството си, а той можеше да ѝ симпатизира, дори да съчувства, до известна степен.

Беше достойна личност. Много евтино бе да я обвини, че използва съблазняването, за да получи нужната информация. Не беше имал това предвид онази сутрин в Джаксън Хол, нито пък сега. Изобщо не вярваше в тези глупости.

Тя вероятно също не можеше да си обясни своя импулс в неговата къща. Той го приписваше на спонтанната, изгаряща, необяснима страст, и ѝ се беше отдал напълно...

Въпреки тези си размисления, той бе разбрал още онази сутрин, в която я докосна, че тя не е жената-изкусител. Реакциите ѝ бяха твърде честни, отговорите ѝ — толкова недисциплинирани!

Не искаше да мисли за това. Не и тази вечер, когато побесня заради нея. Но спомените се промъкваха от тайните ъгълчетата на мозъка му и го завладяваха. В иначе добре подредения му ум напиреха спомени за малките ѝ, но сочни гърди, които изглеждаха постоянно възбудени, за шепота ѝ в тъмнината, за гласа, който сам по себе си го възбуждаше.

— Грей?

Той свали ръка и скочи в седнало положение с едно внезапно движение. Не беше чул доближаването ѝ и беше изненадан да я види само на няколко стъпки от дивана. Той се изкашля.

— Да?

— Спеше ли?

— Почти — излъга нехайно.

— Разбрах какво е следващото, което трябва да направим.

— Какво? — попита той с надежда. Да се напукаме? Но се беше излъгал.

Бари познаваше мястото — една добре съхранена тайна на Вашингтон. В този квартал с виещи се, зелени улици близо до Ембаси Роу, живееха някои много известни хора. Намираше се съвсем близо до шумния трафик на Масачузетс авеню, но оставаше незабележим. В много карти изобщо липсваше.

Сградите бяха разположени доста навътре от улицата, скрити зад високи храсти или тухлени стени. Когато Грей спря колата пред къща с обява за продан, Бари се чувстваше нервна.

— Могат да ни застрелят — каза тя.

— Могат.

— Какво мислиш, че ще направи тя, когато се появим неочаквано в задния двор?

— Няма да разберем, докато не влезем.

Това беше идея на Бари. Миналата нощ ѝ се струваше много добра. Сега вече не беше толкова сигурна.

— Ти каза, че си се срещал с нея преди това?

— Два пъти при официални случаи. Никога не сме говорили за нещо лично. Може дори да не ме помни.

— Съмнявам се — те се изгледаха напрегнато и след това тя добави меко. — Ти наистина правиш впечатление на хората, мистър Бондюрент.

— Да. Да вземем за пример впечатлението, което направих на теб.

Бари погледна към скръстените си ръце.

— Съжалявам за онова. За снощи, искам да кажа. Никога наистина не съм вярвала, че можеш... — тя ухапа долната си устна. — Бях потисната. И изплашена.

— Забрави — той отвори вратата на колата.

— Не, моля те — тя постави ръка на рамото му, за да го задържи. — Не искам това да остане така.

— Добре. Кажете каквото си намислила.

— Мислих за това цяла нощ. Ако Спенс е избягал и се е върнал във Вашингтон, ако по някакъв начин е попаднал на Хауи и е открил, че търси информация за нас и ако е отишъл в апартамента на Хауи минути преди нас и го е убил, защо ще оставя следа, която да отклони следствието от нас?

Спенс би могъл да направи убийството на Хауи да изглежда като извършено от нас, да кажем — от злоба, че ме е уволнил. Ще трябва да доказваме нашата невинност на сигурно място зад решетките и няма да безпокоим него или Мерит. Тогава защо ни спестява разправията с местната полиция?

Без дори да се замисля, Грей отвърна:

— Защото има в запас нещо много по-голямо за нас.

— Какво например?

— Не знам все още. Заради това трябва да действаме много внимателно — погледът му се премести от празната колониална сграда към гората зад нея. — Да вървим.

Въпреки че сега бе много по-разтревожена, отколкото преди разговора, Бари излезе от колата. Бе се погрижила да вземе със себе си приложението от вестника за продажбата на мястото и къщата. Приложението можеше да бъде правдоподобно обяснение, ако някой ги спреше и попиташе какво търсят.

Тя последва Грей, който я водеше покрай високата желязна ограда. След пет минути се намираха до задната страна.

— Това е — каза той, посочвайки напред.

В далечината зад зеленината между двата имота, видяха покрива на къщата.

— Да вървим — подкани го тя.

Листата на широколистните дървета бяха започнали да жълтеят и живописно контрастираха с боровите клони. Под краката им хрущяха падналите листа, докато си пробиваха път напред. По всяко друго време, при други обстоятелства, това щеше да бъде една приятна разходка.

Спряха, когато стигнаха обширна, грижливо поддържана ливада, зад която се издигаше тухлена къща в джорджиански стил. Лехите преливаха от хризантеми, а разнообразието на храстите довършваше съвършената жива картина.

— Доста задни дворове съм видяла, откакто се познаваме, Бондюрент. Този е най-красивият.

Той се усмихна, но усмивката му замръзна, защото точно в този момент на вратата се показва една жена. Тя носеше някакъв рулон, привързан с ластик.

— Тя е! — пошепна Грей и излезе от сянката на дърветата.

Бари го последва с трепет.

Жената беше стройна и привлекателна. След като постави рулона на задната седалка на джипа Чероки, тя се изправи. И тогава ги забеляза. Вместо да се обърне и да побегне или да покаже някаква уплаха, тя остана неподвижна.

Когато приближиха, Бари видя, че изразителните ѝ тъмни очи изглеждат загрижени. Те сновяха от Бари към Грей и след това обратно към Бари. Преди още да са отворили уста, Аманда Алън въздъхна и от устните ѝ се отрониха само няколко думи:

— Благодаря ти, Господи, те дойдоха!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Тя поведе Бари и Грей през голяма, уютна кухня, премина през внушителната трапезария и влезе в приятна всекидневна. В камината гореше тих огън. В стаята се носеше лек мирис на ябълки и канела. Отвсякъде ги гледаха фотографии на две малки момчета, на доктор Алън и Аманда. Мебелировката беше изискана и красива. Цялата атмосфера предразполагаше към доверие и спокойствие.

Бари изпита завист към другата жена заради красивата стая, заради децата, заради дома, който бе създала. Но лицето на Аманда Алън изразяваше не гордост, а напрежение.

Предишната вечер на Бари и бе хрумнало, че мисис Алън може да има желание да разговаря за работата на мъжа си, особено ако е имало разногласия помежду им, както бе споменал Хауи. Наистина, това можеше да се окаже и глуха улица, но си струваше да се опита. Никога обаче не бе очаквала, че Аманда ще ги приеме с облекчение, нито пък, че ще изглежда така нещастна.

Когато седнаха, Аманда се обърна към Грей.

— Много неща се случиха, откакто сме се виждали за последен път — той кимна, след това я запозна с Бари. — Аз знам коя сте, мис Трейвис.

— И аз ви знам — каза Бари. — По-скоро — вече знам. Вие ми се обадохте в WVUE и казахте, че нещо става в Хайпойнт. — В момента, в който Аманда проговори пред къщата, Бари разпозна гласа и го свърза с анонимното обаждане.

— Извинявам се, че бях толкова мистериозна. Чувствах, че трябва да направя нещо, да се обадя на някого, но не бях сигурна как да постъпя. Сетих се за вас заради интервюто ви с Ванеса.

— Знаели сте, че става нещо необичайно във вашата къща?

— Усещах, че нещо не е в ред, но не знаех какво. Джордж... — тя присви устни, за да не заплаче. Преглътна с усилие и продължи. — Джордж не ми се доверява вече. Но мисля, че ако тази сестра не бе

получила тогава фаталната сърдечна криза, Ванеса също щеше да е мъртва.

— Страхувам се, че сте права — потвърди Грей.

Аманда погледна към Бари с отчаяние.

— След като напуснахте телевизията, не знаех как да се свържа с вас.

— Защо се опитвахте да се свържете с мен?

— За да ви кажа нещо, което вие очевидно вече знаете. Дейвид Мерит не е човекът, в когото всички вярваме. Той е безскрупулен мръсник. Някой трябва да го спре — тъмните ѝ очи се взряха втренчено в Бари. — Вие сте нахълтали в моргата на Шинлин, защото сте били убедени, че под чаршафите е тялото на Ванеса, нали?

— Точно така.

— И сте повярвали, че моят съпруг е допринесъл за тази смърт?

Бари погледна към нея тъжно.

— Съжалявам. Точно това си мислех. И Грей също.

Аманда скръсти ръце.

— Разбирам.

— Маниакалната депресия на Ванеса и медикаментите, необходими да държат под контрол, промяната в настроението ѝ, предлагат на лекуващия голяма свобода на действие. Не сте ли съгласна?

— Да — отвърна Аманда пресипнало. — Вероятно е така.

— Имаме няколко сериозни причини да смятаме, че Ванеса все още е в голяма опасност — каза Грей.

— От Джордж?

— От Дейвид.

— Но чрез Джордж.

Нямаше нужда да отговаря. Изречението му говореше ясно.

Бари знаеше, че те не казват на Аманда нещо ново. И въпреки всичко потвърждаването на най-лошите ѝ подозрения я прекърши. Но тя продължи да се държи достойно.

— Разбирам колко тежко трябва да е това за вас, мисис Алън — подзе Бари. — Аз никога не съм имала контакт с вашия съпруг, но основавайки се на онова, което знам, не вярвам, че той действа злонамерено.

— Аз го познавам — каза Грей. — Мисля, че и той е жертва на Дейвид, както Ванеса.

— Не сме дошли тук да обвиняваме доктор Алън в нищо. Само търсим информация — гласът на Бари беше извинителен.

— Не трябва да се оправдавате пред мен — каза Аманда с горчив смях. — Откакто Дейвид зае поста и назначи Джордж за лекар на Белия дом, той превърна живота на моя съпруг в истински ад.

— Дейвид наистина е много надарен в това отношение — отбеляза Грей.

Двамата с Аманда размениха поглед на взаимно разбиране. Накрая Аманда отклони очи към скорошен семеен портрет, поставен върху малка масичка.

— Джордж се е замесил в нещо ужасно. Каквото и да е то, той е безпомощен да се измъкне сам от него. Животът ни се руши, децата също усещат, че нещо не е наред. Джордж е във война със себе си, той се измъчва, разпада се пред очите ми, а аз не мога да се доближа до него нито с молби, нито със заплахи, че ще го напусна. Каквото и да е това нещо, то е по-силно от мен — тя погледна към Бари. — Имате ли някакво подозрение?

— Дейвид Мерит е убил детето на Ванеса. Не е било СВДС.

Аманда притисна тънките си побелели пръсти към устните си, за да не им позволи да треперят.

— Вашият съпруг е бил принуден да се съгласи с нещо, което е против неговата природа като човек и против лекарския му морал — каза Бари меко. — Заради това се измъчва.

Онова, което не можа да изрече беше, че доктор Алън прикрива убийството, извършено от президента, и сега помага в елиминирането на единствения свидетел на престъплението.

Но Аманда беше интелигентна жена, тя долови недоизказаното. Накрая свали ръката си. Устните ѝ бяха побелели, но не трепереха.

— Мразя този човек заради това, което стори с мъжа ми. Ще направя каквото мога, за да помогна да излезе наяве истината за Дейвид Мерит. По-добре Джордж да е в затвора, но жив, отколкото мъртъв. Ако този кошмар не свърши скоро, това ще го убие по един или друг начин.

— Бари и аз се надявахме, че ще се съгласите да помогнете — каза Грей.

Аманда се обърна към него.

— Ако говорим открито, вие вярвате, че Дейвид е наредил на Джордж да ликвидира Ванеса?

— Да, вярваме.

— А баща ѝ? Клет Армбръстър би убил всекиго, включително и зет си, ако и косъм падне от главата ѝ. Помолихте ли го за помощ?

— Опитвахме се — каза ѝ Бари. — Но след провала в Шинлин той дори не желае да разговаря с нас.

— Може да има и друга причина да ви избягва — прекъсна я Аманда. — Сенаторът не е толкова невинен, замесен е в много игри, а залозите в политиката са на живот и смърт.

— Така мисля и аз — каза Грей. — Ако Клет започне да изстрелва обвинения към Белия дом, те ще рикошират и върху него, а с това ще подпише собствената си политическа смърт. Дейвид е майстор в манипулацията. Долните тайни водят до сляпо подчинение. Никой не е изключение. Дори тъстът, който направи всичко възможно да го изберат.

— Аз не съм толкова лоялна към Дейвид Мерит — обади се Аманда. — Какво мога да направя за вас?

— Името на заведението, където Джордж държи Ванеса.

— Не знам. Не ми е казал. Но аз предполагам, че е Тейбър Хауз. Бари размени поглед с Грей. Той изглеждаше озадачен като нея.

— Частната детоксикационна клиника — добави Аманда.

— Никога не съм чувал за нея.

— Няма и да чуете — обясни тя. — Тейбър Хауз се държи в почти пълна тайна. Тя е достъпна само за високопоставени държавници и техните семейства. Злоупотребите с лекарства и наркотици между най-висшите среди във Вашингтон са много често явление, отколкото би могъл да предположи човек. Клиниката е била създадена преди около двайсет години, за да не се излага правителството, когато някой от властимащите трябва да се отърве от порока.

— Къде се намира?

— Във Вирджиния. На около час и половина с кола.

— Това обяснява всекидневните пътувания на Джордж с хеликоптера на Белия дом — каза Грей. — Можете ли да ни дадете някакви указания за местонахождението?

Тя се замисли.

— Никога не съм била там. Не се допускат посетители. Но знам името на най-близкия град.

— Това е повече, отколкото имахме — каза Грей. — Благодаря ви, Аманда.

— Грей — тя сложи ръка на рамото му, — вярвам, че ще бъдете внимателен. С Джордж, искам да кажа. Правя това, за да спася неговия живот. Нашият живот. Но като ви помагам, чувствам, че го предавам.

— Разбирам съмненията ви. Изпитвал съм го. Спомням си, някога служех при Дейвид като негов помощник и приятел — той спря. — Няма да направя нищо, което физически да нарани Джордж. Имате думата ми — успокой я той.

Тя стисна рамото му, след това отпусна ръката си.

— Това е толкова опасно! Изненадана съм, че сте поели риска да дойдете тук.

Бари ѝ разказа, че ги следят.

— Следяха ни и сега. Когато излязохме от къщата на мой приятел, Грей успя да се отърве от „опашката“. Но трябва да ви предупредя, че човекът, с когото се бяхме свързали, беше убит снощи.

— Господи...

— Защо не заминете за известно време с децата? Докато всичко тук се успокои — предложи Грей.

Тя размисли, но само за момент.

— Ако прибера децата от училище и избягам, това ще изглежда още по-подозрително. Освен това, не искам да изоставя Джордж.

Бари изпита възхищение към тази жена.

— Ние взехме всички предпазни мерки, за да не ви намесваме, но не вярвайте на никого — предупреди я Грей. — Дори на човек, когото смятате, че добре познавате. Като Спенс Мартин.

Аманда вдигна глава.

— Но... вие внимавайте за тази усойница. Нали? Аз предполагам...

— Какво искате да кажете?

Аманда посочи малкия телевизор.

— Съобщиха го в бюлетина с новините.

— Каква новина? — попита Бари.

— Грей! — Грей Бондюрент беше новината.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Грей Бондюрент, героят от мисията за освобождаването на заложниците, се издирваше от ФБР, за да бъде разпитан за изчезването на Спенсър Мартин, съветник на президента.

Дейвид Мартин чу за това едновременно с цялата страна.

Двамата със Спенс имаха конфиденциален разговор в личните помещения на президента. Съвсем малко хора от Белия дом знаеха, че Спенс се намира в резиденцията на президента. Той се бе преместил в една от допълнителните спални на третия етаж. Тук можеха да говорят свободно. Стаята беше звукоизолирана и не би могла да се оборудва с подслушвателни устройства.

— Беше пълен кретен — разказваше Спенс за Хауи Фрип. — Той наистина се зарадва, че ме вижда, покани ме вътре. Не спираше да се чуди как съм научил къде живее.

— Сигурен ли си, че не е имал време да влезе в контакт с Трейвис и Грей в интервала между напускането на кръчмата и появата ти на вратата му?

— Държах го под око през цялото време — Спенс изпи глътка пепси. — Но дори да беше влязъл във връзка с тях, това нямаше да има значение. Не знаеше нищо. Само се хвалеше, за да ми направи впечатление. Той не би могъл...

— Какво, по дяволите, е това?

Спенс се втрещи, когато видя своето лице на телевизионния екран. Беше стара снимка, вероятно единствената в досието му. Въпреки това можеше да бъде познат. Той вдигна дистанционното и включи звука, се смята за изчезнал.

Дейвид и Спенс се гледаха в пълно смайване, което се — увеличи още повече, когато кореспондентът от Капитолия продължи:

„Предполага се, че Грей Бондюрент, който заслужи национална слава по време на опасната мисия за

освобождаване на заложниците, е последният човек, видял Спенсър Мартин, когато е приел съветника на президента в ранчото си в Уайоминг. Подготвя се задълбочено разследване за установяване местонахождението на мистър Мартин.“

— Исусе! — Спенс скочи на крака. — Кой го е измислил?

— Не знам. Но ще открия — той посегна към телефона и поиска да го свържат с министъра на правосъдието.

— Използвай спикърфона — предложи Спенс.

Министърът на правосъдието Уилям Янси отсъстваше, затова един от неговите подчинени получи добра порция от гнева на президента в специфичния му стил.

— Какво става, по дяволите? Къде е мистър Янси? Искam да говоря с него веднага.

— Излязоха да вечерят навън с мисис Янси, мистър президент.

— Добре, намери го. Веднага. Междувременно искам да знам кой нареди разследване за изчезването на Спенсър Мартин.

— Самият мистър Янси, сър. Както разбрах, получил е сведения.

— Сведения? Получил е сведения? И е наредил пълно разследване?

— Сведението идва от много достоверен източник, мистър президент.

— И кой е той?

— Сенатор Армбръстър.

Дейвид насочи погледа си към Спенс, който вече ругаеше беззвучно. Самият той се отпусна на стола, потри слепоочието си и си наложи, да продължи спокойно.

— Разбирам. Сенатор Армбръстър вероятно е пропуснал да ме предупреди.

— Сенаторът каза, че мистър Спенс е изчезнал от почти две седмици — след напрегната пауза, той добави. — Мистър президент, мистър Янси предполагаше, че сенатор Армбръстър действа от ваше име.

— Да, разбира се — съгласи се Дейвид меко. — Аз също се бях разтревожил от отсъствието на мистър Мартин. Това, което не

разбирам, е защо мистър Янси търси мистър Бондюрент.

— Сър, Бондюрент наскоро е споменал на сенатор Армбръстър, че мистър Мартин е бил при него в Уайоминг. Доколкото ни е известно, това е последното сведение за местонахождението на мистър Мартин.

— Задържан ли е мистър Бондюрент?

— Не още, сър.

— Дръжте ме в течение.

— Разбира се, мистър Президент.

— И намерете мистър Янси. Искам да говоря незабавно с него.

— Разбира се, сър. Веднага ще предам съобщението.

Дейвид пусна слушалката.

— Добре, искаш ли внезапно да се появиш отново и да сложиш край на тази глупост?

Спенс се поколеба за момент.

— Не, по-добре е да действам задкулисно. Но ще наредя на моите хора да следят развитието от другата страна — дали ще пипнат Грей. Изобщо не искам да го разпитват ФБР или Янси.

— Янси — повтори Дейвид с отвращение.

Уилям Янси изглеждаше най-подходящият човек за министър на правосъдието в администрацията на Мерит. Десет години по-млад от Дейвид, той бе агресивен като Робърт Кенеди, когато по-възрастният му брат го назначи на това място. Както Кенеди, Янси се бе отличил в криминалните процеси, както на щатско, така и на федерално ниво. Беше духовит, привлекателен и умееше да говори. Затова Дейвид го покани за поста и оттогава не спря да съжалява. Янси беше твърде проникателен, твърде усърден, твърде почтен.

— Какво може да попречи на Грей веднага щом види новините, да изтича в кабинета на Янси и да признае, че си в избата му?

— Няма да го направи.

— Защо не?

— Защото това ще го постави извън играта. Поне временно. Той ще трябва да обяснява защо е стрелял по мен и ме е затворил. Ще мине време, преди да се изчерпи случаят, време, което Грей не желае да губи. Второ, трупът на Хауи Фрип е изиграл ролята на моя визитна картичка. Грей знае, че аз не съм вече в неговото мазе.

Дейвид се намръщи.

— Нещата изведнъж придобиха друг обрат...

— Да-а-а.

— По дяволите, това не ни е необходимо — извика Дейвид побеснял. — Какво си мисли Клет?

Спенс посочи телефона.

— Съветвам те да го попиташ.

— Наистина не разбирам защо си толкова разтревожен, Дейвид — произнесе Клет, изтърсвайки пепелта от пурата си в китайския пепелник с президентски печат.

Сенаторът се бе отзовал незабавно на поканата на президента. С пълното съзнание, че го очаква един бесен Дейвид Мерит, той се яви на срещата самоуверено. Участието в двойна игра винаги му доставяше удоволствие.

Дейвид сипеше ругатни по адрес на Спенс и Бондюрент, както и очакваше Клет. Сигурно не искаше Бондюрент да заяви, че Спенс е бил изпратен да го убие.

Семената на съмнението щяха да бъдат посетени в общественото мнение. В година, предшестваща изборите, това би било опасно. Опозиционната партия щеше да се възползва от ситуацията и да подхвърля на жадната за сензации публика все нови и нови истории.

Като предаваше Грей Бондюрент, Клет го превръщаше в неприятел, но всеки човек бе заменим. Същото със сигурност се отнасяше и за Бари Трејвис. Той я беше превърнал в персона нон грата в журналистиката.

Въпреки че бяха прави по отношение на Дейвид Мерит, Клет не се поколеба да ги хвърли на вълците. Не можеше да позволи на тези двама нехранимайковци да се мотаят наоколо, да врат муцуни навсякъде и да провалят собствените му планове за унищожението на Дейвид.

Съществуваше и хипотетичната възможност да се доберат до аферата с Беки Стърджис. Това би провалило с гръм и трясък президента. Но би провалило и Клет Армбръстър. В йерархията на приоритетите си той поставяше след властта самосъхранението.

Така че за да отстрани Бондюрент и репортерката, той съобщи на министъра на правосъдието, че бившият разузнавач е последният

човек, видял жив Спенсър Мартин. Така той успя да ги извади от играта. Сега трябваше да си вземе Ванеса здрава, да я отдалечи завинаги от Дейвид и тогава да се заеме с пълния му провал.

Междувременно Дейвид беснееше.

— Без да говориш най-напред с мен...

— От няколко дни те търся — прекъсна го Клет. — Ти не ми отговори. Вчера беше в Джорджия. Днес следобед имаше друга среща...

— Знам си програмата, Клет. Можеше да изчакаш да се освободя, преди да се обадиш на Янси.

— Точно обратното, Дейвид. Мисля, че това не можеше да чака повече. Хората питаха за Спенс.

— Кои хора?

— Хора от нашия кръг. Хора, на които отсъствието му прави впечатление. Ти имаше други проблеми, затова дойдох при мен.

— Защо при теб?

— Защото сме толкова близки с теб! — Клет остави изречението да лежи като хвърлена ръкавица, предизвиквайки Дейвид да я вдигне. — Всички знаят, че ти споделяш мислите и тревогите си с мен — той доволно издуха дима от пурата си.

— Грей ли ти каза, че Спенс е отишъл да го види?

— Точно така. През нощта, когато го срещнах с оная Трејвис в Шинлин.

— През онази нощ са се случили толкова много неща, как изобщо името на Спенс е било споменато в разговора?

Клет сви вежди, като че ли се мъчеше да си спомни.

— Не мога да си спомня точно. Вероятно е било случайно. Сигурно никога нямаше да помисля отново за това, ако Спенс се беше появил. Но той не се появи и изглежда, че няма да се появи изобщо. Направих малко разследване. Пощенската му кутия е пълна. Никой от сградата, в която живее, не го е виждал от седмици. Не отговаря на телефонни позвънявания. Изглежда като че ли е отишъл в Уайоминг и след това е изчезнал, нали? Бондюрент е вероятно последният човек, който го е видял жив.

Дейвид се изсмя.

— Този разговор има прекалено зловещи обертонове, Клет. Да не би да намекваш, че Грей е убил Спенс?

— Имаш ли друго обяснение?

— Това е смешно.

— Така ли?

— Да — сопна му се Дейвид.

— Янси не изглежда да мисли така.

— Янси. Имах някои резерви за назначаването му. Съжалявам, че тогава не им обърнах внимание.

Клет се изкикоти.

— Защото много прилича на Бондюрент. Не се церемони много. Не пълзи в краката ти, както останалите. Във всеки случай, той се свърза с някакъв от големите във ФБР, който се съгласи, че един малък разговор с мистър Бондюрент е съвсем в реда на нещата — Клет пъкна пурата в ъгъла на устата си, отиде към барчето с напитки и си наля чист скок. После вдигна кристалната чаша към лампата и се загледа в играта на светлината. — Питам се, какво ли ще им разкаже Бондюрент за визитата на Спенс в Уайоминг...

Той се обърна и погледна многозначително зет си. Двамата мъже се изгледаха продължително. Дейвид първи се усмихна, с което отдаде уважение на ловкия си бивш наставник.

— Значи знаеш. Грей ти е казал.

— Че си изпратил Спенс да го убие? Да, каза ми. Това кара човек да се пита какво още знае — или мисли, че знае — което ти предпочиташ да остане тайна.

Дейвид седна на дивана и кръстоса крака. Клет не можеше да бъде заблуден от привидното му безгрижие. Не изглеждаше толкова отпуснат, колкото би искал.

— Какво искаш, Клет? Познавам те много добре. Ти не си оркестрирал това курвенско разследване на ФБР заради каприз. И със сигурност не си го направил от тревога за Спенс. Тогава защо? Какво искаш?

— Дъщеря си.

— Моята съпруга, искаш да кажеш.

— Ти съсипваш живота на Ванеса. Няма да допусна това да продължава.

— Когато става въпрос за Ванеса, моите претенции към нея като неин съпруг имат предимство пред твоите, Клет. Нека те успокоя — тя е в много добри ръце.

— Къде? В къщата на Алън ли?

— Състоянието ѝ е много по-сериозно, за да бъде лекувана там. Получила е припадък една сутрин, преди няколко дни. Джордж не е имал избор, трябвало е да я откара, в болнично заведение.

— Кое?

— Тейбър Хауз.

— Болницата за детоксикация?

— Защото знае, че там тайната ще се запази — Дейвид стана, отиде до бюрото си и извади къс хартия от средното чекмедже. — Ето номера. Позвъни, ако не ми вярваш.

Клет грабна листчето и поиска от оператора на Белия дом да го свърже. Докато чакаше, изпи остатъка от уиски. Накрая един мелодичен глас отговори:

— Тейбър Хауз.

— Тук е сенатор Клет Армбръстър. Свържете ме с някой от ръководството.

— Един момент, моля.

Приятна музика се разля в ушите му, докато чакаше разговора да бъде прехвърлен. Питаше се дали това наистина е телефонният номер на болницата или Дейвид му кроеше някакъв номер.

— Клет? Очаквах да те чуя. Президентът ми каза, че ще се обадиш.

Той позна гласа. Доктор Декстър Леополд, бившият главен хирург, сега администратор в Тейбър Хауз.

— Здравсти, Декс. Как е дъщеря ми?

— Ще бъда съвсем честен с теб, Клет. Беше в ужасно състояние, когато доктор Алън я доведе тук. Лекарствата не ѝ действаха, защото е пиела много. Но сега сме я стабилизирали и тя е в много по-добро състояние.

— Давай ѝ най-добрите лекарства, Декс.

— Това се разбира от само себе си.

— Искам и други лекари за нейния случай, не само Алън.

В другия край помълчаха.

— Това би било доста трудно, Клет.

— Не ме интересува колко е трудно.

— Доктор Алън е нейният лекуващ лекар. Докато самата мисис Мерит... или президент Мерит, ако тя не е в състояние да вземе

решение... не го смени, аз...

Декс Леополд беше известен като почтен човек, но Дейвид сигурно го бе хванал за нещо. И ако Джордж Алън бавно убиваше Ванеса, дали доктор Леополд ще си затвори очите?

— Къде се намира Тейбър Хауз? — попита Клет. — Искам да дойда и да я видя утре.

— Страхувам се, че не мога да позволя това, Клет — каза любезно докторът. — Знаеш нашите правила тук. Никой друг, освен пациентите и персонала не могат да имат достъп в болницата. Това е единственият начин да запазим тайната им и името на болницата. Срещата с роднини може да причини ново влошаване, особено ако пациентът е вече добре и се работи само върху психическото му възстановяване.

— Но Декс, сигурно...

— Съжалявам, Клет, не правим изключения. Дори на президента не бе разрешено, въпреки че всеки път, когато се обадеше, той искаше да я посети. Ако съм отказал на него, редно е да откажа и на теб. Това е най-доброто за мисис Мерит. Уверявам те.

Очите на Клет се насочиха към Дейвид, който го наблюдаваше невъзмутимо.

— Добре — не настоя повече Клет. — Искам Ванеса да е отново здрава. Тя преживя много след смъртта на бебето.

— Така ми каза и президентът Мерит. Той съжалява, че не я е подложил на терапия веднага след смъртта на детето. Ако го бе направил тогава, такава криза би могла да бъде избегната. Но не се тревожи. Ще ти я върнем съвсем възстановена.

— Ще го направите, ако не искате неприятности — каза Клет, преди да окачи слушалката.

— Доволен ли си? — попита Дейвид.

— Не напълно — Клет тръгна към вратата на Овалния кабинет. — Внимавай много, Дейвид. Не ме интересува колко хора си строил да лъжат заради теб и да вършат мръсната ти работа, аз ще си върна дъщерята или както ти припомних преди няколко седмици: както те поставих тук, така мога да те сваля — той щракна с пръсти на един инч под носа на президента. — Ей така!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Много преди да съмне Клет слезе долу, за да си налее чаша кафе. Всяка вечер преди лягане нагласяваше часовника на кафе машината.

Тази първа димяща чаша винаги възвръщаше скъпите спомени от момчешките години, преди да се бе научил как се пише политика или дори какво означава тази дума, преди да разбере, че някои хора поставят амбицията и алчността над честта. Преди да се превърне в един от тези хора. Неговият баща беше висок, силен, тих човек, за когото да извършиш едно престъпление, за да прикриеш друго, бе немислимо. Имаше само третокласно образование, но лесно се ориентираше в различни ситуации. Не се палеше лесно, но бързо се спускаше да защити правдата.

Беше служил при генерал Патън в Германия. Там беше убит и погребан. Но преди войната бе живял и работил като каубой в едно ранчо с говеда в южен Тексас. Понякога през пролетта позволяваше на малкия Клет да язди заедно с него и другите каубои.

Най-опасните животни тогава бяха гърмящите змии, копете — призраци и побеснелите бикове. Дните на седлото бяха дълги, тежки и прашни. Нощите — обсипани със звезди. Всяка сутрин призори, преди да е започнал работният ден, каубоите се събираха около лагерния огън и изпиваха по чаша горещо, силно кафе.

След войната овдовялата му майка се премести с него в Мисисипи при семейството си. Клет прекара остатъка от детството и младостта си далеч от ранчото с говедата, но и шейсет години по-късно той все още си спомняше смесената миризма на печено свинско, тор, кожа и свитите саморъчно цигари на баща си, когато закусваше под небето. Нямаше кафе с по-отвратителен вкус като онова лагерно кафе.

Но никое оттогава насам не му се бе струвало по-вкусно.

Клет обичаше онези сутрини. Обичал бе и баща си. Спомняше си колко радостен беше да язди до него и как другите мъже, независимо

от грубия си говор, се обръщаха към баща му със заслужено уважение. Колко горд бе Клет — момчето да бъде син на баща си.

Тази сутрин, както и всички останали, Клет избягваше да мисли дали неговият баща би бил горд с него.

Той светна в кухнята.

Грей Бондюрент седеше на кухненската маса. Беше си сипал сам чаша кафе.

— Добро утро. Клет.

Гласът му бе абсолютно спокоен. Отпуснатата му стойка не говореше за конфронтация. Но Клет знаеше, че за Грей Бондюрент предателството беше най-страшното престъпление. А Бондюрент беше опасен човек.

Клет се питаше дали спомените за баща му, за лагерните огньове, за събирането на добитъка, не са предвестници на скорошна смърт от ръцете на човек, когото бе оскърбил несправедливо. Засрами се от страха, който го обзе.

Разбира се, той не позволи на чувството да се прояви, докато си наливаше кафе и седеше на масата срещу неканения гост. Би било губене на време да пита Бондюрент как е влязъл. Сложната алармена система беше включена, но тя не би била пречка за разузнавач.

Клет издържа студения, неумолим поглед на Бондюрент и отпи глътка кафе.

— Предполагам, че да кажа съжалявам, е безсмислено.

— Горещо-долу. Спри тази работа, Клет.

— Не мога. Стигна твърде далеч. Извън властта ми е.

— Глупости. Ти започна. Ти можеш да я спреш. Или всичките ти хвалби за властта, която имаш, са били въздух под налягане?

Бондюрент беше достоен противник. Не можеше да бъде залъган с думи. Клет реши да действа направо.

— Какво искаш?

— Искам да намеря Ванеса и да ти я върна. Но няма да мога, ако ФБР ми диша във врата.

— Ванеса не е вече в опасност.

— Вярваш ли?

— Тя е в Тейбър Хауз.

— Знаем къде е.

Клет се чудеше как Бондюрент е успял да се добере до тази информация, но знаеше, че няма смисъл да пита.

— Снощи говорих с Декс Леополд. Той е главният администратор там сега. Дадох му да разбере, че е по-добре да ми я върне жива и здрава.

Бондюрент изсумтя презрително, след това се наведе през масата.

— Повярва ли на всичко, което ти казахме Бари и аз за бременността на Ванеса и тъй наречената СВДС?

Клет запази мълчание като истински политик, какъвто беше.

— Ако мислиш, че има някаква истина в онова, което ти казахме, надяваш ли се Дейвид да изостави намеренията си? Ти го познаваш по-добре от всеки друг, Клет, какво мислиш? Ако той наистина е удушил детето, смяташ ли, че ще я остави жива, за да разкаже за това?

Клет мълчеше. Когато заговори, гласът му бе груб.

— Какво искаш?

— Свобода на действие, без да се страхувам, че ще ме арестуват. Не ме интересува как ще го направиш, но трябва да ме откачиш от ФБР.

— Какво предлагаш да...

— Това не ми го пробутвай на мен. Ще измислиш нещо и то трябва да е убедително. Кажим, че си бил скандално неразбран, изопачен, измамен. Измисли нещо, но да бъде за вярване. Махни ги от гърба ми. В замяна ще получиш Ванеса.

— Ще си я върна във всеки случай.

— Въпросът е дали ще бъде жива.

— Дейвид няма да посмее да стигне толкова далеч. И него съм предупредил.

— Това е още по-голяма причина да действаме бързо.

— Ще следвам моята тактика, благодаря ти.

— Добре, карай по твоя път. Но има още нещо, което трябва да знаеш. Спенс не е изчезнал мистериозно. Той е жив и здрав — във Вашингтон.

— Върви по дяволите! Мислех, че си го убил.

— Е, не съм го убил, въпреки че може би ще съжалявам за това. Той се е върнал. Познах го по почерка. Мислиш ли, че той и Дейвид

ще позволят момчетата от ФБР да ме разпитват? Никога. Те ще се опитат да ме убият.

— Значи ти се пазариш за собствената си кожа, а не за Ванеса?

От тази реплика в очите на Клет блесна гневна искра, но той запази спокойствие.

— Спенс няма да остане дълго зад кадър. Той ще се материализира. Когато това стане, пресата ще се разшуми и ще се посмее за твоя сметка. Ще изглеждаш като смахнат, стар глупак, предизвикал фалшива тревога. Янси и ФБР веднага ще обявят, че ти си ги въвлякъл в този фарс.

След това кой ще ти повярва, когато обвиниш Дейвид за нещастията, които се случват на Ванеса? Никой. Ще бъдеш зачеркнат като халюциниращ, изкуфял старец. Дейвид ще спечели по всички линии.

— Лъжеш — Бондюрент не се унижи да отрича обвинението, просто погледна Клет със студените си сини очи. — Казах на Дейвид снощи защо се обадох на Янси и пуснах разследване. Ако Спенс беше още жив, той щеше да ми каже.

— Дали? Или се е преструвал? — Бондюрент се наведе леко напред отново. — Какъвто си предпазлив, Клет, сигурен съм, че си измислил страхотен план за унищожаването на Дейвид заради убийството на внука ти, но той изисква време, а времето е нещо, с което не разполагаме.

Говореше логично, но Клет не беше готов да се съгласи.

— Какво ще стане, ако не направя това, което искаш?

— Тогава на добър час. Ти действаш за своя сметка.

— Аз правя неща за моя сметка от твърде дълго време. Имам добър опит.

— Тогава защо Ванеса не е тук, с теб, а е затворена в някаква болница, без връзка със света, под наблюдението и грижите на вярното кученце на Дейвид, Джордж Алън?

Въпросът беше добър. Клет нямаше отговор. Все още обаче за него бе трудно да се предаде. Отстъплението не беше в природата му.

— Ти блъфираш. Искаш безопасното връщане на Ванеса колкото и аз искам. С или без моята намеса, ти ще се пребориш с ФБР и който и да е друг и ще нападнеш замъка, за да я спасиш.

— Може би веднъж. Не повече.

— Имаш друго момиче, а? Бари Трејвис?

Клет не очакваше, че ще се хване на тази стръв, както и стана.

— В много отношения Ванеса е очарователна жена. Но тя е егоистка.

— Слушай драги — каза Клет, като заклати показалеца си в лицето на Бондюрент, — не желая ти или някой друг да критикува дъщеря ми.

Без да му обръща внимание, Бондюрент продължи:

— Тя отрано се е научила да пази задника си и е имала прекалено добър учител в твое лице. Ванеса винаги мисли най-напред за себе си. Това пролича особено, когато се отказах от поста си в Белия дом. Тя ме остави да понеса товара на клюките за нас, никога не каза дума в моя защита, никога не се застъпи за мен пред Дейвид.

— Тогава защо сега предлагаш да ѝ помогнеш?

— Патриотизъм?

Клет изсумтя.

— Самоизтъкване е по-подходящо. Ти си герой. Да спасиш първата лейди е неудържимо предизвикателство.

— Няма нищо романтично в това, Клет. Умряло е невинно дете. Не трябва ли убиецът да бъде наказан? Искам също така да приключа с близостта си с президентския екип на Дейвид. Искам да приключа веднъж завинаги, а това никога няма да стане, ако неговата администрация не падне и не се извадят на показ срамните ѝ части. А това, че не съм привързан към Ванеса не означава, че тя заслужава да умре.

— Свети Грей — възкликна Клет иронично.

Бондюрент се изправи на крака, с което показа, че е направил пазарлъка, за който бе дошъл. Изглеждаше необикновено силен, застанал от другата страна на масата. Клет несъзнателно се сравни с него. Силата на по-младия здрав и стегнат мъж го накара да се усети стар, размекнат и слаб.

— Какво ще е решението, Клет? Да се заема ли с освобождаването ѝ?

— Ще помисля.

— Не е достатъчно. Позвъни на Бил Янси — сега — или изчезвам и животът на Ванеса остава само в твоите ръце. Ти си лош и хитър, може да успееш да събориш Дейвид и да останеш жив. Тя — не.

Клет никога не се предаваше. Никога. Но знаеше от времето, когато играеше футбол, кога е по-благоразумно да паднеш назад и да ритнеш.

Тя тръгна от пресния гроб и се насочи към колата, когато двама мъже закрачиха от двете ѝ страни.

— Мис Трејвис?

— Да?

Показаха ѝ значките си на ФБР.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса.

— Сега? — попита тя недоверчиво. — Ако случайно не сте забелязали, това е погребение.

— Забелязахме — каза единият. — Съжаляваме за мистър Фрип. Не можахме да ви открием и за това предположихме, че ще бъдете тук.

— Нечувствителността ви е непростима — каза тя.

Много малко хора бяха присъствали на кратката черковна служба на погребението на Хауи Фрип, което беше като тъжен коментар на целия му живот. Главната част от присъстващите бяха колеги от WVUE, повечето от които бяха използвали погребението, за да спечелят още един час обедна почивка. На бърбиви групички те бързаха към колите си, изпълнили моралното си задължение, сега се чувстваха свободни и приятно в компанията на колегите си.

Сълзите на Бари не бяха преструвка. Тя истински тъгуваше не само за ужасния начин, по който умря Хауи, но защото нямаше да има изкупление за престъплението и защото никой в действителност не го интересуваше.

Един от агентите я побутна, за да я накара да му обърне внимание.

— Въпреки, че това не е подходящо време, мис Трејвис, ние все пак бихме желали да говорим с вас.

— След като сте ме оградили от двете страни, какъв избор имам? Но нали нямате нищо против, ако се отдалечим малко от гроба?

— Изобщо не.

Когато стигнаха до колата ѝ, тя изтри още веднъж очите си и се обърна към тях.

— Казах на полицията всичко, което знаех за убийството на Фрип. Те ме разпитаха на самото местопроизшествие.

— Ние не сме за това тук — каза един от агентите.

— Не? — каза тя, като демонстрира изненада и почуда. — Тогава за какво?

— Грей Бондюрент.

— О, за него ли — произнесе тя с посърнал глас. Скръсти ръце на гърдите си и зае отегчено раздражена поза. — Какво желаят да узнаят джентълмените за някогашния национален герой?

— Като начало — къде е той?

— Не знам. Не искам да знам. Гадняр е!

Агентите размениха поглед.

— По наше сведение, мис Трейвис, вие двамата сте прекарвали доста време заедно — каза единият.

— Това е вярно, но по-точно — прекарвахме. До вчера, когато той се оказа един от най-търсените за престъпление в Съединените щати. Като че ли си нямам достатъчно проблеми — каза тя, като въртеше многозначително очи. — Първо гръмна къщата ми и уби кучето ми. След това ме замеси в скандала със сенатор Армбръстър. Този инцидент ми коства работата.

Е, имаше и малък роман, добре де, знаете — каза тя скромно. — Хванах се нещо с този мъж. Но коя жена не би била привлечена от него? Той е национален герой, за Бога. И много секси. Тези очи, които... — тя потрепери.

Както и да е, карахме много добре, когато вчера се появи снимката му по новините. Щях да умра от страх. Казах му да изчезва и той си отиде — тя въздъхна със съжаление. — Трябваше да знам, че е твърде хубаво, за да трае дълго.

— Кога го видяхте за последен път?

— Както казах — вчера.

— По кое време?

— Хм, да помисля. Някъде следобед.

— Не можете ли по-точно?

— Не. След като видях съобщението по новините, не съм гледала часа.

— Какво правихте?

Тя му хвърли многозначителен поглед.

— Разбирам. Имали сте... среща?

Тя се изкикоти.

— Колко старомодно казано.

— Къде стана това?

— Някакъв мотел. Не си спомням името.

— Района?

— Беше някъде по шосето — това си спомням. Въобще не внимавах къде отиваме.

— Нямате ли представа в каква част на града сте били?

Тя наведе глава, захапала със зъби долната си устна и загледа отчаяно.

— Аз... ъ... Господи, толкова е притеснително. Грей, мистър Бондюрент, караше колата, разбирате ли. И аз... ох! Трябва ли да ви казвам, че по пътя за този мотел аз всъщност не седях изправена на седалката и че главата ми се намираще под таблото на колата?

Агентите размениха отново поглед. Веждите им се бяха вдигнали почти до основата на косите им.

— Не съм сигурна, че мотелът е имал име — продължи тя. — Той избра мястото. Между нас казано, беше долнопробен. Познавате този вид места. Стаите се наемат на час. Чистите чаршафи не са задължителни. И отгоре на всичко ченгетата да те търсят за разпит... Ох, извинявайте, момчета. Не исках да ви обидя. Във всеки случай Бондюрент минаваше евтино. На първата ни среща ме заведе в една градинка. Можете ли да си представите? Ако не беше толкова добър в леглото и с тези сини очи и тъй нататък, щях да приключа още там.

Един от агентите се покашля.

— Говорил ли е мистър Бондюрент някога за Спенсър Мартин?

— Разбира се. През цялото време. Те са били приятели.

— Каза ли нещо за мистър Мартин, че е ходил в Уайоминг да го види.

— Да. Мисля, че съм била там само ден или два преди мистър Мартин. Аз ходих там, като мислех, че ще направя нещо от Бондюрент, нещо от рода на „какво става сега с него“. Но ние просто бяхме като ударени от гръм, разбирате, нали? Той ме последва обратно във Вашингтон. И преди да успея да направя предаването за него, ме уволниха. Сега откривам, че той може да е по-опасен, отколкото съм си мислила.

— Мислила сте го за опасен?

Тя се усмихна като ангел на агента.

— За либидото ми.

— Ох.

— Изразявал ли е някога някаква враждебност спрямо мистър Мартин или президента?

— Не. Всъщност той се видя скоро с президента — тя намигна.

— Но обзалагам, се момчета, че вие вече знаете за това, нали?

— От вчерашния следобед не знаете нищо за Бондюрент?

— Не. Съжалявам. Мога ли сега да вървя? — тя тръгна към вратата на колата си. — Освен това няма какво повече да ви кажа. Да си имаш работа с мистър Бондюрент дори в ограничен периметър е един от няколкото лоши избора, които направих напоследък. Сигурна съм, че сте запознати с някои от най-шумните ми провали. А този желая да забравя. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Ако го чуете...

— Няма. Когато му казах да хваща пътя, той започна да се хвали. Нали знаете, „как смееш да ме напускаш, аз съм най-надареният...“.

— Ако все пак той влезе в контакт с вас, моля, обадете се.

— Сигурно ще се обадя — тя взе картата, която ѝ подаваше агента и я сложи в чантата си. — Не искам да имам неприятности заради него. Ако той се свърже с мен, бъдете сигурни, че ще ви се обадя.

Те ѝ благодариха за отделеното време и се върнаха към своя седан. Бари ги гледаше как се отдалечават, без да изпитва чувство на неприязън. Тези двамата бяха от добрите. Вършеха си работата, както им е било наредено от началниците.

Не така се държеше екипът, който наблюдаваше квартала на Дейли. Още не бяха щурмували къщата, за да търсят Грей, което потвърждаваше подозрението им, че тези „агенти“ принадлежат към личната армия на Мерит вътре във ФБР и командвана от Спенс Мартин, които не желяеха Грей да бъде хванат и разпитван.

По всяко време президентът и неговият съветник можеха да изкомандват мъжете да атакуват и да елиминират тази досадна банда от саботьори, живеещи в къщата на Дейли. Защо не го правеха още?

Това беше въпрос, който тормозеше всички. Грей мислеше, че не предприемаха нищо, защото имат нещо по-значително предвид, по-широко обхватна схема, в която той, Бари и Дейли сами да влязат в капана.

Страхуваше се, че ще излезе прав.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Дейли сигнализира на хипито, което продаваше рози на едно оживено кръстовище. За пет минути то вече лежеше на задната седалка, а Дейли продължи на зелена светлина.

— Добро постижение, Дейли — каза Грей, като смъкваше панделката и перуката. — Те са три коли назад, а помежду ни има и автобус.

— Ставам все по-добър в занаята — съгласи се Дейли иззад кормилото. — Как е бизнесът с цветята?

— Доходен. Не ми се щеше да го напускам. Коя е тази? — попита той за спътницата на Дейли.

— Нарекох я Доли.

Доли беше надуваема кукла с широко отворени очи. Бяха я облекли с якето на Бари, а на главата ѝ се мъдреше кестенява перука, сплъстена повече и от хипи — плитката на Грей. Коланите я държаха изправена на пасажерското място.

— Трябва да ги излъжем, че съм аз — каза Бари, свита в другия ъгъл на задната седалка.

Без да вдига високо главата си, Грей хвърли поглед към куклата.

— Приликата е доста голяма.

— Радвам се, че казваш така — изтърси Бари невъзмутимо. — Сега няма да се чувствам толкова зле за глупостите, които изговорих пред ФБР — му разказа как са я разпитвали след погребението на Хауи.

— Това е било преди Армбръстър да признае грешката си и ти да бъдеш изваден от списъка на най-търсените. Каквото и да си му казал, е подействало. Цялата вечер беше в новините, твърдеше, че се е получило пълно разпадане на комуникациите. Намекна, че грешката се дължи на хора от неговия персонал, чиито качества в момента се подлагат на преоценка. Чрез сенатора Мерит увери нацията, че Спенсър Мерит се занимава с „деликатен личен въпрос“.

— Което включва всичко — от операция на хемороиди до държавна измяна.

— Точно така. И че ще възобнови задълженията си в Белия дом, когато проблемът се реши. Клет бе разкритикуван леко от колегите си, но не се засегна.

— Кажи му за обаждането от Министерството на правосъдието — според предварителната уговорка, Дейли караше безцелно, като се опитваше да отслаби вниманието на колите, които ги следяха, но не изпускаше й разговора.

Тя кимна.

— Обадиха ми се на пейджъра и аз отвърнах на позвъняването, но вместо да получа информация, която вече имах, т.е., че заповедта за издирването ти е отменена, моят източник търсеше информация.

— Като каква например?

— Като „Какво, по дяволите, става?“ Край на цитата. Заради настъпилият хаос между Армбръстър, Янси и криминалният отдел на ФБР, всички са изнервени този следобед. Честно казано, достави ми радост — тя му се усмихна весело. — Това е, сладурче, от мен. Как мина твоят ден?

— Аз открих Тейбър Хауз.

— Мислиш ли, че се отърва от опашката, Дейли?

— Преди пет минути.

— Но може да имат електронно устройство за проследяване на колата — отбеляза Грей. — Не съм открил предавател, но не можем да сме сигурни. Този удар трябва да направим бързо.

Дейли следваше указанията на Грей и стигна до многоетажен паркинг-гараж, където на второто ниво ги чакаше друга кола. Бари и Грей скочиха. Дейли също слезе и остави колата.

— Внимавайте — предупреди ги той.

— Страхувам се повече за теб, отколкото за нас — отвърна Бари. — Сигурен ли си, че в бутилката ти има достатъчно кислород?

— Да.

— Върти се наоколо, вечеряй, дръж се колкото е възможно поестествено — каза му Грей. — Помотай ги около себе си няколко часа, но не поемай никакви рискове. Никакви рискове.

— Знам, знам — отвърна Дейли заядливо. — Всичко сме повторили над десетина пъти. Знам какво да правя.

— Ще се справиш отлично — кимна му Грей. — Хайде, Бари.

Бари се поколеба. Искаше ѝ се Дейли да не изглежда толкова болнав. Контрашпионажът и апаратът за дишане изглеждаха съвсем несъвместими.

— Каквото и да се случи, ще се върнем преди съмване. Ще ти се обадя веднага щом мога. Обещай ми, че ще внимаваш.

— Ще внимавам.

— И няма да се държиш лошо с Доли.

— Тя е разбрана. Няма да ми се кара.

— И още, ако почувстваш, че започва да ти става лошо, ще си тръгнеш за вкъщи.

— Обещавам.

— Обещаваш, но няма да го изпълниш — каза тя с нарастващ ужас. — Знам, че няма.

— Бари! — извика Грей от предната седалка на другата кола. — Качвай се.

— Хайде, тръгвай, иначе ще провалиш плановете на Грей — подвикна ѝ и Дейли.

Той се опита да влезе обратно в колата си, но тя постави ръце около врата му и силно го прегърна.

— Дейли, ти си най-добрият ми приятел — прошепна тя. — За цял живот.

— Е, е — произнесе той навъсено.

Тя го остави да я отблъсне, но безцеремонността му не я заблуди. Колебанието му да се сбогува, отговаряше на изпълнените ѝ с лоши предчувствия мисли.

— Дейли...

— Всичко ще бъде наред — той се вмъкна в колата.

Тя кимна и затвори. Опита се да хване погледа му, но той не погледна към нея, докато палеше. Тя отстъпи встрани и остана загледана в задните светлини, докато те изчезнаха зад острия завой.

— Бари?

— Идвам — тя се качи в колата при Грей. На предната седалка до него лежеше пазарска чанта. — Какво е това?

— Помощен реквизит. А това? — попита той, сочейки към кожената ѝ чанта.

— Камерата ми — отвърна тя разсеяно. — Наистина ли мислиш, че Дейли ще се справи, или ни каза онова, което той и аз бихме искали да чуем?

Грей спря колата и се обърна към нея.

— Не трябваше да идваш — каза той. — Щеше да е по-добре, ако беше останала да пазиш Дейли, а аз сам да свърша работата.

Лекотата, с която отхвърляше всяка помощ, която тя му предлагаше, я вбеси.

— Върви по дяволите, Бондюрент.

— Мисля, че сме тръгнали за там.

Те пътуваха през позападнало предградие, където той паркира за момент.

— Поглеждай навън — подхвърли ѝ той, след като слезе от предната седалка и се вмъкна отзад. — Ще се преоблека.

Той смени избелелите хипарски джинси и тениска с тъмносив костюм, бяла риза и тъмна връзка.

— Трябваше да ми кажеш — отбеляза тя. — Аз не съм достатъчно елегантна.

— Майка ти не ти ли е казвала, че е по-добре да не си достатъчно елегантна, отколкото свръхелегантна?

— Може би. Не слушах внимателно каквото и да ми казваше.

— Добре, сега обаче слушай — каза той, като отвори вратата на колата. — Не издавай звук и прави точно каквото ти кажа.

Като се придържаха към сенките, те се приближиха до къщата на ъгъла. Почти всички прозорци бяха осветени. Телевизионният приемник в стаята срещу тях хвърляше танцуващи отблясъци по стените, които се виждаха през вдигнатите щори.

В алеята за коли на къщата имаше кола и фургон. Грей направи знак на Бари да го чака зад зеления плет, отделящ съседните дворове. Остави ѝ пазарската торба и се приближи към колата-фургон. Вратата беше заключена, но той за секунди се справи с ключалката и ѝ махна да се приближи. Тя притича. Той затвори след нея вратата и я заключи отвътре.

— Сядай. — Посочи ѝ тапицираната пейка покрай едната стена. А той свали сакото си, сгъна го върху коляното си и седна.

Тя разпери ръце.

— Какво ще правим?

— Ще чакаме.

— Не ми е приятно да съм човекът, който ще те разпитва, господин Вълшебник, но това не е Тейбър Хауз.

— Човекът, който живее тук, работи там. Открих болницата рано тази сутрин, когато излизаше нощната смяна. Аз го проследих до вкъщи.

— Откъде знаеш, че това не е нощта, в която почива?

— Не знам.

— А откъде знаеш, че ще успеем по този начин?

— Не знам.

— Ако не успеем?

— Ще опитам нещо друго. Сега би ли спряла с въпросите си? Някой може да ни чуе. Кротувай.

Тя се отпусна в унила тишина. След известно време тапицираната пейка вече изглеждаше твърда. След още час, Бари не издържа:

— Да си командос съвсем не е за завиждане. Скучно е.

— Шшш! — той вдигна ръка, за да я накара да млъкне. През стените на фургона тя дочу металически звук, като от затръшване на врата. След това различи два гласа — мъжки и женски.

— Карай внимателно — предупреждаваше женският.

— Добре.

— Двойна смяна ли си?

— Не. Ще си бъда вкъщи около осем.

— Ще ти приготвя закуската.

Гласът на мъжа стана по-висок, явно се приближаваше до колата.

— Наспи се хубаво. До утре.

Те чуха стъпките му по бетона, след това металическото изщракване при отварянето на шофьорската кабина. Фургонът се залюля леко. Грей забеляза, че Бари се готви да каже нещо и сложи пръст върху устните си.

Моторът изхърка няколко пъти, след това запали. Почувстваха леко поклащане при освобождаването на спирачката. Щом тръгнаха, от предната част на колата зазвуча кънтри музика.

— Имаме късмет с музиката — каза Грей. — Сега можем да говорим, без да ни чуят.

— Той работи в Тейбър Хауз?

— Съдейки по работния му гащеризон предполагам, че е към техническата поддръжка или обслужващия персонал.

— Как изглежда?

— Болницата? Преустроено имение. Сградата е в джорджиански стил, заобиколена с градина, ливади и висока ограда. Изолирана. Най-малко на десет мили от щатската магистрала. Трудно се открива. Пред входа има бариера, която се пази от въоръжена охрана. Има само един вход, който се използва и за изход.

— Той ще ни вкара вътре — каза Бари, схващайки плана на Грей.

— Това е идеята.

— Ами ако охраната провери отзад?

— На предното стъкло на колите има пропуск.

— Много хитро.

— Кажете го, когато се измъкнем оттук цели.

Мисълта бе толкова мрачна, че тя промени темата.

— Какво стана с Армбръстър? Вярваш ли му?

— Това са възможностите му. Но досега той изпълняваше своята част от сделката. Аз ще направя всичко, което зависи от мен, за да изпълня моята част.

— Не мога да повярвам, че те са се хванали на историята за некомпетентността на неговите хора.

— Клет може да извие ръцете на всеки.

— Дори при този...

— А когато извиването не дава резултати, той чупи ръце. Намира подходящия човек и го принуждава да бъде разбран, това е всичко. Той си иска дъщерята, без значение как. Затова е готов и на сделка с дявола — по-точно с мен! — стига да може да спаси живота на Ванеса.

Мотивацията на Грей беше любовта. Бари не си разрешаваше да мисли прекалено за това. Нито пък да се задълбочава върху огромната благодарност на Ванеса, и каква форма може да придобие, след като веднъж приключи с премеждията си.

Сценарият в най-добрият случай щеше да бъде следният: Ванеса се спасява жива. Бракът ѝ с Дейвид Мерит се разваля. Оттук нататък тя е свободна да живее щастливо с героя, който я е спасил от съпруга-убиец.

И Бари ще получи онова, което иска — дългоочакваното, дадено само на нея, специално интервю, което най-накрая ще тласне

кариерата ѝ до най-високите върхове, които никога не е смятала за постижими. Нали това най-много ѝ се иска?

Раздразнена от мислите си, тя произнесе мрачно:

— Предполагам, че не си донесъл тесте карти, или нещо, с което времето да минава по-бързо.

— Ако ти е скучно, можеш да се преоблечеш — той кимна към торбата. — Това е твойт вечерен костюм.

В торбата имаше униформа на медицинска сестра — панталони и туника от полиестер в коралов цвят, заедно с чифт бели професионални обувки и гащеризон.

— Сестрите не се обличат много стилно, така че ти няма да се отличаващ — обясни Грей.

Бари хвърли дрехите върху покрития с мокет под на фургона.

— А гащеризонът?

— Той е за мен.

— Много е елегантен — тя се изправи и посегна към колана си. — Няма ли да се обърнеш?

— Не, но ти можеш да се обърнеш.

Щом той се държи така, и тя може. Ще се покаже нехайна, като него, каза си тя, събу обувките си и издърпа блузата от колана. Вътре беше тъмно. Малко светлина се процеждаше от двете прозорчета с пердета.

След като разкопча колана, тя свали ципа на панталоните и ги пусна надолу. След това ги стъгна и ги пусна на дъното на торбата. Разкопча блузата, свали я и остана по пликчетата и сутиен. Те поне бяха нови и комплектувани подходящо — току-що купени на Виктория стрийт.

Но тя не беше манекен за бельо. Не беше и Ванеса Армбръстър Мерит. Може би тъмнината ще смекчи сравнението.

Двамата едновременно отбелязаха, че фургонът намалява ход. Бари погледна към Грей.

— Има още време докато стигнем. Защо спира?

— За бензин, може би?

— Не знам — каза той, като надникна през процепа на пердето. — Не виждам нищо.

Колата продължаваше да намалява и накрая спря. Спря и радиото, след като шофьорът изключи двигателя. Вратата се отвори и

кабината се разлюля, когато шофьорът скочи долу.

— Ех, захарче — чуха го да казва. — Отдавна ли ме чакаш?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Дейли се зае много сериозно с ролята си на примамка.

Малко след като се раздели с Бари и Грей в паркинг-гаража, той забеляза сив седан, който вече няколко квартала поддържаше прилична дистанция зад него. След няколко обмислени изплъзвания по улиците на града, Дейли бе сигурен, че отново го следят.

Може би Грей беше прав и в колата бяха поставили електронно устройство. Или пък копелетата просто извадиха късмет и го откриха втори път. А може би тайната полиция на Мерит беше още по-ловка, отколкото предполагаше Грей. Ставаше страшно. Все пак би било невероятно тези гангстери да притиснат болен, стар астматик на някоя оживена улица. Дейли се чувстваше относително в безопасност.

През първия час играта на преследване беше забавна, но по-късно монотонността ѝ му доскуча. След като се прозя няколко пъти в течение на пет минути, той настрои радиото на станция с рап музика, само защото я ненавиждаше. Ако тази противна шумотевица не успее да го удържи буден и нащрек, нищо не би могло.

Когато стомахът му започна да къркори от глад, той спря до един авторесторант на Макдоналдс и поръча Биг Мак за него и за Доли. Момчето, което му ги подаде забеляза, че приятелката на Дейли е надуваема кукла, но не коментира и Дейли не даде обяснения. По-добре момчето да си мисли, че е някакъв перверзен тип, отколкото опасен престъпник.

Той паркира колата си срещу залата за хранене и докато ядеше своя бургер, разсеяно наблюдаваше хората, които влизаха и излизаха. Нямаше много апетит и затова изяде половината от сандвича. Можеше да се закълне, че Доли го погледна осъдително, когато изхвърли остатъците от храната им.

Тъй като не му се тръгваше отново, той продължи да седи с ръце в скута и да наблюдава клиентелата на Мак Доналдс. Особено го интересуваха двойките с малки деца. Тези очевидно щастливи семейства бяха живо доказателство, че идеалът не е напълно

непостижим. Но вместо да се настрои приятно от това заключение, Дейли се почувства невероятно тъжен.

Не за първи път си признаваше, че е пропуснал истински важното в живота. Трябваше да се ожени за онази сладка малка учителка, която беше луда по него. Той също беше луд по нея. Влюби се в топлите кафяви очи и приятни маниери още първата вечер, в която се запознаха. Само усмивката ѝ го караше да се чувства като милионер.

Но беше я приел като даденост и се отнасяше небрежно с нея. Много често предпочиташе да работи извънредно, вместо да я изведе на вечеря. Тя винаги оставаше на второ място, когато ставаше въпрос за интересни случаи. Между кино с нея и гореща журналистическа следа изобщо не можеше да става въпрос за избор.

Тя беше мила, вярна, изтърпя го по-дълго, отколкото заслужаваше. Но той бе прекалил с търпението ѝ. Тя го остави и се омъжи за друг, много по-стабилен и внимателен, мъж, който държеше на нея повече от работата и свободата си.

Смешно, как свободата през младостта се превръща в самота на стари години. Напоследък все по-често мислеше за нея и си представяше какво би могло да стане.

Когато осъзна болката, която му носеха тези мисли, той се подигра със самосъжалението си. Явно с годините съм се превърнал в жалък стар глупак.

Нервиран от съзливите си мечти той запали колата и излезе от паркинга. Седанът го чакаше от другата страна на улицата и тръгна след него. Той пое по 66-та за излизане от града до пресечката с 495-та, след това обърна и се насочи към северозапад. Забавляваше го да гледа в огледалото за обратно виждане как седанът се опитва да не го изпусне в трафика, въпреки че не беше толкова наивен да повярва, че сивият седан е единствената опашка.

Той влезе отново в града през Чеви Чеиз, Мериленд и се насочи към центъра. Мина по Уисконсин Авеню, където различни групички в търсене на нощния живот в Джорджтаун, се оглеждаха за празни маси в препълнените кръчми и ресторанти.

Без да има нищо предвид, продължи да кара през града, докато отново стигна покрайнините. Вече му омръзваше, спеше му се и беше уморен от прекараните часове зад кормилото.

Мисълта му отново се върна към учителката. Как е могъл да бъде такъв глупак да я остави да си отиде! Тя щеше да бъде любяща съпруга. Биха могли да имат деца, сега и внуци. Тези есенни години нямаше да бъдат толкова самотни и той нямаше да има само Бари за компания. Тя беше едно голямо дете и той я обичаше като собствена дъщеря, но не беше партньор в живота. Имаше разлика.

Може би ако се бе оженил за сладката госпожичка тогава, нямаше толкова да се страхува от смъртта сега. „Какъв пък живот с нея — измърмори той. — Да се грижи за един задъхващ се задник като мен“.

Звукът на собствения му глас го изтръгна от фантазиите. Къде, по дяволите, беше? Без сам да разбере, бе стигнал до индустриална зона с едва различими един от друг складове. По това време всички бяха затворени. До товарачните площадки стояха празни камиони с ремаркета като огромни животни с отворени търбуси.

Колата на Дейли и тази, която го следваше, бяха единствените по пустите улици. С всеки завой той все повече се объркваше и навлизаше все по-дълбоко в бетонния лабиринт, докато, накрая стигна до задънена улица.

— По дяволите! — той погледна бързо в огледалото за обратно виждане. Седанът беше по петите му в сляпата уличка.

Действайки инстинктивно, Дейли направи обратен завой и почти щеше да се измъкне въпреки седана, но шофьорът му изви рязко кормилото наляво. Дейли трябваше да стъпи върху спирачката, за да не се сблъска.

Щеше да е по-добре, ако се беше блъснал. Може би щеше да има късмет да умре при катастрофа, защото знаеше, че няма измъкване от тримата побеснели мъже, които слязоха от колата и тръгнаха към него.

— Закъсна десет минути — хленченето на жената можеше да се чуе през стената на фургона.

— Кучка! — изсъска Грей.

— Какво става?

— Попаднал съм на Ромео със спалня на колела. Бързо!

Той нахвърля обувките, дрехите, торбата и чантата ѝ върху горното легло, което започваше от фургона и продължаваше над

кабината на шофьора.

— Качвай се тук. Бързо.

— Няма да стане. Като ковчег е.

За да не губи време в спорове, той я стисна за лакътя и бедрото и я хвърли на леглото, където имаше не повече от фут разстояние между дюшека и тавана. Когато не се използваше, леглото служеше за складово пространство, където се слагаха допълнителни завивки и възглавници. Грей се изкатери горе и се сви между възглавници, одеяла и спални чували.

— Направи си път навътре — посъветва той Бари, която за първи път му се подчини, без да задава въпроси.

Двойката се приближаваше към задната врата на фургона.

— Започва да ми омръзва — оплака се жената. — Защо да не отидем на мотел?

— Защото тук сме си сами.

— И ти е без пари.

— Не става въпрос за пари. Честна дума, бибчо. В мотелите трябва да се регистрираш. Нали не искаш дъртата да ни разкрие?

По време на тези приказки Грей се мъчеше светкавично да подреди спалните чували и възглавници във външния край на леглото. Ако имаха късмет, когато двойката влезеше във фургона, те щяха да бъдат като зад стена. След това избута Бари още по-назад в ъгъла. В останалите секунди хвърли отгоре им един юрган.

— Когато се качат тук, няма да може да се диша — прошепна тя.

— Имаш ли по-добра идея?

Дори да имаше, нямаше време да я каже. Задната врата се отвори, фургонът светна и след това потрепери от тежестта на мъжа, който влезе вътре.

— Ето ни, бибчо — той подсвирна тихо. — Изглеждаш като диамант тази вечер. Това нова блуза ли е?

— Харесва ли ти?

— Много. Колко бързо ще можеш да я съблечеш?

— Такова животно си!

Вратата се затвори и светлината угасна. Смях. Въздишки. Звуци от страстни целувки. Шумолене от сваляне на дрехи. Сваляне на цип. Простенване.

— Много си хубав.

— Така е, бибчо. По-близко.

Още въздишки и звучни целувки.

— Повече не издържам — задъхваше се мъжът. — Хайде, дай...

— Трябва ли да сме горе — повлече тя носово. — Мразя там горе. Миналия път си ударих главата в тавана.

— Добре, добре, само...

— Почакай момент! — изпищя тя. — Не ги късай. Ще си ги сваля, ако почакаш половин секунда.

Очевидно нещастникът не можеше да се спре вече. Отдолу се чуваха звуци от тела, които се удряха в стената, или... Грей не беше сигурен. Не искаше и да бъде сигурен, защото като знаеше много добре какво става долу, в съзнанието му щяха да нахлуят образи, с които той сигурно нямаше да се справи в момента. Опита се да мисли за нещо, за каквото и да е, за да не слуша звуците. Стисна очи, искаше му се да може да запуши ушите си, да потисне всичките си неволни реакции и особено една.

Бари лежеше съвсем тихо, едва дишаше и бе напрегната колкото него. Знаеше, защото усещаше неподвижността и напрегнатостта ѝ. Усещаше всяка клетка от нея, от аромата на шампоана ѝ до допира на пръстите на краката ѝ.

Това, което ставаше на пода на фургона беше истинска сцена от порнофилм, от онези, които момчетата гледат, за да онанират. Беше като любовна среща, преразказана в най-пошлите порносписания, фантазия без художествена стойност. Не беше дори елегантна еротика. Беше хлапашко, долно и...

По дяволите. Беше му горещо като в пещ.

Той осъзна, че не е възбуден толкова от онова, което става долу, а от това, че лежи притиснат към Бари. Тя беше полугола, той — напълно облечен. Беше се възбудил. Опасността да бъде разкрит беше толкова съблазнителна, почти както когато шестгодишен се бе промъкнал с осемгодишната дъщеря на свещеника да играе на Адам и Ева в градината на баща ѝ. Това си беше една от шегите на природата с мъжете — колкото по-безпомощни са да заситят възбудата си, толкова повече се възбуждат.

Мъжът долу ревеше като магаре. Минута след това изгрухтя.

— Добре ли ти беше, бибчо?

— Не, и да съм проклета, ако се чукам пак.

— Не се безпокой, сега ще се погрижа за теб. Имам достатъчно презервативи и четирийсет и пет минути преди да тръгна за работа.

Четирийсет и пет минути!

Грей не можеше да издържи толкова дълго. А Бари? Дали ефектът върху нея беше същият? Чувстваше дъха ѝ върху врата си — накъсан и горещ. Вълнение или възбуда?

Като че прочела мислите му, тя се размърда леко. Съвсем леко. Коленете ѝ, вдигнати почти до гърдите, започнаха да се смъкват, но толкова постепенно, че в началото помисли, че си въобразява. Постепенно те се изравниха с токата на колана му, след това продължиха надолу. Той задържа дъха си, когато безболезнено, като се придвижваше постепенно, премести коленете си над члена му. След това краката ѝ се плъзнаха надолу по бедрата му, докато се изравниха с неговите. Лежаха корем до корем, мъж до жена.

Тя леко извърна назад глава. След това още малко. Не беше въображението му, защото не чувстваше вече дъха ѝ във врата си, а срещу устните си. И въпреки, че беше тъмно под завивката, той беше сигурен, че тя го гледа, гледа устните му.

Ако го направиш си глупак, помисли си той и в следващия миг наведе лицето си по-близо до нейното и я целуна.

Устните ѝ се разтвориха под неговите, съвсем леко, но достатъчно, за да го подлудят от страст.

Не прави това, Бондюрент!

Но изпреварил мисълта, езикът му започна да се люби с устата ѝ, с нейната сладка, копринена, сочна уста. Безшумно ръката му се спусна надолу по гърба ѝ, докато я хвана за бедрата и я постави срещу себе си. Само един слой коприна я разделяше от издутата част на панталоните му. Без никакво движение, само с незабележимо полюшване на ханша си, тя се потри в него.

Гърлен звук, повече вибрация, отколкото реален, излезе от гърлото му. Тя се напрегна. Той — също. После притисна бузата си към нейната и се опита да диша тихо, въпреки че беше почти невъзможно, защото сърцето му биеше до пръсване.

Звуците обаче минаха нечути и незабелязани, защото двойката под тях беше ангажирана в размяна на глупави, флиртаджийски подмятания, примесвани от време на време от силен кикот.

Грей се бе съсредоточил само върху целуването, уста в уста, влажно и необуздано. Нямаше представа колко пъти я целуна, колко пъти езикът му си проправи път в устата ѝ. Изобщо не се отдели от устните ѝ, дори когато трябваше да спрат, за да не се задушат. Дори тогава тя извиваше глава и върхът на езика ѝ флиртуваше с неговата горна устна. Той я остави да си играе, закача и измъчва, докато повече не можеше да изтърпи.

Тогава езикът му влезе дълбоко в устата ѝ. Притисна я по-силно и се намести срещу бедрата ѝ. И остана така. Остана. Любеше я в мисълта си. Сладки небеса и свещен ад.

Това беше най-устойчивата, най-интензивната, най-интимната, най-задоволяващата, най-вълнуващата сексуална среща, която изобщо бе преживявал. Сега искаше да спре с експлозивен климакс и да продължи до безкрайност.

Но развитието не принадлежеше нито на него, нито на Бари, а на двамата под тях.

Докато вратата на фургона най-после не се отвори и вътре не нахлу светлина, Грей не можа да се върне в действителността. След това чуха превъртането на ключа отвън.

Бари и Грей лежаха тихо, неволни свидетели на тъжната — раздяла на незаконните любовници. Най-после мъжът се метна в кабината и потегли.

Щом тръгнаха и радиото зазвуча отново, Грей изхвърли завивката от главите им. Той избягваше да гледа Бари. Сега, когато... каквото и да е било — беше приключило, той се почувства точно както, когато свещеникът хвана дъщеря си и него под едно дърво да сравняват двете най-красиви идеи, които Господ е имал някога.

Той слезе от леглото.

— Слез долу и се облечи.

Знаеше, че звучи грубо, но знаеше също, че не би могъл по друг начин. Тя го бе накарала да забрави целия си тренинг. Знаеше как да издържи на измъчване от врага, как да разсее вниманието си от физическата болка. Но военноморските не бяха го научили как да издържа на Бари Трејвис.

Тя успя да слезе от високото легло сама. По радиото някой пееше за уиски и бира с приятели в кръчмата, чуваха се рекламни съобщения. Грей беше доволен от шума. Помагаше му да превъзмогне

напрегнатата тишина между тях, докато Бари обличаше сестринската униформа. Грей сложи отново сакото от костюма, след това облече гащеризона, вдигна ципа догоре и си сложи кепе на главата.

След като свърши с обличането, Бари седна на пейката. В полутъмнината видя, че тя го гледа с широко отворени очи.

— Целуваш ме за първи път.

— Е?

— Е, няма ли да поговорим за това?

— Не.

— Защо не?

— Защото трябва да мислим за операцията.

— Операцията? Аз съм жена, Грей. Не съм един от твоите разузнавачи.

— Ти настояваше да дойдеш. Ако не ти харесва начина, по който командвам, можеш да се откажеш. Но имам нужда да се концентрирам, така че...

— Само един въпрос? Моля!

— Какъв е?

— Добре ли ти беше, бебчо?

Той опита да не се усмихва, но не можа.

— Млъкни, Бари.

— И аз така мисля — след това тя му се усмихна с мека, самодоволна, знаеща усмивка, усмивка каквато една жена отправя към мъж, когато знае, че е харесвана.

След това послушно замълча. Не размениха нито дума, докато фургонът не започна да намалява скоростта. Шофьорът изключи радиото и колата спря пред охранявания вход.

Грей погледна към нея и прошепна.

— Добре. Пристигнахме.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Двама от мъжете се приближиха откъм страната на шофьора. Третият мина откъм пасажерското място. Вратите се отвориха едновременно.

— Мистър Уелш?

— Кой се интересува?

Дръпнаха го за ръката и го изтеглиха от предната седалка. Чу изпукване и свистене на въздух и разбра, че Доли вече е история. Бяха забили джобно ножче в гърдите ѝ.

— Хей — извика Дейли. — Необходимо ли беше? За какви се мислите, по дяволите? — трудно му беше да звучи твърдо, когато с мъка дишаше. Думите изговаряше толкова тихо, че би се изсмял на себе си.

Тримата мъже обаче не се смееха. Всъщност, бяха най-мрачното трио, което бе имал неудоволствието да срещне. Още един, и щяха да заприличат на веселата банда на четирите конника от Апокалипсиса.

— Мисля, че сме от ФБР — размахаха значките си.

— Да, вярно — произнесе той саркастично, защото предполагаше, че са от хората на Спенсър Мартин.

— Цяла вечер ви следваме, мистър Уелш — каза единият, очевидно старшият. — Наистина ли мислите, че сме се хванали с тази глупава кукла? Не сме идиоти, нали знаете. Жена, която изобщо не говори, не помръдва?

— Това законен въпрос ли е, или коментар за вашия сексуален живот?

Духовитостта му не направи никакво впечатление. Онзи го обърна, подпря го на бронята на колата, събра ръцете му зад гърба и ги завърза с найлоново въже.

— За какво ме арестувате? Нищо не съм направил. Освен ако надуваемите кукли са станали незаконни. Какво искате от мен?

— Искаме да поговорим за гостите ти.

— Какви гости?

— Обзалагам се, че ще стане по-приказлив, ако измъкнеш тая тръбичка от носа му — посъветва шефа си единият.

Дейли изтръпна. Ако го откъснат от кислородната бутилка, ще се гътне за нула време.

— Не мисля, че е необходимо — каза шефът. — Не още — коленете на Дейли омекнаха от успокоението, но следващите думи на ченгето показваха, че спокойствието му ще е кратковременно. — На нашия началник наистина му е дошло до гуша от теб и приятелчетата ти.

— Като че ли ми пука. Спенсър Мартин не се ли чувства достатъчно мъж, за да дойде? Или се страхува от Бондюрент?

— Спенсър Мартин? — повтори мъжът, като се правеше на не разбрал. Не гледаш ли новините? Мистър Мартин е в кратък отпуск.

— Да, да. Ако вие сте най-доброто, което е могъл да събере за гадната си малка армия, сигурно се е ровил в най-големия боклук.

Тримата размениха поглед помежду си.

Дейли се изсмя високо.

— Какво? Изненадани сте, че знам? Мислите, че е тайна?

— Старче, далеч си от приятелите си. По-разумно ще е да ни сътрудничиш. Къде са Бари Трејвис и Грей Бондюрент тази нощ и какви са намеренията им?

— Я ме цуни отзад, боклук такъв.

Ченгето пристъпи гневно крачка напред, но другите го задържаха.

— Къде са те, Уелш? — извика той.

Дейли знаеше, че за него спасение няма. Дори да им кажеше онова, което искаха да знаят, той нямаше да види следващия изгрев. Тези хора нямаше само да го разпитват, те щяха и да го екзекутират.

Неговата задача беше да им създаде работа, за да даде възможност на Грей и Бари да освободят Ванеса Мерит от Тейбър Хауз. Докато може да диша, ще прави това. Не беше като да умреш облян в слава, но и това щеше да е поне искрица от славата.

Нападателността не беше резултатна, затова подхвана друга тактика — започна да дава признаци, че му прилошава.

— Не се чувствам добре.

— Кажни ни къде са и ние ще се погрижим да си починеш. Да. Ще го пратят да си почива завинаги.

— Някакъв мотел — избъбри той.

— Какъв мотел? Къде?

— Не знам.

— Къде?

— В името му има „Вашингтон“.

— Знаеш ли колко мотела има с „Вашингтон“ в името?

— Не — отвърна Дейли невинно. — Колко?

Мъжът го грабна за реверите и го вдигна така, че краката му почти не докосваха уличната настилка.

— Ако искаш да видиш мис Трейвис и мистър Бондюрент живи, по-добре си спомни бързо.

— Той... той е някъде около Ендрюс — заекна Дейли. — Ходих с тях веднъж там. Не мога да си спомня точно къде е, но ако го видя, ще го позная.

— Добре, да вървим — мъжът така блъсна Дейли, че тръбичката изхвъркна от ноздрите му.

— Кислородът ми — изкреця той. — Не мога без него — той френетично размаха ръце.

— Успокой се, мистър Уелш. Нямаме намерение да те задушим. Поне докато не разберем какво са намислили приятелите ти за тази нощ.

Сложиха отново тръбичката в носа му. Пренесоха бутилката кислород и него в сивия седан. Бутнаха го на задната седалка. Дейли се почувства малко по-добре, когато установи, че и останките на Доли са прибрани.

Поне нямаше да умре съвсем самотен.

— Ако някой те спре и попита нещо, казваш, че помагаш на човек, който в момента повръща.

От десетина минути, откакто техният прелюбодеец-шофьор бе оставил фургона си, за да постъпи на работа, Грей инструктиреше Бари. Както предполагаша, охраната при входа пропусна колата, без да провери фургона отзад. Те бяха на територията на болницата.

Грей извади баджове със снимки и фалшиви имена, за да ги закачат.

— Ако се гледат отблизо, няма да издържат, но в общ вид изглеждат автентични.

— Доли Медисън? — каза тя като прочете името си. — Като говорим за Доли, надявам се, че те с Дейли са добре.

— Той ще се справи. Запомни, вероятно има скрити камери, затова дори когато няма никой наоколо, може да те наблюдават. Ходи естествено и...

— Решително. Знам. Каза ми го поне десет пъти.

— Просто не искам да гръмнем, преди да сме открили Ванеса.

— Ще има ли охрана вътре?

— Не знам.

— Ако има дали е въоръжена?

— Възможно. От службата по охраната — сигурно. Но аз ще се погрижа за тях.

— Още нещо. Щом се доберем до Ванеса, какво си предвидил за измъкването оттук?

— План А, задигам този фургон. Вие с Ванеса стоите тук отзад.

— А план Б?

— По дяволите, ако знам.

— Отлично — измърмори тя, но отвори вратата на фургона и първа стъпи долу.

Тейбър Хауз изглеждаше много по-екстравагантен от описанията на Грей. Сградата беше триетажна, построена във формата на буквата „П“, с градина в центъра. Те избегнаха величествения главен вход и се насочиха към страничния — предназначен за персонала, — който Грей бе забелязал по време на проучванията си предния ден. Беше край на смяна. Доктори, сестри и санитарии си тръгваха, а други влизаха за нощната смяна.

— Аз ще се вмъкна пръв — прошепна Грей, когато приближиха. — Изчакай няколко минути и след това ме последвай.

— Къде да те последвам?

Той сви рамене.

— Не се притеснявай. Аз ще те намеря — той тръгна, след това се обърна. — Бари, ако нещо се случи с мен, бягай навън. Разбра ли? Влез в колата на някого и карай по същия път, по който влязохме. Нали?

Тя кимна.

— Но няма да ти се случи нищо.

— Няма.

Той се обърна и изчезна през входа за служителите. Като се опитваше да изглежда съвсем обикновено, тя отвори чантата си и без да я изважда провери всички механизми на видеокамерата, за да е сигурна, че ще заработи безусловно. Провери и мястото за касетата, за да се увери, че не е забравила да сложи лента. Би било съвсем в неин стил да подготви репортаж без лента в камерата.

Насочвайки се към входа, тя бе обзета от хиляди лоши предчувствия. Само в едно бе сигурна — ако не направи това, Ванеса Мерит ще умре в тази сграда. Затова задържа очите си на неоновото осветление над входа и се остави да я води.

Тя влезе през помещение, което вероятно е било задно антре, когато Тейбър Хауз все още е била частна резиденция. Предверието водеше към голям, добре осветен и обзаведен хол, където персоналът си почиваше. Имаше автомати за храна и напитки, машина за кафе, машина за лед, няколко микровълнови фурни, маси и столове и две врати с надпис „Стаи за почивка“. Една от стените бе заета от метални шкафчета.

Смяната почти си беше отишла и затова не се виждаха много хора. Един мъж в дрехи на санитар чакаше да си стопли ядене в микровълновата фурна. Една сестра говореше по телефонен автомат. Друга ровеше нещо в шкафчето си. Двама мъже в гащеризони като този на Грей, седяха на една маса, пиеха кафе и си говореха за някаква турбина.

Никой не ѝ обърна внимание. Тя мина през помещението като че ли всяка нощ в единайсет правеше това.

Зад това помещение болницата бе драстично променена. Извън блестящата стерилност на общото помещение водеше коридор, който налагаше шепнещи гласове и строга формалност. Стените бяха облицовани с дървена ламперия, над нея имаше релефни, в пастелни тонове, тапети. Стенни лампи от месинг хвърляха приглушена светлина. Подът беше застлан с килим. Бари пое по този коридор до пресечката му с друг.

Наляво или надясно? Наляво или надясно? Не поглеждай крадешком, гледай решително. Добре, надясно!

Коридорът, който избра, водеше към лицето на сградата. Виждаха се врати на кабинети, сега тъмни, официална приемна с малък роял и солариум с тропически растения и папрати, между които бяха разположени плетени мебели. Всичко бе много приятно, нямаше и намек за болнично заведение.

Официалното предверие беше много впечатляващо с виещите се стълбища и остъклен покрив петдесет фута над мраморния под. В центъра на тази ротонда стоеше огромна маса, на която имаше величествено цветно творение от гигантски гладиоли.

Наоколо не се виждаше никой, освен един техник, който бе коленичил пред някакъв контакт и го поправяше. Бари заобиколи масата, за да го заговори.

— Струва си да се направя на побъркана, само за да имам привилегията да постоя тук.

— Нямаш средства, за да си го позволиш — отвърна техникът и се изправи. — На първия етаж има само кабинети и приемни.

— Кабинет с досиета?

— Без съмнение. Но съм сигурен, че папките са заключени, а аз нямам инструменти, за да влезем. Освен това ще отнеме много време.

— Тогава какво предлагаш?

— Компютър — каза той. — Трябва да има списък, в който да нанасят всекидневните промени.

— Добра идея. Напред и нагоре?

— Ти ще вземеш асансьора, аз — стълбището.

— Среца на втория етаж.

Асансьорът представляваше желязна клетка, която имаше повече естетически, отколкото технически качества. Бари беше доволна, че успя да стигне, без да спре някъде. Тя излезе от желязната врата на асансьора, зави наляво и почти се сблъска с една сестра, която беше толкова изненадана да види Бари, колкото и самата тя.

— Какво правите?

С него е опасно.

— О, аз съм нова — каза Бари, като се смееше нервно, което при дадените обстоятелства никак не беше трудно. — Следващия път ще взема бързия асансьор. Доли Медисън — каза тя и протегна ръка. — Моля без шеги за името ми. Повярвайте ми, всички съм ги чувала.

— Линда Арнолд.

— Радвам се да се запознаем.

С периферното си зрение Бари видя, че Грей е изкачил стълбите. Възползвал се от разговора на двете, той се плъзна зад бюрото на дежурната сестра. Никой друг не се виждаше.

— Кога започнахте работа тук? — попита сестрата.

— Това е първата ми нощ. Аз ще асистирам на доктор Хадли — каза тя, спомняйки си едно от имената в списъка с телефоните в общата стая.

— Мислех, че доктор Хадли е в шестмесечен отпуск.

— Да, той е в отпуска.

— Искате да кажете — тя?

— Казах „тя“. — Бари сложи ръка на рамото на Линда Арнолд и се наведе по-близо. — Между нас казано — не върви, както докторката го е замислила. Работи върху книга, но се съмнявам, че ще успее.

— Така ли? Много чудно, тя публикува отдавна.

— Вярно, вярно — каза Бари и пожела някой по-голям камък да падне върху главата на доктор Хадли, която и да е тя. — Но този път среща големи трудности.

— Съжалявам да чуя това. Тя има толкова много идеи и е толкова надарен доктор.

— Много е мила, нали? — изчурулика Бари. Виждаше гърба на Грей, наведен над бюрото. Дали е намерил компютърен терминал?

— Това какво е? — Сестрата сочеше тежката чанта на Бари.

— Материали, които събирам за доктор Хадли.

— Толкова много?

— О да, и навсякъде ги разнасям. Никога не излизам от къщи с по-малко от две кутии бисквити за всеки случай. И със запасен чифт обувки. Много ми се подува палците на краката. Списания. Нали знаете — глупости. Съпругът ми винаги ме заяжда за моите глупости.

— Не ви ли дадоха долу шкафче?

— Да, но онези джаджи — тя завъртя ръка, все едно заключва. — Не можах да заключа. И докато намеря къде да я закача си помислих, че е по-добре да я нося със себе си.

Сестра Линда Арнолд леко наклони глава.

— Изглеждате ми позната, но не мога да си спомня от къде.

Познала ме е от телевизията!

— Къде сте работила, преди да станете асистентка на доктор Хадли?

— О, на много места. Щом ми омръзнеше работата тъй да се каже, се местех на нова — зад гърба на сестрата Грей й показа вдигнат палец. — Добре, ако ме извините, ще се пошляя наоколо и ще се опитам да се ориентирам.

— Да ви помогна ли...

— Не, не, по-добре ще се оправя, ако сама разуча пътя — тя се засмя. — Вече знам, че не трябва да ползвам този скърцащ стар асансьор.

— Извинете ме...

Грей се бе приближил към тях и потупа Линда Арнолд по рамото. Тя се обърна към него.

— Вие ли се обадохте, че има крушки за смяна?

— Не, не съм била аз.

— Трябва да е било от третия етаж. Стори ми се, че споменаха втория. Извинете — той докосна кепето си и тръгна към стълбището.

Когато сестра Линда Арнолд се обърна, Бари беше изчезнала.

— Не са тук.

— Този е — каза Дейли, със задъхване. — Сигурен съм. „Вашингтон ин“. Стая сто двацет и втора.

— Там е някакъв каруцар, който побесня, защото го събудих — каза агентът, гледайки към Дейли.

— Не разбирам — преглътна той, гледайки безпомощно от единия към другия. — Тя каза, че ще се срещнат с Бондюрент тук тази нощ.

— Ти я остави в паркинг-гаража, нали?

— Откъде знаете?

— Къде отиваше?

— Тук! Всеки случай това ми каза. Кълна се в Господ. Аз трябваше да карам безцелно с куклата и да бъда примамка.

— Глупости! — възрази единият. — През цялото време ни е заблуждавал.

За да изглежда по-правдоподобно, Дейли започна да се моли:

— Не ме мъчете, моля ви. Трябваше да го направя. Толкова ме е страх от него.

— От кого?

— Бондюрент. Той ми каза, че ако се проваля, ще ме убие. Ще го направи. Поглеждали ли сте някога в очите му? Страшни са. Той е истински убиец. Ако разбере, че съм ви довел тук, ще ме убие.

— Млъкни! — кресна шефът.

— Моля ви, заведете ме къщи — замоли се Дейли. — Ако те не са тук, не знам къде може да са. Бондюрент сигурно ме е излъгал. Може би е излъгал и Бари. Може да ѝ е поставил клопка. Помислихте ли за това? Но какво мога да знам аз? Аз съм само един стар човек. Не знам нищо.

— Лъже — каза един от агентите.

— По дяволите, лъже — кимна и шефът. — Да вървим. В колата шефът използва клетъчния си телефон.

— Уелш излъга за мотела. Не бяха там — той млъкна за минута, после пропя: — Да, сър. Сигурен съм, че вие ще измъкнете повече, отколкото ние успяхме.

На Дейли никак не му хареса това. Още по-малко му харесваха показанията на кислородната бутилка.

— Нямам още много кислород — каза той, щом мъжът спря да говори.

— Струва ми се, че е твой проблем.

Другите двама дори не намериха за необходимо да отговорят. От пода на колата Доли го гледаше с широко отворени, мъртви очи.

Пътуваха дълго назад към града. Целта им се оказа съвсем безлична сграда. Докато придружаваха Дейли през аварийния изход в задната част на зданието, той погледна към небето. Звездите не можеха да се видят заради светлините на града. Но имаше луна.

Това беше хубаво.

Взеха служебния асансьор до седмия етаж. Стъпките им ехтяха по безлюдните коридори, докато заведоха Дейли до вратата в края на коридора. Колелата на количката му за кислородната бутилка скърцаха. Все не намираще време да смаже проклетите колела.

Един от мъжете се приближи към вратата и почука. Отвътре му наредиха да влезе. Той отвори вратата и застана отстрани. Докато

Дейли прекрчваше прага, през ума му мина мисълта каква ли форма ще имат изтезанията и смъртта му.

Зловещият домакин беше осветен отзад от една стенна лампа, но Дейли го разпозна по силуета.

— Мистър Уелш — произнесе той с почти приятелски глас. — Бил сте много зает тази вечер. Кислородът ви не е ли вече на свършване?

А Дейли си мислеше „О, мръсник“.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Спуканата водопроводна тръба в склада на третия етаж на Тейбър Хауз предизвика желанния ефект. Сестри и помощен персонал се струпаха начаса до вратата на протеклия килер. Чуваха се най-различни мнения. Една сестра каза, че е видяла техник в склада няколко минути преди да изригне гейзера, но не можаха да го открият, за да помогне за спирането на теча.

Бари не знаеше какви бяха намеренията на Грей, когато я остави на стълбището. Когато се върна няколко минути по-късно, гащеризонът и кепето ги нямаше и той отново беше с костюм и вратовръзка. Една водопроводна тръба внезапно се бе спукала. Не беше трудно да се досети какво беше правил.

— Хайде — беше всичко, което каза.

Тя го последва към третия етаж.

Заради бъркотията в южното крило никой не ги забеляза, когато тръгнаха към северното крило. Но щом завиха зад един ъгъл, видяха двама агенти от службата по охрана на пост пред стая 300.

Ето кога ще ни застрелят — помисли си Бари.

Но Грей беше невъзмутим.

— Добър вечер, джентълмени — произнесе той отсечено, вървейки право насреща им.

Те го познаха веднага.

— Мистър Бондюрент! — извика единият.

— Как сте? — Грей се усмихна мрачно.

— Мислех, че сте се оттеглили. Кога се...

— С удоволствие ще ви разкажа всичко по-късно. Но ние трябва да преместим незабавно мисис Мерит. В другото крило стана малка авария. Мисля, че не е сериозно. Само предпазна мярка. Президентът не иска да рискува.

Той вдигна ръка, като че ли за тишина и натисна с пръст портативния радиопредавател.

— Долу са готови — каза той. — Сестра? — посочи с кимане вратата на Бари.

— Да, сър — тя се плъзна покрай двамата агенти.

— Извинете, сър, но никой, освен доктор Алън...

С дясната си длан Грей му нанесе саблен удар в ларинкса. Още един светкавичен удар, и той падна. Другият се бе обърнал, за да задържи Бари. Грей го удари с карате удар по врата. Той също падна. Бари отвори вратата и я задържа, докато Грей ги завлече вътре.

Всичко стана за секунди. Грей бързо свали фалшивия си радиопредавател и затърси предавателя на някой от агентите.

Заслуша се за миг, след това се наведе и заговори в малкия микрофон, закачен под ревера на лежащия в безсъзнание агент.

— Някакво раздвижване в другото крило, това е всичко — той спря да се изкашля и почисти гърлото си. — Спукана водопроводна тръба.

Заслуша се отново.

— Не, тук всичко е под контрол.

Той изключи предавателя. На Бари каза:

— На покрива има още един агент.

— Няма ли да забележи промяната в гласа?

— Надявам се — не.

Грей бързо прехвърли радиопредавателя в собствения си джоб, за да се информира за действията на агента на покрива, след това залепи с лепенки устите на агентите и ги овърза с ръце и крака зад гърба с тръбички за кръвопреливане. Засега те бяха извън играта. Но колко време щеше да мине преди някой да забележи, че не са на поста си?

Бари отпъди тези мисли. Грей вече се беше приближил през слабо осветената стая към болничното легло, където Ванеса лежеше неподвижно. Отслабналото ѝ тяло едва личеше под завивката.

Бари се приближи от другата страна на леглото.

— Мисис Мерит?

— Ванеса? Можеш ли да ни чуеш? — извика Грей по-силно, като побутна рамото ѝ. — Ванеса?

Клепачите ѝ трепнаха и се отвориха. Когато видя Грей, като че ли дъхът ѝ спря за момент. — Ти дойде?

— Ще те измъкна оттук.

— Грей... — когато очите ѝ се затвориха отново, тя се усмихваше слабо. Толкова беше упоена, че не трепна, когато той свали лепенката и измъкна катетъра от вената ѝ.

Бари не се нуждаеше от много време, за да види, че Ванеса е сериозно болна. Очите ѝ изглеждаха като тъмни кратери върху лицето. Устните ѝ бяха безцветни. Грей я подхвана под коленете и раменете и я вдигна от леглото. Изглеждаше като дете в ръцете му.

— Бари — изкомандва той, — вземи пистолета.

Беше го оставил на леглото, когато вдигна Ванеса. Бари погледна към оръжието и се поколеба да го докосне. Дългият заглушител, монтиран върху дулото, го правеше да изглежда още по-заплашително. Оръжието ѝ се стори тежко и неудобно.

— Внимавай — каза той. — Готов е за стрелба. Асансьорът за персонала е в края на коридора. Ще използваме него, за да стигнем до партера — той погледна към двамата лежащи в безсъзнание агенти. — Ако сте от верните — съжалявам — промърмори той. — Но ако сте хора на Спенс — пада ви се.

Когато тръгнаха към вратата, Бари попита:

— А скритите камери?

— Не съм забелязал никакви, а ти?

Тя поклати глава.

— А ако някой се опита да ни спре?

— Застреляй ги — каза той решително. После махна с ръка. — Провери коридора.

Тя отвори вратата и погледна навън. Коридорът беше празен, въпреки че зад далечния ъгъл се чуваха смях и приказки, сигурно около наводненото помещение. Очевидно отсъствието на агентите от охраната все още не бе забелязано.

— Чисто е — прошепна тя на Грей.

— Повикай асансьора.

Тя изтича по коридора и натисна бутона. Осветените цифри на таблото показваха, че той е на първия етаж.

Най-после асансьорът дойде празен. Влязоха в него с Ванеса.

Нищо не се случи.

Нищо — няколко безкрайни мига.

Накрая вратата се затвори и те започнаха да слизат.

Бари се загледа в процепа, където двете крила на вратата се срещат. Ами ако някой чакаше долу асансьора? Щеше ли да може да го убие?

Беше доволна, че куражът ѝ не бе поставен на изпитание. Когато стигнаха партера, никой не чакаше. Тя излезе и провери коридора.

— Има цяла тълпа в общата стая — каза тя на Грей. Оттам долитаха разговори. — Сигурно имат почивка.

— Тръгни в другата посока — каза той. — Това не може да е единственият изход. Ще минем през друга врата и ще заобиколим.

— Забелязах френски прозорци в солариума.

Те затичаха по коридора, френските прозорци в солариума бяха затворени, но дръжките им се намираха от вътрешната страна. Тя се поколеба.

— Може да са свързани с охранителната система.

— Ще си опитаме късмета.

Тя завъртя дръжката и отвори прозореца. Изведнъж се разнесе оглушителен писък. Бари се обърна към посоката, откъдето дойде звука и автоматично стреля с пистолета.

Тропическа птица в бяла висока клетка издаваше оглушителни крясъци, куршумът бе попаднал в огромната бостънска папрат. Перата около врата на птицата се бяха изправили като яка, тя махаше шарените си криле и продължаваше да надава крясъци.

— Мръсница! — извика ядосано Бари.

Те излязоха от зданието, тичайки, въпреки че болничният персонал очевидно бе привикнал към изблиците на птицата. Придържайки се към тъмните части, те заобиколиха добре поддържаната градина и стигнаха до паркинга.

— Задръж — каза Грей.

Тя спря и се обърна. Дишаше тежко.

— Нещо в паркинга на служителите? — произнесе Грей в микрофона.

Другият агент от охраната! Бари почти го беше забравила.

Очите ѝ автоматично се вдигнаха към покрива, но не видя нищо. Грей ѝ направи знак да върви и тя се обърна и затича отново. Грей се носеше след нея, но тя го чу да казва с престорено учудване:

— Не, тя не е била обезпокоена — след това извика: — По дяволите! Той ни е разкрил, Бари.

Останалият път до фургона тя тича, без да се крие. Метнаха се от движение във фургона и положиха Ванеса на пейката покрай стената.

— Дръж се! — извика Грей. Секунди по-късно моторът беше запален. След още няколко секунди остра сирена наруши потъналите в тишина околности на Тейбър Хауз.

— Изключителен пай, Аманда. Благодаря.

Дейвид ѝ се усмихна. Тя вдигна празната му чиния за десерт и я остави на таблата за сервиране.

— Благодаря, Дейвид. Радвам се, че ти хареса. Искаш ли още?

— Не, благодаря — той се потупа по колана. Всяка калория се отразява.

Без да се изсмее, тя го попита дали иска още кафе. Той прие и докато тя му сипваше повторно, той не спря да я наблюдава. След това тя се извини, взе със себе си таблата и ги остави сами с Джордж в приятната всекидневна.

— Аманда никога не ме е харесвала, нали? — попита Дейвид.

— Искаш ли нещо към кафето? — Джордж беше застанал до барчето с напитки и си наливаше солидно количество В&В в кафето.

— Не, благодаря.

Президентът се беше самопоканил тази вечер. Двамата синове на Джордж реагираха с очакваната възбуда. Президентът Мерит беше поискал да види домашните им и беше написал на всекиго бележка, която да занесат на училище на другия ден и да се похвалят на съучениците си.

След като ги отведе да спят, Аманда предложи да им сервира кафето във всекидневната. Държанието ѝ граничеше с враждебност, но Дейвид бе свикнал с хладината ѝ и не се учудваше.

Джордж се върна на дивана с чашата си. Едва тогава Дейвид забеляза, че ръцете на доктора трепереха така, че порцеланът потракваше.

— Защо толкова нерви, Джордж? Ако не те познавах, щях да си помисля, че имаш гузна съвест.

С отчаян шепот Джордж попита:

— Защо си тук тази вечер?

— Не съм ли добре дошъл в дома на един от най-близките си и скъпи приятели?

— Нямах това предвид.

— Радвам се да го чуя — Дейвид бавно разбърка кафето си. — Сега като сме сами, ще можем да поработим.

— Каквото и...

— Искам мнението ти за бюджета за здравеопазването, който отпуска Конгреса. Ценя мнението ти по въпроса.

Силно изненадан, Джордж заекна:

— Аз... аз съм запознат само с основните положения.

— Което ти дава база за мнение. Какво мислиш?

Когато телефонът иззвъня, Джордж буквално изхвърча от дивана, за да отговори.

— Ало! Доктор Алън е на телефона — от другия край говореха. — Да, тук е.

Той се обърна и протегна слушалката към Дейвид.

— Спешно е — прошепна.

— Пусни спикърфона.

Джордж му хвърли учуден поглед, но се подчини.

— Президентът слуша — каза Дейвид.

Говорещият го информира, че първата лейди е била взета от Тейбър Хауз.

— Какво искате да кажете с взета?

— Отвлечена, мистър президент. Отвлечена.

Дейвид бавно се изправи на крака.

— Какво? — извика той напрегнато.

Нещастният вестоносец повтори съобщението.

— Къде са от проклетата охрана? — излая той.

— Агентите са били обезвредени, мистър президент. Мисис Мерит е била изнесена от стаята и откарана с кола. Болничната охрана и личната ѝ охрана направиха най-доброто, което можаха, но не успяха да спрат похитителите. Бариерата се счупила от връхлитането на колата и те изчезнали.

Високият разговор бе привлякъл Аманда от другия край на къщата. Дейвид забеляза, че тя не изглежда прекалено изненадана от новината.

— Някой пое ли отговорността? Терористична група?

— Грей Бондюрент и Бари Трејвис са били идентифицирани като извършители, мистър президент.

При тези думи Дейвид остана без дъх.

— Велики Боже! — той зарови пръсти в косата си. — Как е успял Бондюрент да я измъкне?

— Той се приближил смело към агентите от службата за охрана, които пазели стаята на мисис Мерит, сър, и заявил, че действа по ваше нареждане.

— Не е по мое нареждане — изкрещя Дейвид, побеснял от такова предположение. — Трябва да се отнасят с него както с всеки друг престъпник. Разбрано ли е?

— Абсолютно, мистър президент. Съобщихме на ФБР. Местните подкрепления на полицията вече откриха колата. Оставена е била на един паркинг на няколко мили от болницата. Нямаше никаква следа от първата лейди или нейните похитители. Явно са се прехвърлили на друга кола, сър.

— Връщам се незабавно в Белия дом. Можете да се свържете и с колата ми при нужда — каза Дейвид, вече посъвзел се.

— Да, мистър президент.

Когато разговорът приключи, Дейвид се обърна към Джордж.

— Как можа да допуснеш това да стане?

— Грешката не е моя! — извика докторът. — Аз дори не съм бил там. Трябва да има някакъв пробив в охраната.

— Това е най-малкото — извика Дейвид. — Изглежда, че всеки път, когато оставя Ванеса на твоите грижи, нещо ужасно се случва.

От прага на вратата Аманда се обади:

— Ако има някой виновен, това си ти, Дейвид.

— Аманда! — възкликна Джордж.

Дейвид изпита желание да я стисне за гърлото, но трябваше да признае смелостта ѝ.

— Остави, Джордж — спря го той рязко. — Трябва незабавно да тръгна за Белия дом. Идваш ли с мен?

— Разбира се.

Те тръгнаха по пътеката, обградени от охрана, която очевидно бе алармирана във връзка със случая. Лимузината чакаше на завоя. Една кола отзад, една — пред лимузината, и четири моторизирани полицаи образуваха колоната.

Дейвид провери дали стъклото, което го отделя от шофьора, е вдигнато, след това се обърна към Джордж и се разсмя.

— Казах ти, че ще го направи. Не ти ли казах, че Грей е достатъчно благороден, достатъчно луд, за да режисира драматично спасяване?

Джордж Алън гледаше в пространството.

— Да, Дейвид. Така ми каза.

— Знаех, че той ще се опита да я измъкне оттам. И когато хората на Спенс съобщиха, че старият човек — Уелш — е бил използван за примамка тази нощ, предположих, че акцията им е започнала.

— Изглежда, че си точен във всички сметки.

— Ти изпълни ли своята част, Джордж?

— Да. Точно преди да си тръгна тази вечер.

— И ще подейства?

— Ще подейства. Тя ще умре от токсичното ниво на литиума.

Това, разбира се, ще бъде изводът от аутопсията, но нито докторът, нито президентът биха били заподозрени, защото когато Ванеса е попаднала в ръцете на Грей Бондюрент и неговата съучастница Бари Трејвис, те са пили заедно кафе с пай. Трејвис и Бондюрент ще бъдат обвинени в отвлечане и убийство.

Като неин интимен приятел, Грей би трябвало да знае, че лекарството на Ванеса трябва да се контролира внимателно.

Малка доза литиум и психическото ѝ състояние не би могло да се контролира. По-голяма — може да причини припадък, кома или смърт, особено ако е комбиниран със седативите, давани ѝ в болницата, за да ѝ осигуряват покоя, от който се е нуждаела.

— Те ще искат да узнаят откъде Грей се е снабдил с лекарството — отбеляза Джордж.

— Човек с неговите възможности? — каза Дейвид, отхвърляйки го като проблем. — Един добър прокурор няма да се затрудни да убеди съдебните заседатели в находчивостта на Грей да унищожи всички улики.

— Не съм наясно с мотивите им — каза Джордж. — Ако са се наели с трудната задача да спасят Ванеса, защо ще я убиват?

Джордж проявяваше понякога такава недосетливост, че Дейвид се питаше как е успял да завърши медицинското си образование. Притежаваше и дразнещата склонност да усложнява всичко.

— Грей е отхвърленият от Ванеса любовник. Той показва на цялата страна, че е засегнат. В началото се задоволи да напусне Вашингтон и да ближе наранената си гордост в усамотение. Но са го измъчвали противоречиви чувства. Само смъртта на Ванеса е можела да му донесе удовлетворение.

— А Бари Трејвис?

— Тя е влюбена в Грей. Била е щастлива да елиминира съперницата си. След инцидента в Шинлин те се превръщат във врагове номер едно и номер две, на обществото. Обществеността ще е подготвена да повярва, че са способни на такова гадно престъпление.

Президентът облегна назад главата си и се усмихна.

— Такъв брилянтен план, Джордж. И толкова перфектен! Спенс винаги казваше, че е по-добре не да унищожаваш неприятелите си, а да ги оставиш сами да се унищожат. Лошо е, че не е тук да види това. Щеше да е очарован.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Сенатор Армбръстър чакаше Бари и Грей на предварително уговореното място. Моторите на хеликоптера работеха.

— Благодаря на Господ, че го направихте — каза той, когато Грей изскочи от колата. — Как е тя?

— Жива.

Сенаторът бе подбрал грижливо медицинския екип, готов да окаже каквато и да е спешна помощ по време на полета към Вашингтон. Още докато я вдигаха от колата и я пренесоха на носилката, шефът на екипа даде разпореждания.

— Сладката ми, какво са ти сторили? — той стискаше студената ръка на дъщеря си и вървеше заедно с носилката към хеликоптера.

Грей задържа доктора.

— Прекалено лесно я измъкнахме оттам. Твърде лесно. Може би вече са ѝ направили нещо.

Докторът кимна. Той скочи в хеликоптера и след няколко секунди излетяха, оставяйки Бари и Грей на празния паркинг.

Бари бе заснела с камера прехвърлянето. Въпреки, че качеството нямаше да е на нивото на стандартните записи, записът беше безценен. Те изпратиха с поглед хеликоптера.

— Какво искаше да кажеш с това, че прекалено лесно сме измъкнали Ванеса? — попита тя Грей, докато прибираще камерата в чантата.

— Имам чувството, че хората в Тейбър Хауз знаеха, че ние отиваме.

Тя го погледна изненадано.

— Помисли — каза той, с изключение на показното шоу накрая, ние всъщност влязохме без проблеми и се измъкнахме пак така. — С опънато и напрегнато лице той гледаше след хеликоптера. — Може и да се окаже, че сме закъснели със спасението ѝ.

— Не мърдай! ФБР!

Викът дойде от тъмнината иззад гърба им. Те се обърнаха. Към тях тичаха четирима мъже с насочени автомати. Отвсякъде светнаха прожектори. Две коли със съсък на гумите спряха само на няколко метра от тях.

— Ръцете зад главата, Бондюрент.

Беше очевидно, че трябва да се подчини. Един от агентите се приближи и издърпа пистолета, затъкнат в колана му. Друг хвана чантата на Бари и я хвърли на земята.

— Не съм въоръжена.

— Мълчи! — каза ѝ Грей в момента, в който закопчаваха белезниците и четяха правата му.

Бари реши да следва поведението на Грей и се подчини, без да се бори. Историята, която трябваше да разкаже, подкрепена от видеоматериала, сигурно щеше да ги освободи от всякакви подозрения, но да я разказва сега би било губене на време. Тя ще почака, докато сенатор Армбръстър и самата Ванеса ще могат да подкрепят твърдението, че президентът е убил сина си и е подготвял убийството на жена си.

Бари беше заведена до една от колите, Грей — до друга. Агентът отвори вратата и ѝ помогна да се настани на задната седалка.

Това, което видя там, я изпълни с такъв ужас, че тя изпищя и се опита да се хвърли навън от още отворената врата на колата.

— Грей! — Но агентът я дръпна назад.

През прозореца видя лицето му. Той беше я чул, усети тревогата ѝ и започна да се бори с агента, който се мъчеше да го вкара в другата кола. Но с ръце в белезници и зад гърба, той не успя да направи нищо. Натикаха го отзад. Вратите се затвориха с трясък и двете коли се понесоха с огромна скорост.

Бари плачеше, гледайки към другия пасажер на задната седалка на сивия седан: безжизнени очи, празен израз на лицето и килната на една страна рошава перука. Доли.

Джордж Алън гледаше двамата си спящи синове, главите им едва се подаваха над завивките. По-малкият, в долното легло, беше палав, силен, бъдещ покорител на женски сърца. С чара си лесно щеше да си пробива път в живота.

По-голямото момче бе наследило сериозността на Аманда. Дори в съня си той изглеждаше така сякаш разрешава някакъв проблем. От двамата той беше по-умният, по-целеустременият. Интелигентността и самодисциплината щяха да му гарантират успех в която и да е област. Джордж се надяваше, че това ще бъде медицината.

Той целуна и двамата леко, излезе на пръсти и затвори след себе си. Вратата на спалнята беше широко отворена. Заради него Аманда бе оставила нощните лампи да светят. Колкото и горчиво да се бяха карали, колкото и отчуждени да се чувстваха, те споделяха леглото си всяка вечер. Сега тя като че ли бе оставила нарочно светлината, за да може да намери пътя към нея.

Той погледна спящото ѝ лице. Кичурите тъмна коса образуваха плътни, гъвкави линии по възглавницата. Дишането ѝ беше равномерно и дълбоко. Изглеждаше прекрасна. Искаше му се да я докосне, да я целуне, но не посмя от страх да не я събуди.

Излезе от стаята, тръгна по коридора към кабинета си и тихо затвори вратата. Отчаяно му се пиеше и си наля алкохол, занесе го до бюрото и се отпусна на стола.

Нощта беше дълга. Бе стоял с Дейвид докато им съобщиха, че Ванеса е закарана в болница с Клет.

Джордж беше много уморен. Наслаждаваше се на питието, отпиваше на малки глътки, бавно, като проследяваше топлината, която се разпростираше в цялото му тяло. Приятната отпуснатост обаче бе изместена от мислите, които го преследваха — бе извършил точно обратното на нареждането на Дейвид.

Пресуши чашата и отключи най-долното чекмедже на бюрото си. Пистолетът беше малокалибрен, но изстрел в устата щеше да свърши безболезнено работата. Той провери пълнителя на револвера, видя, че е зареден и го остави върху бюрото.

След това измъкна от вътрешния джоб на сакото си малко пластмасово шишенце. Бандеролът около запушалката беше недокоснат и литиумът беше вътре, а не в стомаха на Ванеса, както си мислеше Дейвид.

В самия край на спектакъла Джордж провали плановете на Дейвид. Изправен пред хладнокръвно убийство, той отказа да изпълнява. Надяваше се, че Аманда ще приеме това като победа. Може

би лебедовата му песен ще изкупи годините на слабост. Можеше да го обикне отново заради това. Поне малко.

Той сложи шишенцето на бюрото, вдигна пистолета и го пъкна в устата си.

По време на дългото пътуване Бари се опита да научи нещо за Дейли. Но нито виковете, нито молбите, нито плача разколебаха твърдото им мълчание. Стигнаха до местоназначението — офис сграда в центъра на града. Натъпкаха ги в служебния асансьор, след това ги поведоха към един кабинет в края на коридора на седмия етаж.

Тъй като Грей се бореше на всяка крачка, него го вкараха първи в стаята. Високата ругатня, с която изрази възмущението си при влизането, не предвещаваще нищо добро за Бари.

Тя очакваше да види нараненото, пребито и може би окървавено тяло на Дейли. Вместо това той стоеше полуизлегнал се на един диван с много изморен вид. Беше толкова щастлива, че го вижда, че притича през полуотворения кабинет и коленичи до дивана. Не знаеше да се смее или да плаче.

— Дейли, добре ли си?

— Сега съм добре — задъха се той. — Като ви видях, че сте добре и не са ви застреляли.

— Убили са Доли. Страхувах се, че...

— Донесоха ми нова бутилка кислород, така че за момента съм жив. Не мисли за мен. Измъкнахте ли мисис Мерит?

— Да. Сега е в добри ръце, въпреки че изглежда много болна. Не сме сигурни дали ще живее.

С помощта на агента, който сваляше белезниците ѝ, Бари се изправи и се обърна с лице към домакина им. Тя гневно протегна напред китките си, за да му покаже червените кръгове около тях.

— Необходими ли бяха грубостите, Бил?

Министърът на правосъдието, Уилям Янси, погледна сконфузено.

— Здравей, Бари. Мистър Бондюрент.

Грей погледна невярващо.

— Вие двамата се познавате?

— От колежа — отвърна Янси. — Бари работеше в университетската радиостанция като репортер. Аз бях председател на политическата коалиция. И до днес, когато ѝ липсват интересни събития, тя идва при мен да търси някой нов случай.

— Така е. Той е източникът ми от правосъдието.

— Той — твой източник?

— Не съм споделял нищо поверително — обясни Янси. — В повечето случаи само съм потвърждавал или отричал информацията, която тя е получила на друго място. Мъча се да я предпазвам от заблуждения, което понякога е много трудно — добави той като ѝ намигна.

— Бил, беше ли необходимо това? — отново попита Бари.

— Бяхме длъжни да извършим арест. Ти и Бондюрент се издирвате за отвличане — той погледна към Дейли. — Мистър Уелш призна, че е бил съучастник.

— Дейли беше само средство, но това не беше отвличане. Ние спасихме Ванеса Мерит.

— От какво, от кого?

— От съпруга ѝ.

Янси погледна сериозно към Бари, след това Грей.

— Страхувах се, че ще кажете точно това.

— Не изглеждаш кой знае колко изненадан — отбеляза тя.

— Напоследък започнах да получавам много странни телефонни обаждания. От Армбръстър. От Мерит. Изглежда, че връщането на мистър Бондюрент във Вашингтон е изнервило всички. Първо ми се обади да го арестувам, след това звъняха да не го арестувам. Оказа се, че Бондюрент работи в компания, с отгатни кой, — с теб! Между другото — добави той сухо, — ти добре си се представила пред моите хора на погребението на Хауи Фрип.

— Какво? — попита Грей.

— Историята е дълга — избъбри Бари. — Не бях сигурна дали са от твоите момчета.

— Те са агенти от ФБР.

— Знам, но си помислих, че може... — тя погледна изплашено към Грей, питайки се доколко би могла да разкрие.

От полулегналото си положение на дивана, Дейли я освободи от вземане на решение.

— Тя мисли, че те са работили за Спенсър Мартин.

— Спенсър Мартин — повтори замислено Янси. — И други ви следяха. Моите хора са ги засичали доста пъти. Чудехме се кои са.

— На Спенс — произнесе натъртено Грей.

Янси се обърна към него.

— И предполагате, че ще повярвам на вашата дума?

— Предполага се, че сте първият служител на закона в страната. Което означава, че преследвате престъпниците.

— Означава също така да се защитават правата на хората, за които се твърди, че са нарушители. По каквато и да е причина.

Почувствала надигащата се враждебност между двамата, Бари бързо се намеси:

— Бил, след като си изясниш фактите, сигурна съм, че ще се согласиш, че Спенсър Мартин е опасен екземпляр.

— Целият съм слух. Какви са фактите, Бари? Името ти беше свързано с първата лейди след сериала ти за СВДС и мистериозното отсъствие на Ванеса. Дрънканиците на Далтън Нийли са обида за интелигентността ми. Доктор Джордж Алън ми се струва некомпетентен. Службата за охрана мълчи. Ние знаехме, че си по следите на нещо тази вечер, защото беше дръпнала прекъсвача в гаража. Ние прибрахме стария човек...

— Ей! — Възклицанието дойде от обидения Дейли.

— ... за да не бъде наранен или убит от хората на Спенсър Мартин — той разкопча сакото на костюма си и сложи ръце на кръста.

— Искам да знам какво, по дяволите, става и възнамерявам да науча цялата история. Заради това бяхте доведени тук, вместо направо в затвора с обвинение за углавно престъпление.

— Оценявам доверието ти, Бил — каза Бари. — Но преди да говоря пред теб, не би ли трябвало да присъства и адвокат?

— Може. Ако искаш да вървиш по този път. Или просто да направиш като мен.

— Без протокол?

— Без протокол.

Познаваше го от години като честен човек. Неведнъж неговата почтеност се беше изпречвала на пътя ѝ по следите на интересен случай. Ядосваше се, че крие от нея информация, когато е ставало

въпрос за националната сигурност, но също така никога не я беше насочвал погрешно. Нямахше причини да не му вярва.

— Добре — съгласи се тя. — Но има толкова много за разправяне, че не знам откъде да започна.

— От Спенсър Мартин.

— Какво знаеш за него? Той е...

— Внимавай, Бари — Грей кимна към Янси. — Той може да ти е състудент, може да се е доказал като надежден и честен източник, но преди да изплюеш информацията, припомни си кой го е назначил и за кого работи.

Янси обидено отговори:

— Аз помня кой ме е назначил, мистър Бондюрент. Но работя за народа на Съединените щати и към работата и отговорността, свързани с нея, се отнасям много сериозно.

Истина е, че дължа мястото си на Дейвид Мерит, но усещам вонята, която се разнася напоследък от Белия дом. Колкото до Спенсър Мартин, знам за личната му армия. Той има информатори и оперативни работници, вградени във всеки департамент на федералното правителство, включително, срамувам се да призная, тези, които са под ръководството на Министерството на правосъдието.

Много по-опасно от това все пак е влиянието, което той упражнява над президента. Искам да знам защо и до каква степен Мерит разчита на него. Честно казано, Бондюрент, страхувах се, че Бари прекарва толкова много време с вас. Заради това ѝ съобщих за неотдавнашното ви посещение в Белия дом. Заподозрях, че вие сте един от хората-изпълнители на Мартин.

— Погрешна представа.

— Вероятно. Мисля, че ви изхвърлиха заради мисис Мерит.

Грей кимна.

— И заради нея се върнах.

Министърът на правосъдието се загледа в Грей, след това се обърна отново към Бари.

— Всичко започна от теб, онази работа за СВДС, нали?

— Всъщност започна Ванеса Мерит като ме покани на кафе. Историята е дълга и като ти я разкажа, ще съм обвинила президента в невероятни престъпления.

— Заради това бяхте доведени тук — подсети я Янси. — Няма значение колко дълга и объркана е историята, няма значение кой участва в нея, искам да я чуя цялата.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

— Скапана работа! Всичко се разпада. Бари и Грей все още не са заловени. Ванеса е в проклетата болница. В болница! Очаквах да получа ужасна новина — че е умряла. Вместо това — обратното! — лекуват я в Правителствената болница.

— Успокой се, Дейвид.

— Не ме командвай, Спенс. Ако съм паднал в лайната, ти също си в тях. Помни това, когато правиш самодоволните си забележки.

— Нито командвам, нито съм самодоволен. Разтревожен съм колкото теб. Но ако си изтървем нервите, само ще влошим ситуацията.

— Мисля, че не може да стане по-лоша.

— Разбира се, че може.

Дейвид удари яростно юмрука си в дланта на другата ръка.

— Как може да стане?

— Не знам. Всичко в Тейбър Хауз вървеше по план. Моите хора преглътнаха обидата да оставят Бондюрент да ги надвие. Но откъде можехме да знаем, че Клет ги чака с хеликоптер само на няколко мили оттам?

— Ти трябваше да знаеш! За това ти плащам. И къде, по дяволите, е Джордж? Той се измъкна и трябва да се е прибрал вкъщи. Обади му се. Попитай го дали докторите в болницата ще оправят състоянието й.

— Обаждах се у тях няколко пъти. Линията дава заето. Не отговори и на пейджъра ми.

— Той е лекуващият лекар на Ванеса, може да са го извикали в болницата — каза Дейвид с надежда в гласа.

— Почти невероятно, Дейвид. След всичко, Клет не би го допуснал и на миля разстояние до нея.

— Господи! Ако това не стане...

— Ще измислим нещо друго — произнесе Спенс спокойно. — Онова, което не трябва да забравяме, е, че Ванеса се превръща в заплаха за администрацията. Тя, ти и аз сме единствените, които знаем

какво се случи онази нощ в детската стая. Джордж може да се съмнява, но няма начин да узнае със сигурност. По един или друг начин трябва да си гарантираме мълчанието на Ванеса. Тогава никой няма да научи.

— Ще останем само аз и ти... — Дейвид замислено изгледа Спенс.

На зазоряване президентът Мерит пристигна в болницата, за да види съпругата си. Вместо обичайния костюм бе избрал пуловер и яке, защото смяташе, че колкото по-небрежно изглежда, толкова по-убедителна ще е тревогата му.

Службата по охрана беше пристигнала преди него. Болницата изпадна в състояние на едва контролируем хаос. Отвън се вихреха медиите, състезаващи се за най-последните новини в течащата сага за драматичните събития. Президентът влезе в болницата през кухнята и със служебния асансьор се качи до стаята, в която се намираше Ванеса.

Вътре тъстът му стоеше до леглото ѝ.

— Как е тя, Клет?

— Защо не попиташ нея?

Ванеса изглеждаше заспала, но когато Дейвид вдигна ръката ѝ, очите ѝ се отвориха. Той се усмихна лъчезарно.

— Здравей, скъпа. Да благодарим на Бога, че си добре.

— Здравей, Дейвид. Колко е хубаво, че дойде — произнесе тя саркастично.

— Мистър президент, това е доктор Мърфи.

Той разсеяно кимна на представения от Клет лекуващ лекар.

— Какъв е проблемът с жена ми, докторе?

— По мое мнение, мистър президент, тя е получавала неподходящо висока доза литиум, особено в комбинация с халдол и други седативи.

— Мислех, че състоянието на кръвта ѝ се наблюдава постоянно.

Докторът сви рамене.

— Доктор Леополд ми изпрати по факса нейните диаграми от Тейбър Хауз. Нивата, записани там, са такива каквито би трябвало да бъдат, но те не отговарят на резултатите, които получихме в нашата лаборатория.

— Как е могъл персоналът на Декс Леополд да направи такава грешка? — никой не се нае да отговаря. Настъпи тягостна тишина. — Каква е прогнозата? — рязко попита Дейвид.

— Тя е интоксигирана. Сложил съм я на системи, за да подпомогна прочистването на организма. Това ще отнеме няколко дни. След това ще установя дозировката на лечението ѝ до ефективно, но стабилно ниво. Тя не бива да се превръща в зомби, както когато пристигна.

— Но ще се оправи?

— Да, мистър президент.

— Благодаря на Бога — Дейвид стисна ръката на Ванеса и я вдигна до устните си, след това се наведе и я целуна леко. Устните ѝ бяха студени и неподвижни като на манекен.

Докторът се извини и остави тримата сами. Преди Клет да има възможност да се хвърли в атака, Дейвид пое защитата си:

— Тоя задник, Декс Леополд, ще плати за това.

— Преди да се захващаш с нечий задник, препоръчвам ти да помислиш за собствения си.

Дейвид се направи на изненадан.

— Какво искаш да кажеш?

На вратата се почука. В стаята влезе Спенсър Мартин. Ванеса въздъхна, с което показа, че сега се е развълнувала много повече. Клет възкликна:

— Я, я. Черната овца отново се появи.

Спенс даже не мигна от обидата. Той се обърна към Ванеса.

— Радвам се да чуя, че си се възстановила — после се обърна към Дейвид — Мисля, че трябва лично да се обърнете към медиите и да уверите нацията, че първата лейди скоро ще се върне към обществените си задължения.

— Това е добра идея — съгласи се Дейвид. — Клет, защо не дойдеш с мен? Твоето присъствие ще подсили ефекта от добрата новина.

Клет погледна към Ванеса.

— Съгласна ли си, мила? Имаш ли нещо против да останеш сама?

— Вече не съм сама, татко — прошепна тя нежно.

— Наистина не си — той се наведе и я целуна по челото. Изправи се и протегна ръка към вратата. — След вас, мистър президент.

Добродушието на сенатора не допадна на Дейвид. Никак. Още по-малко му хареса неприкритата омраза, с която го гледаше жена му. Въпреки това той ѝ кимна за довиждане, обеща, че ще се върне да я посети по-късно през деня и преди да излезе, целуна нежно ръката ѝ.

Още от самото начало Дейвид Мерит започна като популярен президент, жаден да се хареса на избирателите си. Неговото непринудено поведение караше хората да се кълнат, че ще са му верни. Днешният ден не беше изключение.

За ужас на службата по охрана, импровизираната пресконференция се състоя на партера на болницата. Журналистите и болничният персонал се тълпяха пред найлоновото въже, което представляваше единствената преграда между тях и президента.

Изнервеният Далтън Нийли с удоволствие отстъпи на президента, чието пристигане накара присъстващите да изпаднат във възторг. Бомбардираха го с викове и въпроси. Той вдигна ръка за тишина. Когато спокойствието бе възстановено, той обяви, че двамата със сенатор Армбръстър току-що са напуснали стаята на мисис Мерит.

— И двамата говорихме с нея. Тя е в съзнание, оправя се и е в много добро настроение. Сенатор Армбръстър и аз имаме абсолютно доверие в грижите, които получава от превъзходния екип доктори, сестри и обслужващ персонал.

Клет беше поразен от апломба, с който Дейвид се справяше със ситуацията. Би могъл да стои отстрани и да се възхищава на създадения от него президент. Но заедно с това не можеше да не си признае, че бе сътворил чудовище. И както в класическата история на Мери Шели, налагаше се създателят сам да унищожи творението си.

Президентът избегна въпроса за доктор Джордж Алън, като каза, че в момента доктор Алън не може да бъде открит. На въпросите за тъй нареченото „отвлечане“ на мисис Мерит от Тейбър Хауз, той отговори, че няма да коментира, докато не се информира изцяло за инцидента.

— Докладите си противоречат — каза той.

След това се извини, че е бил кратък, благодари за загрижеността и се насочи към изхода. Клет отказа да отговаря на подхвърляните въпроси и помоли Дейвид да го закара до дома му.

— Вземи друга кола — обърна се рязко Клет към Спенс, когато последният се опита да се присъедини към тях в президентската лимузина.

Спенс погледна към Дейвид.

— Моля те, Спенс — каза той.

Клет беше сигурен, че предложението не се харесва на Спенс, но трябваше да се подчини.

— Откъде изплува той? — попита Клет, докато колоната се измъкваше от паркинга на болницата.

— От там, където ти го прати с твоята смешна история за... как беше... „деликатен личен проблем“?

— Нещо такова, да — изсмя се Клет. — Честно казано, съжалявам, че Бондюрент не е могъл да убие този кучи син, когато е имал възможност.

— Затова ли ме помоли да те откарам? За да демонстрираш още веднъж отрицателното си отношение към моя съветник.

— Не. Онова, което имам да ти казвам, е много по-важно.

— Изплюй го, Клет. Ти непрекъснато ми намекваш, че трябва да се чувствам като пред смъртно наказание.

— Всъщност не си много далеч от него, Дейвид. Аз съм единственото препятствие, което стои между теб и дълбоката яма с лайна, от която никога няма да излезеш.

Дейвид подсвирна.

— Звучи много сериозно.

— Подиграваш ли ми се, Дейвид? Дай да видим... Бебето на Ванеса не е било от теб, затова ти си го убил и си се опитвал многократно да убиеш и нея.

Както и предполагаше Клет, думите му изтриха усмивката от лицето на Дейвид.

— Ако Ванеса ти е казала това, тя е по-болна, отколкото предполагаме и двамата, а ние знаем, че тя си е луда.

Клет се опита да се въздържи, защото не искаше да даде дори това предимство на Дейвид.

— Няма да си губя времето с това, Дейвид. За всяко обвинение ти имаш дузина лъжливи обяснения или доказателства. Знам как действаш, нали аз съм те учил! Затова нека да го направя лесно и за двама ни. Мога да ти гарантирам нещо, което искаш и от което се нуждаеш.

— Какво е то?

— Мълчанието ми. И на Ванеса.

— В замяна на какво?

— Развод по взаимно съгласие.

Дейвид даже не мигна.

— Трябва да си откачил, Клет.

— Успокой се, не съм.

— Ти предлагаш бърз развод по взаимно съгласие?

— Не предлагам. Налагам. Иначе...

Подигравателната усмивка на Дейвид Мерит се върна.

— Иначе какво?

Клет посегна към дипломатическото си куфарче и извади запечатан плик.

— Иначе ще се обадя на Бил Янси и ще му предам това.

Той подаде плика на своя зет, който го отвори и прехвърли няколко цветни фотографии. Дейвид ги изпусна, като че ли хапеха.

— Обръща ти се стомахът, нали? Тя беше страшно окървавена. Но едно нещо е сигурно, Беки Стърджис не е умряла случайно. Не е падала назад по време на боричкането с теб и не си е удряла главата в ъгъла на масата, както ти ми каза тогава. Пребил си я до смърт, Дейвид. Както свидетелстват тези фотографии.

Дейвид се възстанови от шока с невероятна бързина.

— Това е блъф, недостоен за теб, Клет. Не присъствам върху фотографиите. А това могат да са снимки на който и да е труп. Ти по същия начин би могъл да пречукаш това момиче.

— Бих, но не съм. Има още нещо в плика, освен снимките — Дейвид го отвори и в скута му падна една аудиокасета. — Ти си я убил, Дейвид. Ти призна. Спомняш ли си? Ако не — всичко е там на лентата.

Клет добави меко:

— Записвам всичко, Дейвид. По-късно унищожavam онова, което е без значение, както и запазвам всичко, което един ден може да се

окаже полезно. Когато видях какво си направил на онова беззащитно момиче и бебето ѝ, реших да запазя този необикновен запис.

Достави му удоволствие да види капчиците пот, които се появиха върху челото на Дейвид.

— Никога няма да използваш това, Клет, защото и ти си забъркан колкото мен.

— Аз също не бих искал — съгласи се той. — Иначе общественият ми живот ще завърши позорно. Затова предпочитам да те оставя сам да се оправяш и да преживея остатъка от дните си с дъщеря си като уважаван държавен мъж. Отвратителният инцидент от миналото ти — каза той и кимна към фотографиите — може да изчезне, пуф, ей така. Всичко, което трябва да направиш, е да оставиш Ванеса да си отиде без скандали и без нежелани обяснения по медиите.

— Как предлагаш да го направя?

Клет помръдна рамене.

— Имате непримирими различия, точка. Смъртта на детето е увеличила до край напрежението в брака. Милиони двойки в Америка ще ти съчувстват. Честността, с която ще се отнесеш към развода може дори да ти спечели нови гласове.

Дейвид стисна челюсти.

— За идиот ли ме мислиш? Развод в навечерието на изборите би бил политическо самоубийство. Няма да попадна вероятно в листите.

— Сигурен ли си? Разводът не е престъпление. Но двойното убийство е престъпление, и за него няма давност — той остави на зет си време да размисли и след известно време продължи. — Предлагам ти великолепна сделка, Дейвид. Дори да нямах личен интерес, щях да те посъветвам да я приемеш.

— Тези снимки не доказват абсолютно нищо, нито пък записът.

— Няма значение дали доказват — каза Клет почти нежно. — Само намек за скандал от такъв порядък ще унищожи шанса ти за втори мандат. Ще се превърнеш в жалък парий. Каквото и да се опиташ да правиш, това ще те преследва до края на живота ти.

Дейвид се беше зачервил, като че ли всеки момент щеше да се пръсне, но Клет беше сигурен, че първият рунд е спечелен. В още доста рундове трябваше да се пребори, докато го принуди на колене да моли за милост. Оформяше се голям скандал, но разполагаше с още, с

цяла торба. Един по един той ще ги изважда и ще му ги показва. Щяха да стигнат за години напред, дори след като Клет Армбръстър отдавна щеше да е изгнил в гроба си. Но щеше да умре щастлив, защото Дейвид Мерит нямаше да има минута покой.

Но за момента Клет беше доволен. За една сутрин беше достатъчно.

— Можеш да задържиш тези копия, Дейвид. Имам други. Между другото, в случай че си мислиш да изпратиш Спенс, или някой от неговите гангстери след мен, адвокатът ми също има копия от снимките и лентата. Инструктиран е да ги разпространи в медиите в случай, че внезапно умра.

Шофьорът спря лимузината до тротоара пред дома на сенатора.

— Почакай за малко — каза Дейвид, като хвана рамото на Клет. — Ти гарантираш твоето мълчание, но как стои въпросът с Бари Трејвис и Грей Бондюрент? Комбина ли сте?

Клет се наежи от въпроса.

— С тази празноглава журналистка и мъжът, който прелъсти дъщеря ми? Съмняваш ли се? — той потупа Дейвид по коляното. — Помисли за всичко, което ти казах, и ела при мен. Сигурен съм, че ще възприемеш моето предложение.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Министърът на правосъдието стоеше до прозореца, стиснал юмруците си зад гърба. Бари би искала да узнае какво мисли. Дали ѝ повярва? По време на разказа я бе прекъсвал от време на време, за да помоли за разяснения по някой пункт, но когато свърши, той се изправи и закрачи из стаята, без да покаже някакъв признак, че е повярвал на историята.

Грей се бе отделил от тях и сега гледаше телевизия, по която течаха кадри от голямата новина на деня. Той изруга през зъби, когато президентът направи краткото си изявление за медиите в болницата, но когато един лекар потвърди, че президентшата ще се възстанови напълно, Грей не можа да скрие дълбокото си облекчение.

Естествено, и Бари споделяше това чувство. Но би било нечовешко, ако не изпитваше от време на време и ревност.

По някое време на монолога на Бари, Дейли заспа. Изглеждаше свършено изтощен.

— Това, което не мога да разбера, — обади се министърът като се обърна с лице към стаята — е защо мисис Мерит не го е разкрила сама?

Бари отговори, без да се замисля.

— Страх. Страхувала се е от него. В деня, в който се срещнахме на кафе, тя не беше на себе си. Не мисля, че всичките промени в настроението ѝ се дължат на депресия. Тогава за първи път е започнала да подозира, че дните ѝ са преброени. Тази среща с мен е и първият димен сигнал, който изпраща.

Янси погледна към Грей.

— Как стои въпросът с Джордж Алън?

— Марионетка на Дейвид. Не му достига смелост за друго. Дейвид го държи в ръцете си. Мисис Алън сама го призна.

— Така е, Бил — подкрепи го Бари. — Сигурна съм, че тя ще се съгласи с твоите доводи.

— Доводи! — повтори той и изсумтя. — Аз нямам доводи. Нямам нищо, освен думата на двама издирвани за отвличане бегълци.

— Но ти ни вярваш — възрази тя. — Знам, че ни вярваш, иначе нямаше да ни доведеш най-напред тук — тя отиде при него до прозореца. — Толкова ли е трудно да се повярва, че първият мъж на Щатите е способен на убийство? Погледни там. — В ранната утрин навън се виждаше огрян паметникът на Вашингтон.

— Паметници на президенти... Някои са били негодници, някои — добри и почтени мъже. Високи, ниски, бойци, държавни мъже. Историята ги е облагородила, направила ги е по-мащабни, отколкото са били в действителност, покрила ги е с благородната си патина.

Мъже, смъртни, с недостатъци. Смели са се, плакали са, ядосвали са се... Не са били недосегаеми за гордостта, болката, любовта, или... — тя погледна към Грей — или ревността. Дейвид Мерит е знаел, че жена му му изневерява. Тя е носела дете от друг мъж. Не е могъл да изтърпи това. И го е направил.

Правил го е и преди това.

Мисълта така силно я връхлетя, че тя потрепери.

— Какво?

Янси я погледна.

— Не съм казал нищо.

— Ти казваше, че... — започна Грей.

— Чакайте — тя вдигна ръка за тишина.

Внезапното разкритие ѝ оказа въздействие почти като библейско пророчество. Силата му я събори на колене. Тя коленичи на пода.

— Бари — Грей отстрани Янси и коленичи срещу нея. Хвана я за раменете и надникна загрижено в очите ѝ. — Бари, какво става? Гласът му идваше като че ли от много далеч, едва доловим сред бушуващия хаос в главата ѝ.

Правил го е и преди това.

Къде беше чула тези думи? Или ги беше прочела? Защо сега се бяха появили в главата ѝ? Защо изглеждаха жизненоважни?

Тогава в момент на заслепяващо просветление тя си спомни къде ги беше прочела и разбра отговорите на въпросите. Вратът започна да я боли от напрежение.

— Бари, добре ли си? — силно загрижен, Бил Янси се бе навел до Грей.

— Кажи нещо, по дяволите! — извика Грей.

— Какво се е случило? — Дейли се изправи, събуден от гласовете им. — Какво става? Какво й е?

Дейли. Господ да го благослови, не й ли беше казал хиляди пъти, че добрият репортер дълбае дълбоко, че винаги има още един пласт за разкриване, че никога не бива да оставяш настрана нещо, колкото и безкрайно маловажно и без стойност да е?

Най-добрите материали — такива, които правят една история сензационна, които превръщат дълга и безинтересна история в потресаващо света събитие — бяха откривани на най-необичайни места, места, които никой не би се сетил да потърси.

А то е било там през цялото време. Цялото проклето време! Между хартиите и бележките, които бе прибрала от бюрото си в WVUE. Беше прегледала записката, но повърхностно.

Все пак не трябва да се надява прекалено.

Не се знаеше дали няма да се окаже сляпа пътека, но вътрешният инстинкт й говореше друго. Във всеки случай трябваше да провери.

Тя разбута мъжете и се изправи на крака.

— Трябва да вървя.

— Да вървиш — къде?

— Аз... предпочитам да не казвам. Докато не разбере.

— Искаш да вървиш, но не знаеш къде отиваш?

— Разбира се, че знам къде отивам — каза тя нетърпеливо. — Не знам какво ще открия, когато отида там. Може би нищо. Може би нещо. Но трябва да отида.

Бил Янси се намеси.

— Бари, не мога да ти позволя да излизаш от тук...

— Моля те, Бил. Изпрати някой с мен. От федералната полиция. Нека да ми сложи белезници, нямам нищо против. Просто те моля, разреши ми да направя това. Би могло да обясни изцяло случая.

— Какво би могло?

— Това не мога да кажа.

— Защо?

— Защото, ако греша, не искам да изглеждам като глупачка — тя изкрещя последните думи в лицето му.

— Пусни я да върви.

Гласът на Грей бе тих. Бари се обърна към него изненадана. Очите му срещнаха погледа ѝ.

В този момент тя осъзна, че го обича. По дяволите! Беше се влюбила неочаквано, дълбоко и безнадеждно.

— Пуснете я да върви — повтори той, все още загледан в нея. — Тя знае какво върши.

— Когато ми показахте писмото от министъра на правосъдието, направо щях да падна.

Заместник-управителят Фуут Грахам изглеждаше подкупващо приятен като името си. Беше опровержение на грубиянския стереотип, който показваха по филмите. Слаб като тръстика, с очила с позлатени рамки, той се държеше учтиво. Беше достатъчно възпитан, за да не прояви любопитство към мръсната униформа на медицинската сестра, в която беше облечена. Нямаше време да се преоблече.

Бари му благодари, че я приема без предварително обаждане.

— Толкова бързо тръгнах от Вашингтон, че нямах време да ви се обадя, че идвам.

Бил Янси бе улеснил нещата. След като се съгласи на пътуването ѝ до Мисисипи, той ѝ предостави самолет. На летището в Джаксън я чакаше кола и човек, който да я отведе до затвора в Пърл. Фуут Грахам изпита страхопочитание към високопоставената си гостенка и беше готов да ѝ помага с каквото може.

— Предполагам, че разговорът с Чарлен Уолтърс е много належащ? — попита той.

— Съжالياвам, мистър Грахам. Разговорът е поверителен.

— Не мога да си представя — каза той, поклащайки глава объркано. — Но ако вие и министър Янси казвате, че това е въпрос, свързан с националната безопасност, кой съм аз, че да се усъмнявам.

Поведе я към врата, която бе отворена от униформена жена-пазач.

— Тя ви чака. — И е побесняла, защото я безпокоим във време за почивка.

Затворничката пиеше минерална вода и наистина изглеждаше раздразнена, когато заместник-управителят Грахам и Бари Трейвис се приближиха към нея. Чарлен Уолтърс беше дребна жена, с костелив

нос, хлътнал гръден кош и тънички ръце и крака. Бялата й, ситно накъдрена коса, образуваше нещо като ореол около малката глава. Често премигващите черни очи и бързите, резки движения, напомняха на Бари за врабче.

Като изгледа Бари отгоре до долу, тя изсумтя с презрение.

— Е, наистина ти трябваше много време, за да дойдеш.

Бари протегна дясната си ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, мисис Уолтърс.

Лудата Чарлен се ръкува с нея, след това се обърна към Грахам снизходително.

— Ще разискваме лични въпроси. Нали нямаш нищо против?

Въпреки, че рушеше авторитета му, Фуут Грахам се усмихна.

— Разбира се, че не. Сега ще се отдалеча.

Бари и Чарлен седнаха на столове от двете страни на малка маса.

— Разбрах, че съм ви обезпокоила през почивката. Извинявам се.

— Имаш ли някакви цигари?

Бари бръкна в чантата и извади същия пакет, който бе предложила на Ванеса Мерит преди няколко седмици. Чарлен издърпа една от пакета и я сложи между тънките си устни.

— Бяхте ми оставили няколко много интригуващи съобщения на телефонния секретар в WVUE — започна Бари.

— Сигурно си помислила, че съм куку.

— Добре, аз...

— Иначе щеше да ми се обадиш.

Чарлен щеше да бъде много точен партньор в танца и не би допуснала и най-дребната фалшива стъпка.

Бари промени тактиката.

— Абсолютно права си, мисис Уолтърс. Мислех, че си куку. Всъщност и сега мисля, че може да си куку.

Като се облегна напред, Чарлен намигна закачливо.

— Аз ги накарах да повярват. Луда, искам да кажа. Аз открих Исус веднага щом влязох тук, но знаеш ли, лудите могат да се справят с почти всичко.

Чарлен Уолтърс беше луда, но луда като лисица — преструваше се.

— Добре, когато ми се обади първия път — продължи Бари — ти си записала „той е правил това и преди“. — За кого се отнася?

— Добре, за кого мислиш, по дяволите? Президентът, разбира се. Дейвид Малкъм Мерит — тя почукваше със счупения си жълтеникав нокът по масата. — Той е убил онова бебе, онзи малък Робърт Ръштън и това е толкова сигурно, колкото, че аз седя тук.

— Какво те кара да мислиш така?

— А бе, ти тъпа ли си? Не слушаш ли? Какво ти казах, правил го е и преди това. Той уби и друго бебе. Преди много години.

Това беше информацията, която Бари бе дошла да чуе в Мисисипи.

— Страхувам се, че трябва да бъдеш по-конкретна.

Чарлен издиша дима от цигарата.

— Дейвид Мерит работеше за сенатор Армбръстър. Готин пич беше. Имаше жени с дузини. Една от тях забременя. Името ѝ беше Беки Стърджис. Тя роди момченце, докато Мерит се мотаеше из Вашингтон. Когато се върнал, тя му каза за детето. На него не му харесала идеята да стане татко и съпруг. Но Беки била решила, че ще се омъжи за него и започнала да му дотяга с настояванията си.

И така една нощ, когато малкото ѝ бебе било само на няколко седмици, той отишъл до дома ѝ, за да я накара да напусне града. Развихрил се страшен скандал. Детето започнало да пищи. И той го задушил.

Може би не е имал намерение да убива детето. Може би е искал да го накара да млъкне. Но след като го е убил, предполагам, че е решил да не остава свидетел. И пребил и Беки Стърджис.

Като подсмръкна, Чарлен размаха цигарата.

— Не може да се извини такова насилие срещу жена. Изобщо. Дори ако не бях осъдена заради това, той нямаше да получи гласа ми.

Разказът беше твърде неочакван, така че Бари реши да не се отвлича с мисли за това колко интересен е животът. Историята на цялата нация би могла да бъде променена от една седемдесетгодишна жена, която излежава доживотна присъда заради въоръжен обир и убийство.

Но кой изобщо ще ѝ повярва? Тя самата вярваше ли? Да се вярва на Чарлен беше рисковано. Може да е измислила историята, за да запълни свободното си време. Смъртта на Робърт Ръштън Мерит е възбудила интереса ѝ. Сериалът на Бари за СВДС е разпалил

пламъците на въображението ѝ. Намерила си е жертва, готова да слуша, дошла чак до Мисисипи.

А можеше и да е вярно.

И в двата случая Бари реши да действа предпазливо. Това би могъл да бъде репортажът на века. Ако тя прахоса този невероятен шанс, не само нейното бъдеще, но и бъдещето на нацията могат да станат жертва на несръчността ѝ.

— Всичко звучи много...

— Невероятно — довърши Чарлен, когато Бари спря. — Няма нужда да ми вярваш. Питай стария Клетъс Армбръстър.

— Сенаторът?

Набръчканото лице на Чарлен изразяваше презрение.

— Той е най-нечестният политик, който някога се е раждал на земята.

— Той знае за Беки Стърджис?

— Знае? О, момиче, кой мислиш, че се справи с проблема? — възкликна Чарлен. — Мерит е дотърчал при него още същата нощ. И сенаторът се е погрижил.

— Сенаторът Армбръстър е могъщ човек, но дори и той, не би могъл да се справи с изчезването на два трупа — възрази Бари. — Нямахте ли съдебно разследване?

— Ако искаш, може и така да се каже — каза Чарлен, като презрително изтръска цигарата някъде по посока на пепелника. — Джобовите на Армбръстър са пълни с възможности. Помолил е някой чиновник за услуга — това е. Беки и нейното бебе не са значели кой знае колко за добрите стари момчета в съда.

Бари поклати глава недоверчиво.

— Армбръстър не би могъл да е намесен. Той не би позволил на Ванеса да се омъжи за Дейвид Мерит, след като знае, че е способен на...

— На каква планета живееш? Разбира се, че ще ѝ разреши да се омъжи за него. Мечтал е дъщеря му да бъде първа дама — тя подсмръкна и се изхрачи на земята. — Кучи синове. Всичките. Мислят си, че могат да направят всичко, което искат, и да се измъкнат. Хора като мен и моя старец трябва да плащат и за най-дребното провинение. Но не хора като Мерит и Армбръстър.

— Страхувам се, че си права — каза Бари. — Ако всичко, което ми каза, е вярно, станало е преди колко, преди двайсет години? Ако Армбръстър успешно е прикрил двойното убийство, той трябва да е прикривал и свои престъпления. Няма начин да се докаже, че това се е случило някога...

Чарлен така удари по масата, че Бари се стресна и подскочи.

— Ти си най-глупавото момиче, на което добрият Господ е дал да диша. Да не мислиш, че ще си харча парите да ти звъня във Вашингтон и ще си слагам главата в торбата, ако нямах доказателства?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

— Предлагам ти нещо по-добро, отколкото заслужаваш — Бил Янси се наведе над масата и сложи ръцете си с длани към лакираната повърхност. — Снабди ни с доказателства, че президентът е задушил детето на Ванеса и се е опитал да я убие, и ще ти гарантирам имунитет от прокуратурата.

Спенсър Мартин продължаваше да мълчи. По време на разпита той се държа удивително стоически, гледаше право напред, неподвижен като статуя, като че откъснат от обстоятелствата, в които беше попаднал.

Кабинетът сега беше отрупан с остатъци от пакетирана храна и празни чашки за кафе. Въпреки протестите си, Дейли бе отведен на хотел. Двама агенти от ФБР го бяха придружили. Бе им наредено да останат и да се грижат за него до второ нареждане. Уилям Янси и Грей Бондюрент с нетърпение очакваха съобщение от Бари.

Когато най-накрая тя се обади от затвора в Мисисипи и им повтори разговора си с Чарлен Уолтърс, Янси не издържа.

— Не може да процедираме без някаква помощ отвътре, а Спенсър Мартин е толкова вътре, колкото не може повече — и нареди да доведат Спенс.

Но Спенс не беше готов да сътрудничи.

— Мистър Мартин, някои от бившите ви оперативни работници желаят да свидетелстват срещу вас, за да избегнат обвиненията срещу тях самите. Замесен сте в няколко сериозни престъпления, с които си осигурявате доста години във федералния затвор.

Нищо.

— Хауард Фрип? Това име да ви говори нещо, мистър Мартин? Би трябвало. Вие сте заподозрян в убийство.

Спенсър даже не мигна.

— Няма да ви каже нищо — прекъсна го Грей. — Няма да ви каже дори, че го раних и го заключих в една изба. Ако го направи, ще трябва да обясни какво е правил там. Губите си времето.

Янси прекара ръка по оплешивяващата си глава.

— Много добре, мистър Мартин. Предложението важи още трийсет секунди. Ако го отхвърлите, вие ще бъдете подложен на такова разследване от Конгреса, каквото американската история не познава.

Спенсър Мартин се изправи.

— Ако имахте някакво доказателство за прегрешения от моя страна, щях да съм арестуван. Не се опитвайте да ме заплашвате отново, Бил. Не е достойно и за двама ни.

Янси изруга тихо.

Спенс се усмихна самодоволно, след това тръгна към вратата.

— Янси, съгласен ли сте да разменя няколко думи насаме с него?
— и Грей последва Спенс по коридора.

Веднага щом вратата зад тях се затвори, Спенс се преобрази. Той сграби Грей за гърлото и го блъсна в стената. Лицето му се бе изкривило и потъмняло от ярост.

— Бих искал да те убия, задето ме докара тук.

Грей се освободи от ръцете на Спенс и го отхвърли настрана.

— Но не можеш. Защото да ме убиеш е глупаво, а никой досега не те е обвинявал в глупост, Спенс. Досега — не.

В очите му за миг блесна интерес. Но за част от секундата бе заменен от характерния му цинизъм.

— Ти кой си — доброто ченге?

Грей сви рамене.

— Приеми го както искаш. Трябваше да се съ согласиш на сделката с Янси.

— Ти наистина ли мислиш, че той или който и да е, би могъл да събори администрацията на Дейвид? — изкикоти се Спенс. — Това никога няма да се случи, Грей. Всички ще изглеждате като идиоти само заради опита да я съборите. Застанал си на погрешната страна, момче. Ние сме били винаги безкрайно внимателни. Дейвид е недосегаем. Знаеш го.

— Дали неговата администрация ще колабира не е от съществено значение за теб, Спенс. Ти никога няма да разбереш коя страна е взела превес, защото отдавна ще си мъртъв — самодоволната усмивка на Спенс загуби малко от нахалството си. — Започваш ли да схващаш, Спенс? Ти си бил вътре в плановете на Дейвид за Ванеса,

може би и за бебето. Така че докато си жив, той не е недосегаем. Щом осъзнае това, ти минаваш в историята.

Дейвид ще си намери друг Рей Гарет. Спомняш ли си го? Онзи млад морски пехотинец, определен да ме убие, когато станах опасен за Овалния кабинет? Лошо е, че си толкова сигурен и не долавяш иронията на положението, в което се намиращ. Предложението на Янси щеше да ти осигури някаква протекция.

— Върви да се чукаш.

— Отлично, Спенс. Това е защитният отговор на всеки негодник — Грей отвори вратата на кабинета и извика през рамо. — Пази гърба си, момче.

Бари се върна във Вашингтон на следващия ден следобед. В нейно отсъствие се бяха случили много неща. Опитът за самоубийство на доктор Джордж Алън беше съобщен на първа страница на Поуст. Той се намираще в кома, жена му неотклонно бдеше над него.

— Как са успели да задържат всичко в тайна цели два дни? — попита Бари.

— От уважение към семейството — обясни й Грей. — Това беше обяснението на Нийли.

Те бяха гости на федералното правителство в комфортен хотелски апартамент. Бил Янси говореше по телефона в другата стая. От време на време улавяха части от напрегнатия му разговор.

— Бедната Аманда. Трябва да е било ужасно да го намери така.

— Събудил я е изстрелът. Тя се втурнала в кабинета му. Ако не е била, щял е да умре там, на бюрото си.

— Заради нея, надявам се, че ще се оправи. И че ще се държи достойно.

— Както и да е, за нея и децата е много трудно — каза Грей.

— Какво си е мислил, кучият син?

— Предполагам, че е бил отчаян и не е знаел какво друго да направи.

— Винаги има алтернатива, за Бога — каза той ядосано. — Янси вероятно би му предложил да стане държавен свидетел.

— Ако той се оправи, сигурна съм, че Бил ще направи точно това.

Тя видя, че тревогата в очите на Грей не е преминала и си спомни, че е загубил родителите си, когато не е бил много по-голям от синовете на Алън. Изглеждаше уморен, отслабнал, небръснат и раздразнен. Всички се чувстваха изтощени. Четиридесет и осем часа изпълнени със събития!

И в перспектива не се виждаше почивка. Поне Дейли бе извън опасност и почиваше спокойно в друг апартамент на същия хотел.

Бари погледна броя на Поуст върху малката масичка.

— Спенс не би ли се засегнал от малкото редове, които са му отделили?

— Поласкан, по-скоро — каза Грей. — Той се гордееше с мистериозната си личност. Колкото по-малко се знаеше за него, толкова по-доволен беше.

— Не мога да повярвам — Бари отново прегледа краткото съобщение.

— Аз се опитах да го предупредя, но той не искаше да слуша. Просто беше въпрос на време Дейвид да го отстрани. Единственото, което ме изненадва, е, че толкова бързо нанесе удара.

— Наистина ли мислиш, че Дейвид е наредил това нападение?

— Нападение, виж ми окото! — Грей я погледна раздразнено. — Спенс е бил изхвърлен от апартамента си от двама души, които само дето са нямали „ФБР“, татуирано върху челата. Кой са тези крадци, които си избират толкова известна жертва? Спенс винаги е въоръжен. Освен нож, той носи и пистолет. Който го е нападнал е знаел това. Знаели са точно как да го обезоръжат.

След онова, което Бари научи в Мисисипи, тя не се съмняваше в зловещата безмилостност на Мерит. Без всякакви скрупули бе убил най-верния си приятел. Тя потрепери от ужас и притисна скръстените си ръце.

— Ние сме също в списъка му, нали?

— Без съмнение.

— Тогава какво ли мисли за това?

Тя сочеше третата голяма новина на първа страница, която се отнасяше до нея и Грей. Ванеса Мерит беше направила изявление, в което благодареше на приятелите си Бари Трейвис и Грей Бондюрент, че са я преместили от Тейбър Хауз. Действали така тайно заради стриктно изпълняваната заповед в болницата да не се допускат

посетители. Объркването, което се получило и станало причина Бари и Грей да бъдат заподозрени в отвличане е абсурдно, каза тя от болничното легло. Трейвис и Бондюрент са я предали директно на баща ѝ, който ги е чакал с хеликоптер. Нима това прилича на отвличане?

— Сигурен съм, че Клет го е написал, и че Дейвид никак не е доволен — каза Грей по повод изявлението на Ванеса. — За него би било много по-удобно, ако бяхме застреляни като бегълци. Но сега той няма друг избор, освен да подкрепи даденото от жена му обяснение. Никой не би се усъмнил във Ванеса и Клет.

— Ако аз бях „Джон Общественото мнение“, не бих повярвал в нищо положително, казано за нас. След инцидента в Шинлин.

Той сви рамене.

— Потупаха ни по рамото и доверието в нас е възстановено.

Така изглеждаше, особено когато министърът на правосъдието влезе при тях и им съобщи последните новини.

— Сенатор Армбръстър иска да те види.

— Мен? — възкликна Бари.

— За какво? — попита Грей подозрително.

— Искане да ѝ даде специално интервю. Каза, че ѝ дължи такова.

— Специално интервю за какво? — попита Бари. — За какво би могло да е?

— Не се вълнувай — каза Грей. — Няма да ходиш.

— Как не, по дяволите! Не мога да се откажа от специално интервю.

— Вече си правила едно такова интервю.

— Не значи, че не мога да взема второ.

Грей се обърна към Янси.

— Откакто Бари се върна, ти само говориш по телефона, а ние седим тук със скръстени ръце. Защо не направим нещо? Тръгни за Овалния кабинет, сложи белезници на копелето, прочети му правата и приключи с шибания въпрос.

— Не е толкова просто. Говорим за президента на Съединените щати.

— Знам за кого говорим — извика Грей. — За един убиец!

— Успокой се — изкрещя и Янси. След това с по-спокоен тон добави: — Всички разбираме искането ти за отмъщение. Но ако

президентът е виновен за престъпленията, които му се приписват — а всички доказателства сочат натам — допълни той, когато видя, че Грей иска да го прекъсне — трябва да действаме много внимателно. Допуснем ли и една грешка, той ще се отърве безнаказано. Докато чакаме докладите на лабораторията, не виждам никаква вреда Бари да говори с Армбръстър.

— Аз ще ти кажа каква е вредата — просъска Грей яростно.

— Той е точно толкова престъпник, колкото и Дейвид. Ти чу какво е казала онази жена, Уолтърс. Списъкът с обвинения срещу Клет е дълъг като ръката до рамото ми. Бари може да влезе в клопка, от която да не излезе жива.

Министърът на правосъдието поклати глава.

— Армбръстър каза, че мисис Мерит е била изписана от болницата днес следобед. Тя също ще присъства, така че той не предвижда насилие — Янси се обърна към Бари. — Предполагам, че не се страхуваш?

— Абсолютно никак.

— Кога и къде — отсечено попита Грей.

— В къщата на сенатора. Осем часа.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Точно в осем часа Бари позвъни на вратата. Отвори ѝ агент от службата по охрана, който любезно помоли да надникне в чантата ѝ. После прекара по нея детектор за метали.

Сенатор Армбръстър влезе да я поздрави. Той стисна ръката ѝ между дланите си и каза прочувствено:

— Надявам се, че от тази вечер нататък ще можем да оставим зад нас всичките недоразумения, мис Трејвис. Вече говорих с бившия ви шеф в WVUE. Той е съгласен да ви вземе отново на работа — направи го заради мен.

— Благодаря, сенаторе, но не желая повече да работя за WVUE, особено пък, ако ме вземат от милосърдие.

Той се засмя великодушно.

— Честно казано, не ви упреквам. Материалът от тази вечер ще можете да продадете на най-висока цена.

— Любопитна съм за естеството на това специално интервю, което сте обещал.

— В такъв случай няма да ви държа по-дълго в неизвестност.

Той я въведе в красив, стилно подреден салон. В мраморната камина гореше весел огън. Ванеса, облечена в надиплена вечерна рокля, се бе излегнала на един диван. Все още бе на системи.

Изправен пред огъня, с ръка на полицата над камината, стоеше президентът на Съединените щати.

Никой не ѝ бе споменал, че и той ще бъде там. Нямахше коли и мотоциклети, нито хора около къщата. Единствените агенти от службата по охрана, които видя, бяха на входа и тя предположи, че охраняват Ванеса. Опита се да прикрие разтреперването си.

— Здравейте, мис Трејвис.

Тя отлепи езика от небцето си и отговори:

— Добър вечер, мистър президент — едва чуваше собствените си думи от биенето на сърцето.

— Здравей, Бари.

Бари погледна към Ванеса.

— Мисис Мерит.

Тя се усмихна.

— След всичко, което преживяхме заедно, мисля, че би трябвало да ме наричаш Ванеса.

— Благодаря — тя седна на стола, който ѝ посочи сенаторът и погледна към тримата като свидетел от трибуна.

— Вие изглеждате много по-добре, откакто ви видях последния път — обърна се тя към Ванеса.

— Много по-добре съм. Как е Грей?

Бари хвърли поглед към Мерит, но изражението му не се промени.

— Шокиран е от онова, което се е случило снощи със Спенсър Мартин.

— Както и ние всички — произнесе Армбръстър с фалшиво съчувствие.

— Грей ви изпраща поздравите си — усмихна се Бари на Ванеса.

— Не мога да благодаря достатъчно на двама ви, задето ме измъкнахте от Тейбър Хауз. Оставена на грижите на Джордж, до сега щях да съм умряла.

Бари усещаше кръвта в слепоочията си. Какво беше това, Страната на чудесата? А тя, Алиса, която току-що е прескочила през огледалото в други светове? Откакто мина през прага на сенатор Армбръстър, нищо не беше така, както очакваше. И целият този диалог не беше ли пълна безсмислица. Ванеса сигурно не вярва, че Джордж Алън сам е решил да я убие.

Бари разбра, че няма избор, освен да продължи по странния сценарий, който ѝ предлагаша, за да види накъде води.

— Благодаря ви, че изяснихте въпроса с отвличането.

— Беше бъркотия, за която трябва да се каже истината.

С това изречение Ванеса приключваше въпроса. Сенаторът прекъсна неловката тишина като предложи на Бари питие.

— Какво мога да ви предложа?

— Нищо, благодаря. Това, което наистина искам, е да си върша работата. Защо ме поканихте тук?

— Ние... тримата... почувствахме, че ви дължим това уважение, мис Трейвис.

Сенаторът явно беше протоколният говорител. След като я бе поздравил, Мерит не бе казал нищо, но тя постоянно и с неудобство усещаше злюбения му поглед.

— Както казах по-рано — продължи Армбръстър, — ние искаме да изясним това нещастно недоразумение. Поради лошите чувства от двете страни, ние ви предлагаме маслинено клонче под формата на изключителна новина.

— Каква новина?

Армбръстър погледна към Дейвид, който от своя страна погледна Ванеса, след това Бари.

— Ванеса и аз се развеждаме.

Бари беше като поразена от гръм. Не каза нищо, но не се и наложи. Той продължи с обясненията.

— Далтън Нийли ще направи изявление за медиите утре по обяд, въпреки че не знае още за това. Той ще прочете изявление от мое име за американския народ. Давам ви едно копие предварително — той извади плик от вътрешния джоб на самото си и го подаде на Бари.

— Може ли да го прочета сега?

Той кимна. Тя отвори плика и извади две страници, подпечатани с печата на президента. След като му благодари, разгъна писмото и зачете на глас.

„Смъртта на нашия син бе ужасен удар върху мисис Мерит и самия мен. Изискванията на моя пост също допринесоха за нейното нещастие. Никой от двамата ни не упреква другия за разпадането на нашия брак. Ние признаваме нашите индивидуални грешки за неговия провал, въпреки че аз трябва да поема по-голямата част от отговорността. Безкрайно много пъти президентските задължения са измествали задълженията ми на внимателен съпруг.

Ванеса е невероятно себеотрицателна жена. Никой друг не би издържал толкова, колкото нея. Чувствам само уважение и привързаност към Ванеса Армбръстър Мерит.“

Бари спря да чете и вдигна глава. Със същия успех би могла да погледне към три официални портрета. Чертите им бяха замръзнали в маски на изкуствена любезност.

Тя се върна към писмото.

„Ванеса и аз знаем, че американският народ ще бъде разочарован и натъжен, както ние самите, от това развитие на събитията, но никой не е имунизиран против такива обрати. Ние ви молим да не ни съдите строго и да оцените честността, с която се отнасяме към тази тъжна ситуация.

Следвайки примера на моя тъст, сенатор Армбръстър, ние с Ванеса се бяхме обrekli да служим на обществото. Ние искаме да продължим да ви служим в качеството, което вие ни определите. Говорейки за себе си като ваш президент, аз се нуждая от вашата искрена подкрепа. Благодаря ви.“

Беше подписано:

„Дейвид Малкъм Мерит, президент на Съединените щати“.

Бари сгъна писмото и го постави в официалния плик.

— Много красноречиво, мистър президент — каза тя. И след секунда добави. — И много непочтено.

— Моля, не разбрах?

Бари пое дълбоко дъх и мислено се прекръсти.

— Вие не сте отчаян от развода, мистър президент. Вие сте освободен. Защото съм сигурна, че това е част от сделка, нали? Сделка, сключена със сенатор Армбръстър и Ванеса.

— Това е обида — изрева Армбръстър. — Вие надминахте собственото си нахалство, млада госпожице. Поканихме ви тук тази вечер...

— С надеждата да купите мълчанието ми със специално интервю за развода на Първото семейство. Съжалявам, сенатор, сделка няма да има. Не, мистър президент — тя се изправи и се приближи към дивана, на който се бе излегнала Ванеса. — Как можяхте да приемете това — каза тя и смачка плика, — когато той е убил детето ви?

— Ще повикам охраната.

— Не, Клет — заповяда Дейвид и спря тъста си при вратата на хола. — Нека изясним това. Мис Трејвис ме залива с кал от седмици, повлияна, без съмнение, от Грей. Време е да чуе моята част от историята — обърнат с лице към нея, той каза:

— Аз не съм убил Робърт Ръштън Мерит. Не знам как сте се добрала до това смешно и клюкарско заключение, но грешите.

— Ванеса ми даде да разбере, че вие сте го извършили. След събитията от последните дни, аз ѝ вярвам.

— Погрешно сте схванала нещо, което е казала, когато е била толкова депресирана, че не е можела да мисли ясно.

— Когато се свързахте с мен тогава, в депресия ли бяхте, или бяхте уплашена? Задушил е детето, докато сте била в стаята, или го открихте над тялото с възглавница в ръка?

— Бебето умря от СВДС.

Без да обръща внимание на президента, Бари грабна ръката на Ванеса.

— Ще го оставите ли да се измъкне с убийството на вашето дете и с опита да ви убие?

— Предупреждавам ви, мис Трејвис, още една дума и...

— Вашият баща ви е убедил за тази сделка, нали? Не ви ли е внушил да запазите мълчание в замяна на мирен развод? Знаете ли защо ви е подтикнал да се съгласите със сделката?

— Защото знае, че се страхувам — слабо отговори Ванеса. — Искам да се махна от Дейвид.

— Млъкни, Ванеса — изкрещя Дейвид. — Нищо не ѝ казвай.

Бари се обърна към нея.

— Защо мислите, че президентът се е съгласил на развод, когато това ще намали шансовете му за втори мандат? Каква причина би могла да го застави да се съгласи на развод?

Ванеса изглеждаше объркана, но широко отворените ѝ сини очи бяха вперени в Бари.

— Аз... не знам.

— Защото вашият баща го е заплашил, че ако каже „не“, той ще разкрие една ужасна тайна.

— Предупреждавам ви за последен път...

— Дейвид, нека да повикаме вътре охраната — обади се Клет.

Бари ги надвика:

— Вашият баща знае къде е заровен трупът, Ванеса. В този случай това не е само израз. Наистина има заровен труп. На друго бебе. Родено преди много години от жена на име Беки Стърджис. Онова бебе също не е било желано, затова вашият съпруг го е убил. И вашият баща е помогнал всичко да се прикрие.

Ванеса погледна към баща си.

— Татко? Вярно ли е?

— Разбира се, че не! Тя е лунатичка, Ванеса. Всички го знаят. Не вярвай нито дума.

— Вие не можете да се измъкнете от това, джентълмени — каза Бари. — Няма да ви помогне и да ми запушите устата. Твърде много хора знаят. Свършено е. Всичко е свършено.

— Няма такова нещо, по дяволите!

В отговор на яростния крясък на президента агентите от охраната отвориха вратата.

— Мистър президент?

Мерит нетърпеливо им махна да си вървят.

— Излезте — изрева той. — Това е частен въпрос.

— Кой ще ви свърши мръсната работа този път, мистър президент? — попита Бари. — Доктор Алън се опита да се самоубие заради помощта, която ви е оказвал във вашите тъмни кроежи.

— Опитва се да се самоубие заради собствената си некадърност. Той е Бари Трејвис в медицината, пълен боклук. Дори не можа да си пръсне черепа като хората.

— А Спенсър Мартин? — попита тя. — Накарахте да го убият снощи, защото е знаел твърде много тайни. Той беше ли в стаята, когато задушихте детето?

— Накарал си да убият Спенс? — извика Ванеса.

Дейвид й хвърли отровен поглед, след това каза на Бари:

— Не съм убил детето. Колко пъти трябва да го повтарям? Ако Спенс беше тук, той щеше да ви каже същото. Не съм го убивал. Тя го

уби! — извика той, сочейки с пръст към Ванеса.

Ванеса изплака от шока и от гняв.

— Ванеса не е убила детето си — каза Бари. — Както Беки Стърджис не е убила нейното. Вие сте го удушил.

— О, Господи! Боже мой! — плачеше Ванеса.

— Това е истина — каза ѝ Бари. — След това е пребил безмилостно онази млада жена. Но поне оттогава е научил един урок. Научил се е да използва по-префинени средства.

Ванеса се обърна отново към баща си.

— Вярно ли е, татко? Ти знаел ли си?

Съвсем отпуснат и грохнал, сенаторът почти падна върху креслото. Видът му издаваше вината, която тежеше на приведените му рамене от два̀сет години.

Ванеса извика почти в агония.

— Значи е вярно. О, Господи! Защо ме остави да се омъжа за него? Защо ме окуражаваше да му родя дете? — ридаеше тя. — Толкова много исках дете — тя погледна към съпруга си като към чудовище. — Как можа да го убиеш? Изглеждаше толкова безпомощен, толкова сладък.

Мерит се изсмя дрезгаво.

— Ти си такава сантиментална глупачка, Ванеса. И толкова фалшива. Бебето те докарваше до лудост. Ти не можеше да издържаш плачовете му. Ти не беше способна да се грижиш за него, както и за всичко останало. Ти не обичаше детето. Семето, което ти е оставил Грей и за което си толкова смешно романтична сега, е трябвало да бъде премахнато. Това щеше да ни спести много неприятности сега.

Бари се вцепени от вулгарността на президента. Армбръстър също стоеше безмълвен.

Но Ванеса — не. С горящи очи тя скочи на крака, залюля се леко, но се хвана за гърба на дивана, за да има опора.

— Кучи син! Не беше Грей. Беше Спенс.

— Спенс? — извика Мерит.

— Спенс? — на Бари ѝ се зави свят.

Без да обръща внимание на тръбичката върху ръката ѝ, Ванеса тръгна към съпруга си, като влачеше и цялата система със себе си.

— Да, Спенс. Спенс! — тя почти изплю името в лицето му. — Ти си мислеше, че Грей ми е любовник, защото искаше да мислиш, че е

той. Мъж като Грей Бондюрент с неговото непреклонно чувство за дълг, за добро и лошо, да спи с жената на най-добрия си приятел! — тя се засмя подигравателно.

— Разбираш ли, Дейвид? Грей беше само любезен с мен, защото знаеше за другите ти жени. Никога ли не ти мина през ума, че Спенс чука жена ти — изсъска тя злорадо, щастлива, че разрушава илюзиите му за човека, в който е имал такова доверие.

Той ме чукаше. И аз исках. Само че пак не улучих. Той не беше по-добър от теб. Беше студено, безсърдечно копеле. Той наистина се зарадва, че детето умря — гласът ѝ се загуби. — Спенс не го искаше и това сломи сърцето ми. Но поне моят син не беше твой. Поне не съм имала твое дете.

Мерит я зашлеви.

Армбръстър изхвъркна от креслото си. Той изрева като стар лъв и удари протежето си. Но Мерит почти без усилие го отхвърли настрана.

— Смешен си, Клет — разсмя се Дейвид. — Нямах сили нито в преносен, нито в буквален смисъл.

След това погледна към жена си.

— Промених решението си за развода, Ванеса. Не заради съгласието си, а заради основанията. Мисля, че е време светът да открие какви мръсни задници са всъщност техните любимци.

— А ти — каза той на Бари, — ако разбираш за какво става дума, чукай се. Чукай се с Бондюрент, докато ви харесва.

Той отиде до вратата и я отвори.

На вратата стояха Грей Бондюрент, министърът на правосъдието Янси и федерални агенти.

— Мистър президент, имате право да запазите мълчание...

— Какво, по дяволите, правиш тук, Бил?

Грей бутна Янси и Мерит и се наведе към двете жени.

— Добре ли сте?

Ридаеща, Ванеса се бе опряла на гърдите на Бари, която кимна.

— Тя е добре.

— А ти?

— Потресена съм. Почти беше готов да ме убие с голи ръце.

— Щях да го убия първи — каза Грей. Очите му се задържаха върху нейните за малко, след това се обърна и помогна в поставянето

на белезници на президента и сенатор Армбръстър.

Мерит вилнееше като ненормален. Крещеше грубости и мръсотии на Янси, но за чест на Янси, той запази спокойствие докато изчете правата на президента.

След това Мерит започна да говори натъртено, че Ванеса, а не той е убил сина им, и че всичко, което е направил оттогава е било, за да я пази.

— Тя го удуши. Тя беше, не аз. Тя е лудата.

— Препоръчвам ви да не казвате нищо повече, мистър президент — каза Янси. — Замесен сте и в друго престъпление в Мисисипи.

— Не знам за какво говорите. Клет! Клет, кажи им колко е болна Ванеса.

Армбръстър отвори уста, но устните му останаха неподвижни. Челюстите му се движеха, но не успя да проговори.

— Сенатор Армбръстър ще има възможност да свидетелства — каза Янси на Мерит. — Неговото свидетелстване ще бъде за нас със същата стойност, както и това на очевидците.

— В детската стая нямаше никой друг, освен Спенс, Ванеса и мен. Спенс е мъртъв, а тя лъже.

— Не говоря за смъртта на Робърт Ръштън Мерит — обясни Янси. — Ние имаме очевидец на убийството в Мисисипи.

В края на краищата думите на министъра на правосъдието успяха да проникнат през пламналия от ярост мозък на Дейвид Мерит. Едва сега изглежда успя да разбере в каква ситуация се намира. Той гледа дълго Янси, и най-накрая се обърна към Клет.

Клет отвърна на погледа на човека, който бе създал и сега унищожаваше.

Очите на Мерит се свиха от злоба.

— Мръсен кучи син! — изсъска той. — Какво си направил?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

— Когато се върнах в съзнание, видях сенатор Армбръстър.

Мекият, провлачен говор на Беки Стърджис като че ли запълваше цялото телевизионно студио. Техническият персонал бе замрял зад камерите. Те бяха погълнати от нейната история, както милионите зрители. Тя гледаше надолу към ръцете си, стиснати здраво в скута ѝ.

— Когато дойдох на себе си, надявах се, че се събудям от ужасен кошмар, но беше истина. Моето бебе беше мъртво. Малкото му телце още лежеше на пода, където го беше хвърлил Дейвид. Имаше много кръв. Предполагам, че беше моя. Дейвид ме беше ударил лошо.

— Дейвид Мерит, президентът?

— Да, мадам. Само че тогава той не беше президент.

Тя носеше шал, за да скрие вдлъбнатината на слепоочието си, където скалпът ѝ бе грозно защит над обезобразения череп. Съвсем ясно съзнаваше отблъскващия си вид. Когато Бари се срещна с нея първия път, тя беше в затворническо облекло. Тази вечер носеше семпла рокля. Освен шала нямаше никакви украшения.

— След като ме удари първия път, не си спомням нищо, докато не се събудих от коленичилиия до мен сенатор Армбръстър, който проверяваше пулса на врата ми. Той се стресна, че все още съм жива, защото Дейвид му бил казал, че съм мъртва.

— Казал е на сенатор Армбръстър, че вие сте убили бебето.

— Не съм — извика тя буйно. — Дейвид го уби. И аз казах на сенатора истината. Той беше много любезен. Каза ми да не се притеснявам и че ще се погрижи за всичко.

— Какво направи той?

— Извика лекар, който пристигна, заши раната ми и ми даде нещо за успокояване на болката.

— Не ви заведе в болница?

— Не, мадам.

— Кога повикаха полицията?

— Сенатор Армбръстър се обади в кабинета на шерифа. Когато полицаите дойдоха там... — тя започна да плаче.

Бари не продължи. Даде ѝ време да се съвземе, преди да започне отново.

— Сенатор Армбръстър ги излъга. Каза им, че аз съм убила детето си. Каза им да ме арестуват. Те ме закараха в полицията и започнаха да ме разпитват. Караха ме да подпиша признание, че съм извършила непредумишлено убийство. Аз отказах. За известно време.

— И след това подписахте?

— Да, мадам. Само така щяха да ме оставят на мира. Главата ме болеше страшно. Повръщах. Беше ми зле. Така подписах документ, който твърдеше, че съм убила детето си. Но аз не бях убийцата. Дейвид Мерит го уби и си тръгна, мислейки, че е убил и мен.

Почти без намесата на Бари, Беки Стърджис разказа за целия съдебен процес. За няколко дни съдията я осъдил на доживотен затвор. Прехвърлили я от местния затвор във федералния, където прекарала до преди два дни, когато Бари научила за нейното съществуване от Чарлен Уолтърс. Министърът на правосъдието Янси влезе във връзка с властите в Мисисипи и издейства да бъде доведена във Вашингтон.

Бари се намеси:

— Мислите ли, че сенатор Армбръстър е повярвал на Дейвид, а не на вас? По ваше мнение сенаторът смятал ли е, че помага на правосъдието като ви праща в затвора?

— Не знам — отвърна тя честно. — Но подозирам, че той ме е измамил, за да спаси Дейвид от неприятности.

— Сигурна ли сте, че Дейвид Мерит ви е смятал за мъртва през всичките тези години?

— Не знаех до вчера. Предполагам, че сенаторът е измамил и него.

За да не наруши обективността, Бари се въздържа от подчертаването на очевидното: Сенатор Армбръстър бе държал Беки Стърджис като запасно средство, в случай, че му се наложи да я използва срещу своя зет.

— Била сте в затвора през цялото това време, мис Стърджис?

— Да, мадам. Два пъти ми бе отказвано помилване.

— Защо? Според вашето досие сте била съвсем примерна затворничка.

— Не знам защо, мадам. Комисията просто ме отхвърляше.

Бари не продължи, за да остави известно време на аудиторията да достигне до друго очевидно заключение: Армбръстър се беше погрижил Беки Стърджис да не бъде помилвана никога.

— Преди няколко години вие сте били в една килия с жена на име Чарлен Уолтърс. Разказала сте ѝ историята си. Беки Стърджис кимна.

— Беше след като Дейвид стана президент. В началото Чарлен не ми повярва, мислеше, че си измислям. Но когато бебето на Мерит умря в Белия дом, тя повярва. Особено след като гледа вашия сериал за СВДС. Това е накарало Чарлен да мисли, че може би Робърт Ръштън Мерит е едно от онези бебета, които са били убити, но убийството е прикрито със СВДС.

— Мис Стърджис, това е най-трудният въпрос, който ще ви задам тази вечер. Сигурна съм, че всеки би искал да знае защо не сте се опитали да се борите. През всичките тези години в затвора защо не привлякохте вниманието на някой, че сте била обвинена несправедливо и принудена да подпишете фалшиво признание?

Тя трепна, като че ли напълно приемаше незначимостта на целия си живот.

— Никой не си спомни за мен, когато изчезнах. Никой не дойде да ме види. Не бях живяла в този град дълго. Предполагам, че хората са си помислили, че съм си отишла, така както съм дошла. Нямах семейство. На кого да кажех?

— Нямахте ли адвокат?

— Имах, мадам. Назначиха ми един в онази нощ в кабинета на шерифа, но той непрекъснато твърдеше, че е най-добре да подпиша признанието. Каза ми, че могат да ме обвинят в предумишлено убийство и ако загубя, да ме осъдят на смърт.

Освен това не бях добре тогава. Имах силно главоболие, заради което лежах в затворническата болница дни наред. Понякога паметта ми се губеше. Чак след две години почувствах, че главата ми е в ред.

Тогава започнах да пиша писма до адвоката си, но той отговаряше рядко. След това спря изобщо да отговаря. Опитвах се да се свържа по телефона, но винаги ми казваха, че не е на работното си място. По това време Дейвид беше вече конгресмен. Тъй че не виждах

смисъл да продължавам. Кой би ми повярвал срещу Дейвид Мерит и Клет Армбръстър?

— Това е добър въпрос, мис Стърджис. Защо да ви вярваме? Какво доказателство имате, че Дейвид Мерит е убил вашето дете, пребил ви е и ви е оставил, като е смятал, че сте мъртва?

— Никакви. Но мога да докажа, че той е бащата на моето бебе — каза тя гордо. — В деня, когато бе убито детето ми, аз отрязах кичур от косичката му и изрязах ноктите му. През цялото време ги пазих в една картонена кутийка. Сега са у мистър Янси. Той каза, че могат да се изследват, за да се докаже дали Дейвид е бащата. Не исках да се разделям с тях, защото това е всичко, което имам от детенцето си. Но мистър Янси обеща да ми ги върне веднага, след като лабораторията приключи с тях. Хората може да мислят, че лъжа, но моето дете ще им каже истината.

Бари не успя да измисли по-подходящ завършек на интервюто.

— Благодаря ви, мис Стърджис.

Тя се обърна с лице към камерата в студиото, която се приближи към нея, за да я даде отблизо.

— Според министъра на правосъдието, предварителните тестове на ДНК от косата и ноктите сочат, че баща на сина на Беки Стърджис е Дейвид Мерит. Ще мине време, преди да се направи преглед на процеса и признанието ѝ. Юристите посочват, че трябва да ѝ се гарантира отдавна просрочения процес. Все още не е изяснено дали Дейвид Мерит ще бъде обвинен в убийство, въпреки че вече е обвинен във възпрепятстване на правосъдието заедно със сенатор Армбръстър.

Сенатор Армбръстър е поставен под домашен арест. Днес следобед той официално подаде оставка от сенатското си място. Президентът Пайч положи клетва, след като Конгресът обвини в държавна измяна Дейвид Мерит и поиска оставката му.

Бившият президент е арестуван в дома си, където ще остане, докато министърът на правосъдието Янси успее да организира две цялостни разследвания — едното свързано с престъплението в Мисисипи, другото — със смъртта на Робърт Ръштън Мерит.

Твърде рано е да се каже какъв ще е крайният резултат от тази невероятна история.

Дали ще се докажат или не, престъпленията, в които го обвиняват, е въпрос, но Дейвид Мерит все пак е избягал от сцената на

престъплението в Мисисипи, за да избегне да свидетелства и от възможността да бъде обвинен. Това само по себе си е федерално престъпление, достатъчна причина да сложи край на президентстването му.

Аз съм Бари Трејвис. Лека нощ.

— Хей. Влизай — Бари отстъпи и покани Грей в хотелския апартамент, който бе наела като временно жилище.

— Благодаря. За мен е чест да съм в една стая с теб. Сега си много известна.

— Известността ми не впечатлява обслужването по стаите. Цяла вечност се бавят да ми донесат сандвичи — тя погледна часовника си. — От четирийсет минути чакам. И умирам от глад.

— Нещо не е в ред с осветлението ли?

— Няма нищо. Така ми изглежда по-спокойно — апартаментът беше в полумрак, с изключение на настолната лампа до прозореца. Пердетата бяха дръпнати и разкриваха красотата на нощната столица.

Бари току-що бе излязла от продължителен горещ душ, увита цялата от ушите до коленете в бял хавлиен халат, подарък от хотела. Косата ѝ беше още мокра, прибрана зад ушите.

— Видях интервюто — нехайно подхвърли той.

Тя го погледна в очакване, задържала дъха си.

— Добро беше, Бари.

Докато се изчервяваше под одобрителния му поглед, тя започна да подценява успеха си:

— Не съм направила нищо. Самата история показа всичко.

— Ако не беше ти, нямаше да има история.

— Ако не бяха Мерит и Армбръстър нямаше да има история. Не ми беше особено приятно това, което Беки Стърджис трябваше да каже на света.

— Къде е сега тя?

— На хотел. Пазят я. Ще бъде върната утре в затвора и ще остане докато се направи преглед на делото от съдия в Мисисипи.

— Интервюто беше толкова вълнуващо, че ще има призови за освобождаването ѝ.

— Най-малкото, ще ѝ бъде гарантиран процес със съдебни заседатели. Не вярвам да я признаят за виновна. Но ако я признаят, вероятно ще бъде осъдена за срока, който вече е излежала.

След известно замисляне, той попита:

— Какво направи CNN, за да те вземе?

— Дадоха ми най-високата цена, която някога са давали. Какво можеш да кажеш? — тя мигаше невинно. — Мога да бъда купена.

В този момент ѝ донесоха сандвича.

— Аманда Алън се обади — продължи тя. — Джордж показва признаци, които дават надежда на докторите. Тя е оптимистка. Много го обича и ще му прости всичко, ако той оживее.

— Това и очаквах от нея — каза той. — Как е Дейли?

— Сега му плащам сметката за хотел. Не иска да се върне в онази мрачна къща. И без това е тъжно, че умира. Не трябва да умира там. Освен това не мисля, че някой от нас би се върнал в нея, без да си спомни последните ужасни дни, които прекарахме там.

— Къде ще живее?

Тя си отчупи от кората на хляба.

— Намислила съм да си купя къща. Някъде в предградията. Със стая за „свекървата“, за Дейли. Застраховката, която ми изплатиха за къщата, е повече от добра и със заплатата, която съм договорила, ще мога да купя почти всичко, което искам. Мога да си взема куче, да му прави компания, когато не съм там. Мисля, че съм готова да обикна друго, въпреки че никой не може да измести Кронкайт от сърцето ми.

— Споделила ли си идеята с Дейли?

— Той изсумтя нещо от рода на „ставам за обект на милосърдие“, но ще пререша въпроса — каза тя и се усмихна.

Изяде четвърт от сандвича си и бутна настрана чинията.

— Мислех, че умираш от глад.

— Разбрах, че не съм гладна.

— Какво не е в ред, Бари?

— Нищо — каза тя нетърпеливо. След това додаде. — Не знам.

— Ти си там, където винаги си искала да бъдеш, на върха на професията, а всяка телевизионна мрежа да се бори да подпише договор с теб. Можеш сама да си определиш цената. Направи интервюто на века. Мислех, че ще те намеря натряскана с шампанско.

— И аз така си мислех, че ще направя — каза тя унило. — Но ще се учудиш колко депресиращо е да си човекът, отговорен за падането на президента.

— Ти не си отговорното лице, Дейвид сам си причини всичко.

— Прав си, разбира се. Тук горе — каза тя и се чукна по главата — аз знам, че си прав. Може би съм раздвоена заради Хауи. Той стана жертва, а не би трябвало. И се чувствам отчасти виновна.

— Спенс е виновен.

Тя въздъхна отчаяно.

— Предполагам, че това е нещо като съжаление със задна дата. След тежък труд родих бебето, но не съм сигурна дали го обичам още — отклони погледа си и каза: — Като говорим за това, Ванеса ми се обади днес следобед.

Грей я погледна въпросително.

— Благодарим ти, че съм водила интервюто с Беки Стърджис толкова спокойно, когато бих могла да изстискам всичко от историята и да я направя доста по-пикантна — тя спря и помисли за момент. — Предполагам, че въздържаността ми показва, че съм вече зряла. Израснах много, струва ми се.

— Без всякакво съмнение.

— Както и да е. Ванеса се изнася от Белия дом тази нощ. Естествено, тя е потресена от историята с Беки Стърджис. Продължава да повтаря, че не може да разбере как нейният баща е могъл да участва в нещо толкова долно и престъпно — мои думи, не на Ванеса. Той не само е прикрил престъплението, но ѝ е позволил да се омъжи за Дейвид. Той я е насърчавал. Тя се чувства предадена.

— Как стоят нещата с Клет? — попита Грей.

— Тя твърди, че никога няма да му прости.

— Той заслужава да бъде отхвърлен, но това ще го убие.

Бари кимна.

— Обещала е на Бил Янси пълно сътрудничество, когато започне разследването за смъртта на Робърт Ръштън. Сега, след като не се страхува за живота си, тя може да каже истината. Дейвид е убил детето, но идеята да се обяви за причина СВДС е на Спенс.

— Неговият почерк. Силата на Спенс се дължеше на това, че не усложняваше нещата.

— Ванеса била ли е влюбена в него?

— В Спенс? Не. Тя искаше от него онова, което е искала от всеки мъж — внимание и закрила. Но от злоба е накарала Дейвид да опита собствения си специалитет, защото го е направила с мъж, в чиято лоялност Дейвид изобщо не се е съмнявал. Но когато Спенс ѝ обърна гръб, тя преживя много тежко отхвърлянето.

— И се обърна към теб?

— За приятелство.

Бари стана и обиколи неспокойно масичката.

— Не съм сигурна, че това е било всичко, което е търсела.

— Но това е всичко, което получи.

— Би могъл да ми кажеш.

— Нямахте нищо за казване.

— Точно това трябваше да ми кажеш.

— Не съм искал Ванеса и никога не съм я имал. Това е. Доволна ли си?

— Да. Толкова ли беше трудно?

Той сложи пръсти върху устните си, след това я загледа, докато тя отклони поглед.

— Какво? — попита го накрая.

— Мисля, че това, което наистина ти разваля настроението е, че не съм се заклел във вечна любов.

Тя се изсмя неестествено.

— Ти отново се ласкаеш. Лош навик, Бондюрент.

— Като теб, Бари — отвърна той спокойно. След това се присегна, хвана колана на халата ѝ и бавно я притегли към себе си. — Къщата, която възнамеряваш да купиш, колко голяма ще бъде?

— Защо?

— Предложиха ми работа в Министерството на правосъдието. Нещо като свободна практика. Звучи интересно. Ще прекарвам доста време във Вашингтон и ще се нуждая от място, където да отседна.

— Разбирам — сърцето ѝ се разтуптя. Апетитът ѝ се върна. Всъщност беше гладна като вълк. — А какво ще стане с Рокет, Трамп и Док?

— Ще намеря човек да наглежда и тях, и мястото, докато ме няма. Ще разполагам с доста свободно време. Ще се връщам често в Уайоминг.

— Планирал си всичко.

— Напълно.

Той дръпна краищата на колана, отвори халата, плъзна ръцете си вътре и обхвана кръста ѝ. Очите му я държаха като закована.

— Веднъж ти ми каза да не гледам през теб, сякаш не значиш нищо. Ти значиш, Бари. Изхвърли целия емоционален боклук, който са ти оставили родителите ти. Твоят баща е изневерявал не на някой друг, а на себе си. Ти значиш твърде, твърде много.

След това я дръпна върху коленете си, обви с ръка врата ѝ, притисна я по-силно и я целуна, като вмъкна еротично езика си в устата ѝ.

С пръсти поглади върховете на гърдите ѝ и след това ги обви, докато тя го освобождаваше от неговите дрехи. Устните му целунаха единия връх, докато тя го поемаше в себе си.

Този път тя водеше. Откъде се беше научила така? С какво умение успя да му създаде такова огромно удоволствие? От какъв езически прародител бе наследила това тъмно познание?

Нищо в нейния опит не можеше да се сравни с начина, по който тялото ѝ отговаряше на неговото, или на потребността ѝ да му доставя удоволствие. Оргазмът му дойде секунди след нейния.

— Ще започнеш ли да викаш, както последния път?

— Само ако спреш.

— Няма да стане, по дяволите — изръмжа той. Хвана бедрата ѝ и ги нагласи срещу себе си. Тя изохка от прекрасния натиск дълбоко в нея.

— Искях да кажа... освен, ако не ме спреш... ще викам.

Устата му обхвана нейната в нова целувка, която свърши на върха на едновременния им оргазъм. Той зарови лице между гърдите ѝ. Меките ѝ, накъсани въздишки оставяха еротични следи в тъмнината.

След това тя се отпусна върху гърдите му. Останаха така дълго време. След това се дръпна, махна влажната коса от лицето ѝ, проследи линиите на лицето с длан и погали мокрите ѝ устни.

Никога не беше проявявал толкова много нежност. Сълзи се появиха в очите ѝ. Прошепна само една дума.

— Бондюрент.

— Знаеш ли — каза той, — самият ти глас ме възбужда. Става ми неудобно.

Тя се засмя меко, наведе се напред, за да ухапе врата му.

— Значи, ще бъде точно ако кажа, че ме харесваш физически.
Когато не ѝ отговори, тя се обърна, за да го погледне в очите. Той намигна, за да покаже, че не е улучила.

— Влюбен си в мен? — осмели се тя.

Той я погледна и сините очи потвърдиха отговора.

— Наистина? — прошепна тя.

— Не се вълнувай толкова. Никога няма да запомня рождения ти ден, или свети Валентин, или годишнините. Не съм от тези, които носят цветя и са винаги мили.

Тя сложи ръце на бузите му.

— Ще ми изневеряваш ли?

— Не — тонът му не оставяше и следа от съмнение. — Никога.

— Тогава нямам нужда от цветя и внимание.

— А от секс?

— От секс се нуждая.

По-късно лежаха напречно на широкото легло. Хладната и гладка кожа на корема ѝ се опираше в неговия. Брадичката му почиваше до главата ѝ, ръцете му я бяха обгърнали, а с едната държеше като собственик гърдата ѝ. От време на време палецът му минаваше по нежния овал.

Тя се унасяше в сън. Изведнъж, точно преди да заспи, тя прошепна името му.

— Хммм?

— Искаш ли да чуеш нещо иронично? — той не каза нищо, но тя усети от неподвижността му, че я слуша. — Аз обичах баща си. Отчаяно.

Той прошепна меко в косата ѝ.

— Знам.

ЕПИЛОГ

Телефонът на бюрото на Бари иззвъня. Тя погледна часовника. Пет минути оставаха до студиото. Имаше време за един кратък разговор. Можеше да е Грей. Той често се обаждаше, точно преди излизането ѝ в ефир, за да ѝ каже да побърза да се прибере вкъщи.

Усмивната пред тази възможност, тя вдигна телефона.

— Бари Трејвис.

— Видях те по телевизията вчера. Боядисала си си косата?

Беше Чарлен Уолтърс.

— Малко я изсветлих. Харесва ли ти?

— Не. Трябва да я оставиш както си беше.

Бари се засмя. Чарлен беше известна почти колкото нея. Името ѝ се появяваше във всяко съобщение за разпадането на администрацията на Мерит. Сега затворничката се считаше едва ли не за колежка на Бари.

— Как си, Чарлен?

— Имам газове. Хранят ни на обед с фасул.

— Съжалявам, че е така. Слушай, чакат ме за директно...

— Постоянно си на екрана, заради големия шум, който вдигна.

Бяха минали шест месеца от „изравянето“ на Беки Стърджис. Делата на Мерит и Армбръстър все още чакаха висящи. Обвинителите организираха процесите. Защитниците се опитваха да обединят защитата срещу непреодолимите доказателства. Свидетелите искаха да дадат уличаващи показания в замяна на това да не бъдат привлечени към отговорност.

— За мен не е удоволствие да разрушавам живота на хората — каза Бари. — Въпреки, че се надявам това да послужи като урок за злоупотребата с властта.

— Не разчитам на това, като знам какви са хората.

Бари погледна към часовника. Три минути. Тя сложи слушалката в гънката на врата си, взе огледало и пудриера от едно чекмедже в бюрото си. Нямахте да има време да се гримира.

— Много ми беше приятно да поговорим, Чарлен, но...

— Ако питат мен, би трябвало веднага да ги обесят. След това, което са направили на Беки, не би трябвало да им се разреши да дишат нито ден повече.

— Ако те са виновни, юридическата система ще ги накаже.

Чарлен изрази със сумтене презрението си към системата.

— Поне на теб като казах за Беки, направи нещо. Позабави се малко, но се размърда.

— Да, добре...

— Не като нея. Тя нищо не направи.

— Е, тя е била в затвора. Както каза, не е имала много...

— Не, Беки, глупачке. Мисис Мерит.

Бари остави огледалото и грабна отново слушалката в ръка.

— Мисис Мерит?

— Нали това ти казвам? Ванеса Армбръстър Мерит. Сигурно е пропуснала нещо. С едно око в часовника и бърборещата на ухото й Чарлен, тя е изпуснала някакъв важен момент.

— Да не искаш да кажеш, че си казала на Ванеса Мерит за Беки Стърджис?

— Ух!

— Кога, Чарлен?

— Кога какво?

— Кога говори с нея — кога й каза за Беки Стърджис и нейното дете?

— Да видя... Беше след като Беки ми каза, разбира се. Трябва да е било скоро след като мисис Мерит стана президентша.

— Чарлен, ако това е някоя от твоите измишльотини...

— Ти си ми приятелка. На приятелите си не разправям измишльотини.

Мозъкът на Бари работеше бясно.

— Нека съм сигурна, че съм разбрала. Ти си казала на мисис Мерит, Първата лейди, за Беки Стърджис — за нейната връзка преди години с Дейвид Мерит?

— Всичко. Точно както казах и на теб. Казах й, че Дейвид Мерит е убил детето на Беки и че сенаторът го е прикрил.

Бари подпря главата си с ръце, защото стаята изведнъж се завъртя.

— Писах ѝ писмо след писмо — продължи Чарлен, — предупреждавах я, че се е омъжила за убиец, но тя не ми обърна внимание. Поне така си мислех. Тогава един ден тя се обади тук, в затвора. Под друго име, разбира се, но ми остави номер, където можех да ѝ звъня. Ние говорихме половин час или повече. Нареди се цяла опашка за телефона, но аз им казах да се разкарат.

Часовникът на бюрото на Бари тиктакаше, но не толкова силно, колкото сърцето ѝ. Опита се да възпре желанието си за повръщане.

Един от асистентите подаде глава през вратата на кабинета.

— Бари, деветдесет секунди.

Бари показа, че е разбрала.

— Чарлен, казала ли си на някого, че Ванеса ти се е обаждала?

— Разбира се, че казах! — възкликна тя. — Но мислиш ли, че ми повярваха?

Жената, която е била гадже на Робърт Редфорд в колежа и е родила незаконно дете от Елвис Пресли? Кой би ѝ повярвал?

— Така че... — Бари не можеше да продължи. — Така че...

— Бари? — асистентът се появи отново. — Добре ли си? Ние сме след една минута.

— Ще дойда направо там — след това продължи с Чарлен. — И след като ѝ каза историята за Беки Стърджис, тя какво ти каза?

— Тя каза да си остане между нас и да спра да ѝ пиша писма. Иначе щяла да изпрати агенти от ФБР. Казах ѝ, че може да дойде тук, да се срещне с Беки и да чуе историята сама, но тя рече — не, няма да дойда. Било се случило много отдавна и вероятно не е вярно. Направо побеснях, аз, която си дадох толкова труд, за да се свържа с нея и тя да не обърне внимание на предупреждението ми! След по-малко от две години тя забременя. След всичко, което ѝ казах, тя продължи и роди дете от този човек. Трябва да е луда.

Ванеса Армбръстър Мерит беше всичко друго, но не луда.

Бари, моля, помогнете ми. Не разбирате ли какво се опитвам да ви кажа?

Ами ако мотивът ѝ е бил обикновена злоба?

Аз не съм убил Робърт Ръштън Мерит. Тя го уби.

За това Дейвид Мерит бе казал истината.

Тя е лудата.

И с думите на Чарлен Уолтърс: *Лудите могат да се справят с всичко. Ще се учудиш, само ако разбереш.* С почти едва доловим глас, Бари попита:

— След това чувала ли си се с Ванеса Мерит отново, Чарлен?

— Само веднъж. Когато ми подсказа да ти се обадя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.